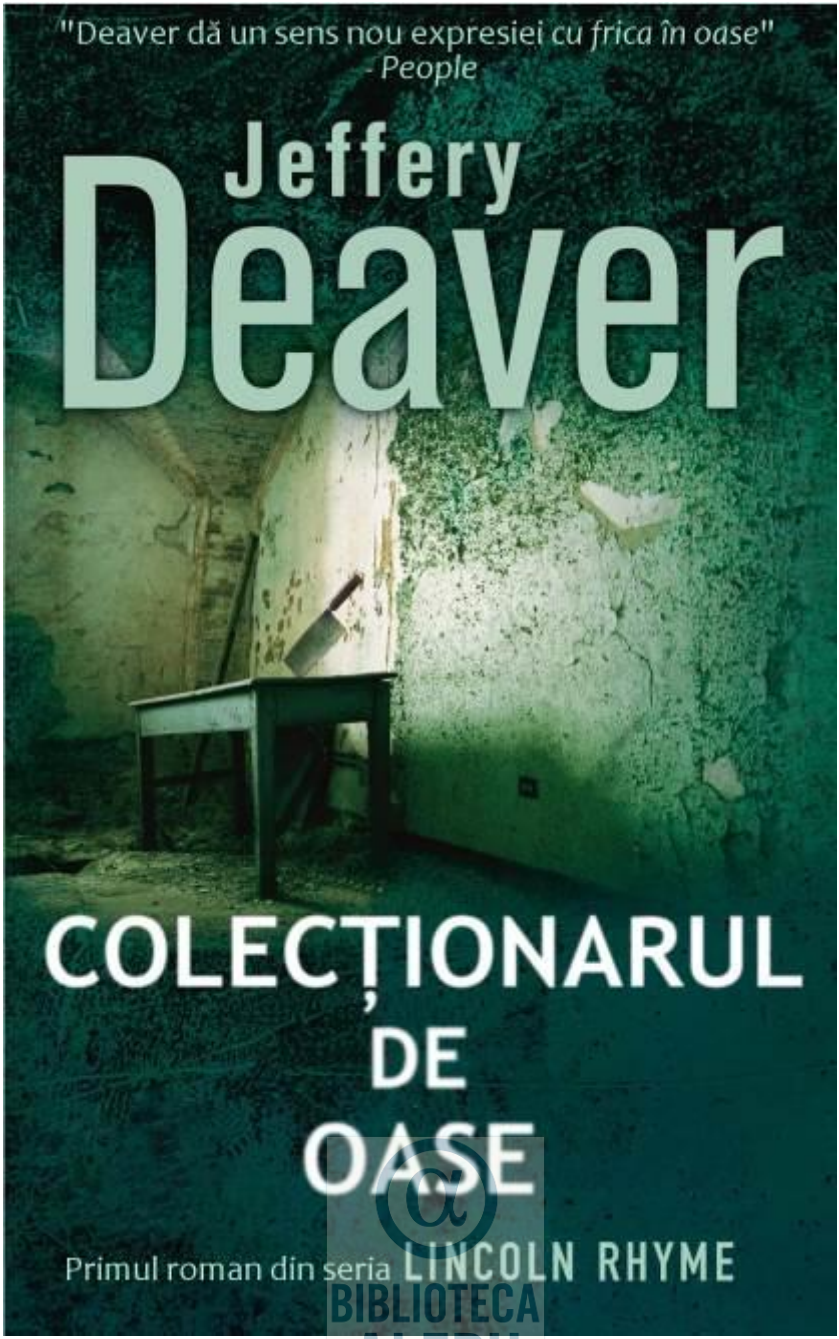

BIBLIOTECA
ALEPH

Colecţia THRILLER este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Jeffery Deaver, *The Bone Collector*
Copyright © 1997 by Jeffery Deaver
All rights reserved.
© 2007 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
DEAVER, JEFFERY
Colecţionarul de oase/Jeffery Deaver;
trad. de Viorel Ciocan. — Iaşi: Polirom, 2007

ISBN 978-973-46-0225-4
I. Ciocan, Viorel (trad.)
821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

JEFFERY DEAVER

COLECŢIONARUL DE OASE

Lincoln Rhyme 1

Titlul original: *The Bone Collector*, 1997

Traducere din limba engleză de Viorel Ciocan

POLIROM
2007

Cuprins

1 Rege pentru o zi
UNU
DOI
TREI
PATRU
CINCI
ŞASE
ŞAPTE
OPT
2 Principiul lui Locard
NOUĂ
ZECE
UNSPREZECE
DOISPREZECE
TREISPREZECE
PAISPREZECE
CINCISPREZECE
ŞAISPREZECE
ŞAPTESPREZECE
3 Fata Poliţistului
OPTSPREZECE
NOUĂSPREZECE
DOUĂZECI
DOUĂZECI ŞI UNU
DOUĂZECI ŞI DOI
DOUĂZECI ŞI TREI
DOUĂZECI ŞI PATRU
DOUĂZECI ŞI CINCI
DOUĂZECI ŞI ŞASE
4 Până în măduva oaselor

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE
DOUĂZECI ŞI OPT
DOUĂZECI ŞI NOUĂ
TREIZECI
TREIZECI ŞI UNU
TREIZECI ŞI DOI
TREIZECI ŞI TREI
TREIZECI ŞI PATRU
TREIZECI ŞI CINCI
TREIZECI ŞI ŞASE
5 Când te mişti, nu pot pune mâna pe tine
TREIZECI ŞI ŞAPTE
Anexă
Nota autorului

Jeffery Deaver s-a născut în 1950, într-o suburbie a oraşului Chicago. A scris prima carte la vârsta de numai 11 ani. După o carieră strălucită în jurnalism (a fost corespondent la *New York Times* şi *Wall Street Journal),* apoi în avocatură, începând din 1990 s-a dedicat în întregime scrisului. A publicat până în prezent 21 de romane care s-au bucurat de un enorm succes, fiind traduse în 35 de limbi şi figurând pe cele mai importante liste de bestselleruri din întreaga lume. A fost nominalizat de şase ori la Edgar Award, decernat de Mystery Writers of America şi a obţinut un premiu Anthony, Gumshoe Award, trei Ellery Queen Reader's Awards for Best Short Story of the Year şi W.H. Smith Thumping Good Read Award. De asemenea, i s-au mai decernat The Crime Writers' Association of Great Britain's Ian Fleming Steel Dagger Award şi The Short Story Dagger. *Colecţionarul de oase* este primul său roman tradus în limba română şi face parte din seria investigaţiilor lui Lincoln Rhyme.

Lincoln Rhyme, fostul şef al departamentului de medicină legală al poliţiei din New York, a fost cel mai reputat specialist în domeniu din S.U.A., a cărui pricepere devenise legendară. Însă, în urma unui accident nefericit, rămâne complet paralizat şi se retrage din activitate până când scenariul neobişnuit al unei crime îl sileşte să revină în arena plină de provocări pe care o părăsise fără voie. *Colecţionarul de oase* a fost ecranizat de Studiourile Universal, cu Denzel Washington şi Angelina Jolie în rolurile principale.

Familiei mele, lui Dee, Danny, Julie,
Ethel şi Nelson… Aşchia nu sare departe de trunchi.

Şi Dianei

1
Rege pentru o zi

„La New York, prezentul e atât de copleşitor, încât trecutul se destramă.”

John Jay Chapman

Vineri, 10:30 p.m. - sâmbătă, 3:30 p.m.

UNU

Nu-şi dorea decât să doarmă.

Avionul aterizase cu o întârziere de două ore şi urmase o aşteptare nesfârşită pentru recuperarea bagajelor. În plus, firma de la care ceruseră o maşină îi lăsase cu ochii-n soare; limuzina care trebuia să-i ia de la aeroport plecase cu o oră în urmă. Aşa că acum aşteptau un taxi.

Femeia stătea la coada formată de pasageri, cu trupul firav înclinat de greutatea laptopului. John flecărea despre dobânzi şi noi căi de restructurare a afacerii, dar ea n-avea în minte decât atât: vineri seara, ora 10:30. Vreau să-mi pun pijamaua şi să bag cornu-n pernă.

Privea şirul nesfârşit de taxiuri. Ceva legat de culoarea şi asemănarea dintre ele îi amintea de insecte. Se înfiora retrăind senzaţia respingătoare pe care o avusese în copilăria petrecută la munte, când ea şi fratele ei găseau vreun bursuc cu maţele scoase sau striveau un muşuroi de furnici roşii şi-apoi se uitau cu atenţie la masa umedă de corpuri şi membre zvârcolindu-se.

T.J. Colfax o luă din loc, târându-şi picioarele spre taxiul care trăsese la bordură şi oprise în scrâşnet de frâne.

Şoferul deschise portbagajul, din interiorul maşinii. Trebuiau să-şi încarce bagajele singuri, iar asta-l scoase din sărite pe John. Era obişnuit să fie servit. Lui Tammie Jean nu-i păsa; i se mai întâmpla să fie surprinsă că are o secretară care-i dactilografiază şi-i ordonează documentele. Îşi aruncă valiza în portbagaj, îl închise şi urcă în maşină.

John se sui după ea, trânti portiera şi îşi tamponă cu batista faţa cărnoasă şi ţeasta pleşuvă, de parcă efortul de a-şi fi azvârlit geanta de voiaj în portbagaj l-ar fi epuizat.

— Prima oprire pe East Seventy-second, mormăi John prin geamul despărţitor.

— Pe urmă în Upper West Side, adăugă T.J.

Geamul din plexiglas care despărţea scaunele din faţă de bancheta din spate era foarte uzat. Femeia îl vedea pe şofer ca prin ceaţă.

Taxiul porni în trombă de lângă bordură şi intră curând pe autostrada către Manhattan.

— Uite de ce-i atâta lume, zise John.

Arăta spre un panou care-i întâmpina pe delegaţii la o conferinţă pentru pace ONU, ce urma să înceapă luni. Zece mii de vizitatori aveau să se afle în oraş. T.J. ridică privirea spre panou – negri, albi, asiatici făcând cu mâna şi zâmbind. Totuşi grafica nu era în regulă. Proporţiile şi culorile erau greşite. Şi toate feţele aveau o paloare nefirească.

T.J. murmură:

— Hoţi de cadavre.

Goneau pe autostrada largă, scăldată în galbenul stresant al luminilor de pe margine. Trecură de vechiul Navy Yard, de stâlpii podului Brooklyn. John tăcu într-un târziu, îşi deschise laptopul şi începu să tasteze nişte numere. T.J. se lăsase pe spătarul banchetei, uitându-se la trotuarele umezite de aburi şi la feţele posace ale oamenilor care stăteau pe verandele din gresie ce dădeau spre autostradă. Căldura părea să-i fi adus în pragul comei.

Şi în taxi era cald, iar T.J. întinse mâna după butonul care deschidea geamul portierei. Nu se miră că nu funcţionează. Îl verifică pe cel din partea lui John. Era tot defect. Atunci observă că încuietorile portierelor lipseau.

Şi mânerele.

Pipăi suprafaţa uşii, căutând articulaţia mânerului. Nimic. De parcă ar fi fost tăiată cu bomfaierul.

— Ce e? întrebă John.

— Păi, portierele… Cum le deschidem?

John le privi pe rând, iar pe autostradă apăru şi dispăru în viteză indicatorul pentru tunelul Midtown.

— Hei!

John ciocăni în geamul despărţitor.

— Ai trecut de curbă, pe unde-o iei?

— Poate merge prin Queensboro, sugeră T.J.

Drumul era mai lung pe pod, dar scăpau de taxa de la tunel. Femeia îşi îndreptă spatele şi bătu cu inelul în geam.

— O iei pe pod?

Şoferul n-o luă în seamă.

— Hei!

După câteva clipe, trecură în viteză de bifurcaţia spre Queensboro.

— Ce dracu'?! strigă John. Unde ne duci? În Harlem. Pun pariu că ne duce în Harlem.

T. J. privi pe geam. O maşină mergea paralel cu a lor, depăşindu-i încet. Femeia bătu cu putere în geam.

— Ajutor! răcni ea. Vă rog…

Şoferul maşinii alăturate îi aruncă o privire, apoi încă una, încruntându-se. Încetini şi trecu în spatele lor, dar, cu o mişcare bruscă, taxiul viră într-o ieşire laterală spre Queens, întoarse pe o alee şi traversă în viteză o zonă cu depozite părăsite. Goneau cu nouăzeci şi şase de kilometri la oră.

— *Ce* faci?

T.J. bătu în geam.

— Încetineşte! Unde…

— O, Doamne, nu, murmură John. Priveşte.

Şoferul taxiului îşi trăsese o cagulă pe faţă.

— Ce vrei? ţipă T.J.

— Bani? O să-ţi dăm bani.

Taximetristul continua să tacă. T.J. îşi deschise brusc geanta şi scoase un laptop negru. Se dădu înapoi şi izbi geamul portierei cu un colţ al computerului. Sticla rezistă, deşi zgomotul loviturii părea să-l fi scos din minţi pe şofer. Taxiul derapa şi aproape că se lovi de zidul de cărămidă al clădirii pe lângă care trecea în viteză.

— Bani! Cât? Pot să-ţi dau mulţi bani! zise John dintr-o suflare, cu obrajii cărnoşi înecaţi în lacrimi.

T.J. lovi iarăşi geamul cu laptopul. Ecranul se desprinse sub forţa impactului, dar geamul rămase intact. Mai încercă o dată, însă carcasa computerului se sparse şi-i căzu din mâini.

— Rahat…

Se prăbuşiră amândoi în faţă când taxiul frână brusc, într-o fundătură sumbră, întunecoasă. Şoferul coborî din maşină, ţinând în mână un pistol mic.

— Te rog, nu!… îl rugă femeia.

Omul merse la portiera din spate şi se aplecă, uitându-se cu atenţie prin geamul slinos. Rămase acolo un timp, iar John şi femeia se retraseră către portiera opusă, transpiraţi şi lipiţi unul de celălalt.

Şoferul îşi puse mâinile streaşină la ochi şi-i privi mai atent.

Un pocnet răsună deodată în aer, iar T.J. tresări. John scoase un ţipăt scurt.

Departe, în spatele şoferului, cerul se umplu de fâşii strălucitoare, roşii şi albastre. Se auziră alte pocnete şi fluierături. Omul se întoarse şi ridică privirea, în vreme ce deasupra oraşului se întindea un imens păianjen portocaliu.

Focuri de artificii. T.J. îşi aminti că aflase de ele din *Times.* Un cadou din partea primarului şi a secretarului general al ONU pentru delegaţii la conferinţă, care erau astfel întâmpinaţi în cel mai mare oraş din lume.

Şoferul se întoarse către taxi. Cu un zgomot puternic, trase încuietoarea şi deschise încet portiera.

Ca de obicei, apelul fusese anonim. Deci n-avea cum să verifice la *care* teren viran se referise martorul. Centrala comunicase prin staţie: *A zis că pe Thirty-seven, lângă Eleven. Asta-i tot.*

Martorii nu se remarcau prin furnizarea de informaţii exacte despre locul unei infracţiuni.

Deja transpirată, deşi era de-abia ora nouă dimineaţa, Amelia Sachs înainta pe un maidan cu iarbă înaltă. Peria terenul – cum spuneau cei care investigau locul unei infracţiuni – urmând o cale şerpuită. Nimic. Întoarse capul spre micul aparat de emisie-recepţie agăţat de bluza albastră a uniformei.

— Agentul 5885. Nu găsesc nimic. Ai detalii?

Vocea dispecerului se auzi bruiată:

— Nimic despre poziţie, 5885. Dar mai e ceva… martorul spunea că speră să fi murit victima. Terminat.

— Repetă, dispecer.

— Martorul spunea că speră să fi murit victima. Spre binele ei. Terminat.

— Terminat.

Speră să fi murit victima?

Sachs se căzni să treacă peste o îngrăditură prăbuşită şi cercetă altă parcelă pustie. Nimic.

Voia să renunţe. Să întocmească un 10-90, un raport de neconfirmare a informaţiei, şi să se întoarcă pe 42nd Street, zona ei de patrulare. O dureau genunchii şi era leoarcă de transpiraţie în dimineaţa asta infectă de august. Voia să se strecoare în zona Autorităţii Portuare, să stea o vreme cu puştimea şi să bea o cutie mare de ceai cu gheaţă. Apoi, la 11:30 – peste numai două ore – avea să-şi golească dulapul de la Midtown South şi să se ducă în centru, la ora de antrenament.

Dar nu voia – nu putea – să ignore apelul telefonic. Îşi continuă drumul: pe trotuarul fierbinte, printre două blocuri părăsite, pe alt teren năpădit de buruieni.

Îşi împinse chipiul pe spate cu arătătorul ei lung, pe care şi-l trecu apoi prin claia de păr roşu, strâns în creştetul capului. Se scărpină cu putere, vârându-şi degetul sub chipiu. O gâdila sudoarea care i se prelingea pe frunte. Îşi şterse şi sprâncenele.

Se gândi: Ultimele două ore de patrulare. O să fac faţă.

În vreme ce înainta printre tufe, avu prima senzaţie de nelinişte din acea dimineaţă. Mă urmăreşte cineva.

Tufele uscate se legănau foşnind în vântul fierbinte. Automobilele şi camioanele treceau cu zgomot spre şi dinspre tunelul Lincoln. Îi trecu prin minte ce gândeau adesea poliţiştii din patrule: Oraşul ăsta e atât de zgomotos, încât oricine ar putea veni până în spatele meu, cu un cuţit în mână, şi nu l-aş auzi în veci.

Sau m-ar putea lua cineva în vizorul puştii, din spate.

Se întoarse brusc.

Nimeni. Doar frunze, fiare ruginite şi gunoi. Se căţără pe un morman de pietre, gemând. Amelia Sachs, de treizeci şi unu de ani – *doar* treizeci şi unu de ani, ar fi zis mama ei – suferea de artrită. Moştenită de la bunicul ei, după cum moştenise trupul zvelt al mamei, înfăţişarea plăcută şi cariera tatălui (părul roşu era o enigmă). Simţi alt junghi, în timp ce-şi croia drum printr-un hăţiş de tufe uscate. Din fericire, se opri la un pas de marginea unei pante abrupte, care cobora vreo nouă metri.

Sub ea se căsca o vale întunecoasă, tăiată adânc în roca dură din West Side. Pe-acolo trecea calea ferată Amtrak, pentru trenurile ce mergeau spre nord.

Îşi miji ochii, uitându-se la baza pantei, lângă rambleul căii ferate.

Ce este asta?

O suprafaţă circulară de pământ răscolit, cu o creangă scurtă ieşind din centru? Părea să fie…

O, Doamne sfinte…

Se înfioră. O cuprinse greaţa şi simţi că-i arde pielea. Reuşi să-şi domine impulsul de-a se îndepărta, prefăcându-se că n-a văzut nimic.

Spera ca victima să fi murit. Spre binele ei.

Alergă spre o scară de fier care cobora dinspre trotuar către terasament. Întinse mâna spre balustradă, dar se opri la timp. La naiba. Infractorul putea să fi fugit pe-aici. Dacă atingea scara, ar fi putut şterge amprentele rămase. În regulă, o s-o luăm pe ocolite. Inspiră profund, ca să-şi amorţească durerea din încheieturi, şi începu să coboare peretele de piatră, strecurându-şi pantofii de uniformă – lustruiţi impecabil pentru prima zi în noua ei funcţie – în crăpăturile din stâncă. Sări la un metru de sol şi alergă spre groapă.

— Mamă…

Nu era o creangă ieşind din pământ; era o mână. Corpul fusese îngropat vertical, iar deasupra rămăsese doar antebraţul. Privi cu atenţie degetul inelar; carnea fusese îndepărtată, iar pe osul dezgolit, însângerat, fusese pus un inel cu diamant.

Sachs se lăsă în genunchi şi începu să sape.

Scormonind pământul cu mâinile făcute căuş, observă că degetele rămase întregi erau dezarticulate, răşchirate nefiresc. Asta-i sugeră că victima fusese în viaţă atunci când ultima lopată de pământ îi acoperise fata.

Şi poate că mai trăia.

Sachs continuă să sape cu furie pământul afânat, îşi tăie mâna într-un ciob de sticlă, sângele ei întunecat amestecându-se cu pământul negru. Apoi ajunse la părul şi fruntea victimei, care devenise de un gri-albăstrui cianotic din cauza lipsei de oxigen. Săpă mai departe, până când văzu ochii fără viaţă şi gura strâmbată

de un rictus oribil, provocat de ultimele sforţări de-a rămâne deasupra valului de pământ tot mai înalt.

Nu era o femeie, deşi avea pe deget un inel de damă. Era un bărbat solid, de vreo cincizeci de ani. Mort ca pământul în care zăcea.

Se dădu înapoi, neputându-şi lua privirea de la ochii mortului, şi aproape că se împiedică de o şină de tren. Preţ de un minut, nu-i trecu prin minte absolut nimic. Doar cum ar fi să mori în felul ăsta.

Pe urmă: Haide, scumpo. Ai găsit locul unei crime şi eşti primul poliţist ajuns aici.

Ştii ce ai de făcut.

ARCA

A de la Arestarea unui infractor cunoscut.

R de la Reţinerea martorilor şi a suspecţilor.

C de la Circumscrierea locului faptei.

A de la…

De la ce vine A?

Îşi înclină capul spre staţie.

— Agentul 5885 către Centrală. Detalii. Am găsit un 10-29 lângă şinele de tren, între Three-eight şi Eleven. Omucidere. Trebuie detectivi, criminalişti, ambulanţă, medic. Terminat.

— Recepţionat, 5885. Ai arestat vreun suspect?

— Niciun suspect.

— Cinci-opt-opt-cinci, terminat.

Sachs privea ţintă degetul dezgolit până la os. Inelul bizar. Ochii. Şi rânjetul… ah, rânjetul ăla blestemat. O străbătu un fior. Amelia Sachs înotase în râuri colcăind de şerpi, în tabere de vară, şi se mândrise că ar sări fără probleme de pe un pod înalt de treizeci de metri, legată cu o coardă elastică. Dar când se gândea la spaţii închise… cum e să fii prins în capcană, imobilizat, panica punea stăpânire pe ea ca un şoc electric. De-aceea se grăbea Sachs când mergea pe jos şi de-aceea conducea maşina cu viteza luminii.

Când te mişti tot timpul, nu pot pune mâna pe tine…

Auzi un zgomot şi înălţă capul.

Un huruit tot mai intens.

Bucăţi de hârtie zburau de-a lungul terasamentului. Trombe de praf învârtejindu-se spre ea ca nişte stafii înfuriate.

Pe urmă un vaier adânc…

Poliţista Amelia Sachs, de un metru şaptezeci şi doi, se pomeni confruntată cu o locomotivă Amtrak de treizeci de tone, o masă de oţel vopsit în roşu, alb şi albastru ce se apropia cu viteza constantă de şaisprezece kilometri la oră.

— Hei, opreşte! răcni ea.

Mecanicul de locomotivă o ignoră. Sachs urcă pe terasament şi se opri între şine, îşi răşchiră picioarele şi începu să-şi fluture mâinile, făcându-i semn să stea pe loc. Locomotiva se opri cu un scrâşnet. Mecanicul scoase capul pe fereastră.

— N-ai voie pe aici, îi spuse Sachs.

Omul o întrebă ce voia să zică. Ea se gândi că bărbatul arăta mult prea tânăr ca să conducă un tren atât de mare.

— Aici e locul unei crime, te rog să opreşti motorul.

— Cucoană, eu nu văd nicio crimă.

Dar Sachs nu-l mai asculta. Îşi înălţase privirea spre o gaură din îngrăditura aflată în partea de vest a viaductului, sus, lângă Eleventh Avenue.

Asasinul ar fi putut aduce cadavrul pe-acolo fără să fie văzut – dacă ar fi parcat pe Eleventh şi ar fi târât victima pe drumul îngust până la marginea văii. Pe Thirty-seventh, strada perpendiculară, putea fi observat de la vreo douăzeci de ferestre.

— Trenul, domnule. Lasă-l acolo.

— Nu-l pot lăsa aici.

— Te rog să opreşti motorul.

— Nu poţi opri aşa uşor motorul unui tren. Funcţionează tot timpul.

— Şi sună-l pe dispecer. Sau pe altcineva. Zi-i să oprească şi trenurile spre sud.

— Nu putem face asta.

— Acum, domnule. Am luat numărul vehiculului dumitale.

— Vehicul?

— Ţi-aş sugera s-o faci imediat, se răsti Sachs.

— Şi ce-o să faci, cucoană? O să-mi dai amendă?

Dar Amelia Sachs se căţăra deja pe peretele de piatră, simţind cum îi trosnesc încheieturile, cu praf de calcar, pământ şi sudoare pe buze. Sări pe aleea pe care-o zărise de pe terasament şi se întoarse, cercetând cu privirea Eleventh Avenue şi Javits Center, de vizavi, care era plin de lume – spectatori şi ziarişti. Pe o pancartă uriaşă scria: *Bun venit delegaţilor ONU!* Dar în zorii zilei, când strada fusese pustie, asasinul ar fi găsit cu uşurinţă un loc de parcare aici şi ar fi putut căra neobservat cadavrul până la şine. Sachs merse pe Eleventh şi privi autostrada înţesată de maşini.

Hai să-i dăm bătaie.

Pătrunse cu greu în marea de automobile şi camioane şi opri brusc traficul pe benzile dinspre nord. Câţiva şoferi încercară nişte manevre de ocolire, şi fu nevoită să dea două amenzi. În cele din urmă, trase nişte pubele în mijlocul străzii, în chip de baricadă, să se asigure că rezidenţii îşi respectau obligaţiile cetăţeneşti. Sachs îşi amintise într-un târziu următoarea regulă ARCA a poliţistului.

A de la Asigurarea locului crimei.

Zgomotul furios al claxoanelor începu să se înalţe spre cerul acelei dimineţi ceţoase, acompaniat curând de strigătele şi mai furioase ale şoferilor. În scurt timp, vacarmul fu sporit de sirenele primei maşini a poliţiei sosite acolo.

Patruzeci de minute mai târziu, locul roia de uniforme şi zeci de anchetatori – mult mai numeroşi decât ar fi fost nevoie pentru o crimă comisă în Hell's Kitchen, oricât de teribilă ar fi fost cauza morţii. Dar, după cum aflase Sachs de la alt poliţist, ăsta era un caz

fierbinte, tocmai bun pentru jurnalişti – victima era unul din cei doi pasageri sosiţi la aeroportul Kennedy cu o seară în urmă, care urcaseră într-un taxi, îndreptându-se către oraş. Nu mai ajunseseră acasă.

— CNN e cu ochii pe noi, şopti omul în uniformă.

Aşa că Amelia Sachs nu fu surprinsă văzându-l pe blondul Vince Peretti – şeful Secţiei Centrale de Investigaţii şi Resurse, care conducea echipa de intervenţie la locul crimei – cum se căţăra pe taluz, oprindu-se apoi să-şi cureţe praful de pe costumul de o mie de dolari.

Fu surprinsă totuşi când acesta o observă şi-i făcu semn, cu un zâmbet vag pe faţa proaspăt rasă. Îi trecu prin minte că era pe cale să primească o dovadă de recunoştinţă pentru exerciţiul ei de alpinism. Lăsase intacte amprentele de pe scara *aia,* frate. Poate se alegea chiar cu laude. În ultima oră a ultimei zile de patrulare. S-ar fi retras în culmea gloriei.

Peretti o măsură din cap până-n picioare.

— Agent de patrulare, nu eşti începătoare, nu-i aşa? Asta presupun, în orice caz.

— Poftim, domnule?

— Nu eşti începătoare, presupun.

Practic, nu era, deşi avea doar trei ani vechime, spre deosebire de majoritatea colegilor de aceeaşi vârstă; ei erau în funcţie de nouă sau zece ani. Sachs tăiase frunză la câini vreo câţiva ani, până să intre la Academia de Poliţie.

— Nu înţeleg întrebarea.

Peretti părea exasperat, iar zâmbetul îi dispăru.

— Ai sosit prima la locul crimei?

— Da, domnule.

— De ce-ai închis Eleventh Avenue? La ce te-ai *gândit?*

Sachs se uită de-a lungul autostrăzii largi, care era încă blocată de baricada din pubele încropită de ea. Se obişnuise cu zgomotul

claxoanelor, dar acum îşi dădu seama cât de puternic era; convoiul de maşini se întindea pe mai mulţi kilometri.

— Domnule, prima sarcină a poliţistului este să aresteze un infractor, să reţină orice martor, să asigure…

— Agent, cunosc regulile ARCA. Ai blocat strada ca să asiguri locul crimei?

— Da, domnule. Mi-am zis că asasinul n-ar fi parcat pe strada perpendiculară. Ar fi fost văzut prea uşor din apartamentele de-acolo. Înţelegeţi? Eleventh părea o alegere mai bună.

— Ei bine, a fost o alegere proastă. Nu erau urme de paşi pe *acea* parte a şinelor, ci două şiruri de urme ducând spre scara ce urcă la Thirty-seven.

— Am blocat şi Thirty-seven.

— Aici voiam să ajung. Doar strada asta trebuia închisă. Şi trenul? întrebă Peretti. De ce l-ai oprit?

— Păi, domnule, m-am gândit că un tren care străbate locul crimei poate distruge unele probe. Sau aşa ceva.

— Sau *aşa ceva,* agent?

— Nu m-am exprimat foarte corect, domnule. Voiam să zic…

— Dar aeroportul Newark?

— Da, domnule.

Sachs privi în jur, căutând ajutor. Erau poliţişti prin preajmă, dar aveau alte treburi, ignorând perdaful pe care i-l trăgea Peretti.

— Ce vreţi să spuneţi cu Newark?

— De ce nu l-ai închis şi pe ăla?

Ah, minunat. Un pedant. Îşi strânse buzele, ce semănau cu ale Juliei Roberts, dar spuse pe un ton rezonabil:

— Domnule, după judecata mea, părea probabil ca…

— Şi New York Thruway ar fi fost o alegere bună. Şi Jersey Pike, şi autostrada spre Long Island. 1-70, tocmai până la St. Louis. Toate astea sunt căi posibile de scăpare ale asasinului.

Sachs îşi plecă încet capul şi-l privi pe Peretti. Amândoi aveau exact aceeaşi înălţime, deşi ea avea tocuri mai înalte.

— Am primit telefoane de la prefect, continuă Peretti, de la şeful Autorităţii Portuare, de la biroul secretarului general al ONU, de la directorul expoziţieiăleia… Făcu semn spre Javits Center. Am dat peste cap programul conferinţei, discursul unui senator american şi tot traficul din West Side. Calea ferată trece la cincisprezece metri de victimă, iar strada pe care ai blocat-o se află tocmai la şaizeci de metri distanţă şi la nouă metri deasupra locului crimei. Vreau să spun că nici măcar uraganul Eva n-ar fi rasolit în halul ăsta culoarul Amtrak de nord-est.

— Mă gândeam că…

Peretti zâmbi. Pentru că Sachs era o femeie frumoasă – „tăiatul frunzei la câini" înainte de-a ajunge la Academia de Poliţie însemnase nişte contracte ferme cu agenţia de manechine Chantelle, pe Madison Avenue – poliţistul se hotărî s-o ierte.

— Agent Sachs – bărbatul citi ecusonul de pe pieptul ei, aplatizat de vesta antiglonţ – să-ţi dau un exemplu concret. Cercetarea locului unei crime implică riscuri. Ar fi bine dacă am putea împrejmui întreg oraşul după fiecare omucidere şi am reţine vreo trei milioane de persoane. Dar nu putem face asta. Ţi-o spun în sens constructiv. Pentru edificarea ta.

— De fapt, domnule, zise ea brusc, m-am transferat de la patrulare. Începând de astăzi la prânz.

Peretti dădu din cap şi zâmbi amuzat.

— Atunci gata cu vorba. Dar, oficial, a fost decizia ta să opreşti trenul şi să blochezi strada.

— Da, domnule, aşa a fost, zise ea prompt. Fără îndoială.

Cu un stilou umezit de transpiraţie, Peretti îşi notă afirmaţia ei într-un carnet negru. O, nu…

— Şi acum înlătură pubelele alea. Dirijezi circulaţia până când se va calma traficul. Ai auzit?

Fără să dea vreun semn că pricepuse ordinul, Sachs se îndepărtă spre Eleventh Avenue şi începu să dea încet la o parte pubelele. Fiecare şofer care trecea pe lângă ea o privea încruntat sau mormăia ceva. Sachs îşi privi ceasul.

Încă o oră.

O să fac faţă.

DOI

Cu o bătaie scurtă din aripi, şoimul călător se lăsă pe pervazul ferestrei. Lumina de afară, la jumătatea dimineţii, strălucea, iar cerul părea teribil de fierbinte.

— Iată-te în sfârşit, şopti bărbatul. Apoi înclină capul, auzind soneria de la parter. El e? strigă către scară. El e?

Lincoln Rhyme nu auzi niciun răspuns şi îşi îndreptă iarăşi atenţia spre fereastră. Pasărea îşi roti capul – o mişcare bruscă, pe care şoimul o făcu însă elegant. Rhyme observă că avea ghearele însângerate. O fâşie de carne galbenă îi atârna de pliscul negru. Îşi întinse gâtul scurt şi se opri la cuib, cu mişcări amintind mai degrabă de cele ale unui şarpe. Apoi lăsă fâşia de carne în ciocul deschis al puiului acoperit cu puf albastru. Mă uit, îşi spuse Rhyme, la singura creatură din New York care nu e vânată de alţii. Exceptându-l, poate, pe Dumnezeu.

Auzi paşi urcând încet pe scări.

— El era? îl întrebă pe Thom.

Tânărul răspunse:

— Cine a fost? A sunat soneria, nu?

Thom îşi îndreptă privirea spre fereastră.

— Pasărea s-a întors. Uite, pete de sânge pe pervaz. Le vezi?

Apăru şi perechea şoimului. Bleu-gri ca un peşte, cu irizaţii. Înălţă capul spre cer.

— Sunt mereu împreună. Rămân aşa toată viaţa? se întrebă Thom cu voce tare. Ca gâştele?

Rhyme întoarse ochii spre Thom, care stătea aplecat din talia zveltă şi privea atent cuibul prin fereastra pătată.

— Cine a fost? repetă Rhyme.

Tânărul trăgea acum de timp, şi asta-l irita pe Rhyme.

— Un vizitator.

— Un vizitator? Ha.

Rhyme pufni. Încercă să-şi aducă aminte când avusese ultimul *vizitator.* Trebuie să se fi întâmplat cu trei luni în urmă. Cine fusese? Poate reporterul acela sau vreun văr îndepărtat. Mă rog, Peter Taylor, unul dintre specialiştii în măduva spinării consultaţi de Rhyme. Şi Blaine fusese acolo de mai multe ori. Însă ea, desigur, nu era un *vizitator.*

— Îngheţi aici, se plânse Thom.

Dădu să deschidă fereastra. Orice poftă trebuie satisfăcută pe loc. Tinerii ăştia!

— Nu deschide fereastra, îi ordonă Rhyme. Şi spune-mi cine dracu-i aici.

— E frig.

— O să sperii pasărea. Poţi închide aerul condiţionat. *Eu* o să-l închid.

— Noi am fost primii aici, zise Thom, apoi ridică geamul uriaş al ferestrei. Păsările s-au mutat aici perfect conştiente de prezenţa ta.

Şoimii se uitară urât înspre sursa zgomotului. Dar ei aşa se uită mereu. Rămaseră pe pervaz, scrutându-şi domeniul format din arbori ginkgo anemici şi maşini parcate vizavi.

Rhyme repetă:

— *Cine* e?

— Lon Sellitto.

— Lon?

Ce căuta aici?

Thom examina încăperea.

— Aici e mare mizerie.

Lui Rhyme nu-i plăcea agitaţia din timpul curăţeniei. Nu-i plăceau zarva, zgomotul aspiratorului – pe care-l găsea extrem de iritant. Era mulţumit în locul acela, aşa cum era el. Camera aia, pe care o numea biroul lui, era la etajul doi al unei clădiri gotice din

Upper West Side, cu vedere spre Central Park. Încăperea era mare, şase pe şase, şi fiecare metru pătrat era practic ocupat. Uneori se juca, închizând ochii şi încercând să detecteze mirosul diverselor obiecte din cameră. Miile de cărţi şi reviste, teancurile înclinate de fotocopii, tranzistorii fierbinţi ai televizorului, becurile acoperite de praf, poliţele din stejar cu documente. Vinil, peroxid, latex, tapiţerie.

Trei mărci diferite de scotch.

Găinaţ de şoim.

— Nu vreau să-l văd. Spune-i că sunt ocupat.

— Şi un poliţist tânăr. Ernie Banks. Ăsta a fost un jucător de baseball, nu? Zău că ar trebui să mă laşi să fac curat. Nu-ţi dai seama cât de murdară e o casă până când oamenii încep să te frecventeze.

— Încep să te frecventeze? Mamă, ce bizar sună. Victorian. Cum îţi sună *asta*? Zi-le să se ducă dracului. Se încadrează în eticheta *fin de siècle?*

— E jale…

Thom vorbea despre cameră, însă Rhyme bănui că se referea şi la şeful lui.

Rhyme avea părul negru şi des ca la douăzeci de ani – deşi avea de două ori pe-atât – dar şuviţele erau răvăşite şi stufoase, având disperată nevoie de spălat şi tuns. Pe faţă îi crescuse de trei zile o barbă neagră, făcându-l să pară murdar, iar dimineaţa când se trezea, simţea furnicături în urechi, ceea ce însemna că şi părul de acolo trebuia tăiat. Avea unghii lungi, la mâini şi la picioare, şi purta aceleaşi haine de o săptămână – pijamale cu buline, al naibii de urâte. Avea ochii înguşti, de un cafeniu intens, pe un chip despre care Blaine îi spusese de mai multe ori, cu pasiune sau altfel, că era frumos.

— Vor să vorbească cu tine, continuă Thom. Spun că-i foarte important.

— Păi, bravo lor.

— Nu l-ai mai văzut pe Lon de aproape un an.

— De ce ar însemna asta că vreau să-l văd acum? Ai speriat pasărea? Mă supăr dacă-i aşa.

— E foarte important, Lincoln.

— *Foarte* important, îmi amintesc că spuneai. Unde-i doctorul ăla? Poate că a sunat. Eu moţăiam mai devreme. Şi tu erai plecat.

— Eşti treaz de la şase dimineaţa.

— Nu. Făcu o pauză. M-am sculat, da. Pe urmă am aţipit. Am adormit buştean. Ai verificat mesajele?

Thom spuse:

— Da. Nimic de la el.

— Zicea că o să fie aici la mijlocul dimineţii.

— Şi e doar trecut de unsprezece. Poate că n-o să anunţăm toate serviciile de urgenţă din oraş. Ce zici?

— Ai vorbit la telefon? întrebă deodată Rhyme. Poate că a încercat să sune când vorbeai tu.

— Vorbeam cu…

— Am spus eu ceva? întrebă Rhyme. Acum te-ai înfuriat. N-am zis că n-ar trebui să dai telefoane. Poţi s-o faci. Ai ştiut mereu cum să procedezi. Eu mă gândeam doar c-ar fi putut suna în vreme ce tu vorbeai.

— Nu, în dimineaţa asta te gândeşti cum să fii o pacoste.

— Ţine-o pe-a ta. Ştii, există chestia aia – apel în aşteptare. Poţi primi două apeluri deodată. Mi-aş dori să avem aşa ceva. Ce doreşte vechiul meu prieten, Lon? Şi prietenul *lui,* jucătorul de baseball?

— Întreabă-i.

— Pe *tine* te întreb.

— Vor să te vadă. Atât ştiu.

— În legătură cu ceva foar-tee im-por-tant.

— Lincoln.

Thom oftă. Apoi tânărul arătos îşi trecu mâna prin părul blond. Purta pantaloni de stofă cafenii şi cămaşă albă, cu o cravată albastră, înflorată, impecabil înnodată. Când îl angajase pe Thom, cu un an în urmă, Rhyme îi spusese că putea purta jeanşi şi tricouri, dacă voia. Însă el se îmbrăca mereu fără cusur. Rhyme nu ştia dacă asta contribuise la decizia de a-l păstra în serviciu pe tânăr, dar aşa se întâmplase. Niciunul dintre predecesorii lui Thom nu rezistase mai mult de şase săptămâni. Numărul celor care renunţaseră era egal cu al celor concediaţi.

— Bine, ce le-ai spus?

— Le-am spus să-mi acorde câteva minute ca să mă asigur că eşti într-o stare decentă, pe urmă pot urca. Pe scurt.

— Ai făcut asta. Fără să mă întrebi. Mulţumesc foarte mult.

Thom se retrase câţiva paşi, apoi strigă pe scara îngustă, către primul etaj:

— Veniţi, domnilor.

— Ţi-au spus ceva, nu-i aşa? zise Rhyme. Te fereşti de mine.

Thom nu răspunse, iar Rhyme îi privi pe cei doi bărbaţi apropiindu-se. Când aceştia intrară în cameră, Rhyme vorbi primul. Îi spuse lui Thom:

— Trage draperia. Deja ai iritat prea mult păsările.

Ceea ce de fapt însemna doar că se săturase de lumina supărătoare a soarelui.

Mută.

Cu scârboasa bandă adezivă lipită pe gură, nu putea scoate o vorbă şi asta o făcea să se simtă mai ţeapănă decât cătuşele metalice de la încheieturi. Şi decât strânsoarea degetelor lui scurte, puternice, pe bicepşii ei.

Şoferul de taxi, purtând în continuare cagula pe faţă, o condusese pe coridorul murdar, umed, pe lângă şiruri lungi de conducte şi ţevi. Se aflau la subsolul unei clădiri de birouri. Nu avea idee unde.

De-aş putea vorbi cu el…

T.J. Colfax era o jucătoare, vulpea lui Morgan Stanley de la etajul trei. O negociatoare.

Bani? Vrei bani? O să-ţi dau bani mulţi, băiete. Bani cu lopata. Repetă asta în gând de o mie de ori, încercând să-i surprindă privirea, de parcă aşa i-ar fi putut transmite mesajul.

Te rooog, imploră ea în tăcere. Începu să se gândească la procedurile de deţinere a lichidităţilor, ca să-i dea răpitorului fondul ei de pensii. *O, te rog…*

Îşi aminti noaptea trecută: bărbatul mutându-şi atenţia de la focul de artificii, trăgându-i din taxi, punându-le cătuşele.

Îi azvârlise în portbagaj şi porniseră din nou la drum. Mai întâi peste pietre de pavaj şi bucăţi de asfalt, apoi pe drumuri netede şi din nou pe teren accidentat. Auzise uruitul roţilor pe un pod. Alte curbe, alte drumuri cu denivelări. Până la urmă, taxiul se oprise, iar şoferul coborâse, părând să deschidă o poartă sau nişte uşi. A intrat într-un garaj, îşi zise ea. Toate zgomotele oraşului se stinseseră, iar duduitul ţevii de eşapament se amplificase, reverberând într-un spaţiu închis.

Pe urmă se deschisese portbagajul, şi omul o trăsese afară. Îi smulsese inelul cu diamant de pe deget şi îl vârâse în buzunar. Apoi o dusese pe lângă nişte pereţi pictaţi cu chipuri fantomatice, ochi goi privind-o fix – un măcelar, un diavol, trei copii trişti – zugrăviţi pe tencuiala erodată. O trăsese într-un subsol mucegăit şi o trântise pe podea. Urcase scara tropăind, lăsând-o în întuneric, copleşită de un miros dezgustător – carne putredă, gunoi. Acolo zăcuse ceasuri întregi, dormind puţin, plângând mult. Se trezise brusc, auzind un zgomot puternic. O explozie violentă. În apropiere. Şi iarăşi somn agitat.

Cu o jumătate de oră în urmă, venise după ea. O dusese în portbagaj şi merseseră încă douăzeci de minute. Până aici. Oriunde ar fi fost *aici.*

De data asta intrară într-o cameră întunecată de subsol. În centru se afla o ţeavă groasă, neagră; omul o legă cu cătuşe de ea, pe urmă îi înşfăcă picioarele şi le trase în faţa ei, aşezând-o în capul oaselor. Îi încrucişă picioarele şi le înfăşură strâns cu sfoară subţire – asta-i luă câteva minute. Individul purta mănuşi din piele. Se ridică şi o privi îndelung, se aplecă şi îi sfâşie bluza. Trecu în spatele ei, şi ea icni simţindu-i mâinile pe umăr, cercetând-o, pipăind contururile oaselor prin piele.

Ea plângea, se ruga prin banda adezivă.

Ştiind ce avea să urmeze.

Mâinile bărbatului coborâră de-a lungul braţelor ei, apoi pe sub ele şi pe trunchi. Dar nu-i atinse sânii. Nu, degetele care i se răsfirau pe piele păreau să-i caute coastele. Le împunse şi le mângâie. T.J. se înfioră şi încercă să se retragă. El o ţinu strâns şi continuă s-o mângâie apăsat, simţind rezistenţa osului.

Omul se ridică. Auzi paşi îndepărtându-se. Un timp, se aşternu tăcerea, însoţită de murmurul instalaţiilor de aer condiţionat şi al ascensoarelor. Apoi T.J. scoase un mormăit înspăimântat, auzind un sunet chiar în spatele ei. Un zgomot repetat. *Fâşşş. Fâşşş.* Foarte cunoscut, dar pe care nu-l putea identifica. Încercă să se întoarcă, să vadă ce făcea omul, dar nu reuşi. Ce era asta? Ascultă sunetul ritmic, iar şi iar şi iar. Îi îndreptă gândurile spre casa mamei ei.

Fâşşş. Fâşşş.

Sâmbătă dimineaţa, în căsuţa din Bedford, Tennessee. Era singura zi în care mama ei nu lucra şi îşi consacra mai tot timpul curăţeniei în casă. T.J. se scula când soarele ardea şi se repezea pe scări s-o ajute. *Fâşşş.* Amintirea o făcu să plângă. Ascultă sunetul şi se întrebă de ce naiba curăţa omul podeaua cu mişcări atât de precise ale măturii.

Rhyme văzu surpriză şi stânjeneală pe chipurile lor. Ceva ce nu vezi prea des la poliţiştii de la omucideri din New York.

Lon Sellitto şi tânărul Banks (Jerry, nu Ernie) stăteau unde le arătase Rhyme cu capul său hirsut: pe două scaune identice de trestie, prăfuite şi incomode.

Rhyme se schimbase mult de când fusese Sellitto ultima oară la el, iar detectivul nu-şi ascundea prea bine surprinderea. Banks n-avea un termen de comparaţie care să-l ajute să aprecieze ce vedea, dar şi el era şocat. Camera murdară, haimanaua care-i privea bănuitoare, cu siguranţă mirosul – izul visceral care învăluia creatura în care se transformase Lincoln Rhyme.

Rhyme regreta enorm că-i lăsase să urce.

— De ce n-ai dat un telefon, Lon?

— Ne-ai fi spus să nu venim.

Adevărat.

Thom urca ţanţoş scările, însă Rhyme i-o luă înainte.

— Nu, Thom, nu o să avem nevoie de tine.

Îşi aminti că tânărul întreba întotdeauna oaspeţii dacă doreau ceva de băut sau de mâncare. Ca o afurisită de nevastă!

Un moment de tăcere. Masiv, cu haine şifonate, Lon Sellitto – douăzeci de ani vechime – se uită într-o cutie de lângă pat şi începu să vorbească. Orice-ar fi vrut să spună fu oprit de vederea scutecelor pentru adulţi.

Jerry Banks spuse:

— V-am citit cartea, domnule.

Tânărul poliţist nu ştia să se radă – avea multe tăieturi pe faţă. Şi ce buclă fermecătoare pe frunte! Doamne sfinte, sigur n-are mai mult de doisprezece ani. Cu cât se ofileşte lumea mai tare, reflectă Rhyme, cu atât mai tineri par locuitorii ei.

— Pe care dintre ele?

— Păi, manualul despre investigarea locului unei crime, desigur. Dar mă refeream la cartea cu poze. Cea apărută acum doi ani.

— Erau şi cuvinte acolo, de fapt, *mai mult* cuvinte. Le-ai citit?

— A, da, desigur, zise repede Banks.

Un teanc uriaş de exemplare de autor din *Scenele crimei* se înălţa lângă un perete al camerei.

— Nu ştiam că sunteţi prieten cu Lon, adăugă Banks.

— A, Lon nu ţi-a prezentat anuarul? Pozele? Nu şi-a suflecat mâneca să-ti arate cicatricele şi să zică: pe astea le am de când lucram cu Lincoln Rhyme?

Sellitto nu zâmbea. Ei bine, dacă vrea, o să-i dau şi mai puţine motive să zâmbească. Detectivul mai vârstnic scormonea prin servietă. Şi ce are *acolo?*

— Cât timp aţi fost parteneri? întrebă Banks, dornic de conversaţie.

— Ce zici de substantivul ăsta? spuse Rhyme şi se uită la ceas.

— N-am fost parteneri, zise Sellitto. Eu am fost la omucideri, el a fost şeful legiştilor.

— O, spuse Banks, şi mai impresionat.

Conducerea Diviziei Centrale de Investigaţii şi Resurse era una dintre cele mai prestigioase funcţii din departament.

— Mda, făcu Rhyme privind pe fereastră, ca şi cum doctorul ar fi putut sosi adus de şoim. Cei doi muşchetari.

Cu glas calm, care-l înfurie pe Rhyme, Sellitto spuse:

— Şapte ani, când şi când, am lucrat împreună.

— Şi ce ani buni au fost, intonă Rhyme.

Thom se încruntă, dar Sellitto nu sesiză ironia. Sau mai degrabă o ignoră. Zise:

— Avem o problemă, Lincoln. Ne trebuie o mână de ajutor.

Poc. Vraful de hârtii ateriză pe masa de lângă pat.

— O mână de ajutor?

Râsul izbucni prin nasul subţire pe care Blaine îl crezuse întotdeauna creaţia unui chirurg plastician, deşi nu era. Mai credea şi că buzele lui erau prea perfecte (adaugă o cicatrice, glumise ea, şi, într-una din disputele lor, aproape că i-o făcuse). Şi de ce, se întrebă Rhyme, fantoma ei voluptuoasă continuă să-l bântuie astăzi? Se

sculase gândindu-se la fosta lui nevastă şi simţise nevoia să-i scrie o scrisoare, care în acel moment se afla pe ecranul computerului. Acum salva documentul pe dischetă. În cameră domnea tăcerea, în vreme ce el introducea comenzile în computer cu un singur deget.

— Lincoln? zise Sellitto întrebător.

— Da, domne. O mână de ajutor. Din partea mea. Am auzit.

Banks se foia stingherit pe scaun, cu un zâmbet nepotrivit pe chip.

— Am o întâlnire, ăă, dintr-un moment într-altul, spuse Rhyme.

— O întâlnire.

— Cu un doctor.

— Serios? întrebă Banks, probabil ca să alunge tăcerea ce ameninţa să se aştearnă din nou.

Sellitto, neştiind încotro se îndrepta conversaţia, întrebă:

— Şi ce mai faci?

Banks şi Sellitto nu-l întrebaseră de sănătate când veniseră. Era o chestiune pe care oamenii aveau tendinţa să o evite când îl vedeau pe Lincoln Rhyme. Exista riscul ca răspunsul să fie foarte complicat şi, aproape sigur, neplăcut. Rhyme spuse simplu:

— Bine, mulţumesc, dar tu? Betty?

— Am divorţat, zise repede Sellitto.

— Zău?

— Ea a luat casa şi eu am luat jumătate de copil.

Bondocul poliţist vorbise cu o veselie forţată, de parcă tot exersase replica asta. Rhyme bănuia că în spatele despărţirii se afla o poveste dureroasă. Una pe care nu dorea să o audă. Totuşi nu era surprins că mariajul eşuase. Sellitto era un cal de povară. Era unul dintre cei vreo sută de detectivi de rangul unu din poliţie, şi asta de mulţi ani – obţinuse promovarea pentru merite, nu doar pentru vechime. Lucra aproape optzeci de ore pe săptămână. În primele luni când lucraseră împreună, Rhyme nici nu ştiuse că era căsătorit.

— Unde stai acum? întrebă Rhyme, sperând că o conversaţie plăcută avea să-i istovească şi să-i trimită la plimbare.

— În Brooklyn. Heights. Uneori merg pe jos la lucru. Ştii regimurile alea pe care le ţineam. Poanta e să nu ţii regim. Să faci sport.

Nu arăta mai gras ori mai slab decât Lon Sellitto cel din urmă cu cincisprezece ani, de altfel.

— Deci, spuse colegial Banks, un doctor, spuneaţi. Pentru…

— O nouă formă de tratament? sfârşi Rhyme întrebarea rămasă în suspensie. Exact.

— Noroc.

— Mulţumesc *mult.*

Era ora 11:36 a.m. Trecuse bine de jumătatea dimineţii. Întârzierea e impardonabilă în cazul unui medic.

Surprinse ochii lui Banks scrutându-i picioarele de două ori. Îl mai observă o dată pe băiatul plin de coşuri şi nu fu surprins să-l vadă roşind.

— Aşadar, spuse Rhyme, chiar mi-e teamă că nu am timp să vă ajut.

— Dar doctorul n-a venit încă, nu? întrebă Lon Sellitto cu acelaşi ton impenetrabil pe care-l folosea ca să spulbere alibiurile suspecţilor de omucideri.

Thom apăru în pragul uşii cu un ibric de cafea. Ticălosul, mormăi Rhyme în gând.

— Lincoln a uitat să vă ofere ceva de băut, domnilor.

— Thom mă tratează ca pe un copil.

— Dacă e cazul, ripostă asistentul.

— Bine, se răsti Rhyme. Beţi o cafea. Eu o să iau nişte gin.

— Prea devreme, zise Thom. Încă nu s-a deschis barul.

Şi susţinu destul de bine privirea încruntată a lui Rhyme.

Ochii lui Banks cercetară din nou trupul lui Rhyme. Poate că se aşteptase să vadă doar piele şi oase. Dar atrofierea încetase la scurt

timp după accident, şi primii săi fizioterapeuţi îl epuizaseră cu exerciţiile. Şi Thom, care putea fi un ticălos uneori şi o cloşcă bătrână alteori, era un fizioterapeut al naibii de bun. Făcea cu Rhyme zilnic exerciţii pasive. Îşi nota meticulos date goniometrice – măsurători ale nivelului mişcării pe care o aplica fiecărei articulaţii din corpul lui Rhyme. Verifica atent spasticitatea, în timp ce menţinea braţele şi picioarele într-un ciclu constant de abducţiune şi aducţiune. Exerciţiile pasive nu făceau miracole, dar dezvoltau un anume tonus, reduceau contracţiile debilitante şi menţineau sângele în mişcare. Pentru cineva a cărui activitate musculară fusese limitată la umeri, cap şi inelarul stâng timp de trei ani şi jumătate, Lincoln Rhyme nu era într-o formă prea proastă.

Tânărul detectiv îşi luă ochii de la complicatul dispozitiv electronic de lângă degetul lui Rhyme, conectat la altă unitate de control, la racorduri şi cabluri ce intrau în computer şi într-un panou fixat pe perete.

Viaţa paraplegicilor înseamnă fire, îi spusese lui Rhyme un terapeut cu mult timp în urmă. Cel puţin a celor bogaţi. A celor norocoşi.

Sellitto spuse:

— A avut loc o crimă azi-dimineaţă în West Side.

— Avem nişte rapoarte despre nişte bărbaţi şi femei fără adăpost care au dispărut în ultima lună, zise Banks. La început am crezut că ar putea fi unul dintre ei. Dar nu era, adăugă el dramatic. Azi-noapte, victima a fost unul dintre oamenii ăia.

Rhyme întoarse o faţă mirată spre tânărul acneic.

— Oamenii *ăia?*

— El nu urmăreşte ştirile, spuse Thom. Dacă vorbeşti despre răpire, n-a auzit de ea.

— Nu urmăreşti ştirile? Sellitto râse. Tu eşti ticălosul care citea patru ziare pe zi şi înregistra ştirile TV locale ca să le vadă când

ajungea acasă. Blaine mi-a spus că i-ai zis Katie Couric într-o noapte, când făceaţi dragoste.

— Acum citesc doar literatură, spuse Rhyme emfatic şi pe un ton fals.

Thom interveni:

— Literatura înseamnă ştiri care rămân ştiri.

Rhyme îl ignoră. Sellitto spuse:

— Un bărbat şi o femeie întorşi dintr-o călătorie de afaceri pe Coastă. Au luat un taxi la aeroport. N-au mai ajuns acasă. A fost un raport pe la unsprezece treizeci. Taxiul a coborât de pe podul Brooklyn în Queens. Pasageri albi, bărbat şi femeie, pe bancheta din spate. Păreau că încearcă să spargă geamul portierei. Izbindu-l. Nimeni n-a luat numărul taxiului sau numele firmei.

— Martorul ăsta, care a văzut taxiul. S-a uitat la şofer?

— Nu.

— Pasagera?

— Nici urmă de ea.

Unsprezece patruzeci şi unu. Rhyme era furios pe doctorul William Berger.

— Urâtă treabă, mormăi el absent.

Sellitto răsuflă adânc, zgomotos.

— Continuă, zise Rhyme.

— El purta inelul ei, spuse Banks.

— *Cine* purta *ce?*

— Victima. L-au găsit azi-dimineaţă. Purta inelul femeii. Al celuilalt pasager.

— Eşti sigur că era al ei?

— Avea gravate iniţialele ei.

— Deci ai un susnec, reluă Rhyme, care vrea să ştii că femeia e la el şi că e încă în viaţă.

— Ce-i un susnec? întrebă Thom.

Pentru că Rhyme îl ignoră, Sellitto spuse:

— Suspect necunoscut.

— Dar ştiţi cum l-a potrivit? întrebă Banks, un pic cam prea însufleţit pentru gustul lui Rhyme. Inelul ei?

— Mă dau bătut.

— A tăiat pielea de pe degetul tipului. Pe toată. Până la os.

Rhyme schiţă un zâmbet vag.

— A, e isteţ tipul, nu?

— Ce-i aşa de isteţ?

— S-a asigurat că nimeni n-o să treacă pe-acolo şi-o să ia inelul. Era plin de sânge, nu?

— Jalnic.

— Mai întâi, inelul era greu de văzut. Pe urmă e teama de SIDA, hepatită. Chiar dacă l-ar fi observat, multă lume ar fi ignorat trofeul ăla. Cum o cheamă pe femeie, Lon?

Detectivul mai în vârstă făcu semn către partenerul său, care îşi deschise carnetul.

— Tammie Jean Colfax. I se spunea T. J. Douăzeci şi opt de ani. Lucrează pentru Morgan Stanley.

Rhyme observă că şi Banks purta un inel. Un inel de la vreun colegiu. Băiatul era prea educat ca să fi absolvit doar liceul şi academia. Nici urmă de militărie la el. N-ar fi fost surprins dacă bijuteria ar fi provenit de la Yale. Detectiv la omucideri? Ce-o să se aleagă de lumea asta?

Tânărul poliţist luă ceaşca de cafea în mâinile care-i tremurau când şi când. Cu o mişcare aproape neobservată a inelarului, Rhyme dădu clic pe mai multe setări, până când opri aerul condiţionat. Era înclinat să nu irosească posibilităţile de control pe lucruri precum încălzirea sau aerul condiţionat; le rezerva unor necesităţi precum iluminatul, computerul şi cadrul de întors pagini. Dar când în cameră era prea frig, îi curgea nasul. Iar *asta* e o tortură cumplită pentru un paraplegic.

— Vreun bilet de răscumpărare?

— Nimic.

— Tu eşti ofiţerul însărcinat cu acest caz? îl întrebă Rhyme pe Sellitto.

— Sub conducerea lui Jim Polling. Da. Şi vrem ca tu să revezi raportul de la locul crimei.

Alte râsete.

— Eu? N-am mai văzut de trei ani un raport de la locul crimei. Ce-aş putea să vă spun eu?

— Ne-ai putea spune multe, Linc.

— Cine-i şeful judiciarului acum?

— Vince Peretti.

— Băiatul congresmenului, îşi aminti Rhyme. Puneţi-l pe el să vadă raportul.

O ezitare de moment.

— Noi te-am prefera pe tine.

— Ce înseamnă „noi"?

— Şeful. Al dumneavoastră sincer.

— Şi ce părere, întrebă Rhyme, zâmbind ca o şcolăriţă, are căpitanul Peretti despre acest vot de neîncredere?

Sellitto se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe prin cameră, cu ochii la teancurile de reviste. *Revista de ştiinţe juridice.* Catalogul Companiei de Echipament Ştiinţific Harding and Boyle. *Anuarul de investigaţii judiciare al New Scotland Yard. Jurnalul Colegiului American de Cercetări Judiciare. Raportul Societăţii Americane a Laboratoarelor Criminalistice.* Comunicate de presă judiciare. *Jurnalul Institutului Internaţional de Ştiinţe Juridice.*

— Uită-te la ele, zise Rhyme. Abonamentele au expirat cu ani în urmă. Şi toate sunt prăfuite.

— *Totul* aici e al naibii de prăfuit, Linc. De ce nu-ţi mişti fundul ăla leneş ca să cureţi cocina asta?

Banks arăta îngrozit. Rhyme îşi reprimă hohotul de râs, cu o senzaţie de nefiresc. Vigilenţa i se estompase, iar iritarea i se topise

în amuzament. Regretă un moment că el şi Sellitto se înstrăinaseră. Apoi îşi înăbuşi sentimentul. Mormăi:

— Nu vă pot ajuta, îmi pare rău.

— Conferinţa de pace începe luni. Noi…

— Care conferinţă?

— La ONU. Ambasadori, şefi de state. Or să fie zece mii de demnitari în oraş. Ai auzit de chestia aia de la Londra, acum două zile?

— *Chestia*? repetă Rhyme sarcastic.

— Cineva a încercat să pună o bombă la hotelul unde avea loc o conferinţă UNESCO. Primarul e speriat de moarte că o să se întâmple acelaşi lucru şi aici. Nu vrea deloc titluri şocante în *Post.*

— Mai e şi unica problemă, zise acru Rhyme, că s-ar putea ca nici domnişoara Tammie Jean să nu se bucure de întoarcerea ei acasă.

— Jerry, dă-i nişte detalii. Stimulează-i apetitul.

Banks îşi mută privirea de la picioarele lui Rhyme la patul lui, care era – proprietarul său recunoştea bucuros – de departe mai interesant. Mai ales panoul de control. Arăta ca o componentă a unei navete spaţiale şi costa cam tot atât.

— La zece ore după răpire, îl găsim pe pasager – John Ulbrecht – împuşcat şi îngropat de viu pe terasamentul Amtrak, lângă Thirty-seventh şi Eleventh. Mă rog, îl găsisem mort. *Fusese* îngropat de viu. Glonţul era de calibrul 32. Banks ridică privirea şi adăugă: Acordul Honda privind muniţiile.

Asta însemna că nu trebuiau făcute deducţii isteţe despre susnec pornind de la armamentul străin. Banks ăsta pare deştept, îşi spuse Rhyme, şi singura lui belea e tinereţea, de care ar putea sau nu să scape. Lincoln Rhyme considera că el, unul, nu fusese niciodată tânăr.

— Ghinturile de pe glonţ? întrebă Rhyme.

— Şase spaţii şi ghinturi, orientate spre stânga.

— Deci tipul a folosit un Colt, zise Rhyme şi privi din nou diagrama locului crimei.

— Ai spus „tipul", continuă detectivul tânăr. De fapt sunt mai mulţi.

— Ce?

— Suspecţi necunoscuţi. Sunt doi. Sunt două şiruri de urme de paşi între groapă şi baza unei scări de fier ce urcă spre stradă, zise Banks, arătând spre diagramă.

— Ceva amprente pe scară?

— Niciuna. Au fost şterse. Au făcut treabă bună. Urmele de paşi merg spre groapă şi înapoi la scară. Oricum, *trebuiau* să fie doi ca să târască victima. Cântărea aproape o sută de kilograme. Un singur om nu l-ar fi putut căra.

— Continuă.

— L-au dus la groapă, l-au aruncat în ea, l-au împuşcat şi l-au îngropat, s-au întors la scară, au urcat-o şi au dispărut.

— L-au împuşcat în groapă? vru să ştie Rhyme.

— Da. Nu erau dâre de sânge în jurul scării sau pe cărarea spre groapă.

Rhyme se arăta oarecum interesat. Dar spuse:

— De ce aveţi nevoie de mine?

Sellitto râmji, arătându-şi dinţii galbeni, stricaţi.

— Avem un mister, Linc. O grămadă de dovezi materiale care n-au niciun sens.

— Şi?

Rareori se întâmpla ca toate dovezile materiale de la locul unei crime să aibă sens.

— Păi, e chiar ciudat, citeşte raportul. Te rog. O să-l pun aici. Cum merge chestia asta?

Sellitto se uită la Thom, care potrivi paginile raportului în cadrul pentru întors paginile.

— N-am timp, Lon, protestă Rhyme.

— Ce invenţie grozavă, aprecie Banks, uitându-se la cadru.

Rhyme nu răspunse. Privi prima pagină, apoi o citi cu atenţie. Îşi mişcă inelarul exact un milimetru spre stânga. O baghetă de cauciuc întoarse pagina.

Citea, spunându-şi: Ei, bine, chiar e ciudat.

— Cine s-a ocupat de locul crimei?

— Însuşi Peretti. Când a auzit că victima era bărbatul din taxi, a venit şi a preluat controlul.

Rhyme continua să citească. Timp de un minut, cuvintele seci ale raportului poliţienesc îi reţinură atenţia. Pe urmă se auzi soneria şi inima începu să-i bată cu putere. Se uită repede spre Thom. Avea o privire rece şi era limpede că distracţia se isprăvise. Thom dădu din cap şi coborî imediat.

Toate gândurile despre şoferi de taxi, dovezi materiale şi bancheri răpiţi dispărură din mintea impetuoasă a lui Lincoln Rhyme.

— E doctorul Berger, anunţă Thom prin interfon. În sfârşit. Într-un mare sfârşit.

— Păi, scuză-mă, Lon. Va trebui să-ţi cer să pleci. Mi-a părut bine să te revăd. Un zâmbet. E un caz interesant.

Sellitto ezită, apoi se ridică.

— Dar o să citeşti raportul, Lincoln? Să ne zici ce crezi?

Rhyme spuse:

— Sigur, apoi îşi lăsă iarăşi capul pe pernă.

Infirmii de genul lui Rhyme, care erau capabili să-şi mişte capul şi gâtul, puteau activa mai bine de zece comenzi doar prin mişcări tridimensionale ale capului, însă Rhyme evita acest procedeu. Îi rămăseseră atât de puţine plăceri ale simţurilor, încât nu voia să renunţe la confortul de a-şi lăsa capul pe perna de două sute de dolari. Vizitatorii îl obosiseră peste măsură. Nici nu era amiază încă, dar nu-şi dorea decât să doarmă. Muşchii gâtului îi palpitau de durere.

Când Sellitto şi Banks ajunseră la uşă, Rhyme spuse:

— Lon, aşteaptă.

Detectivul se întoarse.

— Trebuie să ştii un lucru. Aţi găsit doar jumătate din locul crimei. Importantă e cealaltă – locul iniţial. Casa lui. Acolo se află el şi o să fie al dracului de greu de găsit.

— De ce crezi că există alt loc?

— Pentru că n-a împuşcat victima la groapă. A împuşcat-o acolo – la locul iniţial. Şi probabil că acolo a dus femeia. Undeva sub pământ sau într-o parte pustie a oraşului. Sau în ambele locuri… pentru că, Banks – Rhyme prevăzu întrebarea tânărului detectiv – n-ar fi riscat să împuşte pe cineva şi să ţină o captivă acolo dacă n-ar fi fost un loc liniştit şi izolat.

— Poate a folosit un amortizor.

— Pe glonţ nu sunt urme de cauciuc sau bumbac pentru amortizare.

— Dar cum se poate să fi fost împuşcat acolo? replică Banks. Vreau să zic că nu erau pete de sânge la locul crimei.

— Presupun că victima n-a fost împuşcată în faţă, declară Rhyme.

— Păi, nu, răspunse Banks, afişând un zâmbet stupid. Cum de-ai ştiut?

— Un glonţ de calibrul 32 te doare rău, te vlăguieşte, dar lasă foarte puţin sânge. Dacă nu nimereşti creierul, e rareori letal. Cu victima în starea asta, susnecul putea s-o ducă oriunde voia. Spun „susnec” la singular, pentru că a fost doar unul.

Pauză.

— Dar… erau două şiruri de urme, aproape şopti Banks, de parcă ar fi dezamorsat o mină de teren.

Rhyme oftă.

— Urmele de tălpi sunt identice. Au fost lăsate de acelaşi om, care a făcut drumul de două ori. Ca să ne prostească. Iar urmele

care merg spre nord au aceeaşi adâncime ca şi cele care se îndreaptă spre sud. Deci nu ducea o greutate de nouăzeci de kilograme doar într-o direcţie, ci şi în cealaltă. Victima era desculţă?

Banks îşi frunzări carnetul.

— În şosete.

— Bun, deci criminalul a purtat pantofii victimei în plimbarea lui isteaţă până la scară şi înapoi.

— Dacă n-a coborât pe scară, *cum* a ajuns la groapă?

— A cărat victima de-a lungul şinelor de tren. Probabil dinspre nord.

— Nu mai sunt scări spre terasament pe o distanţă mare în ambele direcţii.

— Dar *există* tuneluri paralele cu calea ferată, continuă Rhyme. Au căi de acces în subsolurile unor vechi depozite de pe Eleventh Avenue. Un gangster din timpul prohibiţiei – Owney Madden – le-a săpat ca să poată strecura încărcături cu whisky de contrabandă în trenurile din gara New York Central care mergeau spre Albany şi Bridgeport.

— Dar de ce n-a îngropat victima chiar lângă tunel? De ce să rişte să fie văzut târându-l pe tip până la pasarelă?

Acum îşi pierduse răbdarea.

— *Înţelegi* ce ne transmite tipul, nu?

Banks dădu să spună ceva, pe urmă scutură din cap.

— *Trebuia* să pună cadavrul într-un loc de unde să fie văzut, spuse Rhyme. Voia să-l descopere cineva. De-aia a lăsat mâna victimei în aer. Ne făcea *semn.* Ca să ne atragă atenţia. Îmi pare rău, aveţi poate un singur susnec, dar e deştept cât doi. Există o uşă de acces spre un tunel, undeva prin apropiere. Duceţi-vă acolo şi căutaţi amprente. N-o să găsiţi. Dar va trebui totuşi s-o faceţi. Pentru presă, ştiţi voi. Când povestea o să fie prezentată publicului… Noroc, domnilor. Acum vă rog să mă scuzaţi. Lon.

— Da.

— Nu uita locul iniţial al crimei. Orice s-ar întâmpla, va trebui să-l găseşti. Şi repede.

— Mulţumesc, Linc. Citeşte raportul.

Rhyme îi asigură că aşa o să facă şi observă că îi crezuseră minciuna. Fără nicio rezervă.

TREI

Avea cea mai eficientă manieră de-a aborda un bolnav pe care o întâlnise Rhyme vreodată. Şi dacă avea cineva experienţă în materie de doctori, acela era Lincoln Rhyme. Calculase cândva că fusese consultat de şaptezeci şi opt de medici specialişti în ultimii trei ani şi jumătate.

— Frumoasă privelişte, spuse Berger privind pe fereastră.

— Nu-i aşa? Minunată.

Deşi, din cauza înălţimii patului, Rhyme nu vedea decât un cer neguros şi fierbinte peste Central Park. Asta – şi păsările – avusese în faţa ochilor de când venise aici, de la ultimul spital de reabilitare, cu doi ani şi jumătate în urmă. Mai tot timpul ţinea draperiile trase.

Thom îşi întorcea şeful pe-o parte – manevra îl ajuta pe Rhyme să-şi păstreze plămânii curaţi – urmând să-i cateterizeze vezica, operaţiune efectuată la fiecare cinci sau şase ore. După un traumatism al măduvei spinării, sfincterele pot rămâne deschise ori pot fi complet închise. Rhyme avusese norocul să-i rămână închise – noroc în cazul când exista cineva prin preajmă care să deschidă micul tub inert cu un cateter, de patru ori pe zi.

Doctorul Berger supraveghea această procedură cu ochii clinicianului, iar Rhyme nu lua în seamă lipsa de intimitate. Unul dintre primele lucruri la care renunţă infirmii este pudoarea. Deşi există uneori un oarecare efort de a se acoperi – mascarea corpului în timpul curăţeniei, evacuării şi examinării – infirmilor serioşi, adevăraţi, macho, nu le pasă. La primul centru de reabilitare unde fusese internat Rhyme, după ce un pacient fusese la o petrecere sau avusese întâlnire cu o noapte în urmă, toţi colegii de salon se adunau în scaunele cu rotile lângă patul lui ca să-i verifice debitul urinei, ceea ce dădea măsura succesului aventurii. Odată, Rhyme

câştigase admiraţia veşnică a infirmilor din spital, înregistrând uluitorul volum de 1430 de centimetri cubi.

Îi spusese lui Berger:

— Uită-te pe pervaz, doctore. Am îngerii mei păzitori.

— Bine. Ereţi?

— Şoimi călători. De obicei îşi fac cuibul mai sus. Nu ştiu de ce au ales să trăiască lângă mine.

Berger aruncă o privire păsărilor, apoi se îndepărtă de fereastră, lăsând draperia să cadă. Păsăretul nu-l interesa. Nu era un bărbat masiv, dar arăta bine, un alergător, bănui Rhyme. Părea să aibă aproape cincizeci de ani, însă părul negru n-avea niciun fir alb şi era la fel de arătos ca orice moderator TV.

— Ăsta-i un pat grozav.

— Îţi place?

Patul era un Clinitron, o uriaşă suprafaţă rectangulară. Era un pat-suport fluidizat cu aer şi conţinea aproape o tonă de biluţe din sticlă acoperite cu silicon. Aerul comprimat umplea spaţiul dintre bile, susţinând corpul lui Rhyme. Dacă ar fi putut simţi, ar fi avut senzaţia că plutea.

Berger sorbea cafeaua adusă de Thom la ordinul lui Rhyme. Când venise cu ea, tânărul îşi dăduse ochii peste cap, şoptind:

— Am devenit brusc sociabili? apoi se retrăsese.

Doctorul îi spuse lui Rhyme:

— Îmi ziceai că ai fost poliţist.

— Da. Am fost şeful judiciarului în poliţia new-yorkeză.

— Ai fost împuşcat?

— Nu. Cercetam locul unei crime. Nişte muncitori au găsit un cadavru în zona unde se construia o staţie de metrou. Era un tânăr poliţist care dispăruse cu şase luni în urmă – exista un criminal în serie care ucidea poliţişti. Mi s-a cerut să lucrez personal la cazul acesta şi în timpul cercetării s-a rupt o grindă. Am stat îngropat aproape patru ore.

— Chiar omora cineva poliţişti?

— A ucis trei şi a rănit unul. Criminalul era el însuşi poliţist. Dan Shepherd. Un sergent de la patrulare.

Berger aruncă o privire către cicatricea roz de pe gâtul lui Rhyme. Semnul care-l trădează pe un paraplegic – incizia pe unde intră tubul de ventilare care rămâne în gât luni de zile după accident. Uneori ani de zile, alteori pentru totdeauna. Însă Rhyme – graţie firii sale îndărătnice şi eforturilor herculeene ale terapeuţilor – scăpase de tub. Avea acum o pereche de plămâni care, putea să jure, l-ar putea ţine şi cinci minute sub apă.

— Deci o traumă cervicală.

— C4.

— A, da.

C4 este zona neutră a leziunilor măduvei spinării. O traumă deasupra vertebrei cervicale patru l-ar fi putut foarte bine ucide. Sub C4, şi-ar fi putut folosi întru câtva braţele şi mâinile, dacă nu şi picioarele. Dar accidentul la infama vertebră patru îl ţinea în viaţă, deşi de fapt era total paralizat. Pierduse controlul braţelor şi picioarelor. Muşchii abdominali şi intercostali erau aproape complet atrofiaţi şi respira mai ales din diafragmă, îşi putea mişca gâtul şi capul, precum şi umerii, doar puţin. Singurul noroc era că grinda de stejar cruţase un singur, minuscul fir de neuron motrice. Care-i permitea să-şi mişte inelarul stâng.

Rhyme îl scuti pe doctor de melodrama primului an de după accident. Luna de tracţiune craniană: cleştele prinzând găurile făcute în capul lui ca să-i îndrepte coloana vertebrală. Douăsprezece săptămâni cu dispozitivul din plastic şi oţel în jurul capului, ca să-i susţină gâtul imobil. Pentru menţinerea activităţii plămânilor, un ventilator mare timp de un an, pe urmă un stimulator al nervului frenic. Cateterele. Operaţiile. Obstrucţia intestinală paralitică, ulcerele de stres, hipotensiunea şi brahicardia, escarele evoluând în decubituri ulceroase, contracţii pe măsură ce ţesutul muscular

începea să se atrofieze şi ameninţa să suprime preţioasa mobilitate a degetului său, enervantul chin fantomatic – arsuri şi dureri în extremităţi care nu puteau simţi nimic.

Îi vorbi totuşi lui Berger despre ultimul necaz.

— Disreflexie autonomă.

Problema apăruse foarte des în ultima vreme. Bătăi puternice de inimă, tensiune arterială exagerată, dureri de cap înnebunitoare. Puteau fi provocate de ceva simplu, cum era constipaţia. Îi spuse că nu putea face nimic preventiv, în afară de evitarea stresului şi a contracţiilor.

Specialistul consultat de Rhyme, doctorul Peter Taylor, devenise îngrijorat de frecvenţa atacurilor. Ultimul – cu o lună în urmă – fusese atât de sever, încât Taylor îl învăţase pe Thom cum să trateze criza fără să aştepte ajutor medical şi insistase ca asistentul să introducă numărul doctorului în serviciul de apelare rapidă al telefonului. Taylor avertizase că un acces mai sever putea duce la un atac de cord sau la infarct.

Berger înregistra faptele cu o anume simpatie, apoi zise:

— Înainte de actuala mea activitate, eram specialist în ortopedie geriatrică. Mă ocupam mai ales de refaceri de şolduri şi articulaţii. Nu prea ştiu neurologie. Ce şanse de vindecare există?

— Niciuna, aşa o să rămân, zise Rhyme, poate puţin prea repede. Adăugă: Înţelegi problema mea, nu-i aşa, doctore?

— Cred că da. Însă aş vrea să o aud de la tine.

Scuturându-şi capul ca să îndepărteze o şuviţă rebelă de păr, Rhyme spuse:

— Oricine are dreptul să se sinucidă.

Berger zise:

— Cred că n-aş fi de acord cu afirmaţia asta. În majoritatea societăţilor, poţi avea puterea, dar *nu* dreptul. E o diferenţă.

Rhyme râse amar.

— Nu sunt vreun mare filosof. Însă n-am nici puterea. De-aia am nevoie de dumneata.

Lincoln Rhyme rugase patru doctori să-l omoare. Toţi îl refuzaseră. El spusese în regulă, avea s-o facă singur şi încetase pur şi simplu să mai mănânce. Dar procesul de autoerodare până la moarte devenise tortură curată. Îi provocase crize violente de stomac şi-l chinuise cu dureri de cap insuportabile. Nu putea dormi. Aşa că renunţase, şi, în timpul unei teribil de neplăcute conversaţii, îi ceruse lui Thom să-l ucidă. Tânărul izbucnise în lacrimi – singura dată când se arătase atât de emoţionat – şi spusese că şi-ar fi dorit să o poată face. Ar fi stat lângă el şi l-ar fi privit pe Rhyme stingându-se, ar fi refuzat să-l revigoreze. Dar nu putea să-l omoare pur şi simplu.

Pe urmă, un miracol. Dacă se poate numi aşa.

După ce fusese publicat volumul *Scenele crimei,* apăruseră reporteri care voiau să-i ia interviuri. Un articol în *The New York Times* conţinea această afirmaţie şocantă a autorului Rhyme:

„Nu, nu plănuiesc să scriu alte cărţi. Adevărul e că următorul meu mare proiect este să mă sinucid. E chiar o provocare. În ultimele şase luni am căutat pe cineva care să mă ajute."

Acel strigăt de disperare a atras atenţia serviciului de consiliere al poliţiei newyorkeze şi mai multor oameni din trecutul lui Rhyme, mai ales a lui Blaine (care i-a spus că era nebun dacă avea de gând să facă asta, că trebuia să înceteze să se gândească doar la sine – cum făcuse atunci când erau împreună – şi, dacă tot adusese vorba de asta, ar fi bine să-i spună că se recăsătorea).

Declaraţia lui Rhyme a captat şi atenţia lui William Berger, care sunase pe neaşteptate, într-o seară, din Seattle. După câteva momente de conversaţie amabilă, Berger explicase că văzuse articolul despre Rhyme. Urmase o pauză lungă, apoi omul întrebase:

— Aţi auzit de Societatea Lethe?

Rhyme auzise. Era un grup care milita pentru eutanasie, pe care el încercase să-l găsească timp de mai multe luni. Era mult mai agresiv decât Trecerea Solitară sau Societatea Hemlock. „Voluntarii noştri sunt solicitaţi pentru lămuriri în zeci de sinucideri asistate din toată ţara", explicase Berger. „Trebuie să fim discreţi."

Spusese că vrea să analizeze cererea lui Rhyme. Berger refuzase să acţioneze rapid, aşa că avuseseră mai multe conversaţii în ultimele şapte sau opt luni. Acum era prima lor întâlnire.

— N-ai cum să treci singur? Să *treci…*

— În afară de metoda lui Gene Harrod, nu. Şi chiar şi aia e oarecum nesigură.

Harrod era un tânăr din Boston, un infirm, care hotărâse să se sinucidă. Nereuşind să găsească pe cineva să-l ajute, şi-a pus capăt zilelor în singurul mod aflat la îndemână. Cu puţinele puteri pe care le avea, a dat foc apartamentului în care locuia şi, când incendiul s-a extins, a intrat cu scaunul de invalid în flăcări. A murit în urma arsurilor de gradul trei.

Cazul a fost deseori invocat de adepţii dreptului la moarte drept exemplu de tragedie ce poate fi provocată de legile antieutanasie.

Berger cunoştea cazul şi dădu compătimitor din cap.

— Nu, nimeni n-are nevoie de o asemenea moarte. Cântări cu privirea corpul lui Rhyme, cablurile, panourile de control. Ce abilităţi mecanice ai?

Rhyme îi vorbi despre componentele electronice – dispozitivul cu care opera inelarul, cel pentru sorbit hrană, pârghiile pentru bărbie şi unitatea computerizată pentru dictare, care afişa cuvintele pe ecran, pe măsură ce le rostea.

— Dar totul trebuie pregătit de altcineva? întrebă Berger. De exemplu, cineva trebuie să se ducă la magazine, să cumpere o armă, s-o încarce, să pregătească trăgaciul şi s-o facă să funcţioneze cu dispozitivul pe care-l controlezi dumneata?

— Da.

Făcând acea persoană vinovată de conspiraţie la comiterea unei crime, ca şi de omor prin imprudenţă.

— Dar echipamentul tău? întrebă Rhyme. E eficient?

— Echipamentul?

— Ce foloseşti? Ca să, ăă, faci treaba?

— E foarte eficient. Niciun pacient nu s-a plâns vreodată.

Rhyme clipi, iar Berger râse. Rhyme i se alătură. Dacă nu poţi râde de moarte, atunci de ce poţi râde?

— Aruncă o privire.

— Îl ai la tine?

În inima lui Rhyme înmuguri speranţa. Era prima oară după mulţi ani când avea această senzaţie de căldură.

Doctorul îşi deschise servieta, şi – mai degrabă ceremonios, îşi zise Rhyme – scoase o sticlă de coniac. O sticluţă cu pilule. O pungă de plastic şi o bandă de cauciuc.

— Ce medicament e ăla?

— Seconal. Nimeni nu-l mai prescrie. Înainte, sinuciderea era mult mai uşor de executat. Pastiluţele astea fac treabă bună. Bună, fără discuţie. Acum e aproape imposibil să te omori cu tranchilizantele moderne. Halcion, Librium, Dalmane, Xanax… Poţi dormi mult timp, dar până la urmă te scoli.

— Şi punga?

— A, punga. Berger o luă. Este emblema Societăţii Lethe. Neoficial, desigur – nu avem un logo. Dacă pilulele şi coniacul nu sunt de ajuns, folosim punga. Peste cap, cu o bandă de cauciuc în jurul gâtului. Punem şi puţină gheaţă înăuntru, pentru că se face cald după câteva minute.

Rhyme nu-şi putea lua ochii de la cele trei obiecte. Punga, din plastic gros, precum cârpa pentru şters pensule a unui pictor. Băutura era ieftină, iar pastilele obişnuite.

— E o casă frumoasă, zise Berger, privind în jur. Central Park West… trăieşti din pensia de boală?

— Asta-i o parte din venituri. Mai acord şi consultaţii poliţiei şi FBI-ului… După accident, compania de construcţii care făcea excavaţiile mi-a dat trei milioane. A jurat că n-are nicio vină, dar se pare că există o lege conform căreia un paraplegic câştigă automat orice proces împotriva companiilor de construcţii, indiferent a cui a fost vina. Asta dacă partea vătămată vine în instanţă şi depune plângere.

— Ai scris şi cartea aia, nu?

— Am luat nişte bani şi de-acolo. Nu mulţi. Cartea s-a vândut bine, dar n-a spart piaţa.

Berger luă un exemplar din *Scenele crimei* şi îl răsfoi.

— Locuri ale unor crime celebre. Ia uite ce-i aici. Râse. Sunt, câte, patruzeci, cincizeci de locuri?

— Cincizeci şi unu.

Pentru că scrisese cartea după accident, Rhyme revizitase cu gândul toate vechile locuri, văzute ori imaginate, ale unor crime din New York pe care şi le amintea. Unele soluţionate, altele nu. Scrisese despre Old Brewery, celebra casă de raport din Five Points, unde au avut loc treisprezece crime, fără legătură una cu alta, într-o singură noapte din 1939. Despre Charles Aubridge Deacon, care şi-a ucis mama pe 13 iulie 1863, în timpul revoltei trupelor din Războiul Civil, şi care a declarat că foştii sclavi o omorâseră, alimentând astfel ura faţă de negri. Despre crima arhitectului Stanford White, prins în triunghiul său amoros, pe acoperişul clădirii Madison Square Garden, şi despre dispariţia judecătorului Crater. Despre George Metesky, nebunul care punea bombe în anii ’50, şi despre Murph Surf, care a furat diamantul Steaua Indiei.

— Construcţii din secolul al XIX-lea, izvoare subterane, şcoli de majordomi, recită Berger, răsfoind cartea, băi publice pentru homosexuali, bordeluri din Chinatown, biserici ortodoxe ruseşti… Cum ai aflat toate acestea despre oraş?

Rhyme dădu din umeri. În anii petrecuţi la şefia departamentului judiciar, studiase oraşul la fel de mult ca ştiinţele juridice. Istoria lui, politica, geologia, sociologia, infrastructura. Zise:

— Criminalistica nu există într-un spaţiu vid. Cu cât ştii mai multe despre mediul care te înconjoară, cu atât mai bine poţi aplica…

De îndată ce simţi entuziasmul strecurându-i-se în glas, se opri brusc. Furios că fusese păcălit aşa de uşor.

— Bună probă, doctore Berger, spuse Rhyme încordat.

— Ei, haide. Spune-mi Bill. Te rog.

Rhyme n-avea de gând să se lase.

— Am mai auzit povestea asta. Ia o foaie de hârtie curată, netedă, şi scrie toate motivele pentru care te-ai sinucide. Pe urmă ia altă foaie de hârtie curată şi netedă şi scrie toate motivele pentru care n-ai face-o. Îţi vin în minte cuvinte precum *productiv, util, interesant, provocator.* Cuvinte mari. Cuvinte de zece dolari. Nu dau doi bani pe ele. În plus, n-aş putea să ţin un blestemat de stilou în mână nici ca să-mi salvez sufletul.

— Lincoln, continuă Berger cu blândeţe, trebuie să mă asigur că eşti candidatul potrivit pentru program.

— „Candidat?" „Program?" Ah, tirania eufemismelor, spuse Rhyme cu amărăciune. Doctore, m-am hotărât. Aş vrea s-o fac astăzi. Acum, dacă se poate.

— De ce azi?

Rhyme întoarse privirea spre sticle şi pungă. Şopti:

— De ce nu? Ce-i azi? Douăzeci şi trei august? E o zi la fel de bună ca oricare alta.

Doctorul se bătu uşor peste buzele subţiri.

— Trebuie să stau un timp de vorbă cu tine, Lincoln. Dacă mă convingi că vrei într-adevăr să mergi mai departe…

— Vreau, zise Rhyme, observând, cum făcea deseori, cât de anemic sună vorbele fără gesticulaţia care să le însoţească.

Voia cu disperare să-şi lase mâna pe braţul lui Berger sau să-şi ridice palmele în semn de rugă fierbinte.

Fără să ceară permisiunea, Berger scoase un pachet de Marlboro şi aprinse o ţigară. Scoase din buzunar o scrumieră pliantă din metal şi o deschise. Îşi încrucişă picioarele subţiri. Semăna cu un tânăr spilcuit într-un fumoar din mediul universitar.

— Lincoln, înţelegi problema, nu-i aşa?

Sigur, înţelegea. Era exact motivul pentru care Berger se afla acolo şi pentru care unul dintre doctorii lui Rhyme nu „făcuse treaba". Grăbirea unei morţi inevitabile era una; aproape o treime din medicii practicieni care tratau pacienţi în faze terminale ale bolii prescriseseră ori administraseră doze fatale de medicamente. Procurorii închideau ochii la asemenea procedee cu excepţia doctorilor care se lăudau cu asta, cum a fost Kevorkian.

Dar un paraplegic? Un infirm? O, asta era altceva. Lincoln Rhyme avea patruzeci de ani. Dacă nu exista vreo genă înşelătoare în zestrea lui ereditară, nu l-ar fi împiedicat nicio problemă medicală să trăiască până la optzeci de ani.

Berger adăugă:

— Dă-mi voie să vorbesc deschis, Lincoln. Mai trebuie să mă asigur că nu este vorba despre o înscenare.

— Înscenare?

— A procurorilor. Am mai fost prins în capcană.

Rhyme râse.

— Procurorul general al New Yorkului e un om ocupat. N-o să-i pună microfoane unui infirm ca să aresteze un eutanasist.

Privea cu un aer absent raportul de la locul crimei

…la trei metri sud-vest de victimă, s-a găsit într-un tufiş, pe o grămăjoară de nisip alb: un bulgăre de fibră, aproximativ şase centimetri în diametru, de culoare aproape albă. Fibra a fost testată în dispozitivul cu raze X şi s-a constatat că e compusă din $A_2\ B_5(Si,\ A_8O_{22}(OH_2)$. *Nu s-a*

indicat nicio sursă, iar fibrele nu au putut fi individualizate. Mostra a fost trimisă la laboratorul tehnic al FBI-ului pentru analiză.

— Trebuie să fiu atent, continuă Berger. Acum asta e întreaga mea viaţă profesională. Am renunţat complet la ortopedie. Oricum e mai mult decât o slujbă. Am hotărât să-mi petrec restul vieţii ajutându-i pe alţii să şi-o încheie pe-a lor.

Lângă acest bulgăre de fibră, la aproximativ opt centimetri distanţă, s-au găsit două bucăţele de hârtie. Una era din hârtie de ziar obişnuită, având cuvintele „trei p.m." imprimate cu fontul Times Roman, cu o cerneală similară celei folosite pentru ziarele de mare tiraj. Cealaltă bucată părea să fie colţul unei pagini dintr-o carte, având imprimat numărul de pagină „823". Tipul de cifră era Garamond, iar hârtia era satinată. Analiza ulterioară cu ninhidrină nu a dezvăluit amprente latente pe niciuna din probe… individualizarea nu a fost posibilă.

Rhyme era agasat de câteva lucruri. Unul era fibra. De ce Peretti nu-şi dăduse seama despre ce era vorba? Pentru că era aşa de limpede. Şi de ce erau aceste probe materiale – bucăţelele de hârtie şi fibra – adunate laolaltă? Ceva scârţâia aici.

— Lincoln.

— Scuze.

— Spuneam că… nu eşti o victimă pradă unor dureri insuportabile. Nu eşti pe drumuri. Ai bani, ai talent. Consultaţiile pe care le acorzi poliţiei… ajută o mulţime de oameni. Dacă îţi doreşti, poţi avea o, da, o viaţă *productivă* de-acum înainte. O viaţă lungă.

— Lungă, da. Asta-i problema. O viaţă lungă. Se săturase de politeţuri. Se răsti: Dar eu *nu vreau* o viaţă lungă. Pur şi simplu. Dacă există cea mai mică posibilitate să regreţi decizia luată, ei bine, *eu* sunt cel care va trebui să ducă această povară. Nu tu.

— Cine poate fi vreodată sigur în privinţa asta?

Privirea îi alunecă iarăşi la raport.

Deasupra bucăţelelor de hârtie a fost găsit un şurub de fier cu cap hexagonal, pe care erau stanţate literele CE. Cinci centimetri lungime, cu filetul în sensul acelor de ceasornic şi diametrul de 2 centimetri.

— Am un program încărcat în următoarele câteva zile, spuse Berger uitându-se la ceas.

Era un Rolex; da, moartea a fost întotdeauna profitabilă.

— Hai să discutăm acum vreo oră, pe urmă să lăsăm să mai treacă o zi ca să ne liniştim, iar eu o să revin.

Ceva îl sâcâia pe Rhyme. O patimă enervantă – blestemul tuturor infirmilor – deşi în cazul lui era o patimă intelectuală. De genul celei care-l iritase toată viaţa pe Rhyme.

— Doctore, mă întreb dacă poţi să-mi faci un serviciu. Raportul acela. Ai putea să-l răsfoieşti? Vezi dacă găseşti poza unui şurub.

Berger ezită.

— O poză?

— Un polaroid. Trebuie să fie lipită undeva spre sfârşit. Cadrul de întors pagini ia prea mult timp.

Berger scoase raportul din cadru şi-l răsfoi.

— Acolo. Stai.

Privind fotografia, se simţi copleşit de o nevoie presantă. O, nu aici, nu acum. *Te rog, nu.*

— Scuză-mă, poţi să dai înapoi la pagina unde eram?

Berger se conformă. Rhyme nu zise nimic şi citi cu atenţie. Bucăţele de hârtie… *Trei p.m… pagina 823.*

Inima începu să-i bată cu putere, iar faţa i se acoperi cu broboane de sudoare. În urechi auzea un bâzâit năucitor.

Uite un titlu de tabloid: BĂRBAT DECEDAT ÎN TIMPUL DISCUŢIEI CU DOCTORUL MORŢII…

Berger clipea des.

— Lincoln? Te simţi bine?

Cu o expresie îngrijorată, medicul îl studia atent pe Rhyme. Silindu-se să pară calm, acesta zise:

— Doctore, îmi pare rău, dar trebuie să mă ocup de o problemă.

Berger dădu încet din cap, nesigur.

— Ai totuşi lucruri nerezolvate?

Zâmbitor. Nonşalant.

— Mă întrebam dacă-ţi pot cere să revii peste câteva ore.

Cu mare grijă. Dacă sesizează că există un *scop* în viaţa ta, o să te taxeze drept nepotrivit pentru sinucidere, o să-şi ia sticlele şi punga de plastic şi-o să se întoarcă de unde a venit.

Deschizând o agendă, Berger spuse:

— Restul zilei sunt ocupat. Atunci mâine… Nu. Mă tem că luni e cel mai bine. Poimâine.

Rhyme ezita. Doamne… Dorinţa lui intimă era în sfârşit pe cale să se împlinească, visul lui de fiecare zi din ultimul an. Da sau nu?

Hotărăşte.

Până la urmă, Rhyme se auzi spunând:

— În regulă. Luni.

Afişând pe chip un zâmbet neajutorat.

— Care e problema, de fapt?

— Cineva cu care am lucrat. Mi-a cerut un sfat. Nu i-am dat prea mare atenţie, deşi era necesar. Trebuie să-l sun.

Nu, nu era deloc disreflexie – şi niciun acces de anxietate.

Lincoln Rhyme era pradă unei emoţii pe care n-o mai avusese de ani de zile. Era al naibii de grăbit.

— Pot să te rog să-l trimiţi pe Thom sus? Cred că e jos, în bucătărie.

— Da, sigur. Cu mare plăcere.

Rhyme vedea ceva bizar în ochii lui Berger. Ce era? Prudenţă? Poate. Semăna cumva cu dezamăgirea. Dar acum n-avea timp să se

gândească la asta. În vreme ce paşii doctorului se depărtau pe scară, Rhyme strigă pe un ton baritonal:

— Thom! Thom!

— Ce e? răspunse vocea tânărului.

— Sună-l pe Lon. Adu-l aici. Acum.

Rhyme aruncă o privire spre ceas. Era trecut de amiază. Aveau mai puţin de trei ore.

PATRU

— Locul crimei a fost abandonat, zise Lincoln Rhyme.

Lon Sellitto îşi aruncase haina de pe el, rămânând într-o cămaşă teribil de şifonată. Acum se lăsase pe spătarul scaunului, cu braţele încrucişate, lângă o masă plină de hârtii şi cărţi. Se întorsese şi Jerry Banks, care-l privea în ochi pe Rhyme; patul şi panoul de control nu-l mai interesau. Sellitto se încruntă.

— Dar ce poveste încearcă să ne vândă suspectul?

La locurile unor infracţiuni, mai ales omucideri, criminalii le jucau adesea feste anchetatorilor, spre a-i conduce pe piste false. Unii procedau cu inteligenţă, dar nu şi cei mai mulţi. Cum fusese acel soţ care-şi bătuse nevasta până o omorâse, apoi încercase să însceneze un jaf – deşi îl dusese mintea să fure doar bijuteriile *ei*, lăsându-şi brăţările de aur şi inelul cu diamant pe care îl purta de obicei la degetul mic pe măsuţa de toaletă.

— Asta-i interesant, continuă Rhyme. Nu e vorba despre ce s-a întâmplat, Lon. E vorba despre ce *urmează* să se întâmple.

Scepticul Sellitto întrebă:

— Ce te face să crezi asta?

— Bucăţile de hârtie. Înseamnă ora trei, astăzi.

— Astăzi?

— Uite!

Rhyme dădu iritat din cap, arătând spre raport.

— Pe hârtia aia scrie trei p.m., preciză Banks. Dar pe cealaltă e un număr de pagină. De ce crezi că înseamnă astăzi?

— *Nu* e un număr de pagină.

Rhyme ridică o sprânceană. Tot nu se prindeau.

— E logic! Singurul motiv pentru care lasă indicii e ca să ne transmită ceva. Dacă aşa stau lucrurile, atunci 823 trebuie să fie ceva mai mult decât un număr de pagină. Atunci ce e?

Tăcere.

Exasperat, Rhyme izbucni:

— E o *dată*! Opt douăzeci şi trei. Douăzeci şi trei august. Ceva urmează să se întâmple astăzi, la ora trei p.m. Şi acum ghemul de fibră. E azbest.

— Azbest? întrebă Sellitto.

— În raport? Formula? E hornblendă. Bioxid de siliciu. *Ăla* e azbest. Nu pricep de ce l-a trimis Peretti la FBI. Aşadar, avem azbest pe un terasament de cale ferată, unde n-ar trebui să se afle aşa ceva. Şi avem un şurub de fier cu capul oxidat, dar cu filetul intact. Asta înseamnă că fusese fixat undeva de mult timp şi scos de acolo recent.

— Poate că a fost scos din pământ, sugeră Banks. Când o fi săpat groapa?

Rhyme spuse:

— Nu. Nu în Midtown, roca de bază e aproape de suprafaţă, la fel ca stratul acvifer. Tot solul de la Thirty-fourth Street până în Harlem are suficientă umiditate ca să oxideze fierul în câteva zile. Dacă ar fi stat în pământ, şurubul ar fi fost complet ruginit, nu doar capul. Nu, a fost desprins de undeva, dus la locul crimei şi lăsat acolo. Şi nisipul ăla… zău, ce să caute nisipul alb pe un terasament din Midtown Manhattan? Solul de-acolo e compus din argilă, nămol, granit, pământ întărit şi lut moale.

Banks dădu să spună ceva, dar Rhyme îl întrerupse brusc.

— Şi de ce erau îngrămădite acolo toate indiciile astea? Oho, ne transmite ceva susnecul nostru, puteţi fi siguri. Banks, ce-ai aflat despre uşa de acces?

— Ai avut dreptate, spuse tânărul. Am găsit una la vreo treizeci de metri spre nord de la mormânt. Forţată din interior. Ai avut

dreptate şi în legătură cu amprentele. Nimic. Şi nici dâre de anvelope sau alte urme.

Un bulgăre de azbest murdar, un şurub, un petic de ziar…

— Locul crimei? întrebă Rhyme. A rămas intact?

— A fost degajat.

Lincoln Rhyme, infirmul cu plămâni de oţel, scoase dezgustat un şuierat puternic.

— Cine a comis *această* greşeală?

— Nu ştiu, zise neajutorat Sellitto. Supraveghetorul-şef, probabil.

Rhyme înţelese că era vorba despre Peretti.

— Atunci nu-ţi rămâne decât ce-ai găsit până acum.

Orice piste către identitatea răpitorului sau spre intenţiile lui se găseau fie în raportul criminalistic, fie dispăruseră pentru totdeauna, zdrobite sub tălpile poliţiştilor, ale spectatorilor şi ale muncitorilor de la căile ferate. Activitatea preliminară – cercetarea împrejurimilor locului crimei, interogarea martorilor, explorarea urmelor, adică munca de rutină a *detectivilor* – fusese tărăgănată. Însă locurile infracţiunilor trebuiau examinate „cu iuţeala fulgerului", aşa le-ar fi ordonat Rhyme subalternilor lui de la judiciar. Şi ar fi concediat destui tehnicieni care nu s-ar fi mişcat pe cât ar fi vrut el de repede.

— Peretti a condus cercetarea? întrebă el.

— Peretti şi o garnitură completă.

— Garnitură completă? întrebă Rhyme contrariat. Ce-i aia o garnitură completă?

Sellitto se uită la Banks, care zise:

— Patru tehnicieni fotografi, patru de la amprente. Opt anchetatori. Şi medicul legist de serviciu.

— *Opt* anchetatori ai locului crimei?

Examinarea unei infracţiuni este reprezentată printr-o curbă parabolică. Se consideră că doi detectivi au eficienţă maximă pentru un singur caz de omucidere. Unul singur poate omite anumite

lucruri; trei sau mai mulţi riscă să omită şi mai multe. Lincoln Rhyme cercetase întotdeauna singur locurile infracţiunilor. Îi lăsa pe cei de la amprente să-şi facă treaba şi pe fotografi să facă poze şi să filmeze. Dar întotdeauna examinase terenul singur.

Peretti. Rhyme îl angajase pe tânăr, fiul unui politician bogat, cu şase, şapte ani în urmă, iar omul se dovedise a fi un bun detectiv, ca la carte. Departamentul Judiciar e considerat unul de elită, iar pentru a ajunge acolo există întotdeauna o lungă listă de aşteptare. Rhyme găsea o plăcere perversă în trierea solicitanţilor, arătându-le acestora albumul de familie – o colecţie de fotografii făcute la locul unor crime înfiorătoare. Unii se albeau la faţă, alţii chicoteau. Iar alţii dădeau albumul înapoi, cu sprâncenele ridicate, de parcă ar fi întrebat: şi ce-i cu asta?

Ei erau cei pe care Lincoln Rhyme îi angaja. Peretti fusese unul dintre ei.

Sellitto pusese o întrebare. Rhyme observă că detectivul îl privea. Acesta repetă:

— O să lucrezi cu noi la cazul acesta, Lincoln, nu-i aşa?

— Să lucrez cu voi? râse spart. Nu pot, Lon. Nu. Vă dau numai câteva idei. Le-aţi priceput. Folosiţi-le. Thom, sună-l pe Berger.

Acum regreta hotărârea de-a amâna întrevederea cu doctorul morţii. Poate că nu era prea târziu. Nu putea suporta gândul de a aştepta încă o zi până la *trecerea* lui. Iar luni… Nu voia să moară într-o zi de luni. Părea banal.

— Spune te rog.

— Thom!

— În regulă, spuse tânărul asistent, cu mâinile ridicate în semn de capitulare.

Rhyme aruncă o privire spre locul de pe masă unde fuseseră puse sticla, pastilele şi punga de plastic – atât de aproape, însă, ca orice altceva din existenţa lui, inaccesibile lui Lincoln Rhyme.

Sellitto dădu un telefon şi înclină capul când i se răspunse. Se prezentă. Ceasul de perete bătu ora douăsprezece şi treizeci de minute.

— Da, domnule.

Glasul detectivului coborî până la un ton respectuos. Primarul, bănui Rhyme.

— În legătură cu răpirea de la aeroportul Kennedy. Am vorbit cu Lincoln Rhyme… Da, domnule, are câteva idei în privinţa asta.

Detectivul porni agale spre fereastră, privind atent şoimul şi încercând să-i explice inexplicabilul omului care administra cel mai misterios oraş din lume. Închise telefonul, apoi se întoarse către Rhyme.

— Şi el, şi şeful te vor, Linc. Chiar ei te-au solicitat, însuşi Wilson.

Rhyme râse.

— Lon, uită-te la camera asta. Uită-te la *mine*! Arăt eu în stare să conduc o anchetă?

— O anchetă obişnuită, nu. Dar asta nu prea e obişnuită, nu-i aşa?

— Îmi pare rău. Pur şi simplu n-am timp. Doctorul ăla. Tratamentul. Thom, l-ai sunat?

— Nu încă. Îl sun într-un minut.

— Acum, sună-l acum!

Thom se uită la Sellitto. Porni spre uşă, apoi ieşi. Rhyme ştia că n-avea să-l sune. Ducă-se dracului cu toţii.

Banks îşi pipăi o tăietură de pe obraz şi zise:

— Dă-ne măcar câteva idei. Te rog, susnecul ăsta, spuneai că…

Sellitto îi făcu semn să tacă, privindu-l atent pe Rhyme.

Ah, ticălosule, îşi spuse Lincoln. Clasica tăcere. Cât o detestăm şi ne grăbim s-o umplem. Câţi martori şi suspecţi cedaseră sub presiunea unei tăceri dense, exact ca asta. Mă rog, el şi Sellitto *fuseseră* o echipă bună. Rhyme ştia să interpreteze dovezile, iar Sellitto ştia mulţi oameni.

Cei doi muşchetari. Şi dacă fusese şi al treilea, era vorba despre rigoarea adevăratei ştiinţe.

Ochii detectivului erau îndreptaţi spre raportul de la locul crimei.

— Lincoln. Ce crezi că o să se întâmple azi la ora trei?

— N-am nicio idee, se pronunţă Rhyme.

— Serios?

Cam ieftin din partea ta, Lon. O să ţi-o plătesc. În cele din urmă Rhyme zise:

— O s-o ucidă pe femeia din taxi. Şi într-un fel foarte urât, te asigur. Ceva care să concureze îngropatul de viu.

— Hristoase, şopti Thom din pragul uşii.

Oare de ce nu-l lăsau pur şi simplu în pace?

Ar fi folosit la ceva dacă le-ar fi spus ce dureri simţea în ceafă şi în umeri? Sau despre suferinţa fantomatică – mult mai vagă şi mult mai stranie – care-i străbătea corpul înstrăinat? Despre epuizarea care-l copleşea după lupta cotidiană de a face, ei bine, orice? Despre cel mai intens dezgust dintre toate – provocat de nevoia de a se bizui pe altcineva?

Poate că le-ar fi putut vorbi despre ţânţarul care intrase în cameră cu o noapte în urmă şi-l sâcâise timp de o oră; Rhyme ameţise tot dând din cap ca să-l alunge, până când insecta aterizase pe o ureche, iar Rhyme o lăsase să-l înţepe, de vreme ce putea freca locul acela de pernă ca să-şi aline mâncărimea.

Sellitto înălţă o sprânceană.

— Azi, oftă Rhyme. O zi. Dup-aia gata.

— Mulţumesc, Linc. Îţi rămânem datori.

Sellitto trase un scaun lângă pat. Îi făcu semn lui Banks să-l imite.

— Aşa. Spune-mi ce crezi, ce joc face nemernicul ăsta?

Rhyme spuse:

— Nu aşa de repede. Nu lucrez singur.

— Corect, pe cine vrei în echipă?

— Un tehnician de la judiciar. Cel mai bun din laborator. Vreau să vină aici cu instrumentele de bază. Ar trebui şi câţiva băieţi de teren. Serviciul de urgenţă. A, şi vreau şi câteva telefoane, le ceru Rhyme, aruncând o privire spre sticla de scotch din bufet.

Îşi aminti de coniacul pe care îl avea Berger în trusa lui. În niciun caz n-avea de gând să-şi dea duhul bând porcărie ieftină din aia. *Ieşirea finală* trebuia să se facă fie cu un Lagavulin vechi de şaisprezece ani, fie cu un Macallan ţinut la păstrare câteva decenii. Fie – de ce nu? – cu amândouă.

Banks îşi scoase telefonul mobil.

— Ce tip de legături? Doar…

— Interurbane.

— Conectate aici?

— Sigur că nu, strigă Rhyme.

Sellitto zise:

— Vrea ca oamenii să dea telefoane. Din sediul central.

— Aha.

— Sună în centru, ordonă Sellitto. Zi-le să ne dea trei sau patru dispeceri.

— Lon, întrebă Rhyme, cine a făcut munca preliminară la locul crimei azi-dimineaţă?

Banks îşi reprimă râsul.

— Băieţii Haioşi.

Privirea încruntată a lui Rhyme îi şterse zâmbetul de pe chip.

— Detectivii Bedding şi Saul, domnule, adăugă repede tânărul.

Pe urmă şi Sellitto rânji.

— Băieţii Haioşi. Toţi le zic aşa. Nu-i ştii, Linc. Sunt de la Brigada de Omucideri din centru.

— Par făcuţi pentru meseria lor, explică Banks. Şi, mă rog, au un stil amuzant de lucru.

— N-am nevoie de comedianţi.

— Nu, sunt buni, zise Sellitto. Cea mai tare echipă pe care-o avem. Ai auzit de bestia aia care a răpit o fetiţă de opt ani în Queens anul trecut? Bedding şi Saul au cercetat terenul. Au luat la întrebări tot cartierul – au obţinut două *mii* două sute de declaraţii. Graţie lor am salvat fata. Când a aflat că victima de azi-dimineaţă era pasagerul de la aeroport, însuşi Wilson i-a pus la treabă pe cei doi.

— Acum ce fac?

— Se ocupă mai ales de martori. În zona căii ferate. Adulmecă urmele şoferului şi-ale taxiului.

Rhyme ţipă la Thom, care era pe hol:

— L-ai sunat pe Berger? Nu, sigur că nu l-ai sunat. Cuvântul „insubordonare" îţi spune ceva? Fă-te măcar util. Adu mai aproape raportul ăla de la locul crimei şi întoarce paginile. Arătă spre dispozitivul cu cadru. Chestia aia e un dezastru.

— Astăzi suntem bine dispuşi? i-o întoarse asistentul.

— Ţine-l *mai sus.* Mă orbeşte lumina.

Citi vreme de un minut. Apoi ridică privirea. Sellitto vorbea la telefon, însă Rhyme îl întrerupse.

— Orice s-ar întâmpla azi la ora trei, dacă aflăm unde ne trimit indiciile lui, ăla o să fie locul crimei. Vreau să se ocupe cineva de treaba asta.

— Bine, spuse Sellitto. O să-l sun pe Peretti. O să-i arunc un os. Ştiu că o să strâmbe din nas că ne furişăm pe lângă el.

Rhyme mormăi:

— L-am cerut eu pe Peretti?

— Dar el e băiatul de aur al judiciarului, zise Banks.

— Nu-l vreau, murmură Rhyme. Vreau pe altcineva.

Sellitto şi Banks se priviră. Detectivul mai vârstnic zâmbi, netezindu-şi inutil cămaşa boţită.

— Poţi să ai pe cine vrei, Linc. Nu uita, eşti rege pentru o zi.

Privind ţintă ochiul întunecat.

T.J. Colfax, o brunetă venită dintr-o regiune deluroasă aflată în estul statului Tennessee, absolventă a Facultăţii de Studii Economice la Universitatea New York, agent de bursă iute ca o zvârlugă, tocmai se trezise dintr-un somn adânc. Părul încâlcit i se lipise de obraji, iar transpiraţia îi şiroia pe faţă, prelingându-i-se pe gât şi pe piept.

Se pomeni uitându-se în ochiul negru – o gaură într-o conductă ruginită, cu un diametru de vreo cincisprezece centimetri, al cărei capac fusese înlăturat.

Trăgea pe nas aerul cu iz de mucegai – gura îi era tot astupată. Simţea gustul de plastic, de adeziv fierbinte. Amar.

Şi John? se întrebă ea. Unde era? Refuza să se gândească la pocnetul asurzitor pe care-l auzise în subsol cu o noapte în urmă. Crescuse în estul statului Tennessee şi ştia cum răsună împuşcăturile.

Doamne, se rugă pentru şeful ei. Fie ca măcar el să fie bine.

Calmează-te, îşi zise înfuriată. Începi naibii să plângi din nou şi-ţi aminteşti ce s-a întâmplat. În subsol, după împuşcătură, se pierduse complet, fusese distrusă, plânsese înspăimântată şi aproape se sufocase.

Aşa. Calmează-te.

Uită-te la ochiul negru din conductă. Prefă-te că îţi face semn. Ochiul îngerului tău păzitor.

T.J. stătea pe podea, înconjurată de sute de ţevi, conducte, tuburi şi cabluri şerpuitoare. Aerul era mai fierbinte decât în restaurantul fratelui ei, mai fierbinte decât bancheta din spate a Novei lui Jule Whelan, acum zece ani. Apa picura, stalactite atârnau de grinzile străvechi de deasupra capului ei. Vreo şase beculeţe galbene erau singurele surse de lumină din acel loc. Deasupra ei – exact deasupra – se afla un indicator. Nu vedea ce era scris pe el, dar distingea chenarul roşu. La sfârşitul textului se afla un semn îngroşat al exclamării.

Se zbătu încă o dată, însă cătuşele o ţineau strâns, intrându-i în carne până la os. Din gât îi ieşi un ţipăt disperat, animalic. Dar banda lată, lipită pe gură, şi uruitul constant al utilajelor estompară sunetul; nimeni n-ar fi putut-o auzi. Ochiul negru continua s-o privească. O să mă salvezi, nu-i aşa? îşi zise ea.

Dintr-odată, tăcerea fu întreruptă de un dangăt, ca al unui clopot de fier aflat la mare distanţă. Ca o ecluză închizându-se. Zgomotul venea dinspre gaura conductei. De la ochiul prietenos.

Trase cătuşele spre conductă şi încercă să se ridice. Dar nu se deplasă mai mult de câţiva centimetri.

În regulă, nu te alarma. Relaxează-te. O să fie bine.

Atunci reuşi să vadă semnul de deasupra capului. Tot încercând să slăbească strânsoarea cătuşelor, îşi îndreptase puţin trupul şi îşi mişcase capul într-o parte. Reuşi astfel să vadă pieziş cuvintele.

O, nu. O, Iisuse Hristoase…

Începu iarăşi să plângă.

Şi-o imagină pe mama ei, cu părul strâns la ceafă şi faţa rotundă, în capotul cu albăstrele, şoptindu-i: „Fii cuminte, fetiţa mea. Nu-ţi face griji".

Dar ea nu credea vorbele astea.

Credea ce scria pe indicator.

Pericol maxim! Abur supraîncălzit de mare presiune. Nu scoateţi capacul conductei. În caz de urgenţă sunaţi la compania Edison pentru intervenţii. Pericol maxim!

Ochiul negru se căsca spre ea, ochiul ce se deschidea în centrul conductei pentru aburi. Privea ţintă carnea trandafirie a pieptului ei. De undeva, din adâncul conductei, veni alt zgomot, metal pe metal – muncitori bătând cu ciocane, strângând racorduri ruginite.

Plângând în hohote, Tammie Jean Colfax auzi alt clinchet. Pe urmă un geamăt în depărtare, stins. Şi i se păru, printre lacrimi, că ochiul negru îi făcea, în sfârşit, semn.

CINCI

— Asta e situaţia, anunţă Lincoln Rhyme. Avem victima unei răpiri şi un termen limită: ora trei p.m.

— Fără cereri de răscumpărare, completă Sellitto expunerea sumară a lui Rhyme, apoi se întoarse să răspundă la telefonul ce începuse să sune.

Prin camera întunecată a lui Lincoln Rhyme se învârteau mai mulţi oameni decât îşi amintea el să fi văzut în ultima vreme. Mă rog, după accident, prietenii mai trecuseră pe la el neanunţaţi (sigur, erau şanse mari ca Rhyme să fie acasă), însă descurajase obiceiul acesta. Şi încetase să răspundă apelurilor telefonice, devenind tot mai retras, plutind în solitudine. Îşi petrecuse vremea scriindu-şi cartea şi, dacă nu avea inspiraţie pentru alta, citind. Iar când şi ocupaţia asta începuse să-l plictisească, închiriase casete cu filme şi muzică. Pe urmă renunţase la televizor şi la muzică stând ore în şir cu ochii la reproducerile de artă pe care asistentul lui le agăţase cu grijă pe peretele din faţa patului. Până la urmă, şi astea căzuseră în dizgraţie.

Solitudine.

Era tot ce-şi dorea şi, Doamne, cât îi lipsea acum.

Masivul Jim Polling străbătea camera cu paşi mari, părând încordat. Lon Sellitto era ofiţerul de caz, însă un incident ca acela impunea un căpitan la bord, iar Polling se oferise voluntar. Ancheta se făcea contra cronometru şi putea distruge cariere cât ai clipi, aşa că şeful şi comisarii-adjuncţi fuseseră bucuroşi să-l aibă pe el drept ţintă a criticilor. Aveau să practice arta subtilă a distanţării, iar când ziariştii ar fi organizat conferinţe de presă, ar fi fost ameţiţi cu vorbe precum *delegat, însărcinat* şi *urmând sugestiile lui.* Apoi ar fi aruncat priviri spre Polling, când ar fi venit momentul să se confrunte cu

întrebări dificile. Rhyme nu pricepea în ruptul capului de ce s-ar fi oferit vreun poliţist să conducă o asemenea anchetă.

Dar Polling era un ciudat. Mărunţelul îşi crease la secţia de poliţie Midtown North reputaţia unuia dintre cei mai competenţi anchetatori de omucideri din oraş. Cunoscut pentru temperamentul său vulcanic, avusese necazuri mari atunci când omorâse un suspect neînarmat. Însă reuşise uimitor să-şi salveze cariera obţinând o condamnare în cazul Shepherd, cel al ucigaşului de poliţişti, cel în care Rhyme fusese accidentat. Avansat la gradul de căpitan, imediat după aceea, Polling trecuse printr-una din acele stânjenitoare crize de maturitate – renunţând la blugi şi la costumele Sears în favoarea celor de la Brooks Brothers (acum purta un costum Calvin Klein bleumarin) şi îşi începuse ascensiunea agresivă spre un fotoliu de şef în poliţia metropolitană.

Alt ofiţer se sprijinea de o masă din apropiere. Bo Haumann, un tip musculos, tuns scurt, era căpitan şi şeful unităţii de urgenţă. Echipa SWAT a poliţiei newyorkeze.

Banks îşi termină expunerea chiar în clipa când Sellitto îşi închidea telefonul.

— Băieţii Haioşi.

— Ceva nou în legătură cu taxiul? întrebă Polling.

— Nimic. Continuă să caute.

— Vreun semn că tipa se regula cu cineva cu care n-ar fi trebuit s-o facă? întrebă Polling. Poate vreun prieten psihopat?

— Nu, n-avea prieten. Se întâlnea uneori cu câte un tip. Se pare că n-o urmărea nimeni.

— Şi tot n-au apărut cereri de răscumpărare? întrebă Rhyme.

— Nu.

Se auzi soneria. Thom se duse să răspundă.

Rhyme se uită în direcţia de unde veneau vocile.

După câteva clipe, asistentul apăru însoţit de o poliţistă în uniformă. De la distanţă părea foarte tânără, dar, când se apropie,

Rhyme îşi dădu seama că avea probabil vreo treizeci de ani. Era înaltă şi avea acea frumuseţe ursuză, cabalină, a femeilor ce te priveau din paginile revistelor de modă.

Îi vedem pe ceilalţi aşa cum ne vedem pe noi înşine, iar după accident, Lincoln Rhyme aprecia rareori oamenii după fizicul lor. Remarcă înălţimea femeii, coapsele suple, părul roşu aprins. Altcineva ar fi evaluat aceste trăsături şi-ar fi zis: „Ce tipă tare". Însă lui Rhyme nu-i trecu aşa ceva prin minte. Îi remarcă numai privirea.

Nu era surprindere – era limpede că nimeni nu o avertizase că el era infirm – ci altceva. O expresie pe care n-o mai văzuse niciodată. Părea că starea în care se afla el o relaxa. Exact opusul reacţiei majorităţii oamenilor. Intrând în cameră, femeia se simţea în largul ei.

— Agent Sachs? întrebă Rhyme.

— Da, domnule, zise ea, abţinându-se în ultimul moment să întindă mâna. Domnule detectiv.

Sellitto o prezentă lui Polling şi lui Haumann. Probabil îi ştia pe cei doi, fie şi numai după reputaţie. Privirea-i deveni din nou prudentă.

Cercetă din ochi încăperea, praful, obscuritatea. Se uită la una dintre reproducerile de artă, care zăcea sub o masă. *Păsări de noapte*, de Edward Hopper. Oameni singuratici la o cină târzie. Fusese ultima care căzuse de pe perete.

Rhyme îi vorbi pe scurt despre termenul limită: ora 3 p.m. Sachs dădea calm din cap, însă Rhyme îi vedea în ochi licărul a ce? Teamă? Dezgust?

Jerry Banks, cu mâna împodobită de un inel universitar, dar nu şi de o verighetă, fu imediat atras de frumuseţea ei frapantă şi-i adresă un zâmbet special. Dar privirea rece a lui Sachs îl făcu să-nţeleagă că n-avea nicio şansă. Probabil niciodată.

Polling spuse:

— Poate că-i o capcană. Găsim locul spre care ne conduce, intrăm şi acolo-i o bombă.

— Mă îndoiesc, zise Sellitto, dând din umeri. De ce să-şi dea atâta osteneală? Dacă vrei să ucizi poliţişti, nu trebuie decât să găseşti unul şi să-l împuşti dracului.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, iar Polling îşi mută rapid privirea de la Sellitto la Rhyme. Toţi cei prezenţi îşi amintiră că Rhyme avusese accidentul în timpul anchetării cazului Shepherd.

Însă gafele nu-l afectau pe Lincoln Rhyme. Continuă:

— Sunt de acord cu Lon. Dar eu aş spune oricărei echipe de căutare să se ferească de o eventuală ambuscadă. Omul nostru pare să acţioneze după propriile-i reguli.

Sachs se uită încă o dată la reproducerea după tabloul lui Hopper. Rhyme îi urmări privirea. Poate că oamenii de la cină nu erau de fapt singuratici, medită el. Dacă se gândea mai bine, aveau un aer al naibii de satisfăcut.

— Avem aici două tipuri de probe fizice, continuă Rhyme. Cele standard. Ceea ce susnecul n-a vrut să lase în urmă. Păr, fibre, amprente, poate sânge, urme de paşi. Dacă găsim destule – şi dacă suntem norocoşi – astea or să ne ducă la locul iniţial al crimei. Acolo unde trăieşte el.

— Sau unde-şi are vizuina, sugeră Sellitto. Ceva temporar.

— Un loc ferit? medită Rhyme, dând din cap. Zău că ai dreptate, Lon. Are nevoie de un loc de unde să acţioneze. Continuă: Pe urmă sunt probele lăsate la locul crimei. În afară de bucăţile de hârtie – care ne transmit ora şi data – avem şurubul, bulgărele de azbest şi nisipul.

— Parcă am vâna o afurisită de bestie mâncătoare de hoituri, mormăi Haumann şi îşi trecu mâna prin părul lins.

Arăta exact ca sergentul milităros pe care şi-l amintea Rhyme.

— Deci pot să le spun boşilor că există şanse să găsim victima la timp? întrebă Polling.

— Aşa cred, da.

Căpitanul dădu un telefon, îndreptându-se către un colţ al încăperii în timp ce vorbea. După ce închise, mormăi:

— Primarul. Şefu-i cu el. Peste o oră o să aibă loc o conferinţă de presă şi tre' să fiu acolo, să mă asigur că îşi ţin sculele în pantaloni. Le mai pot spune ceva barosanilor?

Sellitto se uită la Rhyme, care dădu din cap.

— Nu încă, zise detectivul.

Polling îi dădu lui Sellitto numărul lui de mobil şi părăsi în goană încăperea.

După câteva clipe apăru un bărbat uscăţiv, pleşuv, de vreo treizeci de ani. Mel Cooper avea aerul aiurit dintotdeauna – ca vecinul tont din comediile TV. Era urmat de doi poliţişti mai tineri care aduceau un cufăr şi două valize care păreau să cântărească fiecare o mie de kilograme. Agenţii lăsară jos poverile şi plecară.

— Mel.

— Lincoln.

Cooper se duse la Rhyme şi-i strânse mâna dreaptă. Singurul contact fizic din acea zi cu un invitat de-al său, observă Rhyme. Lucrase cu Cooper mulţi ani. Licenţiat în chimie organică, matematică şi fizică, Cooper era expert atât în identificare – amprente, ADN şi reconstituire judiciară – cât şi în analiza probelor fizice.

— Ce mai face cel mai mare criminalist din lume? îl întrebă Cooper.

Rhyme schiţă un zâmbet, amuzat. Titlul îi fusese acordat de către presă cu câţiva ani în urmă, după aflarea surprinzătoarei veşti că FBI-ul îl alesese pe el – un poliţist metropolitan – drept consilier pentru organizarea ERPF-ului Echipa de Reacţie pentru Probe Fizice. Nemulţumiţi de termenul „cercetător judiciar" ori „specialist judiciar", reporterii îi acordaseră lui Rhyme rangul de „criminalist".

Cuvântul circula, de fapt, de mai mulţi ani, fiind folosit pentru prima dată în Statele Unite de către legendarul Paul Leland Kirk, şeful Şcolii de Criminologie de la Universitatea Berkeley. Instituţia, prima din ţară, fusese înfiinţată de şi mai faimosul August Vollmer. Termenul devenise şic în ultima vreme, iar când tehnicienii din întreaga ţară se confesau blondelor la petreceri, se prezentau drept criminalişti, nu experţi judiciari.

— Coşmarul tuturor, zise Cooper. Te sui într-un taxi şi se întâmplă ca la volan să se afle un psihopat. Iar acum întreaga lume e cu ochii aţintiţi spre New York, din cauza conferinţei ăleia. Chiar mă întrebam dacă n-or să apeleze la tine pentru ancheta asta.

— Ce mai face mama ta? întrebă Rhyme.

— Se tot plânge de junghiuri şi dureri. Deşi e mai sănătoasă decât mine.

Cooper locuia cu mama lui în casa din Queens în care se născuse. Pasiunea lui era dansul – tangoul fiind specialitatea sa. Bârfele poliţiştilor fiind aşa cum erau, se făcuseră speculaţii în legătură cu orientarea lui sexuală. Pe Rhyme nu-l interesau vieţile personale ale angajaţilor săi, dar fusese la fel de surprins ca toată lumea s-o cunoască într-un târziu pe Greta, prietena statornică a lui Cooper, o scandinavă de o frumuseţe uimitoare care preda matematici superioare la Universitatea Columbia.

Cooper deschise cufărul masiv, căptuşit cu catifea. Scoase de-acolo părţile componente a trei microscoape mari şi începu să le asambleze.

— Ah, curentul casnic.

Se uită la prize, dezamăgit. Îşi potrivi pe nas ochelarii cu ramă metalică.

— Asta e totuşi o casă, Mel.

— Credeam că trăieşti într-un laborator. Nu m-ar fi surprins.

Rhyme se uită la instrumentele gri şi negre, uzate. Semănau cu cele printre care trăise mai bine de cincisprezece ani. Un microscop

standard, unul de contrast şi un model cu lumină polarizată. Cooper deschise valizele, care conţineau numeroase sticle, borcane şi instrumente ştiinţifice. Într-o clipă, lui Rhyme îi veniră în minte cuvinte care făcuseră cândva parte din vocabularul lui cotidian. Tuburi pentru colectarea sângelui, acid acetic, ortotolidin, reactiv luminol, trusă Ruhemann… Bărbatul ciolănos se uită prin încăpere.

— Arată exact ca biroul tău de pe vremuri, Lincoln. Cum reuşeşti *să găseşti* ceva în camera asta? Păi, am nevoie de nişte spaţiu aici.

— Thom.

Rhyme îşi întoarse capul spre masa mai puţin aglomerată. Ceilalţi dădură la o parte revistele, hârtiile şi cărţile, debarasând tăblia mesei, pe care Rhyme n-o mai văzuse de un an.

Sellitto studia raportul de la locul crimei.

— Cum să-i zicem susnecului? N-avem încă un număr de caz.

Rhyme îl privi pe Banks.

— Alege un număr. Orice număr.

Banks sugeră:

— Numărul paginii. Mă rog, vreau să spun, data.

— Susnec 823. E la fel de bun ca oricare altul.

Sellitto îşi notă numărul pe raport.

— Ăă, scuzaţi-mă. Detectiv Rhyme…

Vorbise poliţista. Rhyme se întoarse către ea.

— La prânz trebuia să fiu la Blocul Mare.

Asta înseamnă în jargonul poliţiştilor sediul central.

— Agent Sachs…

Pentru moment, uitase de ea.

— Azi-dimineaţă ai ajuns prima acolo? La locul crimei de lângă calea ferată?

— Aşa e, eu am primit apelul.

Când vorbea, femeia i se adresa lui Thom.

— Eu sunt *aici,* agent, îi aminti Rhyme pe un ton sever, stăpânindu-şi cu greu enervarea. În partea asta.

Se înfuria când oamenii îi vorbeau prin intermediari, prin oameni *sănătoşi*.

Tânăra îşi întoarse repede capul, iar el văzu că lecţia fusese învăţată.

— Da, domnule, spuse ea pe un ton blând, dar cu o privire de gheaţă.

— Sunt pensionat. Spune-mi Lincoln.

— Vrei să mă lămureşti şi pe mine, te rog?

— Cum adică? întrebă el.

— În legătură cu motivul pentru care m-aţi adus aici. Îmi pare rău. Nu m-am gândit. Dacă vrei scuze în scris, o să ţi le ofer. Numai că am întârziat la noua mea misiune şi n-am reuşit să-l sun pe superiorul meu.

— Scuze? întrebă Rhyme.

— Adevărul e că n-am deloc experienţă în examinarea locului unei crime. Mai degrabă am acţionat din instinct.

— Ce vrei să spui?

— Când am oprit trenul şi-am închis Eleventh Avenue. A fost vina *mea* că senatorul a ratat discursul de la New Jersey şi că unii diplomaţi de la Naţiunile Unite au întârziat la întâlniri, venind de la aeroportul Newark.

Rhyme chicoti.

— Ştii cine sunt eu?

— Păi, sigur, am auzit de tine. Credeam că eşti…

— Mort? întrebă Rhyme.

— Nu. N-am vrut să spun asta. Deşi la asta se gândise. Continuă în grabă: La academie, toţi ţi-am citit cartea. Dar n-am mai auzit de tine. De viaţa personală, vreau să spun… Ridică privirea spre perete şi zise pe un ton încordat: După judecata mea, fiind prima sosită acolo, mi-am zis că era mai bine să opresc trenul şi să blochez strada, ca să protejez locul crimei. Şi asta am şi făcut, domnule.

— Spune-mi Lincoln. Şi tu eşti…

— Eu…

— Prenumele tău.

— Amelia.

— Amelia. După numele aviatoarei?

— Nu, domnule. E un nume din familie.

— Amelia, n-am nevoie de scuze. Tu ai avut dreptate, iar Vince Peretti s-a înşelat.

Sellitto se foi neliniştit la auzul indiscreţiei, însă lui Lincoln Rhyme nu-i păsa. La urma urmei, era unul dintre puţinii oameni din lume care puteau sta culcaţi în pat chiar dacă în cameră ar fi intrat însuşi preşedintele Statelor Unite. Rhyme continuă:

— Peretti a lucrat la locul crimei de parcă primarul i s-ar fi uitat peste umăr, iar asta este cea mai sigură cale de-a rasoli treaba. A adus prea mulţi oameni, a greşit teribil când a lăsat să circule trenurile şi a dat drumul la trafic. N-ar fi trebuit sub nicio formă să deblocheze locul crimei atât de repede. Dacă zona ar fi fost asigurată, cine ştie, poate am fi găsit o chitanţă de la un bancomat, cu un nume trecut pe ea. Sau o minunată amprentă a degetului mare.

— Se poate, spuse cu delicateţe Sellitto. Dar hai să păstrăm asta pentru noi, adăugă dând ordine tăcute şi rotindu-şi ochii de la Sachs la Cooper şi la tânărul Jerry Banks.

Rhyme pufni într-un râs dispreţuitor. Apoi se întoarse spre Sachs, pe care o surprinse, ca pe Banks în acea dimineaţă, uitându-se la picioarele lui şi la trupul de sub pătura de culoarea caisei. Îi spuse tinerei:

— Te-am chemat aici ca să lucrezi pentru noi la următorul loc al crimei.

— Ce?

De data asta nu vorbise prin interpreţi.

— Să lucrezi pentru noi, zise el scurt. La următorul loc al crimei.

— Dar, râse ea, eu nu sunt de la judiciar. Eu fac patrulare. N-am lucrat niciodată la locul unei crime.

— Asta-i un caz neobişnuit. După cum o să-ţi spună şi detectivul Sellitto. E de-a dreptul *bizar.* Nu-i aşa, Lon? Sigur, dacă ar fi fost un caz clasic, n-aş fi avut nevoie de tine. Dar acum avem nevoie de o privire limpede.

Sachs se uită la Sellitto, care nu zise nimic.

— Doar că… n-aş fi bună la treaba asta. Sunt sigură.

— În regulă, spuse calm Rhyme. Ăsta-i adevărul?

Ea dădu din cap.

— Am nevoie de cineva care a avut curajul să oprească un tren din drumul lui ca să protejeze locul crimei şi să suporte canicula din ziua aia.

— Mulţumesc pentru şansa asta, domnule. Lincoln. Însă…

Rhyme spuse scurt:

— Lon.

— Agent Sachs, mormăi detectivul, aici nu ai de ales. Ai fost repartizată la cazul ăsta ca asistent la locul crimei.

— Domnule, trebuie să protestez. M-am transferat de la patrulare. Astăzi. Am obţinut un transfer medical. Cu începere de acum o oră.

— Medical? se interesă Rhyme.

Ea ezită, privindu-i din nou picioarele, stânjenită.

— Am artrită.

— Serios? întrebă Rhyme.

— Artrită cronică.

— Regret să aud asta.

Ea continuă în grabă:

— Azi-dimineaţă am primit apelul acela pentru că altcineva era bolnav. N-am plănuit să mă duc acolo.

— Da, mă rog, şi eu aveam alte planuri, spuse Lincoln Rhyme. Acum hai să ne uităm la nişte probe.

ŞASE

— Şurubul.

Rhyme îşi aminti regula clasică de cercetare a locului crimei: analizează mai întâi cea mai ciudată probă materială.

Thom întorcea pe toate părţile săculeţul de plastic, în vreme ce Rhyme studia tija metalică pe jumătate ruginită. Tocită. Uzată.

— Eşti sigur că nu sunt amprente? Ai încercat reactivul cu microparticule? E cel mai bun pentru probele materiale expuse intemperiilor.

— Îhî, confirmă Mel Cooper.

— Thom, ordonă Rhyme, dă-mi la o parte părul ăsta din ochi! Piaptănă-l pe spate. Ţi-am spus azi-dimineaţă să faci asta.

Asistentul oftă şi perie şuviţele încâlcite de păr negru.

— Ai grijă, îi şopti el ameninţător şefului său, iar Rhyme îşi trase capul iritat, răvăşindu-şi părul din nou.

Amelia Sachs stătea posacă într-un colţ. Îşi ţinea picioarele sub scaun, în poziţia de plecare a unui atlet şi chiar arăta de parcă aştepta împuşcătura pistolului de start.

Rhyme îşi îndreptă din nou atenţia spre şurub.

Pe când fusese şeful judiciarului, Rhyme începuse să organizeze baze de date. Cum ar fi tabele cu jetoane din întreaga ţară sau dosare despre companiile producătoare de ţigări. Întocmise un fişier cu tipurile de gloanţe, fibre, pânzeturi, roţi de cauciuc, unelte, pantofi, uleiuri de motor, lichide de transmisie. Petrecuse sute de ore redactând liste, indexând şi făcând tot felul de trimiteri.

Totuşi, în timp ce Rhyme se ocupa de această activitate, serviciul judiciar nu ajunsese să catalogheze şi obiectele de feronerie. Acum se întreba de ce nu şi era furios pe sine pentru că n-o făcuse şi încă mai furios pe Vince Peretti, fiindcă nici el nu se gândise la asta.

— Trebuie să-i sunăm pe toţi fabricanţii de şuruburi şi angrosiştii din nord-est. Nu, din toată *ţara.* Întrebaţi dacă fac un model ca acesta şi cui îl vând. Transmiteţi prin fax descrierea şi imaginea şurubului dispecerilor noştri de la Comunicaţii.

— Drace, ar putea fi un milion, zise Banks. Toate filialele companiilor Ace Hardware şi Sears din ţară.

— Nu cred, răspunse Rhyme. Şurubul acesta trebuie să fie un element important. Nu l-ar fi lăsat acolo fără rost. Puţine fabrici fac şuruburi din astea. Pun pariu.

Sellitto dădu un telefon şi după câteva minute părea mulţumit.

— Ţi-am găsit dispeceri. Patru. De unde obţinem o listă a fabricilor?

— Trimite un agent pe Forty-second Street, răspunse Rhyme. La Biblioteca Publică. Au acolo registrele companiilor. Până găsim una, pune-i pe dispeceri să înceapă să studieze Paginile Aurii.

Sellitto repetă instrucţiunile la telefon.

Rhyme se uită la ceas. Era unu şi jumătate.

— Acum azbestul.

Preţ de o clipă cuvântul îi licări în minte. Simţi un junghi – într-un loc unde n-ar fi putut să-l simtă. Ce i se părea familiar în legătură cu azbestul? Ceva despre care auzise sau citise – recent, se părea, deşi Lincoln Rhyme nu mai avea încredere în propriul simţ al timpului. Când zaci încremenit pe spate luni în şir, timpul încetineşte până aproape de pragul morţii. Putea să se fi gândit la ceva despre care citise şi cu doi ani în urmă.

— Ce ştim despre azbest? medită el.

Nimeni nu-i răspunse, dar nu conta; îşi răspundea singur. Oricum, aşa prefera să facă. Azbestul era o moleculă complexă, un polimer de siliciu. Nu arde pentru că, precum sticla, este deja oxidat.

Când cercetase locurile unde avuseseră loc crime cu mult timp în urmă – lucrând cu antropologi şi odontologi de la judiciar – Rhyme

fusese deseori în clădiri cu izolaţie de azbest. Îşi amintea izul special al măştilor pe care trebuia să le poarte în timpul săpăturilor. De fapt, îşi amintea acum, în timpul înlăturării unei asemenea izolaţii, la staţia de metrou City Hall, cu trei ani şi jumătate în urmă, anchetatorii găsiseră cadavrul unuia dintre poliţiştii ucişi de Dan Shepherd, aruncat în camera generatorului de curent. Când se aplecase încet peste cadavru ca să ia o fibră de pe bluza albastră a poliţistului mort, Rhyme auzise pocnetul şi uruitul grinzii de stejar ce cădea. Masca îl salvase probabil de la moartea prin sufocare în praful şi gunoaiele ce se ridicaseră în jurul lui.

— Poate c-a dus-o pe femeie într-un loc unde se face curăţenie, zise Sellitto.

— Se poate, admise Rhyme.

Sellitto îi ordonă tânărului său asistent:

— Sună la serviciul de salubritate. Află dacă există locuri unde se face curăţenie în momentul ăsta.

Detectivul dădu telefon.

— Bo, îl întrebă Rhyme pe Haumann, ai ceva unităţi desfăşurate?

— Gata de acţiune, îi confirmă comandantul. Deşi tre' să-ţi spun că mai bine de jumătate din forţe sunt ocupate cu chestia aia de la ONU. Sunt cedate Serviciilor Secrete şi unităţilor de pază de la ONU.

— Am nişte informaţii de la salubritate.

Banks îi făcu semn lui Haumann şi se retraseră amândoi într-un colţ al camerei. Trecură pe lângă mai multe teancuri de cărţi. Când Haumann despături o hartă militară a New Yorkului, ceva căzu cu zgomot pe podea. Banks sări ca ars.

— Hristoase!

Din locul unde zăcea, Rhyme nu vedea ce căzuse. Haumann ezită o clipă, apoi se aplecă, ridică fragmentul descărnat de coloană vertebrală şi îl puse pe masă.

Rhyme simţi câteva perechi de ochi aţintite asupra lui, dar nu zise nimic despre os. Haumann stătea aplecat asupra hărţii, iar Banks, cu telefonul la ureche, îi furniza informaţii despre locurile unde se înlătura izolaţia de azbest. Comandantul le însemna pe hartă cu un marker. Păreau o mulţime, împrăştiate în toate cele cinci districte ale oraşului. Era descurajant.

— Trebuie să restrângem cercetarea. Ia să vedem, nisipul, îi spuse Rhyme lui Cooper. Priveşte-l la microscop. Spune-mi ce crezi.

Sellitto îi întinse tehnicianului plicul cu nisip, iar acesta vărsă conţinutul pe o lamelă de examinare. Pudra sclipitoare făcu un mic nor de praf. Era acolo şi o pietricică, lustruită de vreme, care căzu în centrul grămăjoarei.

Lincoln Rhyme îşi simţi gâtul încordat. Nu de la ceea ce vedea – nu ştia încă la ce se uita – ci din cauza impulsului nervos anemic, pornit din creierul său şi stins până la inertul lui braţ drept care-l îndemna să pună mâna pe un creion şi să cerceteze proba materială. După aproape un an, era prima dată când simţea acest impuls. Aproape că-i dădură lacrimile, şi singura lui consolare era amintirea sticluţei de Seconal şi a pungii de plastic pe care doctorul Berger le adusese cu el – imagini care pluteau prin încăpere ca un înger păzitor.

Îşi drese glasul.

— Scaneaz-o!

— Ce? întrebă Cooper.

— Pietricica.

Sellitto îl privi întrebător.

— Piatra nu-i de-acolo, zise Rhyme. E ca nuca-n perete. Vreau să ştiu de ce. Scaneaz-o.

Folosind un forceps cu vârfuri de porţelan, Cooper luă piatra şi o examină. Îşi puse nişte ochelari de protecţie şi lumină piatra cu fasciculul unui container electric de mărimea unei baterii de maşină, ataşat la un cablu.

— Nimic, zise Cooper.

— DMV?

Depunerea de metal în vid este cea mai eficientă tehnică pentru a ridica posibile amprente de pe suprafeţe poroase. Într-un recipient vidat care conţine obiectul de testat, se evaporă aur sau zinc; metalul îmbracă amprenta, făcând foarte vizibile spiralele şi vârfurile.

Dar Cooper nu avea un asemenea dispozitiv la el.

— *Ce* ai? întrebă Rhyme, deloc încântat.

— Negru de Sudan, developator stabilizat fizic, iod, amidol negru şi violet de genţiană.

Mai adusese cu el ninhidrină pentru ridicarea amprentelor de pe suprafeţe poroase şi un cadru Super Glue pentru suprafeţe netede. Rhyme îşi amintea uimitoarea veste care circulase prin comunitatea judiciară cu câţiva ani în urmă. Un tehnician care lucra într-un laborator criminalistic al armatei americane din Japonia folosise Super Glue ca să lipească un aparat de fotografiat spart şi constatase surprins că vaporii adezivului scoseseră la iveală amprentele mai bine decât majoritatea substanţelor folosite în acest scop.

Asta era metoda pe care o folosea Cooper acum. Puse cu forcepsul piatra într-un mic recipient de sticlă, iar pe placa fierbinte din interior aplică un strat de Super Glue. După câteva minute scoase piatra.

— Avem ceva, spuse el.

Presără pe piatră nişte pudră sensibilă la ultraviolete şi o lumină cu fasciculul containerului. O amprentă devenise vizibilă. Chiar în centrul pietrei. Cooper o fotografie cu un polaroid, la scară naturală, îi arătă poza lui Rhyme.

— Ţine-o mai aproape. Rhyme o examina mijindu-şi ochii. Da! El a rulat-o.

Amprentele rulate – obţinute prin rotirea unui deget pe o suprafaţă – lăsau o urmă diferită de cea făcută prin apucarea unui

obiect. Era o diferenţă subtilă – în lărgimea marginilor de fricţiune în diverse puncte ale modelului – însă una pe care Rhyme o recunoştea acum limpede.

— Şi uite, ce-i aia? observă el. Linia aia. Deasupra amprentei se vedea o linie subţire, curbată.

— Mai că seamănă cu…

— Da, zise Rhyme, unghia ei. În mod normal, n-ar trebui să rămână aşa ceva. Dar pun pariu că individul a aruncat piatra ca să fie sigur că o să fie ridicată. A lăsat o urmă uleioasă. Ca o margine de fricţiune.

— De ce ar fi făcut asta? întrebă Sachs.

Încă o dată, Rhyme fu iritat de faptul că nimeni nu părea să priceapă aspectele astea la fel de repede ca el. Explică pe scurt:

— Susnecul ne comunică două lucruri. În primul rând, vrea să fie sigur că o să ştim faptul că victima e o femeie. Asta în cazul că noi n-am făcut legătura între ea şi cadavrul de azi-dimineaţă.

— De ce ar fi făcut asta? întrebă Banks.

— Ca să mărească miza, zise Rhyme. Să ne facă să transpirăm mai mult. Ne-a lăsat să aflăm că e vorba despre o femeie în pericol. Îşi evaluează victimele – aşa cum facem şi noi toţi – deşi noi pretindem că nu.

Rhyme îşi aruncă întâmplător privirea spre mâinile lui Sachs. Fu surprins să observe că, pentru o femeie atât de frumoasă, degetele îi arătau jalnic. Patru aveau vârfurile înfăşurate în plasturi, iar altele aveau unghiile roase până în carne. Cuticula unuia era mânjită cu sânge închegat. Rhyme observă şi inflamaţia roşie de sub sprâncenele ei, de la pensat, bănui el. Şi o zgârietură lângă o ureche. Numai obiceiuri autodistructive. Există un milion de căi de a te distruge, în afară de pastile şi Armagnac.

Rhyme anunţă:

— Despre celălalt lucru pe care ni-l comunică v-am avertizat deja. Cunoaşte procedurile noastre. Ne spune: „Nu vă obosiţi cu

regulile obişnuite ale anchetării. N-o să las nicio urmă". Asta crede *el,* desigur. Dar noi o să găsim ceva. Pun pariu. Deodată, Rhyme se încruntă. Harta! Avem nevoie de hartă. Thom!

Asistentul întrebă:

— Care hartă?

— *Ştii* la ce hartă mă refer.

Thom oftă.

— Habar n-am, Lincoln.

Privind pe fereastră şi vorbind mai mult pentru sine, Rhyme medita:

— Pasajul de nivel de la calea ferată, tunelurile de protecţie şi uşile de acces, azbestul – toate astea sunt vechi. Suspectului îi place New York-ul *istoric.* Vreau harta Randel.

— Unde e?

— În dosarele cu date pentru cartea mea. Unde în altă parte?

Thom scormoni prin dosare şi scoase la iveală fotocopia unei hărţi lungi, orizontale, a Manhattanului.

— Asta?

— *Aia, da!*

Era o hartă întocmită în 1811 pentru ca notabilităţile oraşului să elaboreze planul străzilor din Manhattan. Harta fusese tipărită orizontal, cu Battery Park la sud, spre stângă, şi Harlem la nord, spre dreapta. Prezentată astfel, insula părea desenul unui câine surprins în plin salt, cu un cap mic înălţat pentru atac.

— Agaţ-o acolo. Bine. După ce asistentul îşi făcu treaba, Rhyme spuse: Thom, o să te înălţăm în rang. Lon, dă-i o insignă lucioasă sau altceva.

— Lincoln, murmură el.

— Avem nevoie de tine. Haide. N-ai vrut tu mereu să fii Sam Spade sau Kojak?

— Nu, doar Judy Garland, răspunse asistentul.

— Atunci Jessica Fletcher! Tu o să scrii profilul susnectului. Haide, scoate Mont Blanc-ul ăla pe care îl laşi mereu să se vadă din buzunarul cămăşii.

Tânărul îşi dădu ochii peste cap, scoase stiloul Parker şi luă un carnet prăfuit dintr-un teanc aflat sub una din mese.

— Nu, am o idee mai bună, anunţă Rhyme. Ia unul din posterele alea de artă, întoarce-l şi scrie pe spate cu un marker. Acum să scrii cu litere mari ca să pot vedea şi eu.

Thom alese o reproducere după Monet şi o fixă pe perete.

— Deasupra, îi ordonă criminalistul, scrie: „Susnec 823". Pe urmă patru coloane. „Înfăţişare." „Reşedinţă." „Vehicul." „Altele." Minunat. Acum hai să începem. Ce ştim despre el?

Sellitto spuse:

— Vehicul… Are un taxi galben.

— Corect. Şi la rubrica „Altele" trece că ştie procedurile de examinare a locului unei crime.

— Ceea ce, adăugă Sellitto, poate însemna că a trecut pe la mititica.

— Cum adică? întrebă Thom.

— S-ar putea să aibă dosar, îi explică detectivul.

Banks zise:

— N-ar trebui să scriem şi că este înarmat cu un Colt calibru 32?

— Al naibii de corect, aprobă şeful lui.

Rhyme interveni:

— Şi ştie despre MF.

— Ce anume? întrebă Thom.

— Marginile de fricţiune la amprente. Astea sunt cutele de pe mâinile şi picioarele noastre care ne înlesnesc mişcarea. Şi mai notează că tipul acţionează probabil dintr-o locaţie sigură. Bună treabă, Thom. Uitaţi-vă la el. E un detectiv înnăscut.

SUSNEC 823

Înfăţişare	Reşedinţă	Vehicul	Alte observaţii

	Prob. are o locuinţă sigură	Taxi	Cunoaşte procedurile de colectare a probelor materiale Posibil să aibă dosar penal Cunoaşte structura amprentelor Armă – Colt calibru 32

Thom se încruntă la el şi se depărtă de perete, scuturându-şi cămaşa, peste care căzuse o pânză de păianjen de pe perete.

— Asta e, prieteni, spuse Sellitto. Prima noastră imagine a domnului 823.

Rhyme se întoarse către Mel Cooper.

— Acum nisipul. Ce putem spune despre el?

Cooper îşi ridică ochelarii de protecţie pe fruntea palidă. Vărsă un eşantion pe o lamelă şi o introduse sub vizorul microscopului cu lumină polarizată. Ajustă reglajele.

— Hmm. Curios. Nu există dublă refracţie.

Microscoapele cu polarizare evidenţiază dubla refracţie a cristalelor, fibrelor şi a altor materiale. Nisipul plajelor are o dublă refracţie majoră.

— Deci nu e nisip, murmură Rhyme. E ceva fărâmiţat… Poţi să-l individualizezi?

Individualizare… Ţelul unui criminalist. Majoritatea probelor materiale pot fi *identificate.* Dar chiar dacă ştii despre ce substanţă este vorba, există, de obicei, sute sau mii de surse de unde poate proveni. Probele materiale *individualizate* înseamnă ceva ce poate proveni de la o singură sursă ori de la un număr foarte limitat de surse. O amprentă, o structură ADN, un fragment de vopsea care se

potriveşte într-un loc gol de pe capota maşinii infractorului ca o piesă de puzzle.

— Poate, răspunse tehnicianul, dacă îmi pot da seama *ce* este.

— Sticlă pisată? sugeră Rhyme.

Sticla este de fapt nisip pisat, dar procesul de fabricare alterează structura cristalină. La sticla pisată nu există dublă refracţie. Cooper examina mai atent eşantionul.

— Nu, nu cred că-i sticlă. Nu ştiu ce e. Aş vrea să am aici un EDX.

Un dispozitiv mult folosit într-un laborator criminalistic era microscopul electronic cuplat cu o unitate de energie dispersă cu raze X; se determina astfel ce elemente intrau în compoziţia probelor găsite la locul crimei.

— Adu-i unul, îi ordonă Rhyme lui Sellitto, apoi îşi aruncă privirea prin cameră. Avem nevoie de mai mult echipament. Vreau şi un dispozitiv metalic vidat pentru amprente. Şi un CG-FM.

Un cromatograf cu gaz transforma substanţele în elementele lor componente, iar fotospectrometrul de masă folosea lumina pentru a le identifica. Aceste instrumente le permiteau criminaliştilor să testeze un eşantion necunoscut de până la o milionime de gram şi să-l confrunte cu o bază de date de o sută de mii de substanţe cunoscute, catalogate după identitate *şi* marcă.

Sellitto transmise telefonic lista celor cerute la laborator.

— Dar nu putem aştepta jucăriile alea grozave, Mel. Va trebui să lucrezi după moda veche. Mai spune-mi ceva despre nisipul ăla suspect.

— E amestecat cu puţin pământ. Argilă, fragmente de cuarţ, feldspat şi mică. Dar foarte puţine fragmente de plante putrezite. Aici sunt şi câteva aşchii din ce-ar putea fi bentonit.

— Bentonit. Rhyme era încântat. Asta-i o cenuşă vulcanică pe care constructorii o pun în laptele de ciment când sapă fundaţii în zone umede ale oraşului unde roca de bază se află la mare

adâncime. Astfel se previn prăbuşirile. Aşa că o să căutăm o zonă construită care se află lângă apă, probabil la sud de Thirty-fourth Street. La nord de regiunea aia roca de bază se află mult mai la suprafaţă, iar constructorii n-au nevoie de lapte de ciment.

Cooper mişcă puţin lamela.

— Dacă ar fi să ghicesc, aş zice că aici e mai mult calciu. Stai, e şi ceva fibros.

Mânerul microscopului fu răsucit, iar Rhyme ar fi dat orice ca să se uite prin vizor. Se întoarse cu gândul la serile pe care le petrecuse cu faţa lipită de cauciucul spongios al aparatului, examinând fibre, fragmente de humus, celule sangvine sau aşchii de metal intrând şi ieşind sub vizor.

— Mai e ceva aici. O granulă mai mare. Trei straturi. Unul cornos, pe urmă două straturi de calciu. Culori uşor diferite. Celălalt e translucid.

— Trei straturi? izbucni Rhyme furios. Ce dracu', e o cochilie de scoică!

Era mâniat pe sine. Ar fi trebuit să se gândească la asta.

— Da, asta e! Cooper dădea din cap. Stridie, cred.

Bancurile de stridii din jurul oraşului se găseau mai ales în largul coastelor din Long Island şi New Jersey. Rhyme sperase că susnecul avea să limiteze aria geografică a cercetării la Manhattan – acolo unde fusese găsită victima în acea dimineaţă.

— Dacă individul se extinde la toată reţeaua metroului, n-avem nicio speranţă.

Cooper spuse:

— Mă uit la altceva. Cred că e var. Dar foarte vechi. Granular.

— Poate beton? sugeră Rhyme.

— Posibil. Da. Atunci nu văd rostul scoicilor, adăugă Cooper, gânditor. În jurul New Yorkului straturile de stridii sunt pline de vegetaţie şi noroi. Substanţa asta este amestecată cu beton şi, practic, nu conţine materie vegetală.

Rhyme strigă dintr-odată:

— Marginile! Cum sunt marginile scoicii, Mel?

Tehnicianul privi în vizor.

— Fracturate, nu roase. Materialul acesta a fost pulverizat prin presiune la rece. Nu erodat de apă.

Ochii lui Rhyme se întoarseră către harta Randel, plimbându-şi privirea de la stânga la dreapta. Concentrându-se asupra posteriorului siluetei de câine.

— M-am prins! strigă el.

În 1913, F.W. Woolworth construise clădirea de 60 de etaje care încă îi poartă numele, învelită în teracotă şi acoperită de garguie şi sculpturi gotice. Timp de şaisprezece ani, fusese cea mai înaltă clădire din lume. Pentru că roca de bază în acea parte a Manhattanului era la mai mult de treizeci de metri sub Broadway, constructorii fuseseră nevoiţi să îngroape piloni lungi ca să ancoreze clădirea. La scurtă vreme după începerea săpăturilor, muncitorii descoperiseră rămăşiţele pământeşti ale industriaşului din Manhattan Talbott Soames, care fusese răpit în 1956. Cadavrul fusese găsit îngropat într-un strat gros de ceva ce părea nisip alb, dar erau în realitate cochilii sfărâmate de stridii, un aspect pe care tabloidele îl exploataseră, făcând legătura cu obsesia obezului magnat pentru mâncare scumpă. Cochiliile erau atât de răspândite pe ţărmul estic al Manhattanului, încât se transformaseră în straturi compacte. De la ele venea numele de Pearl Street.

— Femeia e undeva în centru, anunţă Rhyme. Probabil în partea de est. Şi poate că lângă Pearl. Undeva într-un subsol între doi şi cinci metri sub pământ. Poate un şantier de construcţii, poate o pivniţă. O clădire veche sau un tunel.

— Verifică diagrama de la salubritate, Jerry, zise Sellitto. Acolo unde se curăţă izolaţiile de azbest.

— Pe lângă Pearl? Nimic.

Tânărul detectiv ridică harta pe care lucra împreună cu Haumann.

— Există peste treizeci de locuri unde se face curăţenie – în Midtown, în Harlem şi în Bronx. Dar nimic în centru.

Azbest… azbest… medita Rhyme din nou. *De ce* îi suna aşa de familiar?

Era ora 2:05 p.m.

— Bo, trebuie să ne mişcăm. Du-ţi oamenii acolo şi începe căutarea. Toate clădirile de pe Pearl Street. Şi de pe Water Street.

— Mamă, oftă poliţistul, sunt o grămadă de clădiri.

Porni spre uşă. Rhyme îi spuse lui Sellitto:

— Lon, mai bine te-ai duce şi tu. O să fie un finiş la kinogramă. Or să aibă nevoie de toţi oamenii pe care pot să-i obţină. Amelia, vreau să mergi şi tu acolo.

— Uite, mă gândeam…

— Agent, se răsti Sellitto, ţi-ai primit ordinele.

Faţa frumoasă a tinerei se întunecă uşor. Rhyme îi spuse lui Cooper:

— Mel, ai venit încoace cu o dubă?

— Cu un vehicul de reacţie rapidă, îi răspunse el.

Maşinile care se deplasau la locurile infracţiunilor din oraş erau masive – pline cu instrumente şi ustensile pentru colectarea probelor, echipate mai bine decât laboratoare întregi din multe oraşe mici. Dar pe vremea când Rhyme conducea serviciul judiciar, ceruse maşini mai mici – mai ales furgonete – conţinând echipamentul de bază pentru colectare şi analiză. Vehiculele de reacţie rapidă păreau lente, însă Rhyme îi terorizase pe cei de la transporturi pentru a dota acele maşini cu motoare turbo. Acestea ajungeau deseori la locul unei crime înaintea maşinilor de patrulare; de multe ori, primul sosit la faţa locului era un tehnician experimentat. Iar acesta era visul oricărui procuror.

— Dă-i Ameliei cheile.

Cooper i le întinse lui Sachs, care-i aruncă o privire rapidă lui Rhyme, apoi porni în grabă pe scări. Până şi zgomotul paşilor ei îi trăda furia.

— În regulă, Lon. Ce-ai în minte?

Sellitto se uită spre holul pustiu, apoi se apropie de Rhyme.

— Chiar o vrei pe F.P. la ancheta asta?

— F.P.?

— Mă refer la ea. La Sachs. F.P. e o poreclă.

— De la ce vine?

— Să nu spui în prezenţa ei. O scoate din sărite. Tatăl ei a fost poliţist timp de 40 de ani. Aşa că lumea îi spune Fata Poliţaiului.

— Crezi că n-ar fi trebuit s-o iau?

— Da, cred că nu. De ce-o vrei?

— Pentru că a coborât pe un dig de 10 metri ca să nu altereze locul crimei. A blocat o stradă importantă şi o linie de cale ferată. Asta înseamnă iniţiativă.

— Haide, Linc. Ştiu mai bine de zece poliţişti care ar fi făcut la fel.

— Ei bine, pe ea am vrut-o eu.

Şi Rhyme îl privi grav pe Sellitto, amintindu-i subtil, dar fără drept de replică, termenii înţelegerii.

— O să-ţi spun doar, mormăi detectivul, că tocmai am vorbit cu Polling. Peretti şi-a ieşit din pepeni ca dracu' pentru că a fost dat la o parte şi dacă – nu, o să spun *când* – or să afle şefii că a venit în echipă cineva de la patrulare, o să avem necazuri mari.

— Probabil, zise Rhyme încet, privind posterul cu profilul suspectului, dar am senzaţia că ăsta o să fie cel mai mic necaz al nostru astăzi.

Apoi îşi lăsă capul obosit să se odihnească pe perna groasă.

ŞAPTE

Furgoneta gonea către canioanele sumbre, încărcate de smog ale Wall Street-ului, în centrul New Yorkului.

Degetele Ameliei Sachs băteau uşor în volan, iar ea încerca să-şi imagineze unde ar putea fi ţinută captivă T.J. Colfax. Găsirea ei părea fără speranţă. Districtul financiar de care se apropiau nu arătase niciodată atât de imens, atât de plin de alei, de trape, de uşi şi de clădiri cu ferestre întunecate.

Erau atâtea locuri unde putea fi ascuns un ostatic.

Văzu cu ochii minţii mâna ieşită din mormântul de lângă şinele de cale ferată. Inelul cu diamant pus pe osul însângerat al unui deget. Sachs recunoscuse genul ăla de bijuterie. Ea le zicea inele de consolare – modelul pe care şi-l cumpără fetele bogate şi singure.

Gonea spre sud, ocolind curieri pe biciclete şi taxiuri.

Chiar şi în această după-amiază cu soare orbitor, zona îşi păstra aspectul fantomatic. Clădirile aruncau umbre macabre acoperite de funingine, arătând ca sângele închegat.

Sachs luă o curbă cu patruzeci de kilometri la oră, frânând pe asfaltul poros, apoi apăsă din nou pedala acceleraţiei ca să revină la şaizeci la oră.

Excelent motor, îşi zise ea şi hotărî să vadă cum se descurca la şaptezeci de kilometri pe oră.

Cu ani în urmă, când tatăl ei dormea – de obicei lucra în tura de la trei la unsprezece – adolescenta Amie Sachs îi lua pe furiş cheile de la Camaro şi-i spunea mamei ei, Rose, că se duce la cumpărături. Nu voia ceva de la măcelăria din Fort Hamilton? Şi până să spună mama ei: „Nu, dar te duci cu trenul, nu cu maşina", fata dispărea pe uşă, pornea motorul maşinii şi pleca în goană spre vest.

Când se întorcea acasă după trei ore, fără carnea de porc, Amie se furişa pe scări întâmpinată de o mamă disperată şi furioasă, care – spre amuzamentul fiicei sale – o dădăcea despre riscurile de a rămâne însărcinată şi despre cum ar fi ratat astfel şansele de a-şi folosi minunatul ei chip pentru a câştiga un milion de dolari ca fotomodel. Iar când afla în sfârşit că fata ei nu făcea amor, ci doar conducea maşina cu o sută şaizeci de kilometri la oră pe autostrăzile din Long Island, femeia era disperată şi furioasă şi o dădăcea despre riscul de a-şi mutila chipul ei minunat, ratând şansele de a câştiga un milion de dolari ca fotomodel.

Situaţia se înrăutăţise când tânăra obţinuse permisul de conducere.

Sachs se strecură acum printre două camioane, sperând că niciun pasager sau şofer n-avea să deschidă uşa. Le depăşi într-o fracţiune de secundă.

Când te mişti, nu pot pune mâna pe tine…

Lon Sellitto îşi masa faţa rotundă cu degetele sale late, neatent la viteza cu care conducea. Discuta cu partenerul lui despre caz, precum un contabil vorbind despre o balanţă de plăţi. Cât despre Banks, el încetase să mai arunce priviri de îndrăgostit spre ochii şi buzele lui Sachs, preferând să se uite din minut în minut la vitezometru.

Maşina frână, cotind brusc după podul Brooklyn. Sachs se gândi din nou la femeia captivă, imaginându-şi unghiile lungi, elegante ale lui T.J. în vreme ce bătea uşor în volan cu degetele ei cu unghii roase. Îi reveni în minte imaginea care refuza să dispară: mâna ca o creangă de mesteacăn alb, ieşită din pământul umed. Unicul os însângerat.

— E cam zănatic, rosti ea dintr-odată, ca să-şi schimbe direcţia gândurilor.

— Cine? întrebă Sellitto.

— Rhyme.

Banks adăugă:

— Mie mi se pare că arată ca fratele mai mic al lui Howard Hughes.

— Da, mă rog, asta m-a surprins, recunoscu detectivul mai vârstnic. Nu arăta prea bine. A fost un tip arătos. Dar, mă rog, ştiţi cum e. După câte a pătimit. Cum de conduci aşa, Sachs, eşti la brigada mobilă?

— Acolo am fost repartizată. Nu m-au întrebat, mi-au *ordonat.* Cum ai făcut şi tu, îşi zise ea. Şi-a fost chiar aşa de bun? continuă ea.

— Rhyme? Şi mai şi. Tipii de la judiciarul new-yorkez rezolvă două sute de cazuri de omucidere pe an. Cei mai buni. Rhyme lucra de două ori pe-atât. Chiar şi când era şeful judiciarului. Uită-te la Peretti. E bun, dar iese pe teren doar o dată la două săptămâni şi numai la cazurile mediatizate. N-ai auzit asta de la mine, agent.

— Nu, domnule.

— Dar Rhyme cerceta singur locurile crimelor. Şi când nu făcea asta, ieşea să se plimbe.

— Şi ce făcea?

— Se plimba. Se uita prin jur. Mergea kilometri întregi. Prin tot oraşul. Cumpăra lucruri, culegea lucruri, *colecţiona* lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— Mostre de probe materiale. Gunoaie, hrană, reviste, capace de roţi, pantofi, cărţi medicale, medicamente, plante… Tot ce vrei, el găsea şi cataloga. Aşa că atunci când dădea peste vreo probă materială, îşi forma o imagine mai corectă despre locul unde ar putea fi infractorul sau despre ce făcuse. Îi trimiteai un mesaj pe pager şi îl găseai în Harlem sau în Lower East Side sau în Hell's Kitchen.

— Are rude poliţişti?

— Nu. Tatăl lui a fost un fel de cercetător la un laborator naţional sau aşa ceva.

— Asta a studiat Rhyme? Ştiinţa?

— Da. A studiat la Champaign-Urbana, a luat vreo două diplome tari. În chimie şi în istorie. N-am habar de ce. Părinţii lui muriseră când l-am cunoscut eu, asta a fost, drace, acum aproape cincisprezece ani. Şi n-are fraţi sau surori. A crescut în Illinois. Asta explică prenumele, Lincoln.

Amelia ar fi vrut să-l întrebe dacă era sau fusese căsătorit, dar n-o făcu. Se mulţumi să spună:

— Şi e chiar aşa mare…

— Poţi s-o spui, agent.

— Mare sculă?

Banks râse. Sellitto zise:

— Maică-mea avea o expresie. Spunea despre cineva că „are cap". Ei bine, asta-l descrie pe Rhyme. Omul are cap. Odată, un tehnician tâmpit a pulverizat luminol – ăsta-i un reactiv sangvin – pe o amprentă, în loc de ninhidrină. A distrus amprenta. Rhyme l-a concediat pe loc. Altă dată, un poliţist a tras o pişare la locul unei crime şi pe urmă a tras apa. Mamă, Rhyme şi-a ieşit din minţi! I-a spus să-şi mişte curul până în pivniţă şi să aducă tot ce găseşte în canalul colector. Sellitto râse. Poliţistul avea grad mare şi-a zis: „Nu fac asta, eu sunt locotenent". Şi Rhyme i-a zis: „Am o veste pentru tine. Acum eşti instalator". Şi mai sunt o groază. Drace, ce faci, agent, mergi cu optzeci la oră?

Trecură în viteză pe lângă Blocul Mare, iar ea îşi zise cu amărăciune: Acolo ar trebui să fiu acum. Să mă întâlnesc cu ofiţeri de informaţii, să asist la cursul de specializare, să respir aer condiţionat.

Ocoli abil un taxi care ignorase culoarea roşie a semaforului.

Doamne, ce arşiţă. Praf fierbinte, miasme fierbinţi, gaz fierbinte. Orele cumplite ale oraşului. Oamenii îşi ieşeau din fire aşa cum ţâşnea apa murdară din hidranţi în Harlem. Cu doi ani în urmă, ea şi prietenul ei sărbătoriseră Crăciunul, între ora unsprezece seara şi miezul nopţii, singurul interval liber din programul lor, în aerul

răcoros al nopţii. Ea şi Nick, stând la Rockefeller Center, afară, lângă pista de patinaj, bând cafea şi coniac. Fuseseră amândoi de acord că ar fi preferat o săptămână de vreme rece unei singure zile caniculare de august.

În cele din urmă, coborând în goană pe Pearl Street, Sachs zări postul de comandă al lui Haumann. Ocolind bornele de protecţie, parcă maşina între cea a comandantului şi o dubă a unităţii de intervenţie.

— Drace, bine conduci.

Sellitto ieşi din maşină. Fără să ştie de ce, Sachs fu încântată să observe urmele de transpiraţie ale degetelor lui Jerry Banks pe fereastra portierei din spate.

Peste tot se vedeau militari ai unităţii de intervenţie şi poliţişti în uniformă, vreo cincizeci sau şaizeci. Şi alţii erau pe drum. Părea că întreaga atenţie a poliţiei metropolitane se concentrase asupra centrului New Yorkului. Lui Sachs îi trecu prin minte că, dacă cineva ar fi încercat să comită un asasinat sau să ia cu asalt Gracie Mansion sau un consulat, acesta ar fi fost momentul potrivit.

Haumann veni în grabă spre maşina lor. Îi spuse lui Sellitto:

— Mergem din uşă în uşă, în clădirile de pe Pearl. Nimeni nu ştie nimic de vreo lucrare cu azbest şi nimeni n-a auzit strigăte de ajutor.

Sachs dădu să iasă din maşină, dar Haumann zise:

— Nu, agent. Ordinul e să stai aici în maşină.

Totuşi ea coborî.

— Da, domnule. De fapt, cine a spus asta?

— Detectivul Rhyme. Tocmai am vorbit cu el. Trebuie să suni la centrală când ajungi la postul de comandă.

Haumann plecă. Sellitto şi Banks porniră în grabă spre postul de comandă.

— Detectiv Sellitto, strigă Sachs.

El se întoarse. Tânăra zise:

— Scuză-mă, detectiv. Problema e că nu ştiu cine-i comandantul meu. Cui raportez?

Omul îi spuse scurt:

— Îi raportezi lui Rhyme.

Ea râse.

— Dar nu pot să-i *raportez* lui.

Sellitto o privi absent.

— Vreau să spun, nu există o responsabilitate? O jurisdicţie? El e *civil.* Trebuie să raportezi unei persoane oficiale.

Sellitto spuse calm:

— Agent, ascultă-mă cu atenţie. *Toţi* îi raportăm lui Lincoln Rhyme. Nu mă interesează că e civil sau e şef sau e un afurisit de cavaler cruciat. Te-ai prins?

— Dar…

— Vrei să faci plângere, fă-o în scris şi fă-o mâine.

Şi plecă. Sachs se uită după el câteva clipe, apoi se întoarse pe scaunul din faţă al maşinii şi sună centrala, anunţând că era la locul crimei. Aşteptând instrucţiuni. Râse strâmb când centralista îi răspunse:

— Recepţionat, agent 5885. Fii pe fază. Detectivul Rhyme te va contacta curând, terminat.

Detectivul Rhyme.

— Recepţionat, terminat, răspunse Sachs şi se uită în spatele maşinii întrebându-se ce se afla în valizele negre.

Ora două patruzeci p.m.

Telefonul sună în casa lui Rhyme. Thom răspunse.

— E o dispeceră de la centru.

— Fă-mi legătura.

Difuzorul prinse viaţă.

— Domnule Rhyme, nu vă amintiţi de mine, dar am lucrat la judiciar când eraţi acolo. Făceam parte din personalul civil. Mă ocupam de legăturile telefonice. Emma Rollins.

— Sigur că da. Ce-ţi fac copii, Emma?

Rhyme îşi amintea de o femeie de culoare veselă, masivă, care avea două slujbe şi creştea cinci copii. Îşi amintea degetele ei grăsuţe lovind butoanele atât de tare, încât o dată chiar spărsese un telefon.

— Jeremy începe cursurile la colegiu peste două săptămâni, iar Dora joacă teatru sau aşa crede ea. Ăia mici sunt bine.

— Lon Sellitto te-a recrutat, nu-i aşa?

— Nu, domnule. Am auzit că lucraţi la cazul ăsta şi-am gonit o puştoaică la 911. Emma se ocupă de treaba asta, i-am spus.

— Şi ce ai pentru noi?

— Lucrăm la un registru cu companiile care fac şuruburi. Şi la o listă cu locurile unde se vând. Uite ce-am găsit. Literele alea ne-au ajutat. Alea gravate pe şurub. CE. Şuruburile alea sunt făcute special pentru Con Ed.

Drace. Sigur că da.

— Sunt marcate aşa pentru că au o mărime diferită decât celelalte şuruburi pe care le vinde compania asta – cincisprezece şaisprezecimi dintr-un inch şi mult mai multe caneluri decât alte şuruburi. Le face Michigan Tool and Die, din Detroit. Sunt folosite la conducte vechi de-acum şaizeci, şaptezeci de ani, numai în New York. Părţile conductei trebuie îmbinate foarte strâns. Mai strâns decât îmbrăţişarea mirilor în noaptea nunţii, mi-a zis omul, încercând să mă facă să roşesc.

— Emma, te iubesc. Păstrăm legătura, da?

— Poţi fi sigur.

— Thom! strigă Rhyme. Telefonul ăsta n-o să meargă. Trebuie să dau eu apeluri. Cu chestia aia din computer activată de voce. Pot s-o folosesc?

— N-ai comandat-o niciodată.

— Nu?

— Nu.

— Ei bine, am nevoie de ea.

— Ei bine, n-o avem.

— Fă *ceva.* Vreau să fiu în stare să dau telefoane.

— Cred că e pe undeva un dispozitiv manual.

Thom scotoci într-o cutie de lângă perete. Găsi o consolă mică şi conecta un capăt al cablului la telefon, iar celălalt la un dispozitiv de lângă obrazul lui Rhyme.

— E prea incomod!

— Ei bine, altceva n-avem. Dacă ţi-am fi ataşat dispozitivul cu infraroşii deasupra sprâncenei, aşa cum sugeram eu, ai fi putut da telefoane erotice încă de-acum doi ani.

— Prea multe afurisite de fire, se răsti Rhyme.

Ceafa i se contractă brusc, îndepărtând dispozitivul de lângă capul lui.

— Rahat.

Dintr-odată, această sarcină măruntă – fără a mai vorbi despre misiunea lor – îi păru imposibilă lui Lincoln Rhyme. Era epuizat, îl dureau ceafa şi capul. Şi mai ales ochii. Îl înţepau şi – asta era şi *mai* dureros – simţea imboldul să-şi treacă degetele peste pleoapele închise. Un gest de uşurare, ceva ce restul oamenilor făceau în fiecare zi.

Thom puse la loc *joystick*-ul. Rhyme îşi impuse să fie calm şi-l întrebă pe asistent:

— Cum funcţionează?

— Acolo e ecranul. Îl vezi pe dispozitivul de control? Doar mişti *joystick*-ul până când ajunge la un număr, aşteptţi o secundă şi el a intrat în memorie. La fel procedezi şi cu numărul următor. După ce le-ai programat pe toate şapte, apeşi *joystick*-ul aici ca să formezi ce număr vrei.

Rhyme strigă:

— Nu funcţionează.

— Exersează.

— N-avem timp!

Thom i-o trânti:

— Am răspuns la telefon pentru tine prea multă vreme.

— În regulă, zise Rhyme, coborând glasul – felul lui de a-şi cere scuze. O să exersez mai târziu. Vrei, te rog, să suni la Con Ed? Trebuie să vorbesc cu un şef de-acolo.

Sfoara o rănea, cătuşele o răneau, însă cel mai mult o speria zgomotul.

Tammie Jean Colfax simţea toată sudoarea din trup prelingându-i-se pe faţă, pe piept şi pe braţe în vreme ce se chinuia să taie legăturile cătuşelor frecându-le de şurubul ruginit. Îi amorţiseră încheieturile, dar i se părea că reuşise să cresteze puţin lanţul.

Epuizată, făcu o pauză şi îşi răsuci braţele într-o parte şi-n alta, ca să evite crampele musculare. Ascultă din nou. Era, îşi zise, zgomotul muncitorilor care înşurubau bolţuri şi fixau porţiuni ale conductei. Ultimele bătăi de ciocan. Îşi imagină că oamenii îşi terminaseră treaba şi se gândeau să plece acasă.

Nu plecaţi, strigă în sinea ei. Nu mă părăsiţi. Câtă vreme muncitorii lucrau acolo, ea era în siguranţă. O ultimă lovitură, apoi se aşternu o tăcere asurzitoare.

Ieşi de acoloşa, fată. Du-te.

Mamă…

T.J. plânse câteva minute, gândindu-se la familia ei din estul statului Tennessee. Îi curgea nasul, dar, când începu să se sufoce, îşi suflă nasul cu putere şi simţi o explozie de lacrimi şi muci. Reuşi din nou să respire. Asta-i dădea încredere în sine. Forţă. Începu iarăşi să frece lanţul.

— Îţi înţeleg graba, detectiv. Dar nu ştiu cum te-aş putea ajuta. Folosim şuruburi în tot oraşul la conducte de petrol, de gaz…

— În regulă, zise Rhyme cu asprime, apoi îl întrebă pe supraveghetoarea aflată în sediul campaniei Con Ed, de pe Fourteenth Street: Izolaţi conductele cu azbest?

O ezitare.

— Le-am curăţat în proporţie de nouăzeci la sută, spuse femeia pe un ton defensiv. Nouăzeci şi *cinci.*

Oamenii puteau fi atât de enervanţi.

— Pricep asta. Vreau doar să ştiu dacă se mai foloseşte azbest pentru izolaţii.

— Nu, zise ea hotărât. Mă rog, niciodată pentru cabluri electrice. Doar la conductele pentru aburi, însă e cel mai mic procentaj din activitatea noastră.

Aburi!

Era cea mai puţin cunoscută şi cea mai înfricoşătoare dintre utilităţile oraşului. Con Ed încălzea apa la peste cinci sute de grade, pe urmă trimitea vaporii printr-o reţea de o sută şaizeci de kilometri de conducte ce treceau pe sub Manhattan. Aburul era supraîncălzit, până la două sute de grade, pe urmă gonea prin ţevi cu o sută douăzeci pe oră.

Rhyme îşi aminti de un articol de ziar.

— N-aţi avut o defecţiune pe conductă săptămâna trecută?

— Ba da, domnule. Dar n-a fost din cauza azbestului. Locul ăla a fost curăţat cu mulţi ani în urmă.

— Dar *există* azbest undeva, în conductele din centru?

Femeia ezită.

— Păi…

— Unde a fost defecţiunea? continuă Rhyme în grabă.

— Pe Broadway. Un cvartal la nord de Chambers.

— N-a apărut un articol în *Times* despre asta?

— Nu ştiu. Poate. Da.

— Şi articolul menţiona azbestul?

— Da, recunoscu ea, dar scria doar că, în trecut, contaminarea cu azbest a fost o problemă.

— Conducta care s-a defectat era… traversa Pearl Street mai departe, spre sud?

— Păi, să verific. Da, o traversează. Pe la Hanover Street. În partea de nord.

Rhyme şi-o imagină pe T.J. Colfax, femeia cu degete subţiri şi unghii lungi, pe cale să moară.

— Iar aburul reintră în conducte la ora trei?

— Aşa e. Dintr-o clipă în alta.

— Nu se poate! răcni Rhyme. Cineva e legat de conductă. Nu puteţi da drumul la abur!

Cooper ridică neliniştit privirea din microscop. Supraveghetoarea spuse:

— Păi, nu ştiu…

Rhyme strigă la Thom:

— Sună-l pe Lon, spune-i că femeia e în subsolul unui bloc aflat între Hanover şi Pearl. În partea de nord. Îi spuse asistentului despre abur. Să cheme pompierii acolo. Cu echipament de protecţie contra căldurii. Rhyme ţipă în difuzor: Sună echipele de muncitori! Acum! N-au voie să dea drumul la abur! N-au *voie!*

Repetă absent cuvintele, detestându-şi imaginaţia prea bogată care-i arăta, iarăşi şi iarăşi, carnea femeii devenind roz, apoi roşie, apoi desprinzându-se de pe oase sub şuvoiul cumplit de abur alb.

În maşina serviciului judiciar, staţia radio începu să pârâie. Era ora trei fără trei minute după ceasul lui Sachs, care răspunse.

— Agent 5885, terminat…

— Lasă formalităţile, Amalia, zise Rhyme. N-avem timp.

— Eu…

— Credem că ştim unde e femeia. La intersecţia Hanover cu Pearl.

Tânăra se uită peste umăr şi văzu zeci de militari ai unităţii de intervenţie avântându-se spre o clădire veche.

— Şi ce vrei să fac, să…

— Ceilalţi or s-o caute. Tu trebuie să te pregăteşti să cercetezi locul crimei.

— Dar pot ajuta…

— Nu. Vreau să te duci în partea din spate a maşinii. Acolo e o valiză pe care scrie zero doi. Ia-o cu tine. Iar într-o cutie mică, neagră, e un dispozitiv de iluminat. Ai văzut unul în camera mea. Îl folosea Mel. Ia-l şi pe ăla. În valiza pe care scrie zero trei o să găseşti o cască cu microfon. Conecteaz-o la telefonul tău mobil şi du-te la clădirea unde sunt militarii. Sună-mă când eşti pregătită. Pe canalul treizeci şi şapte. Eu o să fiu pe o linie interurbană, dar o să ţi se facă legătura cu mine.

Canalul treizeci şi şapte. Frecvenţa specială a operatorilor din oraş. Frecvenţa prioritară.

— Ce?… întrebă ea.

Dar staţia radio nu mai răspunse.

Sachs avea la centură o lanternă lungă, cu halogen, aşa că lăsă aparatul masiv, de doisprezece volţi, în spatele maşinii, apoi înşfăcă dispozitivul de iluminat şi valiza grea. Trebuie să fi cântărit peste douăzeci de kilograme. Exact ce le trebuie afurisitelor mele de articulaţii. Îşi potrivi legăturile şi, strângând din dinţi de durere, porni în grabă spre intersecţie.

Sellitto alerga cu sufletul la gură spre clădire. Banks li se alătură.

— Ai auzit? întrebă detectivul mai vârstnic.

Sachs încuviinţă.

— Ăsta-i locul? întrebă ea.

Sellitto făcu semn cu capul spre alee.

— Trebuia s-o fi adus pe-aici. În hol e un punct de pază.

Coborâră pe aleea umbrită, pavată cu dale, prin aerul fierbinte, mirosind a urină şi gunoi. În apropiere se vedeau tomberoane albastre, ruginite.

— Acolo, strigă Sellitto. La uşile alea.

Poliţiştii se împrăştiară în goană. Trei dintre cele patru uşi erau încuiate din interior. A patra fusese întredeschisă, iar acum era legată cu un lanţ. Lacătul şi lanţul erau noi.

— Asta e!

Sellitto ajunse la uşă, ezită. Gândindu-se probabil la amprente. Apoi înşfăcă clanţa şi trase cu putere. Uşa se deschise câţiva centimetri, dar lanţul o ţinea strâns. Trimise trei militari în faţa blocului, ca să intre în subsol din interior. Un poliţist scoase o dală din pavajul aleii şi începu să izbească în clanţă. Şase lovituri, douăsprezece. Gemu când mâna îi scăpă în uşă şi sângele ţâşni dintr-un deget strivit.

Un pompier veni în fugă cu o unealtă – Halligan – o combinaţie de târnăcop cu cleşte gură-de-lup. Îi vârî capătul în lanţ şi smulse lacătul, deschizând uşa. Sellitto se uită întrebător la Sachs. Ea privi înapoi.

— Hai, du-te, agent! răcni detectivul.

— Ce?

— Nu ţi-a spus?

— Cine?

— Rhyme.

Drace, uitase să conecteze casca. Se scotoci după ea şi în sfârşit o conecta la telefon. Auzi:

— Amelia, unde…

— Sunt aici.

— Eşti la clădire?

— Da.

— Intră acolo. Am oprit aburul, dar nu ştiu dacă au făcut-o la timp. Ia un medic cu tine şi un militar de la intervenţii. Du-te în

camera cazanelor. Probabil că o s-o vezi imediat pe Colfax. Mergi spre ea, dar nu direct, nu în linie dreaptă de la uşă către ea. Nu vreau să deformezi eventualele urme de paşi pe care le-a lăsat asasinul. Pricepi?

— Da.

Dădu aprobator din cap fără să-şi dea seama că n-o putea vedea. Făcând semn medicului şi militarului s-o urmeze, Sachs intră pe coridorul mohorât, plin de umbre, de uruitul utilajelor şi în care picura apa.

— Amelia, spuse Rhyme.

— Da.

— Vorbeam mai devreme despre ambuscadă. Din câte ştiu acum despre individ, nu cred că e cazul. Nu-i acolo, Amelia. Ar fi ilogic. Dar să laşi liberă mâna cu care tragi.

Ilogic.

— În regulă.

— Acum du-te! Fugi!

OPT

O grotă mohorâtă. Încinsă, întunecoasă, jilavă. Cei trei coborâră în grabă pe holul murdar spre singura uşă pe care o vedea Sachs. Pe o placă scria SALA CAZANELOR. Ea mergea în spatele militarului de la intervenţii, care purta echipament de protecţie şi cască. Medicul venea în urmă.

Lui Sachs îi tremurau încheieturile mâinii drepte şi umărul de la greutatea valizei. O mută în mâna stângă, fu cât pe ce s-o scape şi îşi potrivi mai bine strânsoarea. Îşi continuară drumul spre uşă.

Acolo, militarul intră în forţă şi îşi roti mitraliera în toate direcţiile prin încăperea slab luminată. La ţeava armei era ataşată o lanternă care arunca o lumină palidă prin perdeaua de aburi. Sachs simţi mirosul de umezeală şi mucegai. Şi încă un iz, dezgustător.

Clic.

— Amelia?

Vocea alterată de paraziţi a lui Rhyme o sperie de moarte.

— Unde eşti, Amelia?

Cu o mână tremurândă, ea reduse volumul sunetului din cască.

— Înăuntru, zise ea gâfâind.

— Femeia trăieşte?

Sachs se întoarse, uitându-se în jur. Îşi miji ochii, nefiind mai întâi sigură de ceea ce vedea. Pe urmă înţelese.

— O, nu.

În şoaptă. Simţind greaţa.

Dezgustătorul miros de carne opărită plutea în jurul ei. Dar nu acesta era cel mai rău lucru. Nici imaginea pielii femeii, de un roşu intens, aproape oranj, jupuită în fâşii late. Pielea feţei era complet desprinsă. Nu, ceea ce îi vâra groaza în oase era poziţia corpului lui

T. J. Colfax, incredibila răsucire a extremităţilor şi torsului ei, după ce încercase să se depărteze de şuvoiul de fierbinţeală devastatoare.

Spera că victima era moartă. Spre binele ei…

— Femeia trăieşte? repetă Rhyme.

— Nu, şopti Sachs. Nu văd cum… Nu.

— Camera e asigurată?

Sachs aruncă o privire spre militar, care auzise întrebarea şi încuviinţă.

— Locul crimei e asigurat.

Rhyme îi spuse:

— Vreau să iasă militarul de-acolo, pe urmă tu şi medicul vă duceţi să vedeţi ce-i cu femeia.

Sachs strânse din buze ca să nu mai inhaleze mirosul şi se strădui să-şi stăpânească reflexul. Porni cu medicul pe o direcţie oblică spre conductă. El se aplecă impasibil spre victimă şi-i pipăi gâtul. Apoi clătină din cap.

— Amelia? întrebă Rhyme.

Al doilea cadavru în timpul serviciului. Ambele în aceeaşi zi.

Medicul spuse:

— DCLC.

Sachs dădu din cap şi zise ceremonios în microfon:

— Avem un deces confirmat la locul crimei.

— Opărită mortal? întrebă Rhyme.

— Aşa se pare.

— Legată de perete?

— De o conductă. Încătuşată, cu mâinile la spate. Picioarele sunt legate cu o frânghie de rufe. Căluş din bandă izolantă. Individul a deschis conducta de abur. Femeia se afla la doi paşi de ea. Doamne.

Rhyme continuă:

— Spune-i medicului să plece pe unde aţi venit. Spre uşă. Aveţi grijă pe unde păşiţi.

Ea se conformă, cu ochii aţintiţi la cadavru. Cum putea fi pielea atât de roşie? Ca o carapace de crab fiert.

— În regulă, Amelia. O să cercetezi locul crimei. Deschide valiza.

Ea nu zise nimic. Continua să privească.

— Amelia, eşti la uşă?… Amelia?

— *Ce e?* strigă ea.

— Eşti la uşă?

Tonul vocii lui era al naibii de calm. Atât de diferit de glasul fals, autoritar, al omului pe care şi-l amintea din dormitor. Calm… şi altcumva. Nu ştia cum.

— Da, sunt la uşă. Să ştii că aici e nebunie.

— Totală demenţă, admise Rhyme, aproape bine-dispus. Ai deschis valiza?

Ea trase capacul şi privi înăuntru. Cleşti şi forcepsuri, o oglindă cu mâner, gheme de vată, picături pentru ochi, ace, pipete, spatule, scalpele…

Ce sunt toate astea?

…tifon, plicuri, site, perii, foarfece, pungi din plastic şi hârtie, căni metalice, sticle – acid nitric 5%, ninhidrină, silicon, iodură, instrumente pentru ridicarea amprentelor.

Imposibil. Zise în microfon:

— Am impresia că nu m-ai crezut, detectiv. Zău că *nu* ştiu nimic despre cercetarea locului unei crime.

Rămăsese cu ochii la corpul prăbuşit al femeii. De pe nasul jupuit îi picura apă. Prin obraz îi ieşise un fragment de ceva alb, poate os. Iar chipul îi era schimonosit de un rânjet chinuit. Exact ca victima din acea dimineaţă.

— Te-am crezut, Amelia, spuse el într-o doară. Spune-mi, ai deschis valiza?

Era calm şi vocea îi suna… cum? Da, *acesta* era tonul. Seducător. Glasul îi suna ca al unui amant.

Îl urăsc, îşi zise ea. Nu e drept să urăşti un infirm. Dar îl urăsc al dracului de tare.

— Eşti la subsol, da?

— Da, domnule.

— Uite, trebuie să-mi spui Lincoln. O să ajungem să ne cunoaştem foarte bine după ce-o să se termine povestea asta.

Ceea ce urma să se-ntâmple peste vreo şaizeci de minute, cel mult.

— O să găseşti nişte benzi de cauciuc în valiză, dacă nu mă-nşel.

— Văd câteva.

— Pune-ţi-le în jurul pantofilor. Pe la călcâie. Dacă se face vreo confuzie între urmele de paşi, o să ştii care sunt ale tale.

— În regulă, s-a făcut.

— Ia nişte săculeţi pentru probe şi plicuri. Pune-ţi în buzunare câte o duzină din fiecare. Ştii să foloseşti beţigaşe?

— Ce-ai spus?

— Locuieşti în oraş, nu-i aşa? Ai fost vreodată pe Mott Street? Să mănânci pui la General Tsao's? Tăiţei reci cu pastă de susan?

Auzindu-l vorbind despre mâncare, i se puse un nod în gât. Refuză să se uite la femeia atârnată în faţa ei.

— Ştiu să folosesc beţigaşe, zise ea cu răceală.

— Uită-te în valiză. Nu sunt sigur că ai să le găseşti. Pe vremea când lucram eu, făceau parte din trusă.

— Nu văd niciun beţigaş.

— Bine, atunci o să găseşti nişte creioane. Pune-le în buzunar. Acum o să începi cercetarea locului. Examinează fiecare centimetru. Eşti pregătită?

— Da.

— Spune-mi mai întâi ce vezi.

— O cameră mare. Poate şase metri pe nouă. Plină de conducte ruginite. Podeaua din beton, crăpată. Pereţii sunt din cărămidă. Mucegai.

— Vezi vreo cutie? E ceva pe podea?

— Nu, podeaua e goală. Nu se văd decât conducte, cisterne de petrol, cazanul. E şi nisip – cochilii, o grămăjoară ieşită dintr-o spărtură din perete. Şi mai e o chestie cenuşie…

— „Chestie"? sări el. Nu recunosc cuvântul ăsta. Ce-i aia *chestie?*

O năpădi un val de furie. Se calmă şi spuse:

— E azbest, dar nu bulgări, ca azi-dimineaţă. E în fâşii subţiri.

— Bun. Acum prima explorare. Te uiţi după urme de paşi şi indicii lăsate intenţionat pentru noi.

— Crezi că a lăsat şi altele?

— O, pun pariu, zise Rhyme. Pune-ţi ochelarii de protecţie şi foloseşte dispozitivul de iluminat. Ţine-l cât mai jos. Cercetează camera. Fiecare centimetru. Dă-i drumul. Ştii cum se face o cercetare?

— Da.

— Cum?

Ea izbucni:

— N-am nevoie să fiu testată.

— Hai, fă-mi pe plac. Cum?

— Înainte şi înapoi într-o direcţie, apoi înainte şi înapoi pe direcţia perpendiculară.

— Pas cu pas, nu mai mult de treizeci de centimetri în lungime.

Ea nu ştiuse asta.

— Ştiu, spuse.

— Dă-i drumul.

Dispozitivul de iluminat se aprinse, aruncând o lumină lugubră, nepământeană. Ea ştia că era ceva ce se numea SAL – sursă alternativă de lumină – care făcea să devină fluorescente amprentele, sperma, sângele şi unele urme de paşi. Fasciculul strălucitor de culoarea fierii făcea să danseze umbrele şi nu o dată lumină forme negre ce se dovediră a fi doar năluci ale întunericului.

— Amelia? zise Rhyme cu glas ascuţit.

Ea se sperie din nou.

— Da! Ce e?

— Vezi cumva urme de paşi?

Ea continua să privească podeaua.

— Păi, ăă, nu. Văd nişte dâre în praf. Sau aşa ceva.

Dându-şi seama că iar se exprimase vag, tresări. Însă Rhyme, spre deosebire de Peretti în acea dimineaţă, nu-i dădu atenţie. Spuse:

— Aha. La sfârşit a măturat.

Sachs rămase surprinsă.

— Da, asta e! Urme de mătură. Cum de-ai ştiut?

Rhyme râse – un sunet strident pentru Sachs în acel mormânt respingător – şi zise:

— A fost destul de isteţ azi-dimineaţă ca să-şi acopere urmele; n-avea de ce să n-o facă şi acum. Oho, e bun băiatul. Dar şi noi suntem buni. Continuă.

Sachs se aplecă, simţind cum o ard încheieturile, şi începu explorarea. Cercetă fiecare metru pătrat al podelei.

— Aici nu e nimic. Absolut nimic.

Rhyme sesiză nota de resemnare din glasul ei.

— De-abia ai început, Amelia. Locul unei crime e tridimensional. Nu uita asta. Vrei să spui că nu e nimic pe podea. Acum cercetează pereţii. Începe cu locul cel mai îndepărtat de conductă şi verifică fiecare centimetru.

Amelia înconjură încet oribila marionetă din centrul încăperii. Îşi aminti de un joc pe care îl jucase la o serbare de stradă în Brooklyn, pe când avea şase sau şapte ani şi tatăl ei aducea acasă casete cu filme. Se deplasa lent. Era o cameră goală, şi totuşi existau sute de locuri diferite pe care le avea de cercetat.

Fără speranţă… Imposibil.

Dar nu era aşa. Pe o margine, la vreo doi metri deasupra podelei, găsi alte indicii. Izbucni în râs.

— Am găsit ceva aici.

— Într-o grămadă?

— Da. O bucată mare de lemn închis la culoare.

— Beţigaşele.

— Ce? întrebă ea.

— Creioanele. Foloseşte-le ca s-o ridici. E umedă?

— Totul e umed aici.

— Sigur, e normal. De la aburi. Pune lemnul într-o pungă de hârtie. Plasticul păstrează umezeala şi în căldura aia bacteriile or să distrugă eventualele amprente. Ce mai e acolo? întrebă el nerăbdător.

— E, nu ştiu, păr, aşa cred. Scurt, tăiat. O grămăjoară.

— Prins de piele sau separat?

— Separat.

— În valiză e o rolă de bandă adezivă. Ia părul cu ea.

Sachs ridică firele de păr şi le puse într-un plic de hârtie. Examină apoi restul marginii.

— Văd nişte pete. Par de rugină sau sânge.

Se gândi să lumineze locul.

— Sunt fluorescente.

— Poţi să faci un test prezumtiv de sânge?

— Nu.

— Atunci hai să presupunem că e sânge. Ar putea fi al victimei?

— Nu prea pare. E prea departe şi nu există nicio urmă până la corpul ei.

— Dar duce undeva?

— Aşa pare. Spre o cărămidă din perete. E desprinsă. Nu sunt amprente pe ea. Am s-o dau la o parte. O, Doamne!

Sachs rămase cu gura căscată şi se dădu clătinându-se înapoi, mai să cadă.

— Ce e? întrebă Rhyme.

Ea se linişti şi rămase cu privirea aţintită într-acolo, nevenindu-i să creadă ce vedea.

— Amelia. Vorbeşte-mi.

— E un os. Un os plin de sânge.

— De om?

— Nu ştiu, răspunse ea. De unde să…? Nu ştiu.

— De la cineva ucis de curând?

— Aşa pare. Are vreo cinci centimetri în lungime şi cinci în diametru. Are carne şi sânge pe el. A fost tăiat cu ferăstrăul. Iisuse. Cine naiba ar face aşa ceva…

— Nu te speria.

— Dacă l-a luat de la altă victimă?

— Atunci ar fi bine să-l găsim dracului mai repede, Amelia. Bagă osul într-o pungă. Din plastic.

În vreme ce ea făcea asta, Rhyme întrebă:

— Alte indicii lăsate intenţionat?

Părea preocupat.

— Nu.

— Asta-i tot? Păr, un os şi o bucată de lemn. Nu ne uşurează treaba, nu-i aşa?

— Să le aduc pe toate la… biroul tău?

Rhyme râdea.

— I-ar plăcea lui să ne lăsăm păgubaşi. Dar nu. N-am terminat încă. Hai să mai aflăm câte ceva despre Susnec 823.

— Dar aici nu mai e nimic.

— O, ba da, este, Amelia. Adresa lui, şi numărul lui de telefon, şi descrierea lui, şi speranţele lui, şi aspiraţiile lui. Toate astea sunt în jurul tău.

Ea se înfurie auzindu-i tonul profesoral şi rămase tăcută.

— Ai lanterna?

— O am pe-a mea, cu halogen…

— Nu, mormăi el, alea au fasciculul prea îngust. Ai nevoie de lanterna de doisprezece volţi.

— Păi, n-am adus-o, se răsti ea, să mă duc s-o iau?

— N-avem timp. Examinează conductele.

Sachs căută timp de zece minute, căţărându-se până în tavan şi îndreptând fasciculul puternic spre locuri care poate nu fuseseră luminate de cincizeci de ani.

— Nu, nu văd nimic.

— Întoarce-te la uşă. Repede.

Ea ezită, apoi se întoarse.

— În regulă, sunt aici.

— Aşa. Închide ochii. Ce miroşi?

— Miros? Ai zis ce miros?

Omul ăsta era nebun?

— Miroase întotdeauna aerul de la locul crimei. Îţi poate spune o sumedenie de lucruri.

Ea rămase cu ochii deschişi şi trase aer pe nas. Zise:

— Păi, *nu ştiu* ce miros.

— Asta nu-i un răspuns acceptabil.

Ea răsuflă exasperată, sperând că şuieratul se auzise limpede şi tare în telefon. Îşi strânse pleoapele şi inhala aerul din încăpere, luptându-se din nou cu greaţa.

— Mucegai, umezeală. Mirosul apei fierbinţi, de la aburi.

— Nu ştii de unde provine. Descrie-l doar.

— Apă fierbinte. Parfumul femeii.

— Eşti sigură că-i al ei?

— Păi, nu.

— Tu te-ai dat cu parfum?

— Nu.

— Poate fi aftershave? Al medicului? Al militarului de la intervenţii?

— Nu cred. Nu.

— Descrie-l.

— Sec. Ca ginul.

— Încearcă să ghiceşti, aftershave de bărbat sau parfum de femeie.

Cu ce se dădea Nick? Arrid Extra Dry.

— Nu ştiu, spuse ea. Ceva masculin.

— Du-te la cadavru.

Ea aruncă o privire spre conductă, apoi rămase cu ochii în podea.

— Păi…

— Du-te, zise Lincoln Rhyme.

Se duse. Pielea jupuită părea o coajă de mesteacăn.

— Miroase-i gâtul.

— E tot… păi, nu prea a rămas piele pe el.

— Îmi pare rău, Amelia, dar trebuie s-o faci. Trebuie să aflăm dacă-i parfumul ei.

Ea se conformă şi mirosi gâtul. Fu cât pe ce să vomite.

O să borăsc, îşi zise. Cum am făcut cu Nick în seara aia, la Pancho's, doborâţi de-atâtea daiquiri. Doi poliţişti daţi naibii, dând pe gât băuturi pentru femei din pahare în care pluteau peştişori din plastic albastru.

— Miroşi parfumul?

Iar îmi vine… să borăsc.

Nu. Nu! Închise ochii, concentrându-şi atenţia asupra articulaţiilor dureroase. Cea mai dureroasă – la genunchi. Şi, ca prin miracol, valul de greaţă îi trecu.

— Nu e parfumul ei.

— Bun. Deci, poate că omul nostru e destul de vanitos încât să se dea cu o grămadă de aftershave. Asta ar putea fi un indiciu al clasei sociale. Ori poate că vrea să acopere alt miros pe care l-ar fi putut lăsa în urmă. De usturoi, ţigări de foi, peşte, whisky. Va trebui să aflăm. Acum, Amelia, ascultă-mă cu atenţie.

— Ce e?

— Vreau să intri în pielea lui.

Ah. Rahatul ăla psihologic. Exact ce-mi trebuia.

— Nu cred că avem timp pentru asta.

— Niciodată nu e timp de-ajuns pentru examinarea locului crimei, continuă Rhyme pe un ton liniştitor. Dar asta n-o să ne oprească. Intră în mintea lui. Până acum, ai gândit cum gândim noi. Vreau să gândeşti ca el.

— Păi, cum să fac asta?

— Foloseşte-ţi imaginaţia. De-aia ne-a dat-o Dumnezeu. Acum tu eşti el. Ai încătuşat victima şi i-ai pus bandă adezivă pe gură. O duci în încăperea de-acolo. O legi de conductă. O sperii. Asta te bucură.

— De unde ştii că se bucură?

— *Tu* te bucuri. Nu *el.* De unde ştiu? Fiindcă nimeni nu-şi dă atâta osteneală ca să facă ceva de care nu se bucură. Acum, tu cunoşti zona. Ai mai fost acolo.

— De ce crezi asta?

— Trebuia să faci o recunoaştere mai devreme – să găseşti un loc pustiu, cu o conductă legată la reţeaua de distribuţie a aburului. Şi să iei indiciile pe care le-a lăsat lângă calea ferată.

Sachs era vrăjită de vocea lui joasă, curgătoare. Uitase complet că omul avea corpul distrus.

— Aha. Corect.

— Scoţi capacul de la conducta de abur. La ce te gândeşti?

— Nu ştiu. Că vreau să termin odată. Să ies de-aici.

Însă de-abia rosti cuvintele astea că se şi gândi: Greşit. Şi nu fu surprinsă când îl auzi în cască pe Rhyme plescăind din limbă.

— Chiar aşa? întrebă el.

— Nu. Vreau ca situaţia asta să dureze.

— Da! Cred că exact asta vrei. Te gândeşti la ce-o să-i facă aburul victimei. Ce mai simţi?

— Păi…

Un gând i se contura vag în minte. Văzu femeia țipând, plângând, strigând după ajutor. Văzu altceva… pe *altcineva.* Pe el, își zise, pe Susnec 823. Dar ce era cu el? Era pe cale să înțeleagă. Ce… ce? Însă gândul îi dispăru brusc. Se evaporă.

— Nu știu, șopti ea.

— Simți vreo grabă? Sau ești împăcată cu ceea ce faci?

— Mă grăbesc. Trebuie să plec. Poliția ar putea veni în orice clipă. Cu toate că…

— Ce?

— Șșșș, făcu ea și își roti din nou privirea prin cameră, căutând sursa ghidului ce-i dispăruse din minte.

Încăperea se rotea, era o noapte înstelată. Vârtejuri de întuneric și, în depărtare, lumini gălbui. Doamne, nu mă lăsa să leșin!

Poate că el…

Da! Asta e. Ochii lui Sachs urmau traseul conductei. Se uita la altă placă de acces, aflată într-o nișă umbrită a încăperii. Ar fi fost o ascunzătoare mai bună pentru victimă – nu se vedea de la ușă dacă treceai pe-acolo – iar a doua placă era fixată doar cu patru bolțuri, nu cu opt, precum cea pe care o alesese individul.

De ce nu conducta aia?

Apoi înțelese.

— El nu vrea… *eu* nu vreau să plec încă pentru că vreau să stau cu ochii pe victimă.

— De ce crezi asta? întrebă el, ca un ecou al propriilor ei vorbe rostite cu câteva clipe în urmă.

— Mai există o conductă de care aș fi putut-o lega, dar am ales-o pe cea aflată într-un loc deschis.

— Ca s-o poți vedea?

— Așa cred.

— De ce?

— Poate ca să mă asigur că nu poate fugi. Poate ca să mă asigur că banda adezivă de pe gură e strâns lipită… Nu știu.

— Bun, Amelia. Dar ce *înseamnă* asta? Cum ne putem *folosi* de faptul ăsta?

Sachs căută cu privirea locul din cameră de unde susnecul ar fi văzut-o cel mai bine pe fată fără să fie observat. Constată că era un loc umbrit între două cisterne mari de petrol.

— Da! exclamă ea entuziasmată, uitându-se în podea. Omul a fost aici.

Uitase rolul pe care-l juca.

— A măturat.

Lumină zona cu fasciculul verzui.

— Nu sunt urme de paşi, spuse ea dezamăgită.

Dar tocmai când ridica dispozitivul de iluminat ca să-l stingă, o pată străluci pe una din cisterne.

— Am găsit o amprentă! anunţă ea.

— O amprentă?

— Vezi victima mai bine dacă te apleci şi te sprijini de o cisternă. Asta a făcut tipul, sunt sigură. Numai că e ciudat, Lincoln. E… deformată. Mâna lui.

Se înfioră privind monstruoasa amprentă a palmei.

— În valiză este o sticlă cu aerosol pe care scrie DFO. E un colorant fluorescent. Pulverizează-l pe amprentă, lumineaz-o cu fasciculul verde şi fotografiaz-o cu polaroidul.

Ea îl anunţă după ce termină treaba asta, iar el zise:

— Acum cercetează podeaua dintre cisterne. Dacă avem noroc, individul a lăsat vreun fir de păr sau şi-a ros o unghie.

Obiceiurile *mele,* îşi spuse Sachs. Era una dintre cauzele care îi distruseseră în cele din urmă cariera de fotomodel – unghiile însângerate, sprâncenele smulse, încercase la nesfârşit să se dezbare de ticurile astea. Până la urmă renunţase, descurajată, nedumerită de faptul că un lucru atât de mărunt îi putea schimba atât de dramatic rostul vieţii.

— Pune în pungă filtrul cu vid.

— De hârtie?

— Da, de hârtie. Acum cadavrul, Amelia.

— Ce?

— Păi, *trebuie* să examinezi cadavrul.

Sachs simţi că-i stă inima-n loc. Altcineva, te rog. Pune pe altcineva să facă treaba asta. Zise:

— Nu înainte de a termina medicul legist. Asta-i regula.

— Azi n-avem reguli, Amelia. Noi ni le facem. Medicul legist o s-o vadă după noi.

Sachs se apropie de femeie.

— Cunoşti procedura?

— Da.

Se apropie de corpul devastat. Apoi încremeni. Cu mâinile la câţiva centimetri de pielea victimei.

Nu pot face asta. Se înfioră. Îşi spuse că trebuia să continue. Dar nu putea; muşchii n-o ascultau.

— Sachs? Eşti acolo?

Ea nu putea răspunde.

Nu pot face asta… pur şi simplu. Imposibil. *Nu pot.*

— Sachs?

Apoi tânăra privi în adâncul ei şi, cumva, îl văzu pe tatăl ei în uniformă, mergând aplecat pe asfaltul fierbinte al trotuarului de pe West Forty-second Street, cu braţul petrecut în jurul unui beţiv răpănos, ca să-l ajute să meargă acasă. Pe urmă îl văzu pe Nick al ei râzând şi bând bere într-o cârciumă din Bronx cu un gangster care l-ar fi ucis pe loc dacă ar fi ştiut că tânărul poliţist lucra sub acoperire. Cei doi bărbaţi din viaţa ei, făcându-şi meseria.

— Amelia?

Cele două imagini pluteau în mintea ei, dar nu reuşea să ghicească de ce o calmau sau de unde venea calmul care pusese stăpânire pe ea.

— Sunt aici, îi spuse ea lui Lincoln Rhyme şi se apucă de treabă aşa cum învăţase.

Luând probe de sub unghiile victimei, pieptănându-i părul – pubian şi de pe cap. Spunându-i lui Rhyme ce făcea.

Ignorând globii oculari stinşi…

Ignorând carnea purpurie.

Încercând să ignore duhoarea.

— Ia-i hainele, spuse Rhyme. Taie tot de pe ea. Mai întâi pune o bucată de ziar pe sub ea ca să culegi toate probele care ar putea cădea.

— Să mă uit în buzunare?

— Nu, asta o s-o facem aici. Împachetează totul în hârtie.

Sachs îi tăie bluza şi fusta, pe urmă chiloţii. Întinse mâna spre ceea ce crezu că era sutienul femeii, atârnându-i de pe piept. Era ciudat la pipăit, se dezintegra între degetele ei. Pe urmă înţelese brusc ce ţinea în mână şi scoase un ţipăt scurt. Nu era un material textil, era piele.

— Amelia? Te simţi bine?

— Da, şopti ea gâfâind. Mă simt bine.

— Descrie cum e imobilizată.

— Scotch la gură, cinci centimetri lăţime. Cătuşe standard la mâini, frânghie de rufe la picioare.

— Luminează-i corpul. Poate că a atins-o cu mâinile goale. Caută amprente.

Ea se conformă.

— Nimic.

— În regulă. Acum taie frânghia de rufe – dar nu pe la nod. Pune-o într-o pungă de plastic.

Sachs făcu aşa cum i se spuse. Pe urmă Rhyme zise:

— Avem nevoie de cătuşe.

— În regulă. Am o cheie de cătuşe.

— Nu, Amelia. Nu le deschide.

— Ce?

— Mecanismul de închidere al cătuşelor ne ajută foarte mult să obţinem probe de la criminal.

— Păi, cum să le scot fără o cheie?

Sachs râse.

— În valiză e un ferăstrău.

— Vrei să tai cătuşele? urmă o pauză.

Rhyme spuse:

— Nu, nu cătuşele, Amelia.

— Păi, ce *vrei* să… O, doar nu vrei să spui… *Mâinile?*

— Trebuie.

Îl irita reţinerea ei.

În regulă, asta e. Sellitto şi Polling îşi aleseseră un nebun drept partener. Poate carierele *lor* or să se ducă naibii, dar eu n-am de gând să-i urmeze.

— Las-o baltă.

— Amelia, e doar o modalitate de a colecta probe.

De ce suna atât de rezonabil glasul lui? Sachs căuta scuze cu disperare.

— Cătuşele or să se umple de sânge dacă tai…

— Inima nu-i mai bate. În plus, adăugă el pe tonul unui bucătar de la televizor, sângele e deja închegat numai bine.

I se puse iarăşi un nod în gât.

— Hai, Amelia. Du-te la valiză. Ia ferăstrăul. De pe capac. Adăugă plictisit: Te rog.

— De ce m-ai pus să râcâi sub unghiile victimei? Puteam să-ţi aduc acolo mâinile ei!

— Amelia, avem nevoie de cătuşe. Trebuie să le deschidem aici şi nu mai putem aştepta medicul legist. Trebuie s-o facem.

Ea se întoarse la uşă. Deschise curelele valizei şi scoase de-acolo ferăstrăul cu aspect înfricoşător. Se uită la femeie, încremenită într-o poziţie nefirească în centrul sinistrei încăperi.

— Amelia? *Amelia?*

Afară, aerul era tot îmbâcsit, iar clădirile din preajmă erau acoperite de funingine, precum cărbunele de oase. Dar Sachs nu mai fusese niciodată atât de bucuroasă că era afară, în atmosfera oraşului. Ţinea valiza într-o mână şi ferăstrăul în cealaltă; casca îi atârna la gât. Sachs ignoră mulţimea de poliţişti şi spectatori care o priveau cu atenţie şi se duse direct la maşina cu care venise.

Când trecu pe lângă Sellitto, îi întinse ferăstrăul fără să se oprească, pur şi simplu aruncându-i-l.

— Dacă ţine aşa de mult să facă treaba asta, spune-i să coboare dracului acolo şi s-o facă el.

2
Principiul lui Locard

„În viaţa reală, îţi formezi doar o primă imagine la locul unei omucideri.”

Vernon J. Geberth
Locotenent-comandant (rez.),
Departamentul de Poliţie din New York

Sâmbătă, ora 4:00 p.m. - sâmbătă, ora 10:15 p.m.

NOUĂ

— Mă aflu într-o situaţie neplăcută, domnule.

Bărbatul din spatele biroului semăna cu imaginea comisarului-adjunct de poliţie dintr-un mare oraş pe care o prezentau emisiunile TV. Întâmplător, acesta era chiar gradul său. Omul avea părul alb, ochelari cu ramă de aur şi un aer care te făcea să mori după el.

— Şi care-i problema, agent?

Comisarul-adjunct Randolph C. Eckert se uită peste nasul lung cu o privire pe care Sachs o recunoscu imediat; părerea pe care o avea despre egalitatea sexelor îl făcea să fie la fel de sever cu poliţiştii femei ca şi cu bărbaţii.

— Am de făcut o plângere, domnule, zise Sachs, pe un ton ceremonios. Aţi auzit despre cazul răpirii din taxi?

Bărbatul dădu din cap.

— A, tipul ăla care se joacă de-a v-aţi ascunselea cu poliţiştii.

Ea credea mai degrabă că de-a v-aţi ascunselea era doar un joc şcolăresc, dar nu şi-ar fi permis să corecteze un comisar-adjunct.

— Mai e şi conferinţa aia de la ONU, continuă el, şi toată lumea e cu ochii pe noi. Nu e corect. Oamenii nu vorbesc despre crime la Washington. Sau la Detroit. Mă rog, la Detroit vorbesc. Dar la Chicago, să zicem. Niciodată. Nu, doar pe New York sare lumea. La Richmond, Virginia, au fost mai multe crime decât la noi anul trecut. Am verificat. Iar eu mai degrabă m-aş paraşuta neînarmat în centrul Harlemului decât să conduc maşina cu ferestrele ridicate prin sud-estul Washingtonului în oricare zi.

— Da, domnule.

— Înţeleg că au găsit-o moartă pe fata aia. S-a spus la toate emisiunile de ştiri. Reporterii ăştia!

— În centru. Chiar acum.

— Mare păcat.

— Da, domnule.

— Şi-au ucis-o? Pur şi simplu? Nicio cerere de răscumpărare sau altceva?

— N-am auzit de nicio răscumpărare.

— Şi ce-i cu plângerea?

— Azi-dimineaţă am sosit prima la locul unei omucideri.

— Eşti la patrulare? întrebă Eckert.

— *Am fost* la patrulare. Astăzi la prânz trebuia să fiu transferată la interne. Pentru un curs de pregătire.

Sachs îşi ridică mâinile cu unghiile înfăşurate în leucoplast şi apoi le lăsă în poală.

— Însă m-au recrutat pentru cazul acesta.

— Cine?

— Detectivul Lon Sellitto, domnule. Şi căpitanul Haumann. Şi Lincoln Rhyme.

— Rhyme?

— Da, domnule.

— Nu e tipul care conducea judiciarul acum câţiva ani?

— Da, domnule. El e.

— Credeam că a murit.

Afurisiţii ca el nu mor cu una, cu două.

— Este cât se poate de viu, domnule.

Comisarul-adjunct privea pe fereastră.

— Dar nu mai lucrează în poliţie. Ce caută el în afacerea asta?

— E consultant, bănuiesc. E cazul lui Lon Sellitto. Căpitanul Polling îl coordonează. Dar m-au pus pe mine să cercetez locul crimei. Eu n-am *făcut* niciodată treaba asta. Mi se pare absurd şi,

sincer vorbind, îmi displace faptul că am fost însărcinată cu o treabă pentru care nu am experienţă.

— Ai fost la locul crimei?

— Rhyme mi-a ordonat să examinez toată zona. De una singură.

Eckert nu înţelegea. Nu înregistra cuvintele tinerei.

— Cum de a ajuns un civil să le ordone agenţilor în uniformă să facă orice?

— Aşa cred şi eu, domnule. Sachs întinse momeala. Adică, aş putea ajuta până la un punct. Dar nu sunt deloc pregătită să dezmembrez victime…

— Ce?

Ea clipi des, de parcă era surprinsă că el nu auzise. Îi vorbi despre cătuşe.

— Doamne sfinte, la ce naiba s-au gândit oamenii ăia? Scuză-mi limbajul. Ei nu ştiu că toată ţara e cu ochii pe noi? Toată ziua s-a vorbit la CNN despre răpirea asta. Să-i taie mâinile? Spune-mi, eşti fata lui Herman Sachs?

— Aşa e.

— Bun poliţist. *Excelent* poliţist. Eu i-am dat şi-o menţiune. Omul era aşa cum trebuie să fie un adevărat poliţist de sector. A lucrat în Midtown South, nu-i aşa?

— În Hell's Kitchen. În sectorul meu.

Fostul meu sector.

— Herman Sachs a prevenit, probabil, mai multe infracţiuni decât rezolvă într-un an întreaga divizie de detectivi. Calma situaţia, să ştii.

— Asta era tata. Sigur.

— Mâinile victimei? pufni Eckert. Familia fetei o să ne dea în judecată. De îndată ce-o să afle. Lumea ne dă în judecată pentru orice. Un violator ne-a dat în judecată nu de mult pentru că a fost împuşcat în picior în timp ce sărea cu cuţitul la un agent. Avocatul lui a venit cu o teorie căreia-i zice „alternativa cea mai puţin

vătămătoare". În loc să tragem în infractori, ar trebui să-i electrocutăm ori să folosim gaz paralizant. Sau să-i rugăm frumos, nu ştiu. Trebuie să-i anunţ pe şef şi pe primar despre treaba asta. O să dau nişte telefoane, agent.

Eckert se uită la ceasul de pe perete. Era puţin peste ora patru.

— Ţi-ai terminat treaba pe ziua de azi?

— Trebuie să mă duc acasă la Lincoln Rhyme, să-i raportez. Acolo lucrăm la cazul acesta. Se gândi la ferăstrău. Zise pe un ton amuzat: De fapt, în dormitorul lui. Acolo-i punctul nostru de comandă.

— Dormitorul unui civil e punctul vostru de comandă?

— V-aş fi recunoscătoare dacă aţi putea face ceva, domnule. Aştept de multă vreme transferul ăsta.

— Să-i taie mâinile!? Doamne sfinte.

Sachs se ridică, porni spre uşă şi ieşi pe unul dintre coridoarele care aveau să fie în curând noul ei loc de muncă. Senzaţia de uşurare apăru puţin mai târziu decât se aşteptase ea.

Stătea la fereastra cu geamuri verzui, privind o haită de câini maidanezi care bântuia pe terenul de vizavi în căutare de hrană.

Se afla la primul etaj al acelei clădiri vechi, o construcţie pavată cu marmură de la începutul secolului al XIX-lea. Înconjurată de maidane şi blocuri cu locuinţe de închiriat – unele abandonate, unele ocupate de chiriaşi, însă majoritatea luate în stăpânire ilegal – acest vechi edificiu era pustiu de ani de zile.

Colecţionarul de oase luă iarăşi bucata de şmirghel în mână şi continuă să frece. Îşi coborî privirea spre lucrul său. Apoi se uită din nou pe fereastră.

Mâinile îşi urmau mişcarea circulară, cu precizie. Peticul de şmirghel şoptea: *şşşşş, şşşşş…* asemenea unei mame ce-şi adormea copilul.

Cu zece ani în urmă, în zilele bune ale New York-ului, un pictor nebun se mutase acolo. Umpluse igrasiosul etaj doi cu antichităţi aflate în stare jalnică. Grilaje din fier forjat, fragmente de frize, vitralii înrămate şi coloane scorojite. Unele dintre lucrările pictorului rămăseseră pe pereţi. Fresce pe tencuiala veche: picturi murale, niciodată terminate, reprezentând muncitori, copii, îndrăgostiţi marcaţi de angoasă. Cu feţe rotunde, inexpresive – laitmotivul artistului – priveau în gol, de parcă sufletele le-ar fi fost smulse din trupurile fragile.

Pictorul nu avusese niciodată prea mare succes, nici măcar după cea mai grozavă idee de marketing – propria sinucidere – iar banca închisese clădirea cu mai mulţi ani în urmă.

Şşşşş…

Colecţionarul de oase dăduse din întâmplare peste locul acela, cu un an în urmă, şi se simţise imediat ca acasă. Pustietatea împrejurimilor era cu siguranţă importantă pentru el, evident, îi era foarte utilă, însă mai exista un motiv, mai intim: terenul de vizavi. În timpul unor săpături efectuate cu câţiva ani în urmă, un excavator dezgropase o grămadă de oase umane. Se aflase ulterior că acolo fusese unul dintre vechile cimitire ale oraşului. Articolele din presă sugeraseră că mormintele ar fi putut conţine nu doar rămăşiţele pământeşti ale newyorkezilor federalişti şi colonialişti, ci şi ale unor indieni Manate şi Lenape.

Puse deoparte ceea ce netezea cu peticul de şmirghel – un carpian, delicatul os al palmei – şi luă în mână încheietura pe care o detaşase cu grijă dintre oasele radius şi cubitus cu o noapte în urmă, chiar înainte de-a pleca spre aeroportul Kennedy, ca să-şi culeagă primele victime. O lăsase la uscat mai bine de o săptămână şi cea mai mare parte a muşchilor se uscase, deşi mai făcuse nişte eforturi ca să desprindă încrengătura complexă de oase. Acestea scoteau pocnete slabe, ca nişte peşti care ţâşneau la suprafaţa apei.

Oho, poliţiştii fuseseră mult mai buni decât îşi imaginase. Îi urmărise cum căutau pe Pearl Street, întrebându-se dacă aveau să-şi dea seama unde o lăsase pe femeia de la aeroport. Şi fusese surprins când îi văzuse alergând brusc spre acea clădire. El crezuse că avea să mai facă încă două sau trei victime până pricepea poliţia indiciile pe care le lăsase. Sigur, n-o salvaseră pe femeie. Dar ar fi putut. Dacă ajungeau cu un minut sau două mai devreme.

Aşa cum se întâmplă deseori în viaţă.

Navicularul, semilunarul, osul cu cârlig, capitatul… oasele îmbinate ca piesele unui joc de puzzle erau desprinse de degetele lui puternice. Piguli de pe ele fâşii de carne şi tendon. Dădu la o parte osul de la baza degetului mare şi începu din nou să şlefuiască.

Ş-ş-ş-ş-ş, ş-ş-ş-ş-ş.

Colecţionarul de oase se uită pe fereastră cu ochii mijiţi şi îşi imagină că vedea un bărbat stând lângă unul dintre vechile morminte. Cu siguranţă îşi închipuia doar, pentru că bărbatul purta melon şi era îmbrăcat într-un costum de gabardină de culoarea muştarului. Omul lăsă câţiva trandafiri de culoare închisă lângă mormânt, apoi se întoarse cu spatele, evitând caii şi trăsura în drumul lui spre podul arcuit elegant peste Collect Pond, de pe Canal Street. La cine fusese? La părinţi? La vreun frate, la familia care murise de tuberculoză sau în vreuna dintre teribilele epidemii de gripă care devastaseră de curând oraşul…

De curând?

Nu, sigur că nu de curând. Cu o sută de ani în urmă… *asta* voia să spună.

Miji ochii şi privi din nou pe fereastră. Nici urmă de trăsură sau de cai. Sau de bărbatul cu melon. Deşi păruseră cât se poate de reali. Cât de reali *pot* fi.

Ş-ş-ş-ş-ş, ş-ş-ş-ş-ş.

Se insinua din nou trecutul. Vedea lucruri care se întâmplaseră *înainte,* care se întâmplaseră *atunci,* de parcă s-ar fi întâmplat acum. El putea controla fenomenul ăsta. *Ştia* că putea.

Însă, privind pe fereastră, înţelese că, desigur, nu exista înainte sau după. Nu pentru el. El plutea înainte şi-napoi prin timp, o zi, cinci ani, o sută sau două de ani, precum o frunză uscată în bătaia vântului.

Se uită la ceas. Era timpul să plece. Punând osul pe poliţă, începu să-şi spele grijuliu mâinile – ca un chirurg. Pe urmă, cinci minute încheiate, îşi trecu o perie peste haine ca să cureţe orice aşchie de os, praf sau păr care i-ar fi putut pune pe poliţişti pe urmele lui.

Intră în holul casei, trecând pe lângă tabloul neterminat ce înfăţişa un măcelar cu faţă rotundă, îmbrăcat cu un şorţ alb însângerat. Colecţionarul de oase dădu să intre în taxi, pe urmă se răzgândi. Imprevizibilitatea e cea mai bună apărare. De data asta avea să ia trăsura… *sedanul,* Fordul. Porni motorul, ieşi în stradă, apoi închise şi încuie uşa garajului.

Nu există înainte sau după…

Trecând pe lângă cimitir, haita de câini ridică privirea spre Ford, apoi se întoarse de-a valma printre tufişuri, în căutarea şobolanilor, amuşinând înnebunită în căutarea vreunei băltoace în căldura insuportabilă.

Nu există atunci sau acum…

Îşi scoase cagula şi mănuşile din buzunar, le puse pe scaunul de lângă el şi ieşi în trombă din vechiul cartier. Colecţionarul de oase ieşea la vânătoare.

ZECE

Ceva se schimbase în cameră, Amelia nu-şi dădea seama ce anume. Lincoln Rhyme îi văzu deruta în ochi.

— Ne-ai lipsit, Amelia, zise el cu sfială. Ai avut treburi?

Sachs îşi luă privirea de la el.

— Se pare că nimeni nu i-a spus comandantului meu că n-o să mă prezint la lucru azi. Credeam că trebuia să-l anunţe cineva.

Amelia se uita la perete, pricepând treptat. Pe lângă instrumentele indispensabile pe care le adusese Mel Cooper, acum se afla acolo şi un microscop electronic cu o unitate de raze, microscoape de flotaţie pentru testarea sticlei, un microscop comparativ, un tub baric pentru testarea solului şi zeci de eprubete, borcane şi sticle cu chimicale.

Iar în mijlocul încăperii, mândria lui Cooper – cromatograful computerizat cu gaz şi spectrometrul de masă. Şi alt computer, conectat la terminalul lui Cooper de la laborator.

Sachs păşi peste cablurile groase care coborau şerpuind pe scări – da, curentul din casă funcţiona, dar era prea solicitat de dispozitivele lui Rhyme. Iar după acel pas lateral al tinerei, o manevră elegantă, îndelung exersată, Rhyme înţelese cât de frumoasă era. Cu siguranţă cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată printre poliţiştii departamentului.

Preţ de o clipă, i se păru incredibil de atrăgătoare. Lumea spunea că sexul e doar în minte şi Rhyme ştia că era adevărat. Faptul că pierduse capacitatea de a-şi controla cea mai mare parte a corpului nu înlătura dorinţa. Îşi amintea, încă oripilat întrucâtva, de o noapte, la şase luni după accident. El şi Blaine încercaseră să facă sex. Doar ca să vadă ce se întâmplă, pretinseseră ei pe un ton mai relaxat. Nu era mare scofală.

Dar *fusese* mare scofală. Mai întâi că sexul e şi aşa o treabă încurcată, iar dacă adaugi la ecuaţie catetere şi pungi de perfuzie, îţi trebuie mult curaj, umor şi experienţă mai mare decât avuseseră ei. Totuşi, ceea ce distrusese momentul, şi încă repede, fusese expresia de pe chipul ei. Văzuse în zâmbetul încordat al lui Blaine Chapman că ea o făcea din milă şi asta îl lovise drept în inimă. Două săptămâni mai târziu înaintase actele de divorţ. Blaine protestase, dar semnase actele la prima înfăţişare.

Sellitto şi Banks se întorseseră şi organizau probele pe care le adunase Sachs. Ea le privi, pe jumătate interesată. Rhyme îi spuse:

— Unitatea de colectare a probelor a găsit doar opt alte urme recente şi toate aparţin celor doi oameni de serviciu din clădire.

— Aha.

Rhyme dădu energic din cap.

— Doar *opt!*

— Îţi face un compliment, îi explică Thom. Bucură-te. E tot ce-o să obţii vreodată de la el.

— Nu-i nevoie să faci pe translatorul, Thom, te rog, mersi.

Sachs răspunse:

— Mă bucur că am fost de folos.

Pe un ton cât se putea de amabil.

Ei bine, ce era *asta*? Rhyme se aşteptase ca ea să năvălească în cameră şi să-i arunce pe pat pungile cu probe. Poate şi ferăstrăul, chiar şi punga de plastic cu mâinile tăiate ale victimei. Se aşteptase la un adevărat circ; oamenii îşi scot rareori mănuşile când se bat cu un infirm. Rhyme se gândise la expresia ochilor ei atunci când îl cunoscuse, poate semnul unei afinităţi ambigue dintre ei.

Dar nu, acum pricepea că se înşelase. Amelia Sachs era ca toţi ceilalţi – îl mângâia pe cap şi căuta cea mai apropiată ieşire.

Dintr-odată inima îi împietri din nou. Când vorbi, privi o pânză de păianjen de pe peretele opus.

— Tocmai vorbeam despre termenul limită pentru victima următoare, agent Sachs. Nu pare să fi stabilit o dată anume.

— Noi credem, continuă Sellitto, că orice ar fi plănuit ticălosul ăsta pentru următoarea victimă e în curs de derulare. Nu ştie exact care va fi momentul morţii. Lincoln crede că poate a îngropat vreun nenorocit într-un loc unde nu e prea mult aer.

Auzind asta, Sachs miji puţin ochii. Rhyme îi observă reacţia. Îngropat de viu. Dacă tot e să ai o fobie, e una la fel de rea ca oricare alta.

Fură întrerupţi de doi bărbaţi în costume gri, care urcară scările şi intrară în dormitor de parcă ar fi locuit acolo.

— Am bătut la uşă, zise unul din ei.

— Am sunat, spuse celălalt.

— Niciun răspuns.

Aveau în jur de patruzeci de ani, unul era mai înalt, dar amândoi aveau părul de culoarea nisipului. Afişau acelaşi zâmbet şi, înainte ca imaginea să fie alterată de accentul de Brooklyn, Rhyme îşi zisese: Nişte ţărani. Unul avea o puzderie de pistrui pe şaua nasului său palid.

— Domnilor.

Sellitto îi prezentă pe Băieţii Haioşi: detectivii Bedding şi Saul, echipa de la înaintare. Talentul lor era acoperirea terenului – interogarea celor care locuiau lângă locul unei infracţiuni, în căutarea martorilor şi a pistelor de urmat. Era o artă subtilă, însă una pe care Rhyme nu o deprinsese niciodată, nu-şi dorise asta. Se mulţumise să descopere nişte fapte brute şi să le furnizeze unor detectivi precum cei doi, care, înarmaţi cu acele date, deveneau adevărate detectoare de minciuni ce puteau demonta cele mai solide alibiuri ale infractorilor. Niciunul din nou-veniţi nu părea să considere că era oarecum bizar să-i raporteze unui civil ţintuit la pat.

Saul, cel înalt, pistruiatul, spuse:

— Am găsit treizeci şi şase…

— …opt, dacă-i socoteşti şi pe cei doi ţicniţi. Ceea ce el nu face, eu da.

— …subiecţi. I-am interogat pe toţi. N-am avut prea mult noroc. Mai toţi erau orbi, surzi, amnezici. Ştii, ca de obicei.

— Nici urmă de taxi. Am cercetat West Side. Zero. Canci.

Bedding:

— Da' zi-le vestea bună.

— Am găsit un martor.

— Un martor? întrebă însufleţit Banks. Fantastic.

Rhyme, evident mai puţin entuziasmat, zise:

— Continuă.

— Am înconjurat locul azi-dimineaţă, pe lângă calea ferată.

— Omul a văzut un bărbat coborând pe Eleventh Avenue, întorcându-se…

— „Brusc", a zis el, adăugă Bedding cel-fără-pistrui.

— …Şi mergând pe o alee care ducea la pasajul de nivel al terenului. A stat acolo o vreme…

— Uitându-se în jos.

Rhyme fu tulburat de remarca asta.

— Nu pare să fie tipul nostru. E prea isteţ ca să rişte să fie văzut acolo.

— Dar… continuă Saul, ridicând un deget şi privindu-şi partenerul, există doar o fereastră în toată zona de unde se poate vedea locul ăla.

— La care s-a întâmplat să se afle martorul nostru.

— S-a trezit devreme, fie binecuvântat.

Înainte de a-şi aminti că era supărat pe ea, Rhyme întrebă:

— Ei, bine, Amelia, ce zici?

— Poftim?

Tânăra îşi întoarse privirea de la fereastră.

— Ca să nu greşim, spuse Rhyme. Tu ai blocat Eleventh Avenue. Nu Thirty-seven.

Ea nu ştia ce să răspundă, însă Rhyme li se adresă imediat gemenilor.

— Descrierea?

— Martorul n-a putut spune prea multe.

— Era deja afumat.

— Spunea că era un tip mărunt. Nu ştia culoarea părului. Rasa…

— Probabil alb.

— Cum era îmbrăcat? întrebă Rhyme.

— În ceva închis la culoare. E tot ce-a putut spune.

— Şi ce făcea? întrebă Sellitto.

— Citez: „Stătea acolo şi se uita în jos. Credeam că o să sară. În faţa unui tren. S-a uitat de două ori la ceasul de mână".

— Şi până la urmă a plecat. Martorul a zis că tipul se tot uita în jur. De parcă n-ar fi vrut să fie văzut.

Ce făcuse acolo? se întrebă Rhyme. Privise cum murea victima? Sau asta se întâmplase înainte de-a îngropa corpul, vrând să verifice dacă terasamentul era pustiu?

Sellitto întrebă:

— Mergea pe jos sau cu maşina?

— Pe jos. Am controlat fiecare parcare…

— Şi garaj.

— …din zonă. Dar se află lângă centrul de conferinţe, aşa că sunt atâtea parcări, încât îngrijitorii lor stau în stradă cu steguleţe portocalii şi dirijează maşinile înăuntru.

— Şi, din cauza expoziţiei, jumătate din ele erau pline până pe la şapte. Avem o listă cu vreo nouă sute de numere de maşini.

Sellitto dădu din cap.

— Verificaţi-o…

— Avem autorizare, zise Bedding.

— …dar pun pariu că ăsta e un susnec care nu-şi lasă maşina în parcări, continuă detectivul. Şi nici nu-şi ia tichet de parcare.

Rhyme încuviinţă şi întrebă:

— Clădirea de pe Pearl Street?

Gemenii – unul sau amândoi – ziseră:

— E următoarea pe listă. Pornim într-acolo.

Rhyme observă că Sachs îşi privea ceasul de la încheietura palidă a mâinii, lângă degetele rănite. Îi spuse lui Thom să adauge în tabel aceste noi informaţii.

SUSNEC 823

Înfăţişare	Reşedinţă	Vehicul	Alte observaţii
Bărbat caucazian constituţie zveltă Haine de culoare închisă	Prob. are o locuinţă sigură	Taxi	Cunoaşte procedurile de colectare a probelor materiale Posibil să aibă dosar penal Cunoaşte structura amprentelor Armă – Colt calibru 32

— Vrei să-l interoghezi pe tipul ăla? se interesă Banks. Cel de lângă calea ferată?

— Nu, n-am încredere în martori, zise Rhyme cu emfază. Vreau să ne continuăm treaba. Îi aruncă o privire lui Mel Cooper. Fire de păr, sânge, un os şi o bucată de lemn. Mai întâi osul, anunţă Rhyme.

Morgen…

Tânăra Monelle Gerger deschise ochii şi se ridică încet în capul oaselor, în patul lăsat. În cei doi ani de când locuia în estul Greenwich Village-ului nu se obişnuise cu sculatul de dimineaţă. Îşi ridică încet trupul plin, de douăzeci de ani, şi ochii înceţoşaţi îi fură orbiţi de lumina nemiloasă a soarelui de august. *Mein Gott…*

Părăsise clubul la ora cinci dimineaţă, ajunsese acasă la şase, făcuse dragoste cu Brian până la şapte…

Cât era ora acum?

Devreme, era sigură.

Privi ceasul printre pleoape. Oho. Patru şi jumătate după-amiază.

Până la urmă nu era atât de *früh morgen.*

O cafea sau spălatul rufelor?

Cam pe la ora asta pornea agale spre Dojo's, pentru un burger vegetarian şi trei ceşti din cafeaua lor tare. Acolo se întâlnea cu cei pe care-i cunoştea, obişnuiţi ai clubului ca şi ea – oameni din centru.

Însă tot amânase o mulţime de lucruri, treburi casnice. Aşa că trase pe ea două tricouri largi, ca să-şi ascundă silueta dolofană, o pereche de blugi, îşi atârnă cinci sau şase lanţuri la gât şi înhaţă coşul cu rufe.

Monelle trase de cele trei zăvoare care blocau uşa. Luă coşul cu rufe şi coborî scara întunecată a clădirii. Când ajunse la subsol, se opri.

Irgendwas stimmt hier nicht.

Privi neliniştită scara pustie, coridoarele întunecate. Ce se schimbase acolo?

Lumina, asta era! Becurile de pe hol erau arse. Nu – se uită mai atent – *lipseau.* Puştii ăia afurisiţi furau orice. Se mutase aici, la Deutsche Haus, fiindcă se spunea că era raiul pe pământ pentru artiştii şi muzicienii germani. Se dovedi a fi doar un bloc oarecare din Est Village, fără lift, detestabil şi destul de scump, ca toate locuinţele din zonă. Singura diferenţă era că se putea plânge proprietarului în limba ei maternă.

Îşi continuă drumul şi intră în crematoriu, care era atât de întunecat, încât trebui să meargă pe lângă perete ca să fie sigură că n-o să se împiedice de gunoaiele de pe podea. Împinse uşa şi păşi pe coridorul care ducea la spălătorie.

Nişte paşi târşâiţi. Apoi în fugă.

Se întoarse brusc, dar nu văzu decât umbre nemişcate. Nu auzi decât zgomotul traficului şi sunetele înfundate ale unei clădiri foarte vechi.

Înainta prin beznă. Pe lângă stive de cutii, de scaune şi mese dezmembrate. Pe sub cabluri acoperite de praf unsuros. Monelle mergea către spălătorie. Nici acolo nu erau becuri. Era neliniştită şi îşi aminti ceva ce nu i se mai întâmplase de mulţi ani. Când coborâse cu tatăl ei pe o alee îngustă, dincolo de Lange Strasse, lângă Obermain Brücke, în drum spre grădina zoologică. Trebuie să fi avut cinci sau şase ani. Tatăl ei o prinsese deodată de umăr, îi arătase podul şi-i spusese pe un ton neutru că sub el locuia un trol înfometat. La întoarcerea spre casă, când trecuseră peste acel pod, tatăl o avertizase că trebuia să meargă mai repede. Acum simţea un fior de spaimă urcându-i-se pe şira spinării până la părul blond tuns scurt.

Ce tâmpenie. Troli…

Îşi continuă drumul pe coridorul igrasios, ascultând bâzâitul instalaţiilor electrice. Auzi în depărtare un cântec interpretat de fraţii vrăjmaşi din trupa Oasis.

Spălătoria era cufundată în întuneric.

Ei, bine, dacă becurile alea dispăruseră, asta era. Ea avea să urce scara şi să bată cu pumnii în uşa lui *Herr* Neischen, până când omul ar fi venit în goană. Avea să-l bălăcărească pentru zăvoarele stricate de la uşile din faţă şi din spate şi pentru puştii băutori de bere pe care nu-i alunga niciodată din faţa verandei. Avea să-l porcăiască şi pentru lipsa becurilor.

Vârî mâna în încăpere şi apăsă întrerupătorul.

O puternică lumină albă. Trei becuri mari străluceau ca nişte sori, dând la iveală o cameră împuţită şi goală. Monelle se duse la şirul de patru maşini de spălat şi aruncă rufele albe într-una, pe cele colorate în următoarea. Numără nişte monede de douăzeci şi cinci de cenţi, le vârî în fante şi împinse pârghiile.

Nimic.

Monelle mişcă pârghia. Apoi izbi maşina. Nicio reacţie.

— Rahat. Clădirea asta *gottverdammte.*

Apoi văzu cablul de alimentare. Un idiot scosese maşinile din priză. Ştia cine. Neischen avea un băiat de doisprezece ani, care era răspunzător de toate stricăciunile din bloc. Când se plânsese de ceva în urmă cu un an, rahatul ăla cu ochi încercase s-o lovească cu piciorul. Luă cablul şi se ghemui, vârând mâna în spatele maşinii ca să găsească priza. Reuşi să introducă ştecherul.

Şi simţi pe gât răsuflarea bărbatului.

Nein!

Individul se strecurase între perete şi spatele maşinii de spălat. Scoţând un ţipăt scurt, femeia surprinse imaginea unei cagule şi a unor haine negre, apoi mâna intrusului o prinse de braţ, ca gheara unui animal. Monelle se dezechilibrase, aşa că tipul o împinse cu uşurinţă în faţă. Căzu, lovindu-se cu faţa de betonul podelei, şi îşi înghiţi strigătul care-i urcase în gât.

Necunoscutul se aruncă imediat peste ea, îi ţintui braţele de podea şi-i lipi peste gură o bucată de bandă groasă, cenuşie.

Hilfe!

Nein, bitte nicht. Bitte nicht.

Nu era masiv, dar era puternic. O întoarse fără efort pe burtă şi fata auzi clinchetul cătuşelor care i se închideau peste încheieturi.

Apoi bărbatul se ridică în picioare. Un timp, liniştea fu întreruptă doar de picuratul apei, de şuieratul răsuflării lui Monelle şi de ţârâitul unui motor mic de la subsol.

Aştepta mâinile care să-i atingă trupul, să rupă hainele de pe ea. Îl auzi ducându-se la uşă, ca să se asigure că erau singuri. Ah, străinul avea intimitate deplină, ştia asta şi era furioasă pe sine; ea era unul dintre puţinii locatari care foloseau spălătoria. Cei mai mulţi dintre ei o evitau fiindcă era aşa de pustie, atât de aproape de uşile din spate şi de ferestre, atât de departe de orice ajutor.

Bărbatul se întoarse şi o răsturnă pe spate. Şopti ceva ce ea nu înţelese. Pe urmă:

— Hanna.

Hanna? E o confuzie! M-a luat drept altcineva. Dădu cu putere din cap, încercând să-l facă să înţeleagă asta.

Pe urmă, uitându-se la ochii lui, se opri. Deşi purta cagulă, era limpede că era ceva în neregulă. Individul era supărat. Îi privea cu atenţie trupul, scuturând din cap. Îşi strânse degetele înmănuşate în jurul braţelor ei masive. O strânse de umerii plini, îi ciupi carnea grasă. Ea se înfioră de durere.

Asta văzu Monelle: dezamăgire. Pusese mâna pe ea şi acum nu mai era sigur că o dorea.

Tipul vârî mâna în buzunar, apoi o scoase încet. Cuţitul se deschise cu un declic, asemenea unui şoc electric. Asta îi provocă lui Monelle un acces de gemete.

Nein, nein, nein!

Bărbatul scoase un şuierat printre dinţi, ca al vântului de iarnă printre copaci. Se aplecă peste ea, cu un aer meditativ.

— Hanna, şopti el. Oare ce să fac?

Pe urmă, dintr-odată se hotărî. Lăsă cuţitul şi-o trase în picioare, apoi o scoase pe coridor şi prin uşa din spate – cea cu încuietoarea stricată pe care ea îl bătuse la cap săptămâni în şir pe *Herr* Neischen s-o repare.

UNSPREZECE

Un criminalist este un om al Renaşterii.

Trebuie să cunoască botanică, geologie, balistică, medicină, chimie, literatură, inginerie. Dacă ştie fapte – că, de pildă, cenuşa cu un conţinut mare de stronţiu poate să provină de la un incendiu de pe o autostradă, că *faca* înseamnă în portugheză „cuţit", că etiopienii nu folosesc tacâmuri şi mănâncă doar cu mâna dreaptă, că un glonţ cu cinci crestături răsucite spre dreapta ar fi putut să nu fie tras dintr-un pistol Colt – dacă ştie lucrurile astea, poate să realizeze conexiunile care-l situează pe un susnec la locul crimei.

O disciplină pe care toţi criminaliştii o cunosc e anatomia. Şi era cu siguranţă o specialitate a lui Lincoln Rhyme, de vreme ce era prins până-n gât de trei ani şi jumătate în logica ambiguă a oaselor şi nervilor.

Acum aruncă o privire spre punga cu probele materiale din camera cazanelor, pe care o ţinea în mână Jerry Banks, şi anunţă:

— Os de picior. Nu e de om. Deci nu-i de la viitoarea victimă.

Era o rondelă de os, de vreo cinci centimetri în diametru, tăiată drept. În urmele lăsate de lama ferăstrăului se vedea sânge.

— Un animal de talie mijlocie, continuă Rhyme. Un câine mare, o oaie sau o capră. Picioarele ar fi trebuit să susţină vreo patruzeci şi cinci până la şaizeci de kilograme. Hai totuşi să vedem dacă sângele provine de la un animal. Ar putea fi şi al victimei.

Se ştia că unii criminali îşi omorau victimele bătându-le cu oase. Şi Rhyme avusese trei asemenea cazuri; armele fuseseră un genunchi de vită, osul piciorului unui cerb şi, într-un caz tulburător, chiar osul cubital al victimei.

Mel Cooper efectuă testul pentru stabilirea originii sângelui.

— Va trebui să aşteptăm puţin rezultatul, le spuse Cooper în chip de scuză.

— Amelia, zise Rhyme, ne-ai putea ajuta la treaba asta. Ia lupa de ceasornicar şi uită-te cu atenţie la os. Spune-ne ce vezi.

— Nu la microscop? întrebă ea.

Lincoln crezuse că tânăra o să protesteze, dar ea se îndreptă spre os şi privi curioasă.

— Măreşte prea mult, îi explică Rhyme.

Ea îşi puse ochelarii de protecţie şi se aplecă spre tava emailată. Cooper aprinse o lampă de birou.

— Uită-te la urmele tăieturii, zise Rhyme. Sunt neregulate sau netede?

— Sunt aproape netede.

— Un ferăstrău electric.

Rhyme se întrebă dacă animalul fusese în viaţă când i se făcuse asta.

— Vezi ceva neobişnuit?

Sachs cercetă cu atenţie osul, apoi murmură:

— Nu ştiu. Nu cred. Pare doar o bucată de os.

Atunci trecu Thom pe lângă ea şi aruncă o privire spre tavă.

— Asta-i proba ta materială? Amuzant.

— Amuzant, spuse Rhyme. *Amuzant?*

Sellitto întrebă:

— Ai vreo ipoteză?

— Nicio ipoteză. Se aplecă şi mirosi osul. E *osso bucco.*

— Ce?

— Rasol de vită. Ţi-am făcut odată, Lincoln. *Osso bucco.* Rasol de vită fiert înăbuşit. Se uită la Sachs şi se strâmbă. Mi-a zis că-i trebuie mai multă sare.

— Drace! strigă Sellitto. L-a cumpărat de la o băcănie.

— Dacă avem noroc, spuse Rhyme, l-a cumpărat de la o băcănie de lângă casa lui.

Cooper confirmă că testul cu precipitat al eşantioanelor colectate de Sachs fusese negativ pentru sânge uman.

— E probabil de la o bovină, spuse el.

— Dar ce încearcă să ne spună? întrebă Banks.

Rhyme n-avea idee.

— Să continuăm. A, e ceva pe lanţ şi pe lacăt?

Cooper se uită la obiectele metalice aflate într-o pungă de plastic.

— Acum nu se mai stanţează lanţurile. Deci aici n-avem noroc. Lacătul e Secure-Pro, un model relativ recent. Nu e foarte sigur şi nu e deloc profesionist. Cât durează să-l spargi?

— Trei secunde mari şi late, zise Sellitto.

— Aşa deci. N-are număr de fabricaţie şi se vinde în toate magazinele de feronerie şi supermarketurile din tară.

— E cu cheie sau cu cifru? întrebă Rhyme.

— Cu cifru.

— Sună la fabrică şi întreabă-i: dacă desfacem lacătul şi refacem cifrul după butuci, o să aflăm din ce lot a făcut parte şi unde a fost livrat?

Banks fluieră.

— Mamă, slabe speranţe.

Rhyme îl privi crunt, făcându-l pe tânăr să roşească intens.

— Entuziasmul din glasul tău, tinere detectiv, îmi spune că tocmai tu te vei ocupa de treaba asta.

— Da, domnule. Tânărul îşi ridică telefonul mobil, bătând în retragere. Mă ocup eu.

Rhyme întrebă:

— Pe lanţ e sânge?

Sellitto spuse:

— De la unul dintre băieţii noştri. S-a tăiat destul de rău încercând să spargă lacătul.

— Deci proba asta e contaminată.

Rhyme se încruntă.

— Omul încerca să salveze victima, îi spuse Sachs.

— Înţeleg. Frumos din partea lui. Dar proba tot contaminată rămâne. Rhyme îşi întoarse privirea spre masa de lângă Cooper. Amprente?

Cooper zise că verificase lanţul şi le găsise doar pe-ale lui Sellitto pe verigi.

— Bine, atunci bucata de lemn pe care a găsit-o Amelia. Căutaţi amprente.

— Am făcut-o eu, spuse repede Sachs. La locul crimei.

Fata Poliţistului, medită Rhyme. Nu părea genul care să primească porecle. Oamenii frumoşi aveau rareori aşa ceva.

— Hai să încercăm cu artileria grea, ca să fim siguri, zise Rhyme. Apoi îl instrui pe Cooper: Foloseşte ninhidrină. Apoi aplică-i las-yal.

— Ce anume? întrebă Banks.

— Laser cu granat şi ytriu-aluminiu.

Tehnicianul stropi aşchia cu lichid dintr-un spray de plastic şi îndreptă raza laser către lemn. Îşi puse ochelarii de protecţie şi examină cu atenţie proba.

— Nimic.

Închise laserul şi cercetă mai atent aşchia. Avea vreo cincisprezece centimetri în lungime, iar lemnul era închis la culoare. Se vedeau nişte pete negre, ca de catran, şi era impregnată cu praf. Tehnicianul o luă cu un forceps.

— Ştiu că lui Lincoln îi place să mănânce cu beţigaşe, zise Cooper, dar eu cer întotdeauna o furculiţă când mă duc la Ming Wa's.

— Ai putea strivi nişte particule, mormăi criminalistul.

— Aş *putea,* dar n-o fac, răspunse Cooper.

— Ce fel de lemn e? întrebă Rhyme. Vrei să-i faci o spectrogramă?

— Nu, e stejar. Fără discuţie.

— Sunt urme de ferăstrău sau de rindea?

Rhyme se aplecă puţin în faţă. Brusc, ceafa i se contractă, iar crampa care-i cuprinse muşchii îl duru cumplit. Icni, închise ochii şi îşi răsuci gâtul, întinzându-l. Simţi masajul mâinilor puternice ale lui Thom. În cele din urmă, durerea dispăru.

— Lincoln? întrebă Sellitto. Ţi-e bine?

Rhyme răsuflă adânc.

— Da. N-am nimic.

— Uite.

Cooper aduse bucata de lemn lângă pat şi-i puse lui Rhyme o pereche de ochelari pe nas. Rhyme examină proba.

— Tăiată în direcţia fibrei cu un gater. Sunt variaţii mari în tăieturi. Presupun că provine de la un stâlp sau o grindă făcută cu peste o sută de ani în urmă. Fasonată cu un ferăstrău electric, probabil. Ţine-o mai aproape, Mel. Vreau s-o miros.

Tehnicianul apropie aşchia de nasul lui Rhyme.

— Creozot – distilat din cărbune şi gudron. Folosit pentru impermeabilizarea lemnului înainte ca firmele de cherestea să înceapă tratarea la presiune. Pentru stâlpi de pod, în docuri, la traverse de cale ferată.

— Poate că avem de-a face cu un pasionat de trenuri, spuse Sellitto. Aminteşte-ţi de calea ferată de azi-dimineaţă.

— Posibil. Rhyme ordonă: Cercetează comprimarea celulară, Mel.

Tehnicianul examină aşchia la microscop.

— E comprimată, da. Dar *în sensul* fibrei. Nu invers. Nu e dintr-o traversă de cale ferată. Provine de la un stâlp sau o coloană. Care suportă o greutate.

Un os… un stâlp vechi de lemn…

— Văd nişte pământ impregnat în lemn. Asta ne spune ceva?

Cooper aşează pe masă un bloc de hârtie de ziar şi-i rupse ambalajul. Ţinu aşchia deasupra şi perie nişte pământ din

crăpăturile lemnului. Examină fărâmele căzute pe hârtia albă – o constelaţie răsturnată.

— Ai de-ajuns pentru un test al densităţii? întrebă Rhyme.

Într-un test al densităţii gradientului, pământul este pus într-un tub care conţine lichide cu greutăţi specifice diferite. Probele de sol se separă şi fiecare particulă rămâne suspendată la nivelul propriei sale greutăţi. Rhyme alcătuise o vastă bază de date cu densităţile gradientului solului din toate cele cinci districte ale New Yorkului. Din nefericire, testul se putea efectua doar cu o cantitate mai mare de pământ; Cooper nu credea că avea de-ajuns.

— Am putea încerca, dar va trebui să folosim toată proba. Şi dacă nu iese nimic, n-o să ne rămână pentru alte teste.

Rhyme îl îndrumă să examineze proba la microscop, apoi s-o analizeze cu spectrometrul cromatograf.

Tehnicianul puse puţin pământ pe o lamelă de sticlă, îl studie câteva minute la microscop.

— E ciudat, Lincoln. Ăsta-i pământ arabil. Cu un nivel neobişnuit de ridicat de vegetaţie în el. Dar într-o stare curioasă. Foarte deteriorată, foarte descompusă.

Ridică privirea, iar Rhyme observă liniile întunecate de sub ochii lui, lăsate de ochelari. Îşi aminti că, după multe ore de muncă, semnele alea erau foarte pronunţate şi că, uneori, când un tehnician criminalist ieşea din laborator, era gratulat de colegi cu porecla *Ratonul Pilit.*

— Arde proba, îi ceru Rhyme.

Cooper introduse un eşantion în spectrometru. Aparatul prinse viaţă şi se auzi un şuierat.

— Durează un minut sau două.

— Între timp, zise Rhyme, osul… Mă tot întreb ce-i cu el. Studiază-l la microscop, Mel.

Cooper puse osul cu grijă pe placa de examinare a microscopului şi-l cercetă cu atenţie.

— Uau, am găsit ceva.

— Ce?

— Foarte mic. Transparent. Dă-mi hemostatul, îi spuse Cooper lui Sachs, arătând spre o pensetă.

Ea i-o întinse, iar tehnicianul îi introduse capătul în măduva osului, apoi scoase ceva de-acolo.

— Un fragment de celuloză regenerată, anunţă Cooper.

— Celofan, zise Rhyme. Mai spune-mi.

— Urme de înţepături. Aş zice că n-a fost lăsat intenţionat pe os; marginile nu sunt tăiate. Nu e incompatibil cu un celofan rezistent, spuse Cooper.

— „Nu e incompatibil." Rhyme se încruntă. Nu-mi plac exprimările lui.

— *Trebuie* să ne exprimăm, Lincoln, zise Cooper amuzat.

— „Asemănător cu." „Sugerează." Detest „nu e incompatibil".

— Un material foarte elastic, spuse Cooper. Aş îndrăzni să spun că e, probabil, celofan folosit în măcelării sau băcănii. Nu e Saran Wrap. Cu siguranţă nu e un ambalaj de marcă.

Venind de pe hol, Jerry Banks pătrunse în cameră.

— Veşti proaste, firma Secure-Pro nu ţine o evidenţă a cifrurilor. Un dispozitiv le formează la întâmplare.

— Aha.

— Dar e ceva interesant… Cei de la companie au spus că primesc mereu telefoane de la poliţie în legătură cu produsele lor, dar că tu eşti primul care s-a gândit să dea de urma unui lacăt pornind de la cifru.

— Cât de „interesant" poate fi dacă e o fundătură? mormăi Rhyme, apoi se întoarse către Mel Cooper, care dădea din cap, uitându-se la spectrometru. Ce e?

— Am rezultatul de la eşantionul de sol. Dar mă tem că dispozitivul nu prea merge. Are prea mult nitrogen. Ar trebui să reluăm testul, să punem mai mult sol de data asta.

Rhyme îi spuse să se apuce de treabă. Îşi întoarse privirea către os.

— Mel, când a fost ucis animalul?

Tehnicianul examină câteva aşchii de os la microscopul electronic.

— Sunt puţine bacterii. Se pare că Bambi a murit recent. Sau doar a fost scos din frigider acum vreo opt ore.

— Sau criminalul nostru l-a cumpărat de curând, spuse Rhyme.

— Sau cu o lună în urmă şi l-a congelat, sugeră Sellitto.

— Nu, zise Cooper. N-a fost congelat. Nu există alterări ale ţesutului de la cristalele de gheaţă. Şi n-a fost ţinut la frigider aşa de mult. Nu e uscat; frigiderele actuale deshidratează alimentele.

— E o pistă bună, spuse Rhyme. Să ne apucăm de treabă.

— „Să ne apucăm de treabă"? Sachs râse. Adică să trecem pe la toate băcăniile din oraş ca să aflăm cine a vândut ieri oase de vită?

— Nu, sublinie Rhyme. În ultimele *două* zile.

— Îi vrei pe Băieţii Haioşi?

— Lasă-i să-şi facă treaba. Sun-o pe Emma, în centru, dacă mai lucrează. Şi dacă nu, cheam-o la centrală cu ceilalţi dispeceri şi pune-i să facă ore suplimentare. Dă-i o listă cu toate lanţurile de băcănii din oraş. Pun pariu că flăcăul nostru nu cumpără alimente pentru o familie de patru persoane, aşa că pune-o pe Emma să limiteze lista la clienţii care cumpără cinci produse ori mai puţin.

— Ne trebuie mandate? întrebă Banks.

— Dacă se împotriveşte cineva, o să luăm şi mandat, spuse Sellitto. Dar hai să încercăm fără. Cine ştie? S-ar putea ca unii cetăţeni să coopereze. Mi s-a spus că se mai întâmplă.

— Dar de unde ştiu cei din magazine cine a cumpărat rasoale de vită? întrebă Sachs.

Nu mai era atât de rezervată pe cât fusese. Avea un anume entuziasm în glas. Rhyme se întrebă dacă frustrarea ei era simptomul a ceea ce simţise adesea el însuşi – greutatea copleşitoare

a probelor materiale. Problema esenţială a unui criminalist nu e faptul că există prea puţine dovezi, ci că sunt prea multe.

— Verificaţi scanerele, zise Rhyme. Ele înregistrează vânzările pe computer. Pentru inventar şi reaprovizionare. Dă-i drumul, Banks. Văd că tocmai ţi-a trecut ceva prin minte. Vorbeşte. De data asta n-o să te trimit în Siberia.

— Păi, doar lanţurile de magazine au scanere, domnule, răspunse tânărul detectiv. Există sute de băcănii şi măcelării care nu au.

— Bună remarcă. Dar eu cred că omul nostru nu s-ar duce la o prăvălie mică. Anonimatul e important pentru el. Îşi face cumpărăturile în magazine mari.

Sellitto sună la departamentul de comunicaţii şi-i explică Emmei de ce aveau nevoie.

— Hai să facem o fotografie polarizată a celofanului, îi spuse Rhyme lui Cooper.

Tehnicianul puse fragmentul minuscul într-un microscop cu polarizare, pe urmă potrivi obiectivul polaroidului pe ocular şi făcu o poză. Ieşi o imagine color, un curcubeu brăzdat de dungi gri. Rhyme o examină. Modelul nu le spunea nimic în sine, dar putea fi comparat cu alte mostre de celofan, pentru a afla dacă proveneau dintr-o sursă comună.

Rhyme avu o idee.

— Lon, cheamă aici doisprezece oameni de la Serviciul de Urgenţă. În grabă.

— Aici? întrebă Sellitto.

— O să iniţiem împreună o operaţiune.

— Eşti sigur? întrebă detectivul.

— Da! Îi vreau acum.

— În regulă.

Sellitto îi făcu semn lui Banks, care-l sună pe Haumann.

— Ce ştim despre cealaltă probă – firele alea de păr pe care le-a găsit Amelia?

Cooper le scormoni cu o sondă, apoi aşeză câteva fire sub microscopul cu contrast de fază. Instrumentul lumina obiectul de studiat cu două surse, al doilea fascicul apărând puţin mai târziu – defazat – astfel că eşantionul era şi luminat, şi în umbră.

— Nu e păr de om, spuse Cooper. Asta ţi-o pot spune chiar acum. Sunt de protecţie, nu de jos.

Voia să spună că erau fire de păr din blana animalului.

— De care? De câine?

— De la un picior de vacă? sugeră Banks, cuprins iarăşi de entuziasm.

— Verifică învelişul, ceru Rhyme.

Se referea la solzii microscopici care formează stratul exterior al unui fir de păr.

Cooper apăsă câteva taste, iar după câteva secunde apărură pe ecran imagini cât unghia ale unor vergele solzoase.

— Astea există mulţumită ţie, Lincoln.

— Îţi aminteşti baza de date?

Pe vremea când lucra, Rhyme adunase o colecţie uriaşă de microfotografii cu diferite tipuri de păr.

— Da, Mel, îmi amintesc. Dar erau pe hârtie când le-am văzut ultima oară. Cum le-ai trecut pe computer?

— Cu Scanmaster, desigur. Comprimate în format JPEG.

JPEG? Ce mai era şi asta? În câţiva ani, tehnologia îl depăşise pe Rhyme. Uimitor.

Şi, în timp ce Cooper analiza imaginile, Lincoln Rhyme îşi puse din nou întrebarea care-l urmărise toată ziua şi care tot ieşea la suprafaţă: De ce indiciile alea?

Creatura umană e atât de surprinzătoare, dar gândeşte-te înainte de orice că e chiar asta – o creatură. Un animal care râde, unul primejdios, isteţ, speriat, însă acţionând mereu conform unei raţiuni

– un motiv care va îndrepta bestia către împlinirea dorinţelor ei. Omul de ştiinţă Lincoln Rhyme nu credea în noroc, întâmplare sau frivolitate. Până şi psihopaţii au logica lor, oricât de încâlcită ar fi ea, iar el ştia că exista un motiv pentru care Susnec 823 le vorbea doar în felul ăsta criptic.

Cooper anunţă:

— M-am prins. E rozător. Poate şobolan. Iar firele au fost rase.

— Al naibii indiciu, zise Banks. Sunt milioane de şobolani în oraş. Asta nu ne conduce nicăieri. Ce rost avea să ne transmită asta?

Sellitto închise ochii câteva clipe şi mormăi ceva în barbă. Sachs nu-i observă expresia. Se uita curioasă la Rhyme. El era surprins că tânăra nu pricepuse mesajul răpitorului, dar nu spuse nimic. Deocamdată, nu vedea niciun motiv pentru care să împărtăşească altcuiva informaţia asta cumplită.

A şaptea victimă a lui James Schneider, sau a opta, dacă o socotiţi printre ele şi pe sărmana, angelica Maggie O'Connor, era soţia unui muncitor imigrant care trăia cu familia lui într-o locuinţă modestă de lângă Hester Street, în partea de sud-est a oraşului.

Graţie curajului acestei femei lipsite de noroc, agenţii de stradă şi poliţia au descoperit identitatea criminalului. Hanna Goldschmidt era o evreică germană, fiind foarte respectată în comunitatea strâns unită în care trăia cu soţul ei şi cu cei şase copii ai lor (unul murise la naştere).

Colecţionarul de oase conducea încet pe străzi, având grijă să se menţină sub limita de viteză, cu toate că ştia foarte bine că agenţii de circulaţie din New York nu l-ar fi oprit pentru un delict atât de minor precum depăşirea vitezei legale.

Opri la un semafor şi ridică privirea spre alt panou ce anunţa conferinţa ONU. Se uită la feţele inexpresive, zâmbitoare – asemenea chipurilor fantomatice pictate pe pereţii clădirii în care locuia – apoi privi mai departe, la oraşul din jurul lui. Era surprins uneori, când vedea blocurile atât de masive, cornişele atât de înalte,

geamurile atât de netede, maşinile atât de elegante, oamenii atât de curaţi. Oraşul pe care-l cunoştea el era întunecat, cu case joase, plin de fum, mirosind a sudoare şi noroi. Caii te zdrobeau sub copite, găştile de vagabonzi – unii nu mai mari de zece sau unsprezece ani – îţi dădeau în cap cu măciuca sau cazmaua şi-o ştergeau cu ceasul tău de buzunar şi portofelul… *Ăsta* era oraşul colecţionarului de oase.

Totuşi, uneori se întâmpla ca acum – conducea un Taurus argintiu elegant, pe o şosea asfaltată, asculta postul de radio WNYC şi se enerva, ca toţi newyorkezii, atunci când rata culoarea verde a semaforului, întrebându-se de ce dracu' nu te lasă poliţia să coteşti la dreapta pe roşu.

Îşi înclină capul şi auzi nişte bufnituri dinspre portbagajul maşinii. Dar era atâta zgomot în jur, încât nimeni n-ar fi auzit protestele Hannei.

Semaforul îşi schimbă culoarea.

Desigur, foarte rar se întâmplă, chiar şi în zilele noastre, ca o femeie să se aventureze pe străzile oraşului seara, neînsoţită de un domn; iar pentru acele vremuri era ceva şi mai ieşit din comun. Totuşi, în acea nefericită noapte, Hanna n-a avut de ales şi a trebuit să-şi părăsească locuinţa pentru scurt timp. Mezinul ei avea febră şi, în timp ce soţul ei se ruga cu pioşenie la o sinagogă din apropiere, femeia a ieşit în noapte ca să aducă o cataplasmă pentru fierbinţeala copilului. Când a ieşit pe uşa casei, i-a spus fiicei sale mai mari:

— Trage zăvorul după mine. Mă întorc repede.

Însă, vai, vorbele ei n-aveau să se adeverească. Pentru că, după numai câteva minute, a avut ghinionul să-l întâlnească pe James Schneider.

Colecţionarul de oase cercetă cu privirea străzile sărăcăcioase din jur. Zona asta – aproape de locul unde îşi îngropase prima victimă – se numea Hell's Kitchen, în partea de vest a oraşului, cândva bastionul bandelor irlandeze, iar acum tot mai acaparată de tineri

afacerişti, agenţii de publicitate, studiouri fotografice şi restaurante elegante.

Simţi miros de bălegar şi nu fu deloc surprins când un cal se cabră dintr-odată în faţa lui.

Pe urmă observă că animalul nu era o apariţie din secolul al XIX-lea, ci era înhămat la una dintre birjele care plimbă clienţii prin Central Park la nişte tarife foarte actuale. Grajdurile erau situate acolo.

Râse de unul singur. Dar era un zgomot cavernos.

Se *pot face doar speculaţii despre ce s-a întâmplat, pentru că nu au existat martori. Dar putem reconstitui exact oroarea. Răufăcătorul a târât-o pe femeia care se zbătea pe o alee şi a înjunghiat-o cu un pumnal, intenţia lui crudă nefiind s-o ucidă, ci s-o supună, după cum îi era obiceiul. Însă era o asemenea forţă în sufletul bunei doamne Goldschmidt, gândindu-se cu siguranţă la copiii ei rămaşi singuri acasă, încât l-a surprins pe monstru atacându-l cu sălbăticie: l-a lovit de mai multe ori peste faţă şi i-a smuls păr din cap.*

S-a eliberat din strânsoare pentru moment, iar din gură i-a ieşit un ţipăt înfiorător. Laşul Schneider a mai izbit-o de câteva ori şi a fugit.

Curajoasa femeie a făcut câţiva paşi împleticiţi pe trotuar şi s-a prăbuşit. Acolo a murit, în braţele unui agent de stradă care răspunsese chemărilor vecinilor alarmaţi.

Povestea asta se află într-o carte pe care colecţionarul de oase o ţinea în buzunarul de la spate al pantalonilor. *Crime din vechiul New York.* Nu-şi putea explica puternica atracţie faţă de acea cărţulie. Dacă ar fi trebuit să descrie relaţia lui cu volumul ăla, ar fi trebuit să spună că era dependent de el. Fusese tipărit cu şaptezeci şi cinci de ani în urmă, dar avea un aspect remarcabil, cu nişte bijuterii de coperte. Era amuleta lui, talismanul lui. Îl găsise într-o mică filială a bibliotecii publice şi comisese unul dintre puţinele furturi din viaţa lui, strecurând cartea în buzunarul trenciului şi părăsind clădirea.

Citise capitolul despre Schneider de o sută de ori, învăţându-l practic pe de rost.

Conducea încet. Ajunseseră aproape de destinaţie.

Când sărmanul soţ înlăcrimat al Hannei s-a aplecat peste corpul ei neînsufleţit şi i-a privit faţa pentru ultima dată înainte de a fi dusă la pompele funebre (deoarece religia evreilor impune ca mortul să fie îngropat cât mai repede). Şi a observat pe obrazul ei de porţelan o contuzie având forma unei embleme ciudate. Era rotundă şi părea să fie o semilună înconjurată de nişte puncte ce puteau fi luate drept stele.

Agentul de stradă a exclamat că aceea trebuie să fi fost amprenta lăsată de inelul odiosului răufăcător atunci când a lovit-o pe biata victimă. Detectivii au cerut ajutorul unui artist, iar acesta a făcut o schiţă a urmei de pe obrazul femeii. (Cititorul este îndrumat la planşa XXII.) Au fost cercetate magazinele de bijuterii din oraş şi s-au aflat mai multe nume şi adrese ale bărbaţilor care cumpăraseră asemenea inele în ultima vreme. Doi dintre domnii care îşi luaseră inele cu acel model erau mai presus de orice bănuială, unul din ei fiind diacon la o biserică, iar celălalt, un învăţat profesor la o universitate selectă. Totuşi, al treilea era un bărbat pe care poliţia îl bănuia de multă vreme de activităţi infame. Adică un anume James Schneider.

Acest domn fusese cândva influent în mai multe organizaţii de binefacere din Manhattan; mai ales în Liga de Ajutorare a Tuberculoşilor şi în Societatea pentru Asistenţa Socială a Pensionarilor. Bărbatul intrase în vizorul poliţiei după ce mai mulţi protejaţi în vârstă ai organizaţiilor amintite dispăruseră la scurt timp după ce fuseseră vizitaţi de Schneider. N-a fost niciodată acuzat de vreun delict, dar, la scurt timp după începerea anchetelor, s-a făcut nevăzut.

După odiosul asasinat a cărui victimă a fost Hanna Goldschmidt, o razie discretă efectuată prin adăposturile dubioase ale oraşului nu a dus la descoperirea locului unde ar putea fi găsit Schneider. Agenţii de poliţie au lipit afişe în centrul oraşului şi în zonele de pe malurile râului, cuprinzând descrierea răufăcătorului, dar nu a putut fi arestat. O adevărată tragedie,

desigur, dacă ne gândim la masacrul pe care aveau să-l comită curând în oraş mâinile lui abjecte.

Străzile erau pustii. Colecţionarul de oase intră pe alee. Deschise uşa depozitului şi coborî cu maşina pe o rampă de lemn, intrând într-un tunel lung.

După ce se asigură că nu era nimeni acolo, se duse în spatele maşinii. Deschise portbagajul şi o trase afară pe Hanna. Fata era corpolentă, grasă, ca un sac plin cu frunze putrede. Se înfurie din nou şi o trase brutal către alt tunel larg. Deasupra lor se auzea traficul de pe West Side Highway. Auzi horcăiala fetei şi se pregătea să-i scoată banda adezivă de pe gură când o simţi cutremurându-se, apoi pierzându-şi cunoştinţa. Colecţionarul de oase gâfâia. O lăsă pe Hanna pe podeaua tunelului şi-i scoase banda de la gură. Fata respira slab. Oare leşinase? Îi ascultă inima. Părea să bată normal.

Tăie sfoara care-i lega gleznele, se aplecă spre ea şi şopti:

— Hanna, *kommen Sie mit mir mit,* Hanna Goldschmidt…

— *Nein,* murmură ea cu glas stins.

El se aplecă mai mult şi o lovi uşor peste obraz.

— Hanna, trebuie să vii cu mine.

Fata ţipă:

— *Mein Name ist nicht Hanna*!

Apoi îl izbi cu piciorul drept în falcă.

Un fulger galben îi străbătu creierul şi colecţionarul de oase se clătină, încercând să-şi menţină echilibrul. Hanna sări în picioare şi începu să alerge orbeşte pe un coridor întunecat. Însă criminalul o ajunse repede din urmă. Se năpusti asupra ei după mai puţin de zece metri. Fata se prăbuşi odată cu el, care de-abia mai răsufla.

Colecţionarul de oase rămase la pământ timp de un minut, răvăşit de durere, chinuindu-se să respire şi trăgând de tricoul fetei care se zvârcolea. Zăcând pe spate, cu mâinile încătuşate, fata se folosi de singura armă pe care o avea – unul din picioarele ei, pe

care-l ridică în aer şi-l lovi cu el peste mână. Un junghi atroce îl străbătu, iar mănuşa sări cât colo. Ea îşi ridică din nou piciorul, dar greşi ţinta şi izbi podeaua atât de tare, încât i-ar fi rupt nişte oase dacă l-ar fi nimerit.

— *So nicht!* mormăi bărbatul înnebunit, o înşfăcă de gât cu mâna goală şi i-l strânse, iar fata se zbătu şi gemu, apoi încetă să se mai zbată şi să geamă.

Tremură de câteva ori, pe urmă rămase nemişcată.

Colecţionarul de oase îi ascultă inima, care bătea foarte slab. Acum nu mai era de glumă. Îşi luă în grabă mănuşa, o puse pe mână şi-o trase pe fată înapoi prin tunel, către stâlp. Îi legă iarăşi picioarele şi-i lipi altă bandă adezivă pe gură. În vreme ce Hanna îşi revenea, el îşi trecu mâna peste trupul ei. Fata căscă gura de uimire, apoi se încordă când bărbatul o mângâie după ureche. Apoi pe cot, pe falcă. Nu mai erau multe locuri pe care voia să le atingă. Era aşa de *umflată…* îl dezgusta.

Totuşi, *sub* piele… Îi înşfăcă piciorul. Hanna făcu ochii mari, în timp ce el căuta ceva în buzunar, apoi scoase cuţitul. Fără nicio ezitare, îi tăie carnea până la osul alb-gălbui. Fata ţipă prin căluş, un vaier înnebunit, şi dădu să-l lovească iarăşi cu piciorul, însă el o ţinea strâns. Îţi place asta, Hanna? Ea suspină, pe urmă gemu cu putere. Aşa că el fu nevoit să-şi aplece urechea la piciorul ei ca să audă sunetul delicios al vârfului lamei trecând peste os. *Scrâââss.*

Apoi luă braţul.

Se priviră o clipă în ochi, iar fata dădu din cap disperată, implorând în tăcere. El se uită la antebraţul ei flasc şi tăietura fu din nou adâncă. Corpul fetei înţepeni de durere. Încă un ţipăt sălbatic, înăbuşit. El îşi aplecă iarăşi capul, ca un muzician, ascultând sunetul lamei ce zgâria cubitusul. Înainte şi înapoi. *Scrâââss, scrâââss…* Abia după câteva clipe îşi dădu seama că fata leşinase.

În cele din urmă se ridică şi se întoarse la maşină. Aşeză alte indicii, apoi luă mătura din portbagaj şi mătură cu atenţie urmele

de paşi. Urcă maşina pe rampă, o parcă, pe urmă coborî iarăşi să mătură urmele de roţi.

Se opri şi privi înapoi spre tunel. Se uita la fată, doar atât. Deodată, un zâmbet vag îi apăru pe buze. Era surprins că se ivise deja primul oaspete. Zece perechi de ochişori roşii, douăzeci, pe urmă treizeci… Păreau că privesc curioşi carnea însângerată a Hannei… şi cu ceva ce-ar fi putut fi foame. Deşi asta putea fi doar în imaginaţia lui, deşi numai Domnul ştia că era destul de intensă.

DOISPREZECE

— Mel, uită-te prin lucrurile victimei Colfax. Amelia, vrei să-l ajuţi?

Ea dădu politicos din cap – un gest obişnuit în lumea bună. Rhyme îşi dădu seama că tânăra îl scotea din sărite.

Îndrumată de tehnician, Sachs îşi puse mănuşi de cauciuc, separă cu grijă lucrurile şi perie hainele deasupra unor coli mari de hârtie, pe care căzură fragmente de material. Cooper le luă cu o bandă adezivă şi le examină la microscop.

— Nu-i mare lucru, anunţă el. Aburul a distrus aproape totul. Văd nişte fărâme de sol. Nu e de-ajuns pentru spectroscop. Stai… Excelent. Am găsit câteva fibre. Uită-te…

Ei bine, nu pot, îşi zise Rhyme înfuriat.

— Bleumarin, aş spune că-i un amestec de lână şi fibră acrilică. Nu-i atât de aspru ca să provină de la un covor. Deci e de la vreo haină.

— În căldura aia, n-ar fi purtat şosete groase sau pulover. Să fie de la o cagulă?

— Aşa cred, spuse Cooper.

Rhyme medită:

— Deci chiar vrea să ne dea o şansă să salvăm victimele. Dacă ar fi fost hotărât să le omoare, n-ar fi contat dacă era sau nu văzut.

Sellitto adăugă:

— Mai înseamnă şi că ticălosul crede că poate scăpa. Nu se gândeşte la sinucidere. Sau poate ne oferă posibilitatea de a negocia dacă are ostatici atunci când o să-l încolţim.

— Îmi place optimismul tău, Lon, zise Rhyme.

Thom răspunse la sonerie şi, după câteva clipe, Jim Polling urca scările, cu un aer răvăşit. N-ai cum să arăţi altfel când alergi de la o

conferinţă de presă la alta, apoi la biroul primarului şi la sediul central al poliţiei.

— Păcat de păstrăvi, îl întâmpină Sellitto.

Apoi îi explică lui Rhyme.

— Jimmy ăsta e unul dintre adevăraţii pescari. Îşi pune singur momeala şi tot restul. Eu, când ies la o partidă de pescuit, dacă beau şase beri, sunt fericit.

— Să-l prindem pe ticălosul ăsta, pe urmă ne gândim şi la peşte, zise Polling, ducându-se spre ceaşca de cafea pe care Thom o lăsase lângă fereastră.

Se uită pe geam şi tresări surprins când văzu două păsări mari privindu-l cu atenţie. Se întoarse către Rhyme şi-i spuse că, din pricina acelui caz de răpire, trebuise să amâne o partidă de pescuit în Vermont. Rhyme nu pescuise niciodată – nu fusese tentat de vreun hobby şi nici nu avusese timp de aşa ceva – însă constată că-l invidia pe Polling. Îl atrăgea liniştea pe care ţi-o oferea pescuitul. Era un sport pe care-l puteai practica în singurătate. Sporturile pentru infirmi aveau tendinţa de a fi prea atletice. Competitive. Să dovedeşti ceva lumii… şi ţie însuţi. Baschet în scaune cu rotile, tenis, maraton. Rhyme hotărî că, dacă ar fi practicat vreun sport, acela ar fi fost pescuitul. Deşi poate că tehnologia modernă nu l-ar fi ajutat să mânuiască o undiţă cu un singur deget. Polling zise:

— Presa îl numeşte un răpitor în serie. Dacă-i acelaşi tip, îşi zise Rhyme.

— Iar primarul şi-a ieşit din minţi. Vrea să apeleze la FBI. L-am convins pe şef să nu se lase. Dar nu mai putem pierde încă o victimă.

— O să ne dăm toată silinţa, spuse Rhyme sarcastic.

Polling sorbi din cafeaua neagră şi se apropie de pat.

— Cum te simţi, Lincoln?

Rhyme spuse:

— Foarte bine.

Polling îl privi atent câteva clipe, apoi îi făcu semn lui Sellitto.

— Spune-mi cum stăm. Peste o jumătate de oră avem altă conferinţă de presă. Aţi văzut-o pe ultima? Aţi auzit ce-a întrebat reporterul ăla? Ce credem că au simţit rudele victimei când au aflat că a murit opărită?

Banks dădu din cap.

— Mamăă.

— Era să-i trag un pumn jigodiei, zise Polling.

Rhyme îşi aminti că, în urmă cu trei ani şi jumătate, în timp ce investigau cazul ucigaşului de poliţişti, căpitanul sfărâmase camera video a unui grup de ziarişti atunci când un reporter întrebase dacă Polling era atât de agresiv în ancheta lui fiindcă suspectul, Dan Shepherd, era poliţist.

Polling şi Sellitto se retraseră într-un colţ al camerei, iar detectivul îi aduse la cunoştinţă stadiul anchetei. Rhyme observă că, atunci când părăsi încăperea, căpitanul nu mai era la fel de optimist.

— În regulă, anunţă Cooper. Avem un fir de păr. Era în buzunarul victimei.

— Tot firul? întrebă Rhyme, fără prea mare speranţă şi nu fu surprins când Cooper oftă.

— Din păcate, fără rădăcină.

Dacă nu are rădăcină, un fir de păr nu este o probă materială individuală, ci doar una generică. Nu i se poate aplica testul de ADN pentru a se stabili dacă provine de la o persoană anume. Totuşi, are valoare probatorie. Un studiu faimos, efectuat cu câţiva ani în urmă, a stabilit că, dacă un fir de păr găsit la locul crimei seamănă cu părul unui suspect, şansele ca firul respectiv să provină de la el sunt de 4.500 la 1. Însă problema e că nu poţi deduce mare lucru despre persoana căreia i-a aparţinut. Sexul e aproape imposibil de determinat, iar rasa nu poate fi precizată. Vârsta poate fi estimată doar la părul copiilor. Culoarea e înşelătoare, din cauza marilor variaţii de pigmentaţie şi a vopselelor cosmetice şi, de

vreme ce orice om pierde zeci de fire de păr în fiecare zi, nu se poate spune nici măcar dacă susnecul e pe cale să chelească.

— Verifică părul victimei. Fă o comparaţie a crustei şi a pigmentaţiei medulare, ordonă Rhyme.

După câteva clipe, Cooper ridică privirea de la microscop.

— Nu e al ei, al victimei Colfax.

— Descrie-l, îi ceru Rhyme.

— Castaniu deschis. Nu e încreţit, deci nu cred că e de negroid. Pigmentaţia sugerează că nu e nici de mongoloid.

— Deci e de caucazian, spuse Rhyme, arătând spre planşa de pe perete. Se confirmă ce ne-a spus martorul. Părul e de pe cap sau de pe corp?

— Are o mică variaţie a diametrului şi o distribuţie uniformă a pigmentului. E păr de pe cap.

— Lungimea?

— Trei centimetri.

Thom întrebă dacă trebuia să scrie pe planşă că răpitorul are păr castaniu. Rhyme zise că nu.

— Aşteptăm o confirmare. Scrie doar că poartă o cagulă bleumarin. Ceva zgârieturi de unghii, Mel?

Cooper examină proba, dar nu găsi nimic util.

— Amprenta pe care ai găsit-o. Cea de pe perete. Să ne uităm la ea. Vrei să mi-o arăţi, Amelia?

Sachs ezită, apoi îi duse fotografia.

— Monstrul tău, zise Rhyme.

Era o urmă de palmă lată, deformată, de-a dreptul grotescă, fără curbele şi bifurcaţiile elegante ale amprentelor, ci doar un model marmorat de linii scurte.

— E o poză minunată – eşti un adevărat Edward Weston, Amelia. Din păcate, nu e o mână. Alea nu sunt amprente. E o mănuşă. Din piele. Veche. Aşa e, Mel?

Tehnicianul încuviinţă.

— Thom, scrie acolo că are o pereche de mănuşi vechi.

Rhyme le spuse celorlalţi:

— Începem să ne formăm o imagine despre el. Nu lasă amprentele lui la locul crimei. Dar lasă urme de mănuşă. Dacă găsim mănuşa asupra lui, am putea să-l situăm la locul crimei. E isteţ. Dar nu strălucit.

Sachs întrebă:

— Şi ce poartă criminalii străluciţi?

— Piele de căprioară căptuşită cu bumbac, răspunse Rhyme. Apoi întrebă: Unde e filtrul? De la vasul vidat?

Tehnicianul goli filtrul conic – asemănător celui pentru cafea – pe o bucată de hârtie albă.

Probe materiale minuscule…

Procurorii, reporterii şi juraţii adoră indiciile evidente. Mănuşi însângerate, cuţite, arme cu care s-a tras recent, scrisori de dragoste, spermă şi amprente. Dar probele materiale preferate de Lincoln Rhyme erau cele minuscule – fragmente de sol şi scurgeri de la locul faptei, atât de uşor omise de infractori.

Însă filtrul nu reţinuse nimic util.

— În regulă, zise Rhyme, mai departe. Hai să ne uităm la cătuşe.

Sachs se crispă când Cooper desfăcu punga de plastic şi scoase cătuşele pe o bucată de hârtie. Aşa cum prevăzuse Rhyme, era prea puţin sânge. Medicul de gardă făcuse onorurile cu un ferăstrău, după ce un avocat al poliţiei trimisese o aprobare la biroul de medicină legală.

Cooper cercetă cu atenţie cătuşele.

— Boyd&Keller. Capăt de serie. Fără număr de ordine.

Pulverizã lichid dintr-un spray, apoi lumină cătuşele.

— Nu sunt amprente, doar o pată de la mănuşă.

— Să le deschidem.

Cooper folosi o cheie pentru cătuşe ca să le desfacă. Apoi suflă în mecanism cu o mică pompă de aer.

— Şi-acum eşti supărată pe mine, Amelia, spuse Rhyme. Din cauza mâinilor victimei.

Afirmaţia o luă pe nepregătite.

— N-am fost supărată, zise ea după câteva clipe. M-am gândit că e neprofesionist. Ceea ce sugerai.

— Ştii cine a fost Edmond Locard?

Sachs făcu semn că nu.

— Un francez. Născut în 1877. A întemeiat Institutul de Criminalistică al Universităţii din Lyon. El a formulat unica regulă după care m-am ghidat pe când eram şeful criminaliştilor. Principiul de schimb al lui Locard. Omul considera că, de fiecare dată când două fiinţe umane intră în contact, ceva este transmis celeilalte şi invers. Poate fi praf, sânge, celule ale pielii, murdărie, fibre, reziduuri metalice. Poate să fie greu de aflat exact ce s-a schimbat şi chiar mai greu să pricepi ce înseamnă asta. Dar un schimb are loc şi de-aceea putem să-i prindem pe suspecţi.

Istorioara asta n-o interesa deloc pe Sachs.

— Eşti norocoasă, îi zise Mel Cooper tinerei, fără să ridice privirea. Avea de gând să te pună să-i faci autopsia la locul crimei, împreună cu medicul, şi să-i examinezi conţinutul stomacului.

— Ne-ar fi ajutat, spuse Rhyme, evitând ochii Ameliei.

— L-am convins să renunţe, zise Cooper.

— Autopsie, spuse Sachs oftând, de parcă Rhyme n-o mai putea surprinde cu nimic.

Păi, ea nici măcar nu-i aici, îşi zise el iritat. E cu mintea la capătul lumii.

— Aha, zise Cooper. Am găsit ceva. Cred că-i un fragment din mănuşă.

Cooper îl puse la microscop şi-l examină.

— Piele. Roşiatică. Lustruită pe o parte.

— Roşu, asta-i bine, spuse Sellitto. Îi explică lui Sachs: Cu cât au haine mai bizare, cu atât sunt mai uşor de găsit infractorii. Pun

pariu că nu te-au învăţat asta la academie. O să-ţi spun într-o zi cum l-am găbjit pe Jimmy Plaid, din banda lui Gabino. Îţi aminteşti, Jerry?

— Îi puteai vedea pantalonii de la un kilometru, zise tânărul detectiv.

Cooper continuă:

— Pielea e deshidratată. Nu prea e ulei în fibră. Ai avut dreptate că mănuşile sunt vechi.

— Ce animal?

— Cred că ied. Calitate superioară.

— Dacă ar fi fost noi, putea să însemne că tipul e bogat, mormăi Rhyme. Dar fiindcă sunt vechi, le putea găsi pe stradă sau să le fi cumpărat la mâna a doua. Se pare că nu putem face deducţii subtile pornind de la accesoriile lui 823. În regulă. Thom, adaugă pe planşă că mănuşile sunt din piele roşie de ied. Ce mai avem?

— Se dă cu aftershave, îi aminti Sachs.

— Uitasem. Bine. Poate ca să acopere alt miros. Unii susneci aşa procedează. Scrie şi asta, Thom. Cum era parfumul, Amelia? Mi l-ai descris.

— Sec. Ca ginul.

— Ce ştim despre sfoară? întrebă Rhyme.

Cooper o examină.

— Am mai văzut tipul ăsta. E plastic. Câteva zeci de fire în interior, făcute din şase până la zece tipuri diferite de plastic şi un fir, nu, două fire metalice.

— Vreau să ştiu fabricantul şi magazinul de unde a fost luată.

Cooper clătină din cap.

— Imposibil. E un tip prea comun.

— Drace, mormăi Rhyme. Şi nodul?

— Ei bine, *ăsta* e neobişnuit. Foarte eficient. Vezi cum se răsuceşte de două ori? PVC-ul e cel mai solid material pentru a lega, iar nodul ăsta n-o să ne ducă nicăieri.

— Există o evidenţă a nodurilor la sediul central?

— Nu.

De neiertat, îşi zise Rhyme.

— Domnule…

Rhyme se întoarse către Banks.

— Eu mai fac iahting uneori…

— La Westport, spuse Rhyme.

— Păi, de fapt, da. Cum de-ai ştiut?

Dacă ar fi fost un test judiciar pentru localizarea originii, Jerry Banks ar fi fost sigur că era vorba despre Connecticut.

— Am ghicit.

— Nodul nu e nautic. Nu-l recunosc.

— E bine de ştiut. Atârnă-l acolo.

Rhyme făcu semn spre perete, lângă poza cu fragmentul de celofan şi posterul cu reproducerea după Monet.

— Ne întoarcem la el mai târziu.

SUSNEC 823

Înfăţişare	Reşedinţă	Vehicul	Alte observaţii
Bărbat caucazian constituţie zveltă Haine de culoare închisă Mănuşi vechi, din piele roşcată de ied Aftershave, ca să acopere alt miros? Cagulă? Bleumarin?	Prob. are o locuinţă sigură	Taxi	Cunoaşte procedurile de colectare a probelor materiale Posibil să aibă dosar penal Cunoaşte structura amprentelor Armă – Colt calibru 32 Leagă victimele cu noduri ciudate Îl atrage „vechiul”

Se auzi soneria de la uşă, iar Thom dispăru ca să răspundă. Rhyme avu o strângere de inimă, gândindu-se că poate era doctorul

Berger, care se întorsese să-i spună că nu-l mai interesa să-l ajute la „proiectul" lor.

Însă tropăitul răsunător al ghetelor îi spuse lui Rhyme cine venise fără să dea înainte un telefon.

Membrii Unităţii de Intervenţii Rapide, toţi masivi, toţi serioşi, în uniforme de luptă, pătrunseră cu grijă în cameră şi-i salutară din cap pe Sellitto şi Banks. Erau oameni de acţiune, iar Rhyme putea să jure că în spatele celor douăzeci de ochi nemişcaţi erau zece reacţii foarte neplăcute la vederea unui bărbat ţintuit pentru totdeauna la pat.

— Domnilor, aţi auzit despre răpirea de aseară şi despre moartea victimei în această după-amiază. După murmurele afirmative, continuă: Susnecul nostru are altă victimă. Avem o pistă în cazul ăsta şi am nevoie de voi ca să mergeţi în mai multe locuri din oraş şi să obţineţi dovezi. Imediat şi simultan. Câte un om în fiecare loc.

— Adică, întrebă nesigur un militar cu mustaţă, fără sprijin?

— N-o să vă trebuiască.

— Cu tot respectul, domnule, nu sunt dispus să intru într-o situaţie tactică fără sprijin. Cel puţin cu un partener.

— Nu cred că or să fie schimburi de focuri. Ţintele sunt lanţurile mari de băcănii din oraş.

— Băcănii?

— Nu toate. Doar câte una din fiecare lanţ J&G's, Shoprite, Food Warehouse…

— Mai exact, ce avem de făcut?

— Să cumpăraţi rasoale de vită.

— Ce?

— Câte un pachet de la fiecare băcănie. Mă tem că va trebui să vă cer să le plătiţi cu banii voştri, domnilor. Dar primăria o să vă deconteze cheltuielile. A, şi avem nevoie de ele cât mai repede cu putinţă.

Zăcea într-o rână, nemişcată.

Ochii i se obişnuiseră cu întunericul din vechiul tunel şi putea vedea micile jigodii apropiindu-se. Mai ales pe una dintre ele n-o scăpa din ochi.

Piciorul lui Monelle amorţise, însă durerea cea mare venea de la braţ, unde individul o tăiase adânc. Pentru că era încătuşat la spate, nu putea vedea rana şi nu ştia cât de mult sângerase. Dar trebuie să fi fost mult; era epuizată şi simţea lichidul lipicios pe braţe şi coapse.

Zgomot de zgârieturi – gheare cât acul pe beton. Grupuri cenuşii fremătând în umbră. Şobolanii continuau să-si croiască drum către ea. Trebuie să fi fost o sută.

Se străduí să stea complet nemişcată, neluându-şi privirea de la un şobolan mare, negru. Îl boteză Schwarzie. Era în faţă, se mişca înainte şi înapoi, studiind-o.

Monelle Gerger făcuse de două ori înconjurul lumii, pe când avea nouăsprezece ani. Hoinărise prin Sri Lanka, prin Cambodgia şi Pakistan. Prin Nebraska, unde femeile se uitaseră cu dispreţ la inelele ei din sprâncene şi la sânii neacoperiţi de sutien. Prin Iran, unde bărbaţii îi priviseră braţele goale ca nişte câini în călduri. Dormise în parcurile din Guatemala City şi petrecuse trei zile cu forţele rebele din Nicaragua după ce rătăcise drumul spre un refugiu din junglă.

Dar niciodată nu fusese atât de speriată ca acum.

Mein Gott.

Iar ce o speria cel mai mult era ceea ce urma să-şi facă sieşi.

Un şobolan se apropie, unul mic, mişcându-şi iute corpul cafeniu înainte, retrăgându-se, avansând iarăşi câţiva centimetri. Şobolanii erau îngrozitori, hotărî ea, fiindcă erau mai degrabă reptile decât rozătoare. Nas de şarpe şi coadă de şarpe. Şi blestemaţii ăia de ochi roşii.

În spatele lui era Schwarzie, de mărimea unei pisici mici. Se ridică pe labele din spate şi privi ceea ce-l fascina. Veghind. Aşteptând.

Apoi, cel mic atacă. Zbughind-o pe cele patru labe subţiri, ignorându-i ţipătul înăbuşit, se năpusti înainte. Iute ca o libarcă, rupse puţină carne din piciorul ei tăiat. Fata simţi o arsură insuportabilă. Monelle ţipă de durere, da, însă şi de furie. Nu *pe tine* te vreau! Izbi şobolanul cu călcâiul în spate şi se auzi un pârâit sec. Animalul chiţăi o dată şi rămase nemişcat.

Altul urcă în fugă până la ceafa ei, smulse puţină carne, apoi sări înapoi, mişcându-şi botul de parcă şi-ar fi trecut limba peste buze, savurându-i gustul.

Dieser Schmerz…

Arsura muşcăturii o înfioră. *Dieser Schmerz*! Durerea! Monelle se strădui să rămână iarăşi nemişcată.

Micul atacator se pregătea pentru o nouă şarjă, dar deodată se retrase şi se îndepărtă. Monelle înţelese de ce. Schwarzie trecuse, în sfârşit, în fruntea grupului. Venea să-şi ia ce dorea.

Bine, bine.

Pe el îl aşteptase fata. Fiindcă el nu păruse interesat de sângele sau carnea ei; cu douăzeci de minute în urmă, se apropiase de ea, fascinat de banda argintie care-i acoperea gura.

Şobolanul mai mic fugi la grupul ce forfotea în spate, în timp ce Schwarzie înainta pe labele lui obscen de mici. Se opri. Apoi înaintă iarăşi. Doi metri, un metru şi jumătate.

Pe urmă un metru.

Monelle nu se mai mişca. Respira cât de uşor putea, temându-se că răsuflarea ei l-ar fi speriat.

Schwarzie făcu o pauză. Avansă din nou. Apoi se opri. La jumătate de metru de capul ei.

Nu mişca niciun muşchi!

Şobolanul avea spinarea încovoiată şi îşi arăta colţii cafenii şi galbeni. Înaintă încă vreo câţiva centimetri, pe urmă se opri, aţintind-o cu privirea. Se înălţă, îşi frecă labele din faţă, apoi porni din nou.

Monelle Gerger făcea pe moarta.

Alţi cincisprezece centimetri. *Vorwärts!*

Haide!

Ajunse la faţa ei. Fata simţi mirosul de gunoi şi benzină al animalului, de fecale şi carne putredă. Şobolanul pufni, iar ea simţi gâdilatul insuportabil al mustăţilor pe nasul ei, în timp ce el îşi arăta colţii mici şi începu să roadă banda adezivă.

Timp de cinci minute, rozătorul mestecă în jurul gurii ei. La un moment dat, alt şobolan veni în goană şi îşi înfipse dinţii în glezna ei. Fata închise ochii de durere şi încercă să-l ignore. Schwarzie îl alungă şi rămase în umbră, studiind-o.

Vorwärts! Schwarzie! Haide!

Animalul se întoarse încet la ea. Cu obrazul înlăcrimat, Monelle îşi lăsă dezgustată gura spre el.

Roade, roade…

Haide!

Îi simţi răsuflarea împuţită, fierbinte în gură, în timp ce el mesteca banda şi începu să smulgă fâşii late din plasticul lucios. Trase bucăţile din bot şi le strânse lacom cu labele din faţă.

O fi destul de mare gaura? se întrebă ea.

Aşa ar fi trebuit. Nu mai putea suporta.

Îşi ridică încet capul, câte un milimetru.

Schwarzie clipi şi se aplecă în faţă, curios.

Monelle îşi depărtă fălcile şi auzi minunatul sunet al benzii care se rupea. Trase adânc aer în piept. Putea din nou să respire!

Şi putea striga după ajutor.

— *Bitte, helfen Sie mir!* Vă rog, ajutaţi-mă.

Schwarzie se dădu înapoi, surprins de răcnetul ei aspru, scăpând preţioasa bandă argintie. Dar nu se depărtă prea mult. Se opri, se întoarse şi se ridică pe labele din spate.

Ignorându-i corpul negru, încovoiat, Monelle izbi cu piciorul stâlpul de care era legată. Praf şi pământ căzură ca o zăpadă cenuşie, dar lemnul nu cedă. Începu să urle până o duru gâtul.

— *Bitte.* Ajutor!

Traficul aglomerat de deasupra îi acoperi strigătele.

Preţ de o clipă, nu se mişcă nimic. Apoi Schwarzie porni din nou spre ea. De data asta, nu mai era singur, îl urma un grup compact de şobolani. Încordaţi, nervoşi. Dar atraşi irezistibil de mirosul tentant al sângelui ei.

Os şi lemn, lemn şi os.

— Mel, ce ai acolo?

Rhyme făcu semn cu capul spre computerul conectat la spectrometrul cromatografic. Cooper testase încă o dată pământul găsit pe aşchia de lemn.

— Are mult azot. Peste măsură.

Trei teste diferite, cu acelaşi rezultat. O verificare a aparatului demonstra că funcţiona bine. Cooper se gândi câteva clipe, apoi zise:

— Atât de mult azot – poate de la nişte arme de foc sau de la un fabricant de muniţii.

— Asta ar trebui să fie în Connecticut, nu în Manhattan.

Rhyme se uită la ceas. 6:30. Cât de repede trecuse timpul în ziua aia. Cât de încet se scursese în ultimii trei ani şi jumătate. Se simţea de parcă ar fi stat treaz mai multe zile la rând.

Tânărul detectiv studia atent harta Manhattanului, dând la o parte vertebra gălbuie care căzuse mai devreme pe podea.

Discul ăla fusese lăsat acolo de medicul specialist al lui Rhyme, Peter Taylor. Avusese o întâlnire matinală cu el. Doctorul îl

examinase minuţios, apoi se lăsase pe spătarul scaunului de răchită şi scosese ceva din buzunar.

— E momentul explicaţiilor, zisese medicul. Rhyme aruncase o privire spre mâna deschisă a lui Taylor.

— Asta e a patra vertebră cervicală. Cum e cea de la ceafa ta. Aia care s-a rupt. Vezi ţepii ăştia mici de la capăt? Doctorul o răsucise de câteva ori, pe urmă întrebase: La ce te gândeşti când o vezi?

Rhyme îl respecta pe Taylor – care nu-l trata ca pe un copil sau ca pe un tâmpit ori ca pe un inconvenient major dar în acea zi nu se simţea dispus să facă pe inspiratul. Nu-i răspunsese.

Totuşi Taylor continuase:

— Unii dintre pacienţii mei cred că arată ca o pisică de mare. Alţii spun că e o navă spaţială. Sau un avion. Sau un camion. De câte ori pun întrebarea asta, oamenii o compară cu ceva mare. Nimeni nu zice: A, e o bucată de calciu şi magneziu. Înţelegi, nu acceptă ideea că un lucru atât de neînsemnat le-a făcut viaţa un iad.

Rhyme îl privise cu scepticism, însă doctorul calm, încărunţit avea experienţă cu pacienţii infirmi. Îi spusese cu blândeţe:

— Nu te face că plouă, Lincoln.

Taylor apropiase discul de faţa lui Rhyme.

— Te gândeşti că-i nedrept ca o chestie aşa de mică să-ţi fi provocat atâta durere. Dar uită asta. *Uită.* Vreau să-ţi aminteşti cum era înainte de accident. Ce-a fost bine şi rău în viaţa ta. Fericirea, tristeţea… Le poţi simţi din nou. Chipul doctorului încremenise. Dar, sincer vorbind, ce văd eu acum e o persoană care s-a dat bătută.

Taylor lăsase vertebra pe masa de lângă pat. Se părea că din întâmplare. Însă, mai târziu, Rhyme înţelese că gestul fusese calculat. În ultimele luni, în timp ce încerca să hotărască dacă voia sau nu să se sinucidă, se uitase mereu la micul disc. Devenise o emblemă a pledoariei lui Taylor – pledoaria pentru viaţă. Dar până la urmă renunţase la ea; argumentele doctorului, oricât de solide ar

fi fost, nu puteau înlătura povara durerii, supărarea şi epuizarea pe care Lincoln Rhyme le simţea zi de zi, oră de oră.

Îşi întoarse privirea de la disc – spre Amelia Sachs – şi spuse:

— Vreau să te gândeşti din nou la locul crimei.

— Ţi-am spus tot ce-am văzut.

— Nu ce-ai *văzut,* vreau să ştiu ce-ai simţit.

Rhyme îşi aminti sutele de ocazii în care cercetase locurile unor infracţiuni. Uneori, se întâmpla un miracol. Se uita în jur şi îi veneau, cine ştie cum, idei despre susnec. Nu putea explica în ce fel. Comportamentaliştii vorbeau despre profiluri de parcă ei le-ar fi inventat. Dar criminaliştii făceau treaba asta de sute de ani. Parcelau locul crimei, păşeau pe unde păşise infractorul, găseau ce lăsase *el* în urmă, îşi dădeau seama ce luase *el* cu sine – şi plecau de la locul crimei cu un profil la fel de clar ca un portret.

— Spune-mi, o îndemnă el. Ce-ai simţit?

— Nelinişte. Tensiune. Fierbinţeală. Sachs dădu din umeri. Nu ştiu. Zău. Îmi pare rău.

Dacă ar fi fost valid, Rhyme ar fi sărit din pat, ar fi înşfăcat-o de umeri şi-ar fi scuturat-o zdravăn. Ar fi strigat: *Dar ştii despre ce vorbesc! Ştiu că ştii. De ce nu vrei să lucrezi cu mine?… De ce mă ignori?*

Apoi înţelese ceva… Că ea *era* acolo, în subsolul plin de aburi. Aplecată deasupra cadavrului masacrat al lui T.J. Mirosind duhoarea cumplită. Văzu asta după felul cum îşi îndepărta cu degetul mare o coajă însângerată, după felul cum menţinea acel no-man's-land al politeţii între ei. Ea detestă să se afle în subsolul ăla sinistru şi-l ura fiindcă îi amintea că o parte din ea era încă acolo.

— Mergi prin încăperea aia, zise el.

— Zău, nu cred că te mai pot ajuta.

— Intră în joc, spuse Rhyme, stăpânindu-şi nervozitatea. Îi zâmbi. Spune-mi la ce te-ai gândit.

Cu o expresie încordată pe chip, ea zise:

— Au fost… doar gânduri. Impresii pe care le-ar avea oricine.

— Dar *tu* ai fost acolo. Nu *oricine.* Spune-ne.

— A fost de groază sau cam aşa…

Părea să regrete acel cuvânt nepotrivit.

Neprofesionist.

— Am simţit…

— Că te supraveghează cineva? întrebă el.

Întrebarea o surprinse.

— Da, exact aşa.

Şi Rhyme avusese senzaţia asta. Deseori. Aşa se simţise cu trei ani şi jumătate în urmă, stând aplecat deasupra cadavrului descompus al unui tânăr poliţist şi culegând o fibră de pe uniformă. Fusese *sigur* că se afla cineva prin preajmă. Dar nu fusese nimeni – doar o grindă mare de stejar, care alesese acel moment ca să pârâie, să se despice şi să cadă exact pe cea de-a patra vertebră cervicală a lui Lincoln Rhyme, cu greutatea unui elefant.

— La ce te-ai mai gândit, Amelia?

Ea nu mai rezista. Avea buzele destinse, iar ochii îi rătăceau pe posterul boţit cu *Păsări de noapte* – clienţi singuratici sau nemulţumiţi că erau singuri. Spuse:

— Păi, îmi aduc aminte că mi-am zis: Doamne, locul ăsta e vechi. Era ca în imaginile alea cu fabrici de la începutul secolului şi alte chestii. Şi am…

— Stai, răcni Rhyme. Să ne gândim la asta. Vechi… îşi îndreptă ochii spre hartă. Mai vorbise despre pasiunea susnecului pentru New York-ul istoric. Şi clădirea în care murise T.J. Colfax era veche. Şi tunelul de cale ferată unde găsiseră primul cadavru. Trenurile companiei New York Central circulaseră la suprafaţă. Însă avuseseră loc atâtea accidente, încât Eleventh Avenue căpătase porecla de Autostrada Morţii, iar compania fusese nevoită până la urmă să-şi mute şinele sub pământ.

— Iar Pear Street, medita Rhyme, era un drum important în New York-ul vechi. De ce-i aşa de interesat de lucrurile vechi? Îl întrebă pe Sellitto: Terry Dobyns mai lucrează la noi?

— A, psihiatrul? Da. Am lucrat împreună la un caz, anul trecut. Dacă mă gândesc mai bine, chiar a întrebat de tine. Zicea că te-a sunat de câteva ori, dar tu n-ai…

— Bine, bine, bine, făcu Rhyme. Adu-l aici. Vreau să văd ce crede despre stilul lui 823. Tu, Amelia, la ce te-ai mai gândit?

Ea dădu din umeri, dar prea indiferentă:

— La nimic.

— Nu?

Şi unde îşi *ţinea* ea sentimentele? se întrebă Rhyme, amintindu-şi ce-i spusese Blaine cândva, văzând o femeie splendidă mergând pe Fifth Avenue: *Cu cât e mai frumos ambalajul, cu atât e mai greu de desfăcut.*

— Nu ştiu… În fine, îmi amintesc că m-am gândit la ceva. Dar nu înseamnă nimic. Adică nu e o remarcă profesionistă.

Profesionistă…

E ca dracu' atunci când îţi stabileşti propriile criterii, nu-i aşa, Amelia?

— Hai să auzim, îi spuse.

— Despre momentul când m-ai pus să pretind că sunt el. Şi am găsit locul unde a stat ca să se uite la victimă.

— Continuă.

— Păi, m-am gândit…

Câteva clipe, părea că lacrimile ameninţau să-i umple minunaţii ochi. Rhyme observă că erau de un albastru irizat. Tânăra se stăpâni imediat.

— M-am întrebat dacă avea un câine. Victima Colfax.

— Un câine? De ce te-ai întrebat asta?

Ea ezită o clipă, apoi zise:

— Prietenul meu… acum câţiva ani. Ne gândeam să ne luăm un câine când… mă rog, dacă ne-am fi mutat împreună. Mi-am dorit întotdeauna un câine. Un collie. E amuzant. Şi prietenul meu voia rasa asta. Chiar dinainte de-a ne cunoaşte.

— Un câine. Inima lui Rhyme bătea ca nişte gâze lovindu-se într-o plasă de protecţie. Şi?

— Mi-am zis că femeia aia…

— T.J., spuse Rhyme.

— T.J., continuă Sachs. M-am gândit ce trist era – dacă avea vreun animal de companie, n-o să se mai ducă acasă, ca să se joace cu el. Nu m-am gândit la un prieten ori soţ. Doar la un animal de companie.

— Dar de ce gândul *ăsta*? Câini, animale de companie. De ce?

— Nu ştiu de ce.

Tăcere.

Într-un târziu, ea zise:

— Presupun că, văzând-o legată acolo… Şi m-am gândit cum stătea el într-o parte ca s-o vadă. Stând în picioare între cisternele de motorină. Ca şi cum s-ar fi uitat la un animal într-o cuşcă.

Rhyme aruncă o privire către sinusoidele de pe ecranul computerului.

Animale…

Azot…

— Rahat! izbucni Rhyme.

Toate capetele se întoarseră spre el.

— E rahat.

Se uita ţintă la ecran.

— Da, sigur! spuse Cooper, trecându-şi mâna prin păr. Atâta azot. E bălegar. Şi e vechi.

Dintr-odată, Lincoln Rhyme avu unul dintre acele momente la care meditase mai devreme. Gândul îi explodă în minte. Imaginea era a unor miei.

Sellitto întrebă:

— Lincoln, te simţi bine?

Un miel, coborând agale pe stradă. *Ca şi cum s-ar fi uitat la un animal…*

— Thom, zise Sellitto, se simte bine?

…într-o cuşcă.

Rhyme îşi putea imagina animalul lipsit de griji. Cu un clopoţel la gât, urmat de alte câteva zeci.

— Lincoln, spuse Thom precipitat. Transpiri. Te simţi bine?

— Şşşt, îi ceru criminalistul.

Simţea gâdilatul picăturilor pe faţă. Inspiraţie şi scăderea pulsului; simptomele sunt ciudat de asemănătoare. Gândeşte, gândeşte…

Oase, stâlpi de lemn şi băligar…

— Da, şopti el. Un miel în faţă, conducând turma la măcel. Ţarcuri de vite, îi anunţă Rhyme pe cei prezenţi. Victima e ţinută într-un ţarc de vite.

TREISPREZECE

— Nu există ţarcuri de vite în Manhattan.

— În trecut, Lon, îi aminti Rhyme. Lucrurile vechi îl pasionează. Îi pun sângele în mişcare. Trebuie să ne gândim la vechile ţarcuri de vite. Cu cât mai vechi, cu atât mai bine.

În cercetările făcute pentru cartea lui, Rhyme citise despre o crimă de a cărei comitere fusese acuzat mafiotul gentleman Owney Madden: împuşcarea unui rival traficant de alcool, lângă locuinţa lui din Hell's Kitchen. Madden nu fusese condamnat – în orice caz, nu pentru acea crimă. Depusese mărturie şi, cu glasul lui melodios cu accent britanic, ţinuse instanţei o prelegere despre trădare. „Tot acest caz a fost născocit de rivalii mei, care spun minciuni despre mine. Onorată instanţă, ştiţi de ce anume îmi amintesc ei? În cartierul meu, în Hell's Kitchen, turmele de miei erau conduse pe străzi de la ţarcurile de vite până la abatoarele de pe Forty-second Street. Şi ştiţi cine le conducea? Nu un câine, nu un om. Ci unul dintre ei. Un miel cu un clopot la gât. El conducea turma pe rampă. Însă acolo se dădea la o parte, iar ceilalţi intrau în abator. Eu sunt un miel nevinovat şi martorii care mă acuză sunt miei cu clopot."

Rhyme continuă:

— Sună la bibliotecă, Banks. Trebuie să fie acolo un istoric.

Tânărul detectiv deschise telefonul mobil şi sună. Coborî glasul în timp ce vorbea. După ce explică de ce aveau nevoie, se opri şi privi către harta oraşului.

— Ei bine? întrebă Rhyme.

— Caută pe cineva. Au…

Îşi înclină capul când îi răspunse altcineva şi tânărul repetă cererea. Începu să dea din cap şi-i anunţă pe cei din cameră:

— Am două adrese… nu, trei.

— Cine e? strigă Rhyme. Cu cine vorbeşti?

— Cu administratorul arhivelor oraşului… Spune că au fost trei mari ţarcuri de vite în Manhattan. Unul în West Side, pe lângă Sixtieth Street… unul în Harlem, în anii ’30 sau ’40. Şi unul în Lower East Side, în timpul Revoluţiei.

— Ne trebuie adrese, Banks. Adrese!

Ascultă.

— Nu e sigur.

— De ce nu le caută? Spune-i să le caute!

Banks răspunse:

— Te-a auzit, domnule… Zice că în ce? În ce să le caute? Pe vremea aia nu existau Pagini Aurii. Se uită la vechile…

— Hărţi demografice ale cartierelor comerciale fără nume de străzi, mormăi Rhyme. Evident. Pune-l să *ghicească.*

— Asta şi face. Ghiceşte.

Rhyme zise:

— Păi să ghicească *repede.*

Banks asculta la telefon, dând din cap.

— Ce, ce, ce, ce?

— Pe lângă Sixtieth Street şi Tenth, spuse tânărul.

După un moment:

— Lexington, lângă Harlem River… Şi pe urmă… unde-a fost ferma Delancey. Asta-i lângă Delancey Street?

— Sigur că da. De la Little Italy până la East River. Un teren întins. Kilometri. Nu poate îngusta zona?

— Pe lângă Catherine Street. Lafayette… Walker. Nu e sigur.

— Lângă tribunale, spuse Sellitto. Apoi îi zise lui Banks: Pune-l pe Haumann să-şi ia echipele, să le împartă şi să acopere toate cele trei cartiere.

Tânărul detectiv sună, pe urmă ridică privirea.

— Şi-acum?

— Aşteptăm, spuse Rhyme.

Sellitto murmură:

— Urăsc să aştept.

Sachs arătă spre aparatul de pe masa de lângă pat. Tânăra ezita.

— N-ai unul şi acolo?

Făcu semn spre hol. Rhyme încuviinţă.

Cu o ţinută impecabilă, Sachs ieşi din dormitor. Rhyme îi vedea imaginea în oglinda de pe hol, solemnă, dând preţiosul telefon. Cui? se întrebă el. Unui prieten, unui soţ? La vreun azil? De ce ezitase înainte de a-l menţiona pe „prietenul" ei când le vorbise despre collie? Rhyme putea jura că în spatele acelei reacţii se ascundea o întreagă poveste.

Dar, pe oricine sunase, nu era acolo. El îi observă ochii întunecându-se când nu primi răspuns. Sachs ridică privirea şi-l surprinse pe Rhyme uitându-se la ea prin oglinda prăfuită. Îi întoarse spatele. Lăsă receptorul în furcă şi se întoarse în cameră.

Timp de cinci minute, nimeni nu vorbi. Rhyme nu se pricepea să destindă atmosfera, cum ştiu mulţi să facă. Pe când era valid, se plimba cu paşi mari prin birouri, înnebunindu-şi colegii. Acum, ochii lui cercetau febril harta oraşului, în timp ce Sachs îşi vârâse mâna sub chipiul de uniformă şi se scărpina în cap. Discretul Mel Cooper cataloga probele materiale, calm precum un chirurg.

Toţi cei din cameră, în afară de unul, săriră în sus când sună telefonul lui Sellitto. Detectivul ascultă, apoi un rânjet i se lăţi pe faţă.

— Au găsit! Una dintre echipele lui Haumann e la intersecţia lui Eleventh cu Sixtieth. Băieţii aud ţipetele unei femei undeva prin preajmă. Nu ştiu exact de unde vin. Cercetează zona.

— Pune-ţi pantofii sport, îi ordonă Rhyme lui Sachs.

O văzu cum se întunecă la faţă. Tânăra aruncă o privire spre telefonul lui Rhyme, de parcă ar fi putut primi în orice clipă un apel de graţiere din partea guvernatorului. Apoi se uită la Sellitto, care examina harta ce reprezenta West Side.

— Amelia, spuse Rhyme, am pierdut o victimă. Mare păcat. Dar nu trebuie să mai pierdem.

— De-ai fi văzut-o, şopti ea. De-ai fi văzut ce i-a făcut…

— A, dar am văzut, Amelia, zise el calm, cu o privire dură, provocatoare. Am văzut ce-a păţit T.J. Am văzut ce se întâmplă cu trupurile lăsate timp de o lună în portbagaje încălzite. Am văzut ce poate face braţelor, picioarelor şi feţelor o jumătate de kilogram de C4. Am anchetat incendiul de la clubul Happy Land. Peste optzeci de oameni arşi de vii. Am fotografiat feţele victimelor sau ce mai rămăsese din ele, ca să fie identificate de familii – pentru că un om n-are cum să păşească printre şirurile alea de cadavre şi să rămână întreg la minte. În afară de noi. Noi n-avem de ales. Trase aer în piept ca să-şi aline durerea copleşitoare din ceafă. Vezi tu, dacă o să ajungi să supravieţuieşti în meseria asta, Amelia… Dacă o să reuşeşti în *viaţă,* va trebui să înveţi să renunţi la morţi.

Unul câte unul, cei din cameră încetaseră orice activitate şi se uitau la ei doi.

De data asta, fără amabilităţi din partea Ameliei Sachs. Nici zâmbete politicoase. Tânăra încercă o privire enigmatică. Însă era transparentă ca sticla. Furia ei faţă de el – amplificată de comentariul lui – o tulbură, iar chipul i se prăbuşi sub presiunea energiei întunecate. Îşi dădu la o parte o şuviţă de păr roşu, apoi luă în grabă casca de pe masă. În capătul scării, se opri şi se uită la el cu o privire ucigătoare, amintindu-i lui Rhyme că nu exista ceva mai rece decât zâmbetul de gheaţă al unei femei frumoase.

Şi, dintr-un motiv necunoscut, Rhyme se pomeni gândind: Te-ai întors. Bun venit, Amelia.

— Ce-ai adus? Ai bunătăţi, ai vreo poveste, ai poze?

Îngălatul stătea într-un bar din Manhattan, pe Third Avenue – care e pentru oraş ce sunt mallurile pentru periferie. Era o tavernă sordidă, care urma să fie demolată de tinerii orăşeni puşi pe făcut

bani. Însă acum era refugiul localnicilor prost îmbrăcaţi, ce mâncau supe dubioase de peşte şi salate vechi.

Celălalt bărbat, zvelt, cu pielea ca abanosul, purta o cămaşă foarte albă şi un costum foarte verde.

— Ai ceva veşti, ai coduri secrete, ai scrisori? Ai vreun căcat?

— Şefu'. Ha.

— Nu râzi când spui „ha", zise Fred Dellray, de fapt D'Ellret, dar asta fusese cu generaţii în urmă.

Avea un metru nouăzeci, zâmbea rareori, deşi îşi persifla interlocutorii şi era un agent FBI special strălucit din Manhattan.

— Nu, şefu'. Nu râd.

— Deci ce ai?

Dellray strânse capătul unei ţigări pe care o ţinea după urechea stângă.

— Durează, şefu'.

Îngălatul, un bărbat scund, îşi scarpină părul unsuros.

— Da' tu n-ai timp. Timpu-i preţios, timpul zboară şi timpul e ceva ce tu n-ai…

Dellray îşi vârî mâna uriaşă sub masa pe care erau două cafele şi strânse coapsa îngălatului până când omul gemu de durere.

Cu şase luni în urmă, individul uscăţiv fusese surprins pe când încerca să vândă automate M-16 unui cuplu de smintiţi de extremă dreaptă care – fie că erau aşa ceva sau nu – se întâmpla să fie şi agenţi sub acoperire ai brigăzii antiteroriste.

Sigur, FBI-ul n-avea nevoie de mărunta creatură slinoasă cu privirea speriată. Voia să ajungă la cei care furnizau armele. Brigada antitero mersese o vreme împotriva curentului, dar nu apăruse mare lucru, aşa că i-l dăduseră pe îngălat lui Dellray – care se ocupa de turnători, fiind *Numero Uno* al Biroului – ca să vadă dacă putea să-i fie de folos. Totuşi, până acum, îngălatul nu se dovedise a fi decât o enervantă stârpitură tăcută, care n-avea informaţii, coduri secrete şi nici măcar vreun rahat pentru FBI.

— Noi nu renunţăm la o acuzaţie, orice acuzaţie ar fi, decât dacă ne aduci ceva frumos şi valabil. Ne-am înţeles în privinţa asta?

— N-am nimic pentru voi chiar *acum,* asta vreau să zic. Doar *acum.*

— Nu-i adevărat, nu-i adevărat. Ai ceva. Văd asta pe faţa ta. Tu ştii ceva, amice.

Afară se opri un autobuz, care frână cu un şuierat. Pe uşa deschisă coborî un grup de pakistanezi.

— Mamă, afurisita aia de conferinţă ONU, mormăi îngălatul. La ce dracu' vin aici? Şi-aşa oraşu-i aglomerat. Numa' străini.

— „Afurisită conferinţă." Stârpitură, jigodie, se răsti Dellray. Ce-ai împotriva păcii mondiale?

— Nimic.

— Acu' zi-mi ceva pă bune.

— Nu ştiu nimic pă bune.

— Cu cine vorbeşti tu aici? Dellray schiţă un rânjet diabolic. Eu sunt Cameleonul. Pot să zâmbesc şi să fiu fericit sau mă pot încrunta şi să fiu dur.

— Nu, şefu', nu, ţipă îngălatul. Ce dracu', mă doare. Opreşte-te.

Barmanul se uită la ei, dar o privire scurtă a lui Dellray îl făcu să se întoarcă la ştergerea paharelor deja şterse.

— În regulă, poate ştiu o chestie. Da' am nevoie de ajutor. Am nevoie…

— Iar te ciupesc.

— Te bag în pizda mă-tii, şefu'. Te bag în pizda mă-tii!

— A, ăsta dialog deştept, i-o întoarse Dellray. Ca în filmele alea proaste, când se întâlneşte tipu' rău cu tipu' bun. Ca Stallone şi cu altul. Şi tot ce-şi pot spune e: „Te bag în pizda mă-tii, omule". „Nu, eu te bag." „Nu, eu te bag în pizda mă-tii." Acu' o să-mi zici ceva util. Ne-am înţeles?

Şi rămase cu privirea aţintită spre îngălat, până când acesta cedă.

— Bine, uite care-i treaba. Am încredere în tine, şefu'. Io…

— Da, da, da. Ce ai?

— Vorbeam cu Jackie, îl ştii pe Jackie?

— Îl ştiu pe Jackie.

— Şi el îmi spunea…

— Ce-ţi spunea?

— Îmi zicea c-a auzit că cineva o să aducă sau să scoată ceva săptămâna asta, pe la un aeroport.

— Şi ce aduce sau scoate? Alte automate?

— Ţi-am zis, şefu', *io* nu ştiu nimic. Îţi spun ce…

— Ţi-a spus Jackie.

— Da, şefu'. Da' aşa, în general, pricepi? Îngălatul îşi întoarse ochii mari, căprui spre Dellray. Te-aş minţi io?

— Să nu-ţi pierzi demnitatea, îl avertiză solemn agentul, arătând cu degetul spre pieptul îngălatului. Şi ce e cu aeroporturile? Care din ele? Kennedy, La Guardia?

— Nu ştiu. Tot ce ştiu e că umblă vorba că cineva o să fie la un aeroport de-aici. Un tip rău.

— Dă-mi un nume.

— N-am un nume.

— Unde-i Jackie?

— Habar n-am. Cred că-n Africa de Sud. Poate în Liberia.

— Ce-nseamnă toate astea?

Dellray strânse din nou capătul ţigării.

— Cred că s-ar putea să se fi întâmplat ceva, aşa că nimeni nu mai poate să aducă un transport.

— Crezi.

Îngălatul se făcu mic, însă Dellray nu mai avea de gând să-l chinuiască. Auzea deja sirene de alarmă: Jackie – un traficant de arme pe care-l cunoşteau ambele Birouri de un an – putea să fi auzit ceva de la vreun client de-al lui, vreun militar din Africa, Europa Centrală sau din celulele clandestine din America, despre un atac terorist la un aeroport. În mod normal, Dellray n-ar fi dat atenţie

acestui aspect dacă n-ar fi fost răpirea de la JFK, cu o seară în urmă. Nu-i acordase mare atenţie – era cazul poliţiei. Dar acum se gândea şi la crima din Londra, de la conferinţa UNESCO, comisă cu două zile în urmă.

— Omu' tău nu ţi-a mai zis nimic?

— Nu, şefu'. Nimic. Ascultă, mi-e foame. Mâncăm şi noi ceva?

— Ţi-aminteşti ce ţi-am spus despre demnitate? Nu te mai văicări. Dellray se ridică de la masă. Am de dat un telefon.

Duba cu trupa de intervenţii rapide opri pe Sixtieth Street.

Sachs înşfacă valiza cu instrumente, lanterna cu lumină polarizată şi pe cea de doisprezece volţi.

— Aţi ajuns în timp util la ea? îl întrebă Sachs pe un militar. Se simte bine?

La început, nimeni nu răspunse. Pe urmă se auziră ţipete.

— Ce se întâmplă? murmură ea, alergând cu sufletul la gură spre uşa largă, ce fusese doborâtă de cei de la intervenţii şi care dădea către un drum de acces de sub o clădire abandonată din cărămidă.

— E tot *acolo?*

— Da.

— De ce? întrebă şocată Amelia Sachs.

— Ni s-a spus să nu intrăm.

— Să nu intraţi? Fata aia ţipă. N-o auziţi?

Unul dintre poliţişti zise:

— Ni s-a spus să te aşteptăm.

Ni s-a spus. Nu, n-o făcuse cineva necunoscut. Ci Lincoln Rhyme. Ticălosul ăla.

— Noi aveam misiunea s-o găsim, spuse poliţistul. *Tu* trebuie să intri acolo.

Sachs puse casca în funcţiune.

— Rhyme! răcni ea. Eşti acolo?

Niciun răspuns… Laş afurisit.

Să renunţi la morţi… Ticălosule! Era de două ori mai furioasă decât fusese cu câteva minute în urmă, când coborâse în goană scările din casa lui.

Sachs aruncă o privire în spate şi observă un medic ce stătea lângă duba trupelor speciale.

— Tu, vino cu mine.

El făcu un pas înainte şi-o văzu scoţându-şi arma.

— A, stai aşa. Eu nu trebuie să intru înainte de asigurarea zonei.

— Acum! Mişcă!

Sachs se întoarse, iar medicul trebuie să fi văzut la ea mai multă hotărâre decât voia. Se strâmbă şi porni în grabă după ea.

Auziră de sub pământ:

— Aiiii! *Hilfe*!

Apoi suspine.

Iisuse. Sachs începu să alerge spre intrarea profilată vag în faţa ei, înaltă de patru metri, dând spre un spaţiu întunecat.

Auzi în mintea ei: *Tu eşti el, Amelia. La ce te gândeşti?*

Dispari, îşi zise ea în gând.

Dar Lincoln Rhyme nu dispăru.

Eşti un ucigaş şi un răpitor, Amelia. Unde te-ai duce, ce-ai atinge?

Las-o baltă! Am s-o salvez pe fată. Dă-l dracului de loc al crimei…

— *Mein Gott!* Vă roooc! Cineva, roooc ajutor!

Du-te, îşi strigă Sachs. Fugi! El nu-i aici. Eşti în siguranţă. Găseşte-o, du-te…

Spori viteza, iar centura îi zdrăngănea în timp ce alerga. Apoi se opri, după vreo şase metri străbătuţi în tunel. Stând în cumpănă. Nu-i plăcu partea care învinse.

— Ah, drace, se răsti ea.

Puse jos valiza şi o deschise. Strigă spre medic:

— Cum te cheamă?

Tânărul răspunse tulburat:

— Tad Walsh. De fapt care-i treaba?

Privea întunericul din jur.

— Ah… *Bitte, helfen Sie mir!*

— Acoperă-mă, şopti Sachs.

— Să te acopăr? Stai puţin, eu nu fac asta.

— Ia arma, e clar?

— Şi de *cine* ar trebui să te acopăr?

Ea îi trânti în mână pistolul automat şi se lăsă în genunchi.

— Piedica e trasă. Ai grijă.

Sachs luă două benzi de cauciuc şi le trase peste pantofi. Luă pistolul de la medic şi-i ordonă să facă la fel.

Cu mâini nesigure, tânărul îşi puse benzile peste pantofi.

— Mă gândeam că…

— Mai încet. Răpitorul ar putea fi încă aici.

— Stai puţin, doamnă, şopti medicul. Treaba asta nu face parte din fişa postului meu.

— Nici din a mea. Luminează, îi întinse lanterna.

— Dar dacă el e aici, probabil că o să tragă spre lumină. Adică, eu într-acolo aş trage.

— Atunci ţine-o mai sus. Peste umărul meu. Eu o să merg în faţă. Dacă o să fie cineva împuşcat, eu o să fiu aia.

— Şi-atunci eu ce fac?

Tad avea tonul unui adolescent.

— Eu aş fugi mâncând pământul, murmură Sachs. Acum urmează-mă. Şi nu mişca lanterna aia.

Ducând valiza neagră în mâna stângă şi cu arma îndreptată în faţă, Sachs se uita la podea în timp ce avansau în întuneric. Văzu din nou urmele cunoscute de mătură, exact ca la celălalt loc al crimei.

— *Bitte nicht, bitte nicht, bitte…*

Se auzi un ţipăt scurt, pe urmă tăcere.

— Ce dracu' se-ntâmplă acolo? şopti Tad.

— Şşşt, şuieră Sachs.

Mergeau încet. Amelia suflă peste degetele cu care ţinea Glock-ul – ca să se usuce sudoarea lipicioasă – privind cu atenţie ţintele întâmplătoare care erau stâlpii de lemn, umbrele şi utilajele defecte luminate de lanterna ţinută nesigur de Tad.

Nu găsi urme de paşi.

Sigur că nu. E isteţ.

Dar şi noi suntem isteţi, îl auzi ea pe Lincoln Rhyme în gând. Şi-i spuse să tacă.

Înaintau mai lent.

Încă doi metri. O pauză. Pe urmă porniră încet înainte, încercând să ignore gemetele fetei. Sachs avu din nou senzaţia că era urmărită, supravegheată prin cătarea unui pistol. Vesta antiglonţ, îşi zise ea, n-ar fi oprit un glonţ din metal masiv. Oricum, jumătate din băieţii răi foloseau gloanţe explozive – aşa că o împuşcătură în picior sau braţ te putea ucide la fel de eficient ca una în piept. Şi era mult mai dureroasă. Nick îi spusese cum putea sfârteca trupul un glonţ din ăla; unul dintre partenerii lui, împuşcat în două locuri, murise în braţele lui.

Deasupra şi în spate…

Gândindu-se la el, îşi aminti de o noapte când stătuse întinsă lângă pieptul solid al lui Nick, privindu-i profilul frumos de italian în timp ce-i vorbea despre salvarea ostaticilor: „Dacă vrea cineva dinăuntru să te atace atunci când intri acolo, o s-o facă de deasupra şi din spate…".

— Drace.

Sachs se ghemui şi se răsuci pe loc, îndreptând pistolul spre tavan, gata să golească tot încărcătorul.

— Ce-i? şopti Tad înfricoşat. Ce e?

Spaţiul pustiu se căsca în faţa ei.

— Nimic.

Răsuflă adânc şi se ridică.

— Nu *face* asta.

În faţa lor se auzea un clipocit.

— Iisuse, se auzi din nou vocea ascuţită a lui Tad. Nu-mi place treaba asta.

Tipul ăsta-i un fătălău, îşi zise ea. Ştiu asta fiindcă spune tot ce-aş vrea *eu* să spun. Sachs se opri.

— Luminează acolo. În faţă.

— O, Doamne sfinte…

Sachs înţelese în sfârşit ce era cu firele de păr pe care le găsise la ultimul loc al crimei. Îşi aminti privirile schimbate între Sellitto şi Rhyme. Cel din urmă ştiuse încă de-atunci ce plănuise suspectul. Ştiuse că asta avea să i se întâmple fetei – şi *totuşi* le spusese celor de la intervenţii să aştepte. Îl ura şi mai mult.

În faţa lor, o fată grasă era întinsă pe podea, într-o baltă de sânge. Se uită spre sursa de lumină cu ochi sticloşi, apoi leşină. Tocmai când un imens şobolan negru – cât o pisică – se urcă pe burta ei, înaintând spre gâtul cărnos al fetei. Îşi dezveli colţii murdari ca să muşte o bucată din bărbia tinerei.

Sachs ridică încet pistolul masiv, sprijinindu-i mânerul în palma stingă. Ţinti cu atenţie.

Să tragi înseamnă să respiri.

Inspiră, expiră. Apasă.

Sachs trase cu pistolul pentru prima oară în timpul serviciului. Patru gloanţe. Şobolanul uriaş de pe pieptul fetei explodă. Mai trase o dată în altul, care, înnebunit, alerga spre Sachs şi medic. Ceilalţi dispărură în tăcere, iuţi ca apa curgând pe nisip.

— Iisuse, zise medicul. Puteai s-o loveşti pe fată.

— De la nouă metri? ripostă Sachs. Nu prea cred.

Se deschise staţia radio şi Haumann întrebă dacă avusese loc un schimb de focuri.

— Nu, răspunse Sachs. Am împuşcat doar câţiva şobolani.

— Recepţionat.

Sachs luă lanterna de la medic şi, luminând podeaua, porni înainte.

— E-n regulă, domnişoară, spuse Sachs. O să te faci bine.

Ochii fetei se deschiseră, iar capul începu să i se legene.

— *Bitte, bitte…*

Era foarte palidă. Ochii ei albaştri se uitau la Sachs, de parcă s-ar fi temut să-şi întoarcă privirea.

— *Bitte, bitte…* Te roooc…

Glasul i se transformă într-un ţipăt ascuţit. Începu să plângă şi să se zvârcolească îngrozită în timp ce medicul îi bandaja rănile.

Sachs începu să-i legene capul blond, însângerat, şoptind:

— O să te faci bine, scumpo, o să te faci bine, o să te faci bine…

PAISPREZECE

Biroul, aflat la un etaj superior din centrul Manhattanului, avea vedere spre Jersey. Aerul limpede transforma apusul de soare într-o privelişte minunată.

— Trebuie.

— Nu putem.

— Trebuie, repetă Fred Dellray şi sorbi din cafea – mai slabă chiar decât cea din restaurantul unde fusese cu puţin timp în urmă împreună cu îngălatul. Ia-le cazul. Or să se consoleze până la urmă.

— E un caz local, răspunse adjunctul şefului biroului FBI din Manhattan.

Era un tip meticulos care n-ar fi putut lucra sub acoperire, pentru că, atunci când îl vedeai, te şi gândeai: „A, uite un agent FBI".

— Nu e local. Ei îl *tratează* ca fiind local. Dar e un caz important.

— Avem optzeci de oameni blocaţi din cauza chestiei de la ONU.

— Şi asta are legătură cu cazul, spuse Dellray. Sunt sigur.

— Atunci, o să le spunem celor de la securitatea ONU. Să-i punem pe toţi… Ah, nu te uita aşa la mine.

— Securitatea ONU? *Securitatea* ONU? Ia zi, ai auzit vreodată de cuvântul „oximoron"?… Billy, ai văzut poza aia? De la locul crimei de azi-dimineaţă? Cu mâna ieşind din pământ şi cu pielea jupuită de pe deget? Aia-i opera unui psihopat.

— Poliţia newyorkeză ne ţine la curent, răspunse repede adjunctul. Dacă vor, îi punem în legătură cu psihiatrii noştri.

— Of, Hristoase de pe cruce. „Îi punem în legătură"? Trebuie să-l prindem pe spintecătorul ăsta, Billy. Să-l *prindem.* Nu să-i pricepem faptele atroce.

— Mai zi-mi o dată ce ţi-a spus turnătorul tău.

Când observa o fisură într-o piatră, Dellray ştia ce însemna asta.

N-avea de gând s-o lase să se astupe din nou. Urmă un tir concentrat: despre îngălat şi Jackie, aflat la Johannesburg sau Monrovia, şi despre zvonul care circula printre traficanţii de arme, cum că urma să se întâmple ceva la un aeroport din New York în săptămâna asta, aşa că ei trebuie să fie pe fază.

— *El* e, zise Dellray. El trebuie să fie.

— Poliţia a format o trupă de şoc.

— Dar nu antitero. Am dat nişte telefoane. Cei de la antitero nu ştiu nimic despre cazul ăsta. Pentru poliţia newyorkeză înseamnă „turişti morţi egal imagine şifonată". Vreau cazul ăsta, Billy. Şi Fred Dellray spuse cuvântul pe care nu-l rostise niciodată în cei opt ani de misiuni sub acoperire. Te rog.

— Şi care ar fi temeiul legal?

— Oho, ce întrebare tâmpită, spuse Dellray, mişcându-şi arătătorul ca un profesor dojenitor. Ia să vedem. Avem legea aia mişto contra terorismului. Dar asta nu ţi-e de-ajuns, vrei şi jurisdicţie? Îţi dau eu jurisdicţie. O crimă urâtă. Răpire. Pot argumenta că jigodia asta conduce un taxi, deci afectează traficul interstatal. Dar nu vrem să jucăm *aşa,* nu, Billy?

— Nu mă asculţi, Dellray. Pot recita Codul Penal american şi în somn, mersi frumos. Vreau să ştiu altceva: dacă preluăm cazul, ce le spunem oamenilor, ca să fie *toţi* fericiţi. Fiindcă, nu uita, după ce susnecul ăsta o să fie prins şi arestat, noi va trebui să continuăm să lucrăm în poliţie. N-am de gând să-l trimit pe şeful meu ca să-l ia la refec pe şeful lor, deşi pot s-o fac. Oricând vreau. Lon Sellitto se ocupă de caz şi e un om priceput.

— Un locotenent? pufni Dellray.

Îşi trase ţigara de după ureche şi-o ţinu o clipă sub nări.

— Jim Polling e şeful.

Dellray se lăsă pe spătarul scaunului, simulând oroarea.

— Polling? Micul Adolph? Polling, ăla cu, Ai-drep-tul-să-nu-spui-nimic-pen-că-o-să-ţi-trag-una-n-căpăţână"? *El?*

Adjunctul nu avu ce să-i răspundă. Zise:

— Sellitto e bun. Un adevărat cal de povară. Am lucrat cu el în două grupe operative.

— Susnecul ăla înhaţă oameni în stânga şi-n dreapta, dar e sigur că o să ajungă mai sus.

— Adică?

— În oraş avem senatori. Avem congresmeni, avem şefi de stat. Cred că toate răpirile astea nu sunt decât pentru antrenament.

— Ai vorbit cu psihiatrii şi nu mi-ai spus şi mie?

— Asta miros eu.

Dellray nu se putu abţine să-şi atingă nasul subţire. Adjunctul îşi umflă obrajii proaspăt bărbieriţi şi răsuflă zgomotos.

— Cine-i IC-ul?

Dellray nu prea îl considera pe îngălat un informator confidenţial, fiindcă asta suna ca într-un roman de Dashiell Hammett. Cei mai mulţi IC erau schelete, adică nişte mici escroci uscăţivi, dezgustători. Descriere ce i se potrivea de minune îngălatului.

— E un gunoi, recunoscu Dellray. Dar Jackie, tipul de care-a auzit el, e tare.

— Ştiu că vrei cazul, Fred. Înţeleg.

Adjunctul rostise cuvintele cu o anume simpatie. Pentru că ştia exact ce se află în spatele cererii lui Dellray. Încă din copilăria petrecută în Brooklyn, Dellray vrusese să se facă poliţist. Nu conta prea mult ce fel de poliţist, câtă vreme putea petrece douăzeci şi patru de ore pe zi făcând treaba asta. Însă la scurt timp după ce intrase în FBI, îşi descoperise vocaţia – munca sub acoperire.

Formând echipă cu partenerul şi îngerul lui păzitor Toby Dolittle, Dellray trimisese la închisoare un mare număr de infractori, pentru foarte mult timp – condamnările totalizau aproape o mie de ani. („Poa' să ne zică Echipa Mileniului, Toby, băiete", îi spusese el cândva partenerului său.) Cheia succesului pe

care-l avea Dellray era porecla lui: „Cameleonul”. Într-un interval de douăzeci şi patru de ore, putea să facă pe toxicomanul cu creier ars într-un local din Harlem unde se consuma cocaină şi putea fi un demnitar haitian la un dineu de la consulatul panamez, purtând pe piept o panglică roşie în diagonală şi vorbind cu un accent impenetrabil. Cei doi detectivi erau deseori împrumutaţi brigăzilor antitero şi antidrog şi, uneori, departamentelor de poliţie. Drogurile şi armele erau specialitatea lor, deşi mai interveneau şi în comerţul cu mărfuri furate.

În munca sub acoperire, ironia e că, dacă eşti foarte bun, trebuie să te retragi foarte devreme. Zvonurile circulă şi barosanii, infractorii pe care merită să-i prinzi, sunt mai greu de păcălit. La un moment dat, Dolittle şi Dellray constataseră că lucrau mai puţin pe teren şi mai mult drept coordonatori ai informatorilor şi ai altor agenţi sub acoperire. Şi, deşi nu era alegerea lui Dellray – nimic nu-l însufleţea mai mult decât strada – treaba asta îl scotea totuşi din birou mai des decât ieşeau pe teren cei mai mulţi agenţi speciali ai FBI-ului. Nu-i trecuse niciodată prin minte să-şi ceară transferul.

Până în urmă cu doi ani, într-o dimineaţă caldă de aprilie, la New York. Dellray tocmai se pregătea să iasă din birou ca să ia un avion de la aeroportul La Guardia, când primi un telefon de la directorul-adjunct al FBI-ului, din Washington. FBI-ul e un labirint ierarhic, iar Dellray nu putea pricepe de ce-l suna însuşi marele şef. Până când auzi vocea gravă a directorului dându-i vestea că Toby Dolittle şi un procuror-adjunct din Manhattan fuseseră ucişi în acea dimineaţă în clădirea federală din Oklahoma, în timp ce aşteptau să depună mărturie într-un proces la care Dellray tocmai se pregătea să plece.

Cadavrele lor fuseseră aduse a doua zi la New York. Adică în aceeaşi zi în care Dellray completase un formular, cerând să fie transferat la brigada antitero a FBI-ului.

Atacurile cu bombă însemnau crima supremă pentru Fred Dellray, care, atunci când era singur, devora cărţi de politică şi

filosofie. Credea că nu era nimic neamerican în lăcomie şi setea de putere – ce naiba, calităţile astea erau încurajate peste tot, de pe Wall Street până la Capitoliu. Iar dacă oamenii depăşeau hotarul legalităţii, Dellray era încântat să le dea de urmă, dar niciodată nu făcea asta cu duşmănie. Dar să ucizi oameni pentru credinţa lor – drace, să omori copii înainte ca ei să ştie măcar *în ce* credeau – Doamne, ăsta era un pumnal înfipt în inima ţării. Stând în apartamentul lui cu două camere din Brooklyn, după înmormântarea lui Toby, Dellray hotărâse că ăsta era genul de infracţiuni pe care dorea să le ancheteze.

Însă, din nefericire, reputaţia Cameleonului îl precedase. Cel mai bun agent sub acoperire al FBI-ului era acum cel mai bun coordonator, ocupându-se de agenţii şi informatorii de pe Coasta de Est. Şefii lui nu-şi puteau permite să-l trimită la un departament mai liniştit. Dellray era o mică legendă, răspunzător de unele dintre cele mai mari succese recente ale Biroului. Aşa că insistentele lui cereri fuseseră respinse cu mare regret.

Adjunctul cunoştea istoria asta şi adăugă cu sinceritate:

— Aş vrea să te pot ajuta, Fred. Îmi pare rău.

Însă din aceste cuvinte Dellray înţelese că piatra se mai crăpase puţin. Aşa încât Cameleonul afişă o mască din repertoriul personal şi se uită la şeful lui. Îşi dorea să mai aibă dinţii din aur fals. Omul străzii Dellray era un *hombre* dur, cu o căutătură dată dracului. Iar acea privire transmitea un mesaj limpede, pe care oricine îşi făcea veacul pe stradă îl pricepea instinctiv: Eu te-am ajutat, acum o să mă ajuţi tu.

În cele din urmă, mierosul adjunct zise cu glas stins:

— Numai că avem nevoie de *ceva.*

— „Ceva"?

— Un cârlig, spuse adjunctul. Nu avem niciun cârlig.

Adică un motiv pentru care să ia cazul de la poliţie.

Politică, politică, mă fut pe ea de politică.

Dellray îşi înclină capul, însă nu-şi clinti ochii cafenii de la adjunct.

— Susnecul a tăiat pielea de pe degetul victimei azi-dimineaţă, Billy. A jupuit-o până la os. Pe urmă a îngropat-o de vie.

Două mâini îngrijite de agent federal se împreunară sub o falcă încordată. Adjunctul zise încet:

— Am o idee. În poliţia newyorkeză există un comisar-adjunct. Îl cheamă Eckert. Îl ştii? E un prieten de-al meu.

Fata zăcea pe o targă, cu faţa în sus, cu ochii închişi, conştientă, dar ameţită. Şi tot palidă. În braţ avea înfipt acul unei perfuzii cu glucoză. Acum, după ce fusese rehidratată, era coerentă şi surprinzător de calmă după cele întâmplate.

Sachs se întoarse la porţile infernului şi se opri în prag, să privească spaţiul întunecat. Deschise staţia radio şi-l chemă pe Lincoln Rhyme. De astă dată, el răspunse.

— Cum arată locul infracţiunii? întrebă Rhyme pe un ton degajat.

Ea răspunse tăios:

— Am scos-o pe fată. Dacă te interesează.

— A, bine. Cum se simte?

— Deloc bine.

— Dar trăieşte, da?

— Aproape.

— Eşti supărată din cauza şobolanilor, nu-i aşa, Amelia?

Ea nu răspunse.

— Fiindcă nu i-am lăsat pe oamenii lui Bo s-o scoată imediat de-acolo. Unde eşti, Amelia?

— Sunt aici.

— Există cinci factori care contaminează locul unei crime, îi explică Rhyme.

Sachs observă că vocea lui avea din nou timbrul acela grav, seducător.

— Vremea, familia victimei, susnecul, vânătorii de suveniruri. Ultimii sunt cei mai păcătoşi. Ghici cine sunt?

— Spune-mi.

— Alţi poliţişti. Dacă i-aş fi lăsat pe cei de la intervenţii să intre, ar fi putut distruge totul. Acum ştii cum să cercetezi locul unei crime. Şi sunt sigur că ai avut grijă să nu strici nimic.

Sachs simţi nevoia să spună:

— Nu cred că fata o să mai fie acelaşi om după treaba asta. Şobolanii îi mişunau pe tot corpul.

— Da, îmi imaginez. Asta-i firea lor.

Firea lor…

— Dar cinci sau zece minute n-ar fi schimbat nimic. Ea…

Clic.

Sachs închise staţia radio şi se duse la Walsh, medicul.

— Vreau s-o interoghez. E prea ameţită?

— Nu încă. I-am dat anestezice locale, ca să coasem tăieturile şi muşcăturile. O să aibă nevoie de nişte Demerol peste vreo jumătate de oră.

Sachs zâmbi şi se lăsă pe vine lângă targă.

— Bună, cum te simţi?

Fata, grasă, dar foarte drăguţă, dădu din cap.

— Pot să-ţi pun nişte întrebări?

— Da, te roooc. Vreau să-l prinzi.

Apăru Sellitto şi se apropie de ele. Îi zâmbi fetei, care îl privi absentă. Detectivul scoase o insignă care n-o interesă şi se prezentă.

— Te simţi bine, domnişoară?

Fata dădu din umeri.

Transpirând abundent în căldura sufocantă, Sellitto îi făcu semn lui Sachs să se apropie.

— Polling a fost aici?

— Nu l-am văzut. Poate e la Lincoln.

— Nu, tocmai am sunat acolo. Trebuie să ajungă imediat la primărie.

— Care-i problema?

Sellitto coborî glasul, cu un aer răvăşit pe chipul flasc.

— O nebunie. Transmisiunile noastre ar trebui să fie sigure. Dar unul dintre blestemaţii ăia de reporteri a făcut rost de un decodor sau aşa ceva. A auzit că n-am intrat imediat s-o scoatem.

Făcu semn cu capul spre fată.

— Păi, *n-am intrat,* zise Sachs cu asprime. Rhyme le-a spus celor de la intervenţii să aştepte până ajung eu aici.

Detectivul gemu.

— Mamăă, sper că n-au înregistrat *asta.* Avem nevoie de Polling pentru aplanarea conflictului. Arătă spre fată. Ai interogat-o?

— Nu. Tocmai mă pregăteam.

Cu părere de rău, Sachs deschise staţia radio şi auzi glasul precipitat al lui Rhyme.

— …eşti acolo? Chestia asta afurisită nu…

— Sunt aici, spuse Sachs cu răceală.

— Ce s-a întâmplat?

— Paraziţi, presupun. Sunt cu victima.

Fata clipi nedumerită auzind replicile, iar Sachs îi surâse.

— Nu vorbesc singură. Arătă spre microfon. Sediul poliţiei. Cum te cheamă?

— Monelle. Monelle Gerger.

Se uită la braţul ei muşcat, ridică un bandaj şi cercetă o rană.

— Interogheaz-o repede, o îndemnă Rhyme, pe urmă du-te la locul infracţiunii.

Acoperind microfonul cu mâna, Sachs îi şopti înfuriată lui Sellitto:

— E o adevărată pacoste să lucrezi cu omul ăsta. Domnule.

— Fă-i pe plac, ofiţer.

— Amelia! răcni Rhyme. Răspunde-mi!

— O interogăm, s-a înţeles? se răsti ea.

Sellitto întrebă:

— Poţi să ne spui ce s-a întâmplat?

Monelle începu să spună o poveste dezlânată despre cum se dusese în spălătoria unui bloc de locuinţe din East Village. El stătuse ascuns, aşteptând-o.

— Ce bloc de locuinţe? întrebă Sellitto.

— Deutsche Haus. Acolo stau mai ales germani expatriaţi şi studenţi.

— Pe urmă ce s-a întâmplat? continuă Sellitto.

Sachs observă că, deşi masivul detectiv părea mai aspru, mai cu capsa pusă decât Rhyme, era de fapt cel mai milos dintre ei doi.

— M-a aruncat în portbagajul maşinii şi a condus aici.

— Te-ai uitat la el?

Tânăra închise ochii. Sachs repetă întrebarea şi Monelle zise că nu; purta, aşa cum bănuise Rhyme, o cagulă bleumarin.

— *Und* mănuşi.

— Descrie-le.

Erau închise la culoare. Nu-şi amintea nuanţa.

— Vreo caracteristică neobişnuită? A răpitorului?

— Nu. Era alb. Asta ştiu.

— Ai văzut placa de înmatriculare a taxiului? întrebă Sellitto.

— *Was*? întrebă fata în limba ei maternă.

— Ai văzut…

Sachs tresări când o întrerupse Rhyme:

— *Das Nummemschild.*

Amelia se gândi: Cum dracu' de *ştie* atâtea? Repetă cuvântul, iar fata făcu semn că nu, apoi îşi miji ochii.

— Cum adică taxi?

— Nu conducea un taxi galben?

— Taxi? *Nein.* Era maşină obişnuită.

— Ai auzit asta, Lincoln?

— Mda. Omul nostru are alt set de roţi. Şi a pus-o în portbagaj, deci nu e combi, nici camionetă.

Sachs îi repetă spusele. Fata dădu din cap.

— Ca o limuzină.

— Ai idee despre marcă sau culoare? continuă Sellitto.

Monelle răspunse:

— Deschisă, cred. Poate argintie sau gri. Sau cum îi zice? Maro deschis.

— Bej?

Ea încuviinţă.

— Poate bej, adăugă Sachs pentru Rhyme.

Sellitto întrebă:

— Era ceva în portbagaj? Orice? Scule, haine, valize?

Monelle spuse că nu. Era gol.

Rhyme avea o întrebare.

— A ce mirosea? Portbagajul.

Sachs repetă întrebarea.

— Nu ştiu.

— A benzină şi ulei de motor?

— Nu. Mirosea… a curat.

— Poate e o maşină nouă, reflectă Rhyme.

Monelle izbucni în lacrimi. Pe urmă scutură din cap. Sachs îi luă mâna şi fata continuă:

— Am mers cu maşina mult timp. *Părea* mult timp.

— Te descurci bine, scumpo, zise Sachs.

Glasul lui Rhyme o întrerupse.

— Spune-i să se dezbrace.

— Ce?

— Dă-i jos hainele.

— Nu fac asta.

— Spune-le medicilor să-i dea un halat. Avem nevoie de hainele ei, Amelia.

— Dar, şopti Sachs, fata plânge.

— Te rog, stărui Rhyme. E important.

Sellitto dădu din cap, iar Sachs, muşcându-şi buzele, îi explică treaba cu hainele şi fu surprinsă când văzu că Monelle era de acord. Oricum, era dornică să scape de veşmintele însângerate. Sellitto se depărta de ea şi se duse să discute cu Bo Haumann. Monelle îmbrăcă un halat oferit de medic, iar un detectiv în haine civile o acoperi cu sacoul lui. Sachs vârî într-o pungă jeanşii şi tricoul fetei.

— Le-am luat, anunţă Sachs în microfon.

— Acum trebuie să meargă la locul infracţiunii cu tine, zise Rhyme.

— Ce?

— Dar să stea în spatele tău, ca să nu contamineze vreo probă materială.

Sachs îi aruncă o privire tinerei, care stătea ghemuită pe o targă, lângă cele două dube ale brigăzii de intervenţii.

— Nu e în stare să facă asta. Susnecul a tăiat-o. Până la os. Aşa că o să sângereze şi şobolanii or să sară pe ea.

— Poate să meargă?

— Probabil. Dar ştii prin ce-a trecut?

— Poate să-ţi arate drumul pe care au mers. Poate să-ţi spună unde a stat el.

— O să se ducă la urgenţe. A pierdut mult sânge.

O ezitare. Rhyme zise cu bunăvoinţă:

— Măcar întreab-o dacă vrea.

Dar jovialitatea lui era falsă, iar Sachs simţi în glasul lui doar nerăbdare. Ea îşi dădea seama că Rhyme nu era obişnuit să cocoloşească oamenii, nu *trebuia* s-o facă. Era obişnuit să aplice propriile metode.

El insistă:

— Doar cât să înconjuraţi o dată locul.

Du-te şi împuşcă-te, Lincoln Rhyme.

— E…

— Important. Ştiu.

Nimic dinspre celălalt capăt al liniei. Ea se uită la Monelle. Apoi auzi o voce, nu, vocea *ei* spunându-i fetei:

— Eu o să cobor acolo, să caut probe materiale. Vrei să vii cu mine?

Privirea fetei o străpunse pe Sachs până în adâncul inimii. Monelle izbucni în lacrimi.

— Nu, nu, nu. Nu fac asta. *Bitte nicht, oh, bitte nicht…*

Sachs dădu din cap şi strânse braţul tinerei. Începu să vorbească în microfon, aşteptând încordată reacţia lui, însă Rhyme o surprinse spunându-i:

— În regulă, Amelia, las-o baltă. Întreab-o doar ce s-a întâmplat când au sosit acolo.

Fata povesti cum îl lovise cu piciorul şi fugise într-un tunel alăturat.

— Îl lovesc iar, spuse ea cu o anume satisfacţie. Îi zboară mănuşa. Pe urmă se enervează şi dă să mă stranguleze. El…

— Fără mănuşă pe mână? interveni Rhyme.

Sachs repetă întrebarea şi Monelle zise:

— Da.

— Amprente, excelent! strigă Rhyme, iar glasul i se auzi spart în cască. Când s-a întâmplat asta? Cu cât timp în urmă?

Monelle bănuia că în urmă cu o oră şi jumătate.

— Drace, mormăi Rhyme. Amprentele rămân pe piele o oră, cel mult nouăzeci de minute. Poţi lua amprente de pe piele, Amelia?

— N-am mai făcut asta.

— Păi, o s-o faci. Dar repede. În valiză trebuie să fie un pachet pe care scrie Kromekote. Scoate un carton de-acolo.

Ea găsi un teanc de cartoane lucioase, ca hârtia fotografică.

— L-am găsit. Trebuie să-i pun praf pe gât?

— Nu. Presează cartonul, cu partea lucioasă în jos, pe pielea ei, acolo unde crede că a atins-o. Apasă vreo trei secunde.

Sachs se conformă, în vreme ce Monelle privea cerul cu stoicism. Pe urmă, urmând instrucţiunile lui Rhyme, întinse pe carton o pudră metalică, folosind o pensulă.

— Ei bine? întrebă nerăbdător Rhyme.

— Nu e bine. Forma unui deget. Dar fără linii vizibile. Să arunc cartonul?

— Niciodată să nu arunci *ceva* de la locul unei crime, Sachs, o dădăci el cu asprime. Adu-l aici. Vreau să-l văd.

— Încă ceva, cred că uit, zise Monelle. El mă atinge.

— Adică te-a molestat? întrebă Sachs cu blândeţe. Te-a violat?

— Nu, nu. Nu sexual. Atinge umărul meu, faţa, în spatele urechii. Cotul. M-a strâns. Nu ştiu de ce.

— Ai auzit, Lincoln? A atins-o. Dar se pare că nu pentru a obţine vreo plăcere.

— Da.

— *Und…* Şi alt lucru uit, spuse Monelle. Vorbea germana. Nu bine. Parcă învăţat doar la şcoală. Şi îmi zice Hanna.

— Cum i-a zis?

— Hanna, repetă Sachs în microfon. Ştii cumva de ce? o întrebă pe fată.

— Nu. Dar numai aşa îmi zice. Parcă-i place să rostească numele.

— Ai auzit asta, Lincoln?

— Da, am auzit. Acum du-te la locul infracţiunii. Trece timpul.

Când Sachs se ridică în picioare, Monelle întinse brusc mâna şi-o apucă de încheietură.

— Domnişoară… Sachs. Eşti germană?

Ea zâmbi şi răspunse:

— Asta a fost demult. Cu vreo câteva generaţii în urmă.

Monelle dădu din cap. Apăsă palma lui Sachs pe obrazul ei.

— *Vielen Dank.* Mulţumesc, domnişoară Sachs. *Danke schön.*

SUSNEC 823

Înfăţişare	Reşedinţă	Vehicul	Alte observaţii
Bărbat caucazian constituţie zveltă Haine de culoare închisă Mănuşi vechi, din piele roşcată de ied Aftershave, ca să acopere alt miros? Cagulă? Bleumarin? Mănuşile sunt de culoare închisă	Prob. are o locuinţă sigură	Taxi	Cunoaşte procedurile de colectare a probelor materiale Posibil să aibă dosar penal Cunoaşte structura amprentelor Armă – Colt calibru 32 Leagă victimele cu noduri ciudate Îl atrage „vechiul” A numit-o „Hanna” pe o victimă Cunoaşte germana elementară

CINCISPREZECE

Cele trei lanterne cu halogen ale brigăzii de intervenţii se aprinseră, proiectând un şuvoi de lumină albă, spectrală, în tunelul macabru.

Singură acum la locul infracţiunii, Sachs aruncă o privire spre podea. Ceva se schimbase. Ce anume? Îşi scoase din nou arma şi se lăsă pe vine.

— E aici, şopti ea, retrăgându-se după un stâlp.

— Ce? întrebă Rhyme.

— Susnecul s-a întors. Erau nişte şobolani morţi aici. Au dispărut.

Auzi în cască râsul lui Rhyme.

— Ce-i aşa de hazliu?

— Nu, Amelia. Prietenii lor le-au luat leşurile.

— Prietenii lor?

— Am avut cândva un caz în Harlem. Un cadavru dezmembrat, descompus. Multe oase erau ascunse pe o rază mare în jurul bustului. Craniul era într-un butoi de benzină, degetele de la picioare sub nişte grămezi de frunze… Cei din cartier erau înnebuniţi. Presa vorbea despre satanişti, criminali în serie. Ghici care s-a dovedit a fi criminalul.

— N-am idee, spuse ea înţepată.

— Chiar victima. S-a sinucis. Ratonii, şobolanii şi veverițele au luat bucăţi din cadavru. Ca pe nişte trofee. Nimeni nu ştie de ce, dar le plac suvenirurile. Spune-mi, unde eşti acum?

— La capătul rampei.

— Ce vezi?

— Un tunel larg. Două tunele laterale, mai înguste. Tavanul drept, susţinut de stâlpi din lemn. Stâlpii sunt putreziţi şi crestaţi. Podeaua este din beton vechi, acoperit cu pământ.

— Şi bălegar?

— Aşa se pare. În centru, chiar în faţa mea, e stâlpul de care a fost legată fata.

— Ferestre?

— Nu. Nici uşi.

Se uită cu atenţie în tunelul larg, a cărui podea dispărea într-un univers întunecat, la mii de kilometri distanţă. Simţi apăsarea disperării.

— E prea mare! Prea mult spaţiu de cercetat.

— Amelia, calmează-te.

— Aici n-o să găsesc niciodată *nimic.*

— Ştiu că pare copleşitor. Dar nu uita că ne interesează doar trei tipuri de probe materiale. Obiecte, materii corporale şi urme. Asta-i tot. E mai puţin descurajant dacă gândeşti în felul ăsta.

Ţie ţi-e uşor să vorbeşti.

— Iar locul crimei nu-i aşa de mare pe cât pare. Concentrează-te asupra locurilor pe unde-au mers ei. Du-te la stâlp.

Sachs porni într-acolo. Privind în jos.

Lanternele cu halogen erau puternice, dar şi îngroşau umbrele, dezvăluind zeci de locuri unde s-ar fi putut ascunde răpitorul. O străbătu un fior pe şira spinării. Stai aproape, Lincoln, îşi zise ea în silă. Da, sunt supărată, dar vreau să te aud. Răsuflă sau zi ceva.

Se opri şi îndreptă lanterna polarizată spre pământ.

— Peste tot e măturat? întrebă Rhyme.

— Da. Ca şi data trecută.

Vesta antiglonţ îi freca sânii, deşi purta sutien şi maiou şi, oricât de cald era afară, în tunel aerul era înăbuşitor. Pielea o înţepa şi simţea o teribilă dorinţă să se scarpine sub vestă.

— Sunt la stâlp.

— Aspiră zona pentru eventuale probe.

Sachs porni aspiratorul. Detesta zgomotul pe care-l făcea. Acoperea sunetele de paşi apropiindu-se, de piedici de armă trase, de cuţite scoase din teacă. Se uită involuntar în spatele ei, o dată, de două ori. Era gata să scape aspiratorul când duse mâna la armă.

Sachs se uită la urma de pe pământ, acolo unde zăcuse corpul lui Monelle. *Eu sunt el. O târăsc până aici. Ea mă loveşte cu piciorul. Eu mă clatin…*

Monelle ar fi putut să lovească doar într-o direcţie, departe de rampă.

Sachs presupunea că suspectul nu căzuse. Ceea ce însemna că trebuia să se sprijine pe picioare.

Sachs merse un metru sau doi în beznă.

— Bingo! strigă ea.

— Ce e? Spune-mi!

— Urme de paşi. A omis să măture într-un loc.

— Nu-s paşii ei?

— Nu. Ea poartă pantofi sport. Ăştia au tălpile netede ca la pantofii de lac. Două urme clare. O să ştim ce număr poartă.

— Nu, n-o să ştim asta. Tălpile pot fi mai mari sau mai mici decât laba piciorului. Dar s-ar putea să aflăm ceva. În trusa de instrumente există o imprimantă electrostatică. E o cutie mică şi are o baghetă pe ea. Lângă ea trebuie să fie nişte coli de acetofan. Scoate hârtia de pe una, pune coala pe urmele de paşi şi trece bagheta peste ea.

Ea găsi dispozitivul şi realiză două imagini ale urmelor. Le vârî cu atenţie într-un plic de hârtie. Sachs se întoarse la stâlp.

— Iar aici e un fragment de pai din mătură.

— De unde?

— Scuze, spuse ea repede. Nu ştiu de unde e. Un fragment de pai. Îl iau şi-l pun într-o pungă.

Încep să mă prind cum se mânuiesc creioanele astea. Hei, Lincoln, ticălosule, ştii cum o să serbez retragerea mea definitivă din activitatea de la locul crimei? O să mă duc la un restaurant chinezesc.

Lanternele cu halogen nu puteau lumina tunelul lateral în care fugise Monelle. Sachs se opri la linia dintre lumină şi întuneric, pe urmă porni printre umbre. Fasciculul lanternei mătura podeaua din faţa ei.

— Vorbeşte-mi, Amelia.

— Nu văd mare lucru. A măturat şi pe-aici. Doamne, se gândeşte la toate.

— *Ce* vezi?

— Doar urma în praf.

O atac pe fată, o dobor. Sunt dement. Furios. Încerc s-o strangulez.

Sachs privea cu atenţie pământul.

— Aici e ceva… urme de genunchi! Când o strangula, trebuie să-i fi încălecat talia. A lăsat urme de genunchi pe care a omis să le măture.

— Printează-le.

Ea făcu ce i se ceruse, de astă dată mai repede. Pricepuse modul de funcţionare al dispozitivului. Tocmai vâra printul în plic, când îi atrase atenţia altceva. Altă urmă în praf.

Ce-i asta?

— Lincoln… mă uit la locul unde… se pare că aici a căzut mănuşa. Când se luptau.

Aprinse lanterna polarizată. Şi nu-i veni să creadă ce vedea.

— O amprentă. Am găsit o amprentă digitală!

— Ce? întrebă Rhyme neîncrezător. Nu e a ei?

— Nu, nu poate fi. Văd praful în care a zăcut ea. A avut mâinile încătuşate tot timpul. Amprenta e în locul de unde a ridicat mănuşa. Poate s-a gândit că o să măture şi acolo, dar a uitat. E o amprentă minunată!

— Presară pudră, lumineaz-o şi fă o poză în mărime naturală.

După numai două încercări, obţinu o fotografie clară. Se simţea de parcă ar fi găsit pe stradă o bancnotă de o sută de dolari.

— Aspiră în zonă, pe urmă întoarce-te la stâlp. Cercetează terenul, îi zise el.

Sachs începu să meargă pe podea, înainte şi înapoi. Făcea câte un pas, apoi se oprea.

— Nu uita să te uiţi şi în sus, îi aminti el. Am prins odată un susnec graţie unui singur fir de păr aflat pe tavan. Îşi încărcase pistolul cu un glonţ de calibrul 38, iar reculul armei îi smulsese un fir de păr de pe mână, care s-a lipit pe tavan.

— Mă uit. E un tavan din cărămidă. Murdar. Nimic altceva. Niciun loc unde să ascunzi ceva.

Nicio bordură sau prag de uşă.

— Unde sunt indiciile pe care le-a lăsat? întrebă Rhyme.

— Nu văd nimic.

Înainte şi înapoi. Trecură cinci minute. Şase, şapte.

— Poate că n-a lăsat nimic de data asta, sugeră Sachs. Poate că Monelle e ultima victimă.

— Nu, spuse Rhyme hotărât.

Pe urmă, în spatele unui stâlp de lemn, un licăr îi atrase atenţia.

— E ceva în colţ… Da. Asta e.

— Fă mai întâi o poză.

Ea făcu o fotografie, pe urmă luă cu creioanele un ghemotoc de pânză albă.

— Lenjerie intimă de femeie. Umedă.

— Spermă?

— Nu ştiu, zise ea, întrebându-se dacă avea să-i ceară s-o miroasă.

Rhyme ordonă:

— Aprinde lanterna polarizată. Proteinele or să strălucească.

Sachs luă lanterna şi-o aprinse. Lumină bucata de pânză, dar lichidul nu strălucea.

— Nu.

— Pune-o într-o pungă de plastic. Altceva? întrebă Rhyme nerăbdător.

— O frunză. Lungă, subţire, ascuţită la un capăt.

Fusese ruptă cu ceva timp în urmă, era uscată şi devenise cafenie.

Îl auzi pe Rhyme oftând dezamăgit.

— În Manhattan există vreo opt mii de specii de plante cu frunze căzătoare, explică el. Nu ne prea ajută. Ce e sub frunză?

De ce crede că ar trebui să fie ceva?

Dar era. O bucată mică de hârtie. Pe o parte era albă, iar pe cealaltă erau desenate fazele Lunii.

— Luna? se întrebă Rhyme. Amprente? Pulverizează ninhidrină şi luminează repede cu lanterna.

Fasciculul lanternei polarizate nu dezvălui nimic.

— Asta-i tot.

Tăcere preţ de o clipă.

— Pe ce stau indiciile?

— Păi, nu ştiu.

— *Trebuie* să ştii.

— Ei bine, pe jos, răspunse ea enervată. Pe pământ.

Pe ce altceva puteau să stea?

— E la fel ca pământul din jur?

— Da. Pe urmă se uită mai atent. Drace, era diferit. Ei, nu tocmai. Are altă culoare.

Întotdeauna avea dreptate?

Rhyme o instrui:

— Pune-l într-o pungă de hârtie.

În vreme ce ea aduna pământul, el zise:

— Amelia.

— Da.

— El nu-i acolo, o asigură Rhyme.

— Aşa cred.

— Am simţit ceva în glasul tău.

— N-am nimic, spuse ea repede. Miros aerul… Are iz de sânge, pământ şi mucegai. Şi din nou aftershave.

— Ca şi cel dinainte?

— Da.

— De unde vine?

Trăgând aer pe nări, Sachs merse în spirală, până când ajunse la alt stâlp de lemn.

— De-aici. E mai puternic aici.

— Ce-nseamnă „aici", Amelia? Tu eşti picioarele *şi* ochii mei, nu uita asta.

— Unul dintre stâlpii ăştia de lemn. Cum e ăla de care-a fost legată fata. La vreo cinci metri distanţă.

— Deci s-ar fi putut sprijini de el. Ceva amprente?

Ea pulverizează ninhidrină şi luminează stâlpul.

— Nu. Dar mirosul e foarte puternic.

— Ia un fragment de stâlp de unde miroase cel mai tare. În valiză e o sculă. Neagră. Un burghiu portabil. Ia un vârf pentru probe – e ca o floare de burghiu scobită – şi pune-l în capătul uneltei. E ceva care se numeşte mandarină. E un…

— Am şi eu un burghiu, îl întrerupse ea.

— Aha, făcu Rhyme.

Sachs scoase cu burghiul un fragment de stâlp, apoi îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

— Îl pun în pungă de plastic?

El aprobă.

Se simţea slăbită, îşi înclină capul şi i se tăie răsuflarea. Nu era deloc aer acolo.

— Altceva? întrebă Rhyme.

— Nu mai văd să fie altceva.

— Sunt mândru de tine, Amelia. Vino încoace şi adu-ţi comorile cu tine.

ŞAISPREZECE

— Ai grijă, răcni Rhyme.

— Sunt expert în treaba asta.

— E nouă sau veche?

— Şşşt, făcu Thom.

— Ah, Iisuse! Lama e veche sau nouă?

— Nu respira… Aşa, asta e. Obraji netezi ca nişte buci de sugar.

Procedura era cosmetică, nu judiciară.

Thom îl bărbierea pe Rhyme pentru prima dată după o săptămână. Îl spălase şi pe cap şi-i pieptănase părul pe spate.

Cu o jumătate de oră în urmă, aşteptând-o pe Sachs cu probele materiale, Rhyme îl trimisese pe Cooper afară din cameră, în vreme ce Thom pregătise un cateter şi manevrase tubul. După ce îşi terminase treaba, Thom se uitase la Rhyme şi spusese:

— Arăţi ca dracu'. Eşti conştient de asta?

— Nu-mi pasă. De ce mi-ar păsa?

Dându-şi imediat seama că, de fapt, îi păsa.

— Ce zici de un bărbierit? întrebase tânărul.

— N-avem timp.

Însă adevărata lui grijă era că, dacă doctorul Berger l-ar fi văzut curat, ar fi fost mai puţin înclinat să-l ajute să se sinucidă. Un pacient cu aspect neîngrijit e un pacient deznădăjduit.

— Şi o baie.

— Nu.

— Acum avem oaspeţi, Lincoln.

Până la urmă Rhyme mormăise:

— În regulă.

— Şi să-ţi dai jos pijamaua aia, ce zici?

— Cu pijamaua ce mai e?

Dar şi asta însemna că era de acord.

Acum, spălat şi ras, îmbrăcat cu jeanşi şi o cămaşă albă, Rhyme ignoră oglinda pe care asistentul lui i-o ţinea în faţă.

— Ia-o de-aici.

— O remarcabilă ameliorare.

Lincoln Rhyme pufni dispreţuitor.

— Până se întorc ei, o să fac o plimbare, anunţă el şi îşi lăsă capul pe pernă.

Mel Cooper se întoarse către el cu un aer surprins.

— În mintea lui, îi explică Thom.

— În mintea ta?

— Îmi imaginez, spuse Rhyme.

— Ăsta da obicei, zise Cooper.

— Mă pot plimba prin orice cartier vreau, fără să fiu jefuit. Pot să hoinăresc prin munţi fără să obosesc. Mă pot *căţăra* pe un munte, dacă vreau. Pot căsca gura la vitrinele de pe Fifth Avenue. Sigur, lucrurile pe care le văd nu se află neapărat acolo. Şi ce dacă? La fel e şi cu stelele.

— Cum adică? întrebă Cooper.

— Lumina stelelor pe care o vedem noi are o vechime de mii sau milioane de ani. Până când ajunge la pământ, astrele s-au deplasat. Nu se mai află unde le vedem noi.

Rhyme oftă, copleşit de oboseală.

— Cred că unele dintre ele s-au şi stins şi-au dispărut.

Închise ochii.

— Ne face zile fripte.

— Nu neapărat, îi răspunse Rhyme lui Lon Sellitto.

Sellitto, Banks şi Sachs tocmai se întorseseră de la locul infracţiunii.

— Lenjerie intimă, Luna şi o plantă, zise pesimistul bine dispus Jerry Banks. Nu e chiar o hartă rutieră.

— Şi pământ, îi aminti Rhyme, care aprecia întotdeauna valoarea mostrelor de sol.

— Ai idee ce înseamnă toate astea? întrebă Sellitto.

— Nu încă, spuse Rhyme.

— Unde-i Polling? murmură Sellitto. *Tot* n-a răspuns la pager.

— Nu l-am văzut, zise Rhyme.

În pragul uşii apăru o siluetă.

— Cum te văd şi cum mă vezi, mormăi cu glas baritonal străinul.

Rhyme îi făcu semn să intre bărbatului uscăţiv. Avea un aer sobru, însă pe chipul lui prelung apăru deodată un zâmbet cald, cum i se întâmpla în clipele de răgaz. Terry Dobyns era chintesenţa Departamentului de Ştiinţa Comportamentului din poliţia newyorkeză. Studiase la Quantico cu specialiştii FBI-ului şi era licenţiat în ştiinţe juridice şi psihologie.

Psihologul îndrăgea opera şi fotbalul, iar atunci când Lincoln Rhyme se trezise la spital după accidentul avut în urmă cu trei ani, îl văzuse pe Dobyns stând lângă el şi ascultând *Aida* la un walkman. Petrecuse următoarele trei ore susţinând ceea ce se dovedise a fi prima dintre numeroasele şedinţe de consiliere despre starea lui Rhyme.

— Ia zi, ce scrie la manual despre oamenii care nu răspund la telefon?

— Mă analizezi mai târziu, Terry. Ai auzit de susnecul nostru?

— Câte ceva, zise Dobyns, cercetându-l pe Rhyme cu privirea.

Nu era medic, dar ştia fiziologie.

— Te simţi bine, Lincoln? Pari puţin slăbit.

— Am făcut ceva antrenament azi, recunoscu Rhyme. Şi-am tras un pui de somn. Ştii ce ticălos leneş sunt.

— Da, bine. Tu eşti ăla care m-a sunat la ora trei dimineaţa să mă întrebe ceva despre un infractor şi nu putea înţelege de ce eram în pat. Care-i treaba? Îţi trebuie un profil?

— Ne ajută orice ne poţi spune.

Sellitto îl puse în temă pe Dobyns, care – aşa cum îşi amintea Rhyme de pe vremea când lucrau împreună – nu-şi nota niciodată ceva, ci reuşea să reţină tot ce auzea în capul împodobit cu un păr roşu închis.

Psihologul se duse în faţa tabelului de pe perete, privindu-l din când în când, în timp ce asculta glasul murmurat al detectivului.

Ridică un deget, întrerupându-l pe Sellitto.

— Victimele, victimele… Toate au fost găsite sub pământ. Una îngropată, alta într-un subsol, alta în tunel.

— Corect, confirmă Rhyme.

— Continuă.

Sellitto continuă, explicându-i cum fusese salvată Monelle Gerger.

— Da, în regulă, zise absent Dobyns.

Pe urmă se opri din mers şi se întoarse iarăşi către perete. Îşi depărtă picioarele şi, cu mâinile în şolduri, se uită la puţinele date strânse despre Susnec 823.

— Zi-mi mai multe despre ideea ta, Lincoln. Că-i plac lucrurile vechi.

— Nu ştiu cum să-ţi spun. Până acum, indiciile lui au legătură cu New York-ul istoric. Materiale de construcţie de la începutul secolului, ţarcuri de vite, sistemul de încălzire centrală.

Dobyns păşi brusc în faţă şi lovi planşa cu palma.

— Hanna. Vorbeşte-mi despre Hanna.

— Amelia, zise Rhyme.

Ea îi spuse lui Dobyns cum i se adresase susnecul lui Monelle Geiger, numind-o Hanna fără vreun motiv evident.

— Fata spunea că individului părea să-i placă să rostească numele ăsta. Şi-i vorbea în germană.

— Şi şi-a asumat un mic risc atunci când a răpit-o, nu? remarcă Dobyns. Taxiul, la aeroport, era sigur pentru el. Dar să se ascundă

într-o spălătorie… Trebuie să fi fost serios motivat ca să răpească pe cineva de naţionalitate germană.

Dobyns îşi răsuci o şuviţă de păr roşcovan în jurul unui deget lung şi se lăsă într-unul din scaunele împletite, întinzându-şi picioarele în faţă.

— Bun, să încercăm să ne facem o idee. Subteranul… asta-i cheia. Şi-mi spune că e o persoană care ascunde ceva, iar când aud asta, încep să mă gândesc la isterie.

— Nu acţionează isteric, zise Sellitto. E chiar al naibii de calm şi calculat.

— Nu isteric în sensul ăsta. E o categorie de tulburări mintale. Se manifestă când ceva traumatic se întâmplă în viaţa pacientului, iar subconştientul *converteşte* acea traumă în altceva. În isteria clasică de conversie, se observă simptome fizice – greaţă, dureri, paralizie. Dar cred că aici avem de-a face cu o situaţie adiacentă. Disociere – aşa se numeşte atunci când reacţia la traumă afectează mintea, nu corpul. Amnezie isterică, stări de rătăcire. Şi personalităţi multiple.

— Jekyll şi Hyde?

De astă dată, Mel Cooper reacţionase mai repede ca Banks, preluându-i rolul.

— Ei bine, nu cred că are cu adevărat personalitate multiplă, continuă Dobyns. E un diagnostic foarte rar, iar pacientul clasic e tânăr şi are un IQ mai mic decât omul vostru. Făcu semn către planşa de pe perete. Ăsta-i viclean şi isteţ. Un infractor cu un plan bine pus la punct, e limpede. Dobyns îşi aruncă privirea pe fereastră. Asta-i interesant, Lincoln. Cred că susnecul vostru adoptă cealaltă personalitate atunci când i se potriveşte – când vrea să ucidă – şi asta-i important.

— De ce?

— Din două motive. Mai întâi, ne spune ceva despre personalitatea lui de bază. El e cineva care a fost instruit – poate unde lucrează, poate prin educaţie – să ajute oamenii, nu să le facă

rău. Un preot, un consilier, un politician, un lucrător în asistenţa socială. Şi în al doilea rând, cred că înseamnă că şi-a găsit o copie. Dacă puteţi afla care-i asta, poate găsiţi o pistă către el.

— Ce fel de copie?

— E posibil să fi vrut să ucidă de multă vreme. Dar nu a acţionat până când nu şi-a găsit un model. Poate într-o carte sau într-un film. Sau cineva pe care îl cunoaşte. E cineva cu care se poate identifica şi ale cărui crime îi dau, de fapt, permisiunea de a ucide. Aici o să risc o presupunere…

— Dă-i drumul, zise Rhyme. Dă-i drumul.

— Obsesia lui pentru istorie îmi spune că personalitatea lui e a unui personaj din trecut.

— Din viaţa reală?

— Asta n-aş putea spune. Poate e fictiv, poate nu. Hanna, oricine-ar fi ea, figurează undeva în povestea asta. Şi Germania. Sau germanii americani.

— Ai idee ce l-a putut aduce în starea asta?

— Freud credea că principala cauză e – ce altceva? – conflictul sexual în stadiul oedipian. În zilele noastre, savanţii sunt de acord că eşecurile în dezvoltarea personalităţii sunt doar o cauză – orice traumă o poate declanşa. Şi nu trebuie să fie un singur eveniment. Poate fi un punct nevralgic al personalităţii, un şir lung de dezamăgiri personale sau profesionale. E greu de spus.

Ochii îi străluciră uitându-se la planşă.

— Dar sper din suflet să-l arestaţi în viaţă, Lincoln. Mi-aş dori mult să-l am pe canapeaua de analiză preţ de câteva ceasuri.

— Thom, ai scris toate astea?

— Da, şefu'.

— Dar am o întrebare, începu Rhyme.

Dobyns se întoarse.

— Aş zice că asta-i *întrebarea,* Lincoln: De ce lasă indiciile? Aşa e?

— Da. De ce lasă indiciile?

— Gândeşte-te la ce-a făcut… El vorbeşte cu tine. Nu e incoerent ca Fiul lui Sam sau ucigaşul zodiacal. Nu-i schizofrenic. Comunică – în limbajul *tău.* Limbajul criminaliştilor. De ce?

Dobyns mai făcu câţiva paşi prin cameră, cu ochii la planşă.

— Tot ce-mi vine în minte e că vrea să împartă vina. Înţelegi, pentru el e greu să omoare. Dar devine mai uşor dacă ne face complici. Dacă nu salvăm victimele la timp, morţile lor sunt parţial vina *noastră.*

— Păi asta-i bine, nu? întrebă Rhyme. Înseamnă că o să continue să ne dea indicii care se pot descifra. Altfel, dacă jocul e prea greu, nu mai împarte vina.

— Da, e-adevărat, spuse Dobyns, care nu mai zâmbea. Dar mai există un element în ecuaţie.

Sellitto oferi răspunsul.

— Numărul crimelor sporeşte.

— Corect, confirmă Dobyns.

— Cum poate lovi mai des? murmură Banks. Nu-i de-ajuns o dată la trei ore?

— A, o să găsească el o cale, continuă psihologul. Probabil că o să-nceapă să ia în vizor mai multe victime deodată.

Dobyns îşi îngustă ochii.

— Ia zi, ţi-e bine, Lincoln?

Broboane de sudoare apăruseră pe fruntea criminalistului, care strângea din pleoape.

— Sunt doar obosit. Prea multe emoţii pentru un infirm bătrân.

— O ultimă chestiune. Profilul victimelor e esenţial la crimele în serie. Dar în cazul ăsta avem sexe, vârste şi clase sociale diferite. Victimele sunt albi, însă el vânează într-un teritoriu unde predomină albii, deci aspectul ăsta nu e relevant statistic. Din tot ce ştim până acum, nu ne putem da seama de ce i-a ales pe oamenii ăştia. Dacă tu reuşeşti, ai putea să dai de el.

— Mulţumesc, Terry, zise Rhyme. Stai pe-aproape.

— Sigur, Lincoln. Dacă vrei.

Rhyme ordonă:

— Hai să ne uităm la probele materiale de la ţarcul pentru vite. Ce-avem? Lenjeria?

Mel Cooper adună sacoşele pe care le adusese Sachs de la locul faptei. Se uită la cea în care era lenjeria.

— Katrina Fashion, colecţia D'Amore, anunţă el. Bumbac sută la sută, bandă elastică. Materialul e făcut în SUA. Chiloţii au fost croiţi şi cusuţi în Taiwan.

— Poţi spune toate astea doar uitându-te la ei? întrebă Sachs neîncrezătoare.

— Nu, am citit aici, răspunse Cooper, arătând eticheta.

— Aha.

Ceilalţi râseră.

— Deci ne spune că a răpit altă femeie? întrebă Sachs.

— Probabil, zise Rhyme.

Cooper deschise sacoşa.

— Nu ştiu ce lichid e. O să fac o cromatografie.

Rhyme îi ceru lui Thom să-i aducă peticul de hârtie pe care erau desenate fazele Lunii. Îl studie cu atenţie. Un asemenea petic era o excelentă probă individualizată. Îl puteai potrivi la pagina de unde fusese rupt şi obţineai o legătură la fel de bună ca în cazul amprentelor.

Sigur, acum problema era că nu aveau pagina originală. Se întrebă dacă aveau s-o găsească vreodată. Suspectul putea s-o fi distrus după ce rupsese peticul ăsta. Totuşi, Lincoln Rhyme prefera să creadă că n-o făcuse. Îi plăcea să-şi imagineze că se afla undeva. Aşteptând să fie găsită. Aşa cum îşi imaginase întotdeauna sursele probelor: automobilul de pe care se desprinsese o frântură de vopsea, degetul care-şi pierduse unghia, ţeava armei prin care trecuse glonţul găsit în corpul victimei. Aceste surse – totdeauna

aflate în preajma suspectului – căpătau personalitate proprie în mintea lui Rhyme. Puteau fi tiranice sau chinuitoare.

Sau misterioase.

Fazele Lunii

Rhyme îl întrebă pe Dobyns dacă suspectul putea simţi imboldul să acţioneze ciclic.

— Nu. Luna nu e în faza maximă acum. Au trecut patru zile de la ultima Lună nouă.

— Deci Lunile astea înseamnă altceva.

— Dacă sunt într-adevăr Luni, spuse Sachs.

Încântată de sine şi pe bună dreptate, îşi zise Rhyme.

Apoi spuse:

— Bună remarcă, Amelia. Poate vorbeşte despre cercuri. Despre cerneală. Despre hârtie. Despre geometrie. Despre planetariu…

Rhyme îşi dădu seama că tânăra îl privea cu atenţie. Poate că tocmai observase că se bărbierise, că avea părul pieptănat, că îşi schimbase hainele.

Şi în ce dispoziţie era ea acum? se întrebă. Supărată pe el sau degajată? Nu putea spune. În clipa aia, Amelia Sachs era la fel de enigmatică precum Susnecul 823.

În hol se auzi bipul faxului. Thom se duse acolo şi se întoarse cu două coli de hârtie.

— E de la Emma Rollins, anunţă el.

Ridică hârtiile în faţa ochilor lui Rhyme.

— Rezultatul inspectării băcăniilor. Unsprezece magazine din Manhattan au vândut rasoale de vită unor clienţi care au cumpărat mai puţin de cinci bucăţi în ultimele două zile.

Thom se îndreptă spre planşă, apoi se uită la Rhyme.

— Scriu numele băcăniilor?

— Sigur. O să avem nevoie de ele mai târziu pentru confruntări.

Thom trecu numele pe planşă.

B'way & 82nd,
ShopRite
B'way & 96th,
Anderson Foods
Greenwich & Bank,
ShopRite
2nd Ave., 72nd-73rd.,
Grocery World
Battery Park City,
J & G's Emporium
1709 2nd Ave.,
Anderson Foods
34th & Lex.,
Food Warehouse
8th Ave. & 24th,
ShopRite
Houston & Lafayette,
ShopRite
6th Ave. & Houston,
J & G's Emporium
Greenwich & Franklin,
Grocery World

— Astea reduc zona la întregul oraş, zise Sachs.

— Răbdare, spuse agitatul Lincoln Rhyme.

Mel Cooper examina paiul pe care-l găsise Sachs.

— N-are nimic deosebit.

Îl aruncă pe masă.

— E nou? întrebă Rhyme.

Dacă ar fi fost aşa ar fi putut cerceta magazinele care vânduseră mături şi rasoale de vită în aceeaşi zi.

Însă Cooper zise:

— M-am gândit la asta. Are vreo şase luni sau mai mult.

Începu să scuture hainele nemţoaicei deasupra unei bucăţi de hârtie.

— E ceva aici, spuse el, examinând hârtia. Pământ.

— Destul pentru un test al gradientului?

— Nu. De fapt, e doar praf. Probabil de la locul infracţiunii.

Cooper se uită la restul materiei pe care o periase de pe hainele pătate de sânge.

— Praf de cărămidă. De ce-o fi atât de mult?

— De la şobolanii pe care i-am împuşcat. Zidul era din cărămidă.

— I-ai împuşcat? La locul unei infracţiuni?

Sachs se justifică:

— Păi, da. Se suiseră toţi pe fată.

Rhyme era furios, dar o lăsă baltă. Adăugă doar:

— Toate *tipurile* de elemente contaminate de la un foc de armă. Plumb, arsenic, carbon, argint.

— Şi aici… încă un fragment de piele roşie. De la mănuşă. Şi… Avem altă fibră. Diferită.

Criminaliştilor le plac fibrele. Cea pe care o aveau era un fir subţire, gri, de-abia vizibil cu ochiul liber.

— Excelent, spuse Rhyme. Şi altceva?

— Şi asta-i fotografia de la locul infracţiunii, zise Sachs, şi amprentele.

Cea de pe gâtul ei şi de unde susnecul a ridicat mănuşa.

I le aşeză în faţă.

— Bine, spuse Rhyme, privindu-le cu atenţie.

Pe chipul tinerei poliţiste apăru o sclipire de triumf şovăitor – asaltul învingătorului, care e latura opusă a dispreţului de sine pentru lipsă de profesionalism.

SUSNEC 823

Înfăţişare	Reşedinţă	Vehicul	Alte observaţii

Bărbat caucazian constituţie zveltă Haine de culoare închisă Mănuşi vechi, din piele roşcată de ied Aftershave, ca să acopere alt miros? Caligulă? Bleumarin? Mănuşi de culoare închisă	Prob. are o locuinţă sigură Situată lângă: B'way & 82nd, ShopRite B'way & 96th, Anderson Foods Greenwich & Bank, ShopRite 2nd Ave., 72nd-73rd., Grocery World Battery Park City, J & G's Emporium 1709 2nd Ave., Anderson Foods 34th & Lex., Food Warehouse 8th Ave. & 24th, ShopRite Houston & Lafayette, ShopRite 6th Ave. & Houston, J & G's Emporium Greenwich & Franklin, Grocery	Taxi Model recent de limuzină, gri deschis, argintiu, bej	Cunoaşte procedurile de colectare a probelor materiale Posibil să aibă dosar penal Cunoaşte structura amprentelor Armă – Colt calibru 32 Leagă victimele cu noduri ciudate Îl atrage „vechiul" A numit-o „Hanna" pe o victimă Cunoaşte germana elementară Îl atrag locurile subterane Dublă personalitate Poate fi preot, asistent social, consilier

	World		

Rhyme studia pozele amprentelor când auzi paşi pe scări. Apăru Jim Polling. Intră în cameră, fu surprins de eleganţa lui Lincoln Rhyme şi se îndreptă către Sellitto.

— Tocmai am fost la locul infracţiunii, zise el. Aţi salvat victima. Grozavă treabă, băieţi.

Făcu semn spre Sachs, ca să arate că lauda îi era şi ei adresată.

— Dar ticălosul a răpit pe altcineva?

— Sau e pe cale s-o facă, murmură Rhyme, cu ochii la amprente.

— Acum ne ocupăm de indicii, zise Banks.

— Jim, am încercat să dau de tine, spuse Sellitto. Te-am căutat la biroul primarului.

— Am fost cu şefu'. A trebuit să se milogească pentru nişte oameni în plus. A obţinut încă cincizeci de oameni de la Departamentul de Securitate al ONU.

— Căpitane, trebuie să discutăm ceva. Avem o problemă. S-a întâmplat ceva la locul ultimei infracţiuni.

O voce neauzită până atunci bubui în încăpere:

— Problemă? Cine are o *problemă*? Noi n-avem probleme aici, nu? Absolut deloc.

Rhyme ridică privirea spre bărbatul înalt, zvelt din pragul uşii. Era negru ca tăciunele, purta un ridicol costum verde şi pantofi care străluceau ca nişte oglinzi cafenii. Lui Rhyme i se strânse inima.

— Dellray.

— Lincoln Rhyme. Braţul de oţel al New Yorkului. Salut, Lon. Jim Polling, ce mai învârţi, amice?

În spatele lui Dellray erau încă şase bărbaţi şi o femeie. Rhyme pricepu imediat de ce se aflau acolo agenţii federali. Dellray îşi aruncă ochii spre cei din încăpere, îşi îndreptă o clipă atenţia spre Sachs, apoi îşi mută privirea.

— Ce vrei? întrebă Polling.

Dellray zise:

— Nu v-aţi prins, domnilor. Aţi ieşit din combinaţie. Vă-nchidem jocul. Da, domnilor. Cum se face cu pariorii.

ŞAPTESPREZECE

Unul de-ai noştri.

Aşa îl vedea Dellray pe Lincoln Rhyme în vreme ce trecea pe lângă pat. Paraliticii formau un club unde te duceai să strici petrecerea făcând glume, semne, clipind din ochi cu subînţeles. Ştii că te iubesc, bătrâne, pen'că mă râd de tine.

Lincoln Rhyme învăţase că atitudinea asta devenea obositoare foarte, foarte curând.

— Ete la ăsta, zise Dellray, arătând spre Clinitron. E o chestie ca-n *Star Trek.* Comandante Riker, mişcă-ţi curu' în navetă.

— Pleacă de-aici, Dellray, spuse Polling. E cazul nostru.

— Şi cum se simte pacientu' nostru, doctor Crusher?

Căpitanul păşi în faţă, ca un cocoş pe care uscăţivul agent FBI îl depăşea în înălţime.

— Dellray, auzi ce-ţi spun? Pleacă.

— Mamăă, poate-mi iau şi eu o chestie ca asta, Rhyme. Să-mi pun curu-n ea, să văd un joc. Pă bune, Lincoln, cum te simţi? Au trecut ceva ani.

— Au bătut la uşă? îl întrebă Rhyme pe Thom.

— Nu, n-au bătut.

— N-aţi bătut la uşă, zise Rhyme. Aşa că vă sugerez să plecaţi.

— Am mandat, murmură Dellray, foşnind nişte hârtii în buzunarul de la piept.

Amelia Sachs îşi înfipse unghia arătătorului de la mâna dreaptă în degetul mare, care era pe cale să sângereze.

Dellray îşi roti privirea prin încăpere. Era vizibil impresionat de laboratorul lor improvizat, dar alungă repede senzaţia asta.

— Preluăm noi cazul. Scuze.

În douăzeci de ani de carieră în poliţie, Rhyme nu mai întâlnise o preluare a controlului atât de categorică.

— Las-o moartă, Dellray, începu Sellitto, ai dat buzna în cazul ăsta.

Agentul FBI îşi roti faţa neagră, lucioasă, până când îşi coborî privirea spre detectiv.

— Buzna? Buzna? N-am auzit o vorbă despre treaba asta. M-ai sunat tu?

— Nu.

— Atunci cine v-a turnat?

— Păi…

Sellitto, surprins, se uită la Polling, care spuse:

— Aţi primit o înştiinţare. Altceva nici nu trebuia să vă trimitem.

De astă dată pe un ton defensiv.

— O înştiinţare. Mda. Şi ia zi, cum a fost transmisă? Cu poştalionul? A fost trecută în registrul poliţiei? Zi-mi, Jim, la ce-i bună o înştiinţare peste noapte despre o operaţiune în plină desfăşurare?

Polling zise:

— Noi nu i-am văzut utilitatea.

— Noi? întrebă imediat Dellray.

Ca un chirurg ce-a observat o tumoare microscopică.

— *Eu* nu i-am văzut utilitatea, se răsti Polling. I-am spus primarului s-o considere o operaţiune locală. O ţinem sub control. Acuma şterge-o, Dellray.

— Şi-aţi crezut c-o puteţi termina la timp ca să apară la ştirile de la unşpe.

Rhyme fu surprins când îl auzi pe Polling strigând:

— Ce-am crezut noi nu e treaba ta, la dracu'. Ăsta-i blestematul nostru de caz.

Lincoln auzise de temperamentul legendar al căpitanului, dar nu-l văzuse niciodată manifestându-se.

— De fapt, acu-i bles-te-ma-tu' nos-tru de caz.

Dellray trecu pe lângă masa unde se aflau instrumentele lui Cooper.

Rhyme spuse:

— Nu face asta, Fred. Ne-am cam dumirit în privinţa tipului ăstuia. Lucrează cu noi, dar nu ne lua cazul. Susnecul ăsta nu seamănă cu nimic din ce-ai văzut tu.

Dellray zâmbi.

— Ia să vedem, ce-am auzit ultima oară despre „blestematu' " ăsta de caz. Că aţi pus un civil să facă investigaţia. Agentul aruncă o privire spre patul Clinitron. Aţi pus un agent de stradă să cerceteze locu' crimei. Aţi trimis militari să cumpere alimente.

— Probe materiale standard, Frederick, îi aminti enervat Rhyme.

Dellray părea dezamăgit.

— Dar brigada de intervenţie, Lincoln? Te-ai gândit la oamenii care plătesc taxe? Pe urmă mai e şi tăierea victimelor, ca-n *Masacrul din Texas…*

Cum de răsuflase informaţia asta? Toţi juraseră să păstreze secretul în privinţa dezmembrării lui T. J. Colfax.

— Şi ce-am auzit io, că băieţii lu' Haumann au găsit victima, da' n-au intrat imediat s-o salveze? Channel Five a avut un microfon de mare putere acolo. S-a auzit fata ţipând cinci minute bune 'nainte să trimiteţi pe cineva înăuntru. Se uită la Sellitto cu un rânjet strâmb. Lon, bătrâne, asta o fi *problema* de care tocma' vorbeai?

Aici ajunseseră, îşi zicea Rhyme. Îl intuiseră pe susnec, începeau să-i înveţe limbajul. Începeau să-l vadă. Brusc surprins, Lincoln înţelese că făcea din nou ce-i plăcea. După atâţia ani. Iar acum cineva urma să-i taie avântul. Clocotea de furie.

— Ia cazul, Fred, mormăi Rhyme. Dar nu ne îndepărta pe noi. Nu face asta.

— Aţi pierdut două victime, îi aminti Dellray.

— Am pierdut *una,* îl corectă Sellitto, privindu-l neliniştit pe Polling, încă exasperat. N-am putut face nimic pentru prima. A fost cartea de vizită a susnecului.

Dobyns, cu braţele încrucişate, nu dădu mare atenţie justificării. Însă Jerry Banks sări în sus.

— Acum ne-am prins cum acţionează. N-o să mai pierdem.

— Ba da, dacă băieţii de la intervenţii or să stea prin preajmă ascultând cum strigă victimele din toţi rărunchii.

Sellitto zise:

— A fost…

— Decizia *mea,* îl întrerupse Rhyme. A mea.

— Da' tu eşti civil, Lincoln. Deci nu putea fi decizia ta. Putea fi *sugestia* ta. Putea fi *recomandarea* ta. Da' nu cred c-a fost decizia ta.

Dellray îşi îndreptă iarăşi atenţia către Sachs. Cu ochii la ea, îi zise lui Rhyme:

— I-ai spus lui Peretti să nu cerceteze locu' crimei? A naibii treabă, Lincoln. De ce-ai ajuns să faci asta?

Rhyme zise:

— Eu sunt mai bun decât el.

— Peretti nu-i un băiat fericit. Nu, dom'le. El şi cu mine am stat la taclale cu Eckert.

Eckert? Comisarul-adjunct? Cum ajunsese să fie implicat în povestea asta?

Şi, uitându-se la Sachs, la ochii albaştri care-l priveau echivoc printre şuviţele de păr roşu, înţelese cum.

Rhyme o străpunse cu o căutătură pe care ea o evită imediat, apoi îi spuse lui Dellray:

— Ia să vedem… Peretti? Nu el e ăla care-a deschis traficul în locul unde stătuse susnecul ca să privească prima victimă? Nu el e ăla care-a dat drumul circulaţiei la locul crimei înainte de-a reuşi să obţinem nişte probe materiale adevărate? Locul crimei pe care Sachs, prezentă aici, a avut prevederea să-l izoleze. Sachs *a mea* a

procedat corect, iar Vince Peretti şi *toţi* ceilalţi au procedat greşit. Da, aşa e.

Sachs se uita la degetul ei, cu o privire care arăta că vedea ceva familiar. Scoase un şerveţel din buzunar şi-l înfăşură în jurul degetului însângerat.

Dellray conchise:

— Trebuia să ne chemaţi de la început.

— Ieşi, murmură Polling. Ceva i se aprinse în ochi şi ridică glasul. Ieşi dracului! ţipă el.

Până şi calmul Dellray clipi surprins şi se dădu înapoi din faţa stropilor de salivă ţâşniţi din gura căpitanului.

Rhyme se încruntă la Polling. Exista o şansă de-a salva ceva din caz, dar nu şi dacă Polling o lua razna.

— Jim…

Căpitanul îl ignoră.

— Afară! strigă el din nou. N-o să ne luaţi cazul!

Şi, spre surprinderea tuturor celor prezenţi, Polling sări înainte, îl înşfacă pe agentul FBI de reverele hainei lui verzi şi-l împinse la perete. După un moment de tăcere uluită, Dellray îl dădu înapoi pe căpitan cu vârfurile degetelor şi scoase un telefon mobil. I-l întinse lui Polling.

— Sună-l pe primar. Sau pe şefu' Wilson.

Polling se retrase instinctiv de lângă Dellray – un bărbat scund distanţându-se de unul înalt.

— Vrei cazul, ia-l dracului.

Căpitanul se îndreptă spre scară, apoi coborî. Uşa din faţă fu trântită cu zgomot.

— Doamne, Fred, spuse Sellitto, lucrează cu noi. Îl putem prinde pe nemernicul ăsta.

— Avem nevoie de brigada antitero, zise Dellray pe un ton de-a dreptul rezonabil. Voi nu sunteţi pregătiţi pentru aspectele teroriste.

— Ce aspecte teroriste? întrebă Rhyme.

— Conferinţa de pace de la ONU. Un turnător d-ai mei zice că umblă vorba c-o să se-ntâmple ceva la aeroport. Unde-au fost răpite primele victime.

— N-aş defini susnecul drept terorist, spuse Dobyns. Orice se petrece în mintea lui are motivaţie psihologică. Nu ideologică.

— Păi, adevăru-i că băieţii de la Quantico şi cu noi îl vedem aşa. Mă bucur c-aveţi altă părere. Da' aşa tratăm noi căzu'.

Rhyme renunţă. Oboseala îl seca de puteri. Îşi dorea ca Sellitto şi asistentul lui cu faţa plină de tăieturi de la ras să nu fi venit în dimineaţa aia. Îşi dorea să n-o fi cunoscut niciodată pe Amelia Sachs. Dorea să nu poarte ridicola cămaşă albă, scrobită, cu gulerul ţeapăn şi care-l făcea să simtă că n-are nimic pe dedesubt.

Îşi dădu seama că Dellray vorbea cu el.

— Scuză-mă, spuse Rhyme ridicând o sprânceană.

Dellray întrebă:

— Adică, n-ar putea fi şi politica un motiv?

— Motivele nu mă interesează, spuse Rhyme. Probele materiale mă interesează.

Dellray privi din nou spre masa lui Cooper.

— Aşa. Cazu-i al nostru. S-a-nţeles treaba asta?

— Nouă ce ne rămâne? întrebă Sellitto.

— Ne susţineţi cu cercetarea. Sau puteţi s-o lăsaţi baltă. Cam atât a rămas. Acu' o să luăm probele materiale, fără supărare.

Banks ezită.

— Dă-i-le, îi ordonă Sellitto.

Tânărul poliţist luă pungile cu probe de la locul ultimei infracţiuni şi le vârî într-o sacoşă de plastic mai mare. Dellray întinse mâinile. Banks se uită la degetele subţiri şi aruncă sacoşa pe masă, apoi se întoarse în capătul îndepărtat al camerei – locul poliţistului. Lincoln Rhyme era zona demilitarizată dintre ei, iar Amelia Sachs stătea pironită la capul patului lui Rhyme.

Dellray i se adresă:

— Agent Sachs.

După o pauză, cu ochii la Rhyme, ea răspunse:

— Da.

— Comisarul Eckert vrea să vii cu noi ca să ne raportezi despre locurile crimelor. Zicea că noua ta însărcinare o să înceapă luni.

Tânăra dădu din cap.

Dellray se întoarse către Rhyme şi zise cu sinceritate:

— Nu-ţi face griji, Lincoln. O să-l găbjim. O s-auzi curând că-i stă căpăţâna înfiptă-ntr-un par la porţile oraşului.

Le făcu semn colegilor lui, care luară probele materiale şi porniră spre scară. Din hol, Dellray o strigă pe Sachs:

— Ce faci, nu vii?

Ea stătea cu mâinile împreunate, ca o şcolăriţă aflată la o petrecere unde regreta că venise.

— Într-un minut.

Dellray dispăru pe scară.

— Ce javre, murmură Banks, aruncându-şi carnetul pe masă. Vă vine să credeţi?

Sachs se răsuci pe călcâie.

— Mai bine du-te, Amelia, zise Rhyme. Te aşteaptă maşina.

— Lincoln.

Se apropie de pat.

— E-n regulă, spuse el. Ai făcut ce trebuia să faci.

— Eu n-am treabă cu munca la locul crimei, izbucni ea. N-am vrut niciodată să fac asta.

— Şi n-o s-o mai faci. S-a rezolvat cu bine, nu?

Ea dădu s-o ia spre uşă, apoi se întoarse şi se răsti:

— Nu-ţi pasă de nimic în afara probelor materiale, nu-i aşa?

Sellitto şi Banks începură să se agite, dar ea îi ignoră.

— Ia zi, Thom, vrei s-o conduci pe Amelia?

Sachs continuă:

— Totu-i doar un joc pentru tine, nu? Monelle…

— Cine?

Ochii tinerei se aprinseră de mânie.

— Uite! Vezi? Nici măcar nu-ţi aminteşti numele ei. Monelle Gerger. Fata din tunel… era doar o piesă de joc pentru tine. Şobolanii mişunau pe corpul ei şi tu ai zis: „Asta-i firea lor". Asta-i *firea* lor? Ea n-o să mai fie niciodată acelaşi om, dar ţie nu-ţi păsa decât de preţioasele tale probe materiale.

— La victimele aflate în viaţă, zise Rhyme cu glas monoton, profesoral, rănile produse de rozătoare sunt întotdeauna superficiale. Avea nevoie de vaccin anti-rabic de la primul atac al şobolanilor. Ce mai contau încă vreo câteva muşcături?

— De ce nu-i cerem şi fetei părerea?

Zâmbetul lui Sachs era altul acum. Devenise nimicitor, ca al infirmierelor şi asistentelor care-i detestau pe infirmi. Se învârteau prin saloanele de reabilitare cu astfel de zâmbete. Deşi politicoasa Amelia Sachs nu-l fericise; şi-o dorea pe cea irascibilă.

— Spune-mi ceva, Rhyme. De fapt, de ce m-ai vrut pe mine?

— Thom, oaspetele nostru a stat mai mult decât trebuia. Vrei să…?

— Lincoln, începu asistentul.

— Thom, se stropşi Rhyme, cred că ţi-am cerut să faci ceva.

— Fiindcă eu nu ştiu nimic, izbucni Sachs. De-aia! N-ai vrut un adevărat profesionist, pentru că aşa n-ai mai fi condus operaţiunea. Dar pe mine… poţi să mă trimiţi ba colo, ba colo. Eu fac exact ce vrei tu, fără să crâcnesc.

— Ah, răzvrătirea trupelor… zise Rhyme, ridicându-şi ochii în tavan.

— Dar eu nu fac parte din trupe. În primul rând, nici n-am vrut treaba asta.

— Nici eu n-am vrut-o. Însă asta e. Împreună în pat. Mă rog, unul din noi.

Şi ştia că zâmbetul lui rece era mult, mult mai îngheţat decât oricare zâmbet de-al ei.

— Păi, eşti doar un puşti răsfăţat, Rhyme.

— Hei, agent, ţi-ai terminat treaba aici, răcni Sellitto.

Dar ea continuă.

— Tu nu mai poţi merge la locul crimei şi îmi pare rău pentru asta. Însă pui în pericol o investigaţie doar ca să-ţi mângâi orgoliul, iar eu îmi bag picioru'!

Îşi înhăţă şapca şi ieşi valvârtej din cameră.

Rhyme se aştepta să audă o uşă trântită la parter, poate şi zgomotul unui geam spart. Dar nu fu decât un clinchet slab, pe urmă tăcere.

În vreme ce Jerry Banks îşi luă carnetul şi începu să-l frunzărească cu mai multă concentrare decât era necesar, Sellitto zise:

— Lincoln, îmi pare rău. Eu…

— Nu-i nimic, spuse Rhyme, căscând prea tare, cu slaba speranţă că o să-şi calmeze bătăile inimii. Absolut nimic.

Poliţiştii stătură câteva clipe lângă masa pe jumătate golită, într-o tăcere grea, pe urmă Cooper spuse:

— Mai bine să ne facem bagajele.

Puse o cutie neagră de microscop pe masă şi începu să deşurubeze un ocular, cu grija drăgăstoasă a unui muzician ce-şi dezmembra saxofonul.

— Ei bine, Thom, zise Rhyme, a apus soarele. Ştii ce-mi spune mie asta? Că s-a deschis barul.

Cartierul lor general era impresionant. Întrecea cu mult dormitorul lui Lincoln Rhyme.

Jumătate de etaj din clădirea federală, peste treizeci de agenţi, computere şi panouri electronice. Ca într-o ecranizare după un roman de Tom Clancy. Agenţii arătau ca nişte avocaţi sau bancheri.

Cămăşi albe, cravate. *Scrobit* era cuvântul care-ţi venea în minte. Iar Amelia Sachs se afla în centru, bătând la ochi în uniforma ei bleumarin, mânjită cu sânge de şobolan, praf şi fărâme de rahat de la vite moarte în urmă cu o sută de ani.

Nu mai tremura după cearta violentă cu Rhyme şi, deşi în minte i se derulau zeci de lucruri pe care voia să i le spună, îşi dorea să i le fi *spus,* se străduia să se concentreze asupra celor ce se întâmplau în jurul ei.

Un agent înalt, într-un impecabil costum gri, discuta cu Dellray – doi bărbaţi impozanţi, cu capetele aplecate, solemni. Sachs credea că omul era agentul special coordonator de la biroul din Manhattan, Thomas Perkins, dar nu era sigură; un agent de poliţie are tot atâtea legături cu FBI-ul ca şi angajaţii unei curăţătorii chimice sau un agent de asigurări. Tipul părea lipsit de umor, eficient şi îşi tot arunca ochii spre o hartă mare a Manhattanului, agăţată pe perete. În timp ce Dellray îi dădea raportul, Perkins aprobă de mai multe ori din cap, apoi urcă pe o estradă unde se afla o masă plină cu dosare, îi cuprinse pe ceilalţi agenţi cu privirea şi începu să vorbească.

— Vă rog să-mi acordaţi puţină atenţie… Tocmai am luat legătura cu directorul şi cu procurorul general de la Washington. Până acum aţi auzit cu toţii despre susnecul de la aeroportul Kennedy. Are un profil neobişnuit. Răpirea, absenţa elementului sexual constituie rareori aspecte esenţiale ale activităţii unui criminal în serie. De fapt, e primul susnec de acest gen pe care l-am avut în Southern District. Ţinând cont de o posibilă conexiune cu evenimentele de la ONU, în această săptămână o să ţinem legătura cu cartierul general, Quantico şi biroul secretarului general. Ni s-a spus să acţionăm cu profesionalism maxim în acest caz. Are prioritate la cel mai înalt nivel.

Agentul special coordonator se uită la Dellray, care zise:

— Am preluat cazul de la poliția newyorkeză, dar o să-i folosim şi pe ei pentru sprijin şi personal. Avem printre noi agentul care ne va informa despre locurile crimelor.

Aici, Dellray vorbea complet diferit. Nici urmă de teribilism.

— Ai înregistrat probele materiale? o întrebă Perkins pe Sachs.

Sachs admise că n-o făcuse.

— Ne-am ocupat de salvarea victimelor.

Agentul special coordonator fu tulburat de această veste. În instanţă, dosare altfel solide erau făcute praf din cauza omisiunii înregistrării probelor materiale. Era primul lucru de care se plângeau avocaţii infractorilor.

— Rezolvă treaba asta înainte să pleci.

— Da, domnule.

Ce faţă a făcut Rhyme când a ghicit că l-am turnat pe Eckert, făcându-i să piardă cazul. Ce faţă…

Sachs a mea şi-a dat seama, Sachs a mea a izolat locul crimei.

Îşi chinuia din nou o unghie. Încetează, îşi zise, aşa cum făcea mereu, dar continuă să-şi tortureze degetul. Durerea îi făcea bine. Asta nu înţelegeau terapeuţii.

Agentul special zise:

— Agent Dellray. Poţi să-i informezi pe cei prezenţi despre felul cum vom acţiona.

Dellray se uită la ceilalţi agenţi din încăpere şi continuă:

— În acest moment, avem agenţi de teren care supraveghează fiecare celulă teroristă importantă şi urmăresc orice pistă care ne-ar putea duce la reşedinţa susnecului. Avem nevoie de toţi informatorii şi toţi agenţii sub acoperire. Asta va însemna compromiterea unor operaţiuni în derulare, dar am hotărât că merită să riscăm.

— Treaba noastră e să fim capabili de o ripostă rapidă. Vă veţi organiza în grupuri de şase agenţi şi veţi fi gata să vă deplasaţi pe orice pistă. Aveţi sprijinul total al brigăzii de salvare a ostaticilor.

— Domnule, spuse Sachs.

Perkins ridică privirea, încruntat. Nimeni nu întrerupea o informare până la pauza pentru întrebări şi răspunsuri.

— Da, ce e, agent?

— Păi, mă gândeam la ceva, domnule. La victimă.

— Cine, tânăra nemţoaică? Crezi că ar trebui s-o interogăm din nou?

— Nu, domnule. Mă gândeam la *următoarea* victimă.

Perkins răspunse:

— A, păi o să fim conştienţi de faptul că ar putea exista şi alte ţinte.

Sachs continuă:

— Susnecul are una acum.

— Da?

Agentul special se uită la Dellray, care dădu din umeri. Perkins o întrebă pe Sachs:

— De unde ştii?

— Păi, nu ştiu sigur, domnule. Dar a lăsat indicii la locul ultimei infracţiuni şi n-ar fi făcut asta dacă n-ar fi avut altă victimă. Sau dacă n-ar fi fost pe cale să răpească una.

— Am reţinut, zise agentul special. O să ne mobilizăm cât mai repede ca să fim siguri că n-o să păţească ceva.

Dellray îi spuse lui Sachs:

— Credem că-i mai bine să ne concentrăm asupra monstrului.

— Detectiv Sachs… începu Perkins.

— Nu sunt detectiv, domnule. Sunt la patrulare.

— Da, mă rog, continuă agentul special, uitându-se la teancurile de dosare. Dacă ai putea să ne dai câteva puncte forte, ne-ar fi de folos.

Treizeci de agenţi o priveau. Printre ei, şi două femei.

— Zi-ne doar ce-ai văzut, zise Dellray, vârându-şi o ţigară neaprinsă între dinţii laţi.

Tânăra poliţistă le făcu o expunere sumară a cercetărilor ei de la locurile crimelor şi a concluziilor la care ajunseseră Rhyme şi Terry Dobyns. Cei mai mulţi agenţi fură tulburaţi de ciudatele indicii lăsate de susnec.

— Ca-ntr-un joc blestemat, murmură un agent.

Altul întrebă dacă indiciile aveau vreun mesaj politic pe care l-ar fi putut descifra.

— Ei bine, domnule, noi nu credem că e terorist, sublinie Sachs.

Perkins îşi îndreptă atenţia spre ea.

— O să te întreb, agent, dacă admiţi că e inteligent susnecul ăsta.

— Foarte inteligent.

— N-ar putea face un joc dublu?

— Cum adică?

— Tu… Aş zice că poliţia crede că tipul e doar un nebun. Adică o personalitate de criminal. Dar nu-i posibil să fie atât de inteligent încât să vă facă să *credeţi* asta? Când de fapt altfel stau lucrurile.

— De exemplu?

— Gândeşte-te la indiciile pe care le-a lăsat. N-ar putea fi diversiuni?

— Nu, domnule, sunt îndrumări, spuse Sachs. Care ne conduc la victime.

— Înţeleg asta, zise repede Thomas Perkins. Dar făcând asta, ne îndrumă departe de alte ţinte, nu?

Tânăra nu se gândise la asta.

— Presupun că-i posibil.

— Iar şeful Wilson a trimis în stânga şi-n dreapta oameni din sistemul de securitate al ONU, ca să rezolve cazul de răpire. Susnecul ăsta ar putea să distragă atenţia tuturor, ca să-şi îndeplinească nestingherit adevărata misiune.

Sachs îşi aminti că se gândise şi ea la asta în acea zi, pe când urmărea căutările de pe Pearl Street.

— Adică ar fi vorba despre ONU?

— Noi aşa credem, spuse Dellray. Cei din spatele atentatului cu bombă de la Conferinţa UNESCO din Londra ar mai putea face o tentativă.

Cu alte cuvinte, Rhyme se îndrepta într-o direcţie complet greşită. Se simţea ceva mai uşurată de povara vinovăţiei.

— Acum, agent, ai putea să ne descrii probele materiale? întrebă Perkins.

Dellray îi dădu o listă de inventar cuprinzând tot ce găsise ea, iar tânăra le prezentă pe rând. În vreme ce vorbea, Sachs era conştientă de agitaţia din jurul ei – unii agenţi vorbeau la telefon, alţii şuşoteau între ei, alţii îşi luau notiţe. Dar, uitându-se pe listă, adăugă:

— Pe urmă am ridicat amprenta asta a susnecului la locul ultimei infracţiuni.

Îşi dădu seama că în încăpere se aşternuse o tăcere deplină. Toţi cei din birou o priveau cu o expresie ce părea şocată – dacă agenţii federali erau capabili de aşa ceva.

Se uită neajutorată la Dellray, care îşi înclină capul.

— Ai zis c-ai ridicat o amprentă?

— Păi, da. Mănuşa susnecului a căzut când s-a luptat cu ultima victimă şi, când a ridicat-o, a atins podeaua cu mâna.

— Unde e? întrebă imediat Dellray.

— Hristoase, strigă un agent. De ce n-ai *spus* nimic?

— Păi…

— Găseşte-o, găseşte-o! ţipă altcineva.

Un murmur se auzi în cameră.

Tremurându-i mâinile, Sachs scormoni prin pungile cu probe, apoi îi întinse lui Dellray fotografia amprentei. Agentul o ridică în faţa ochilor şi o privi cu atenţie. I-o arătă cuiva care, bănui ea, era un expert în amprente.

— Bună, spuse agentul. E de clasă A.

Sachs ştia că amprentele erau clasificate drept A, B şi C, ultima categorie fiind inacceptabilă pentru instituţiile de aplicare a legii.

Însă mândria provocată de talentul ei de-a culege probe materiale fu risipită de disperarea agenţilor faţă de întârzierea cu care menţionase existenţa acelei fotografii.

Pe urmă toţi începură să se agite. Dellray dădu poza unui agent care alergă cu ea la un computer sofisticat, aflat în colţul biroului, şi o aşeză pe suprafaţa curbată a unui aparat numit Opti-Scan. Alt agent deschise computerul şi începu să tasteze nişte comenzi, iar Dellray îşi scoase telefonul. Bătu nerăbdător din picior, apoi îşi înclină capul atunci când i se răspunse la apel.

— Ginnie, sunt Dellray. O să fie belea mare, da' vreau să anulezi toate cererile pentru SAIA din Northeast Region şi să acorzi prioritate ăleia pe care ţi-o trimit eu… Perkins e aici. El o să-şi dea acordu' şi, dacă nu-i de-ajuns, o să-l sun pe preşedinte la Washington… E vorba de treaba de la ONU.

Sachs ştia că Sistemul Automat de Identificare a Amprentelor era folosit de toate departamentele de poliţie din ţară. Solicitările acestora erau înlăturate pentru moment de către Dellray.

Agentul de la computer zise:

— E scanată. O transmitem acum.

— Cât o să dureze?

— Zece, cinşpe minute.

Dellray îşi împreună degetele.

— Te rog, te rog, te rog.

În jurul tinerei poliţiste se declanşase o activitate furtunoasă. Sachs auzea voci vorbind despre arme, elicoptere, vehicule, negociatori antitero. Apeluri telefonice, zgomotul tastaturilor, hărţi desfăşurate, pistoale verificate.

Perkins vorbea la telefon, cu cei de la intervenţii rapide sau cu directorul sau cu primarul. Poate cu preşedintele. Cine ştia? Sachs îi spuse lui Dellray:

— Nu ştiam că amprenta-i aşa mare scofală.

— Totdeauna-i mare scofală. Cel puţin acum, de când cu SAIA. Te zbaţi pentru amprente mai mult de ochii lumii. Să afle victimele şi presa că faci *ceva.*

— Glumeşti.

— Nu, niciun pic. Uite, în New York. Faci o cercetare în orb – adică atunci când n-ai niciun suspect – dacă o faci manual, unui tehnician îi trebuie cinzeci de ani ca să verifice toate amprentele înregistrate. Pe bune. O faci automat? Durează cinşpe minute. Identifici un suspect în două, poate trei procente din timp. Da, dom'le, amprentele-s aur curat. Rhyme nu ţi-a zis de treaba asta?

— Ştia în mod sigur.

— Şi nu s-a prins? Mamă, mamă, tipu' se ramoleşte.

— Ascultă, agent Sachs, spuse Perkins, acoperind microfonul telefonului cu mâna, o să-ţi cer să completezi formularele alea acum. Vreau să trimiţi probele materiale la EAPM.

Echipa de Analiză a Probelor Materiale. Sachs îşi aminti că FBI-ul îl angajase pe Lincoln Rhyme ca să ajute la organizarea acelui serviciu.

— Sigur, o să fac asta.

— Mallory, Kemple, duceţi probele la un birou şi daţi-i oaspetelui nostru nişte formulare. Ai un stilou, agent?

— Da, am.

Tânăra poliţistă îi urmă pe cei doi bărbaţi într-un birou mic, jucându-se nervoasă cu pixul, în vreme ce agenţii federali plecară şi se întoarseră cu un teanc de formulare. Sachs se aşeză şi desfăcu pachetul.

Vocea din spatele ei era a extravagantului Dellray, personajul care părea nerăbdător să iasă la lumină. În maşina care o adusese acolo, cineva se referise la el numindu-l Cameleonul, iar ea începea să înţeleagă de ce.

— Lu' Perkins îi zicem Marele Dict. Noo – nu *dick,* aşa cum crezi. Dict vine de la dicţionar. Da' nu-ti face griji. E mai isteţ decât un

agent-sandvici. Mai mult, a tras sfori până la Washington, adică acolo unde tre' să tragi sfori în cazuri d-astea.

Dellray îşi trecu ţigara pe sub nas, de parcă ar fi fost un trabuc fin.

— Să ştii, agent, că eşti al naibii de isteaţă că faci ce faci.

— Adică?

— Că pleci de la Infracţiuni Grave. Nu-ţi trebuia asta.

Faţa neagră, lucioasă şi ridată numai în jurul ochilor părea să exprime sinceritate pentru prima dată de când îl cunoscuse.

— Ai făcut bine că te-ai dus la Afaceri Publice. O să faci treabă bună acolo fără să ajungi praf şi pulbere. Asta se-ntâmplă, poţi fi sigură. Meseria asta te face praf şi pulbere.

Una dintre ultimele victime ale pornirilor demente ale lui James Schneider, un tânăr numit Ortega, venise în Manhattan din Mexico City, unde tulburările politice (mult trâmbiţata revoltă populară, care începuse cu un an în urmă) făcuseră, în cel mai bun caz, zile negre comerţului. Însă, după un mai mult de o săptămână, ambiţiosul antreprenor dispăruse fără urmă. S-a aflat că fusese remarcat ultima dată în faţa unei taverne din West Side, iar autorităţile au bănuit imediat că devenise încă o victimă a lui Schneider. Din nefericire, ulterior s-a aflat că aşa stăteau lucrurile.

Colecţionarul de oase străbătu timp de cincisprezece minute străzile din jurul Universităţii din New York, în Washington Square. Multă lume ieşise la plimbare. Dar mai ales puştime. Studenţi de la şcoala de vară. Tineri pe skateboarduri. Era ceva festiv, bizar. Cântăreţi, jongleri, acrobaţi. Îi aminteau de „muzeele" de pe Bowery, populare la începutul secolului al XIX-lea. Sigur, nu erau deloc muzee, ci saloane în care se vedeau numeroase spectacole de varietăţi, oameni monstruoşi sau atleţi şi negustori ce vindeau de toate, de la cărţi poştale franţuzeşti până la aşchii din Crucea Sfântă.

Încetini o dată sau de două ori, însă nimeni nu voia un taxi sau nu şi-l putea permite. Se întoarse către sud.

Schneider a legat cărămizi de picioarele lui Señor *Ortega şi l-a rostogolit sub un debarcader de pe râul Hudson, astfel încât apa murdară şi peştii să nu-i lase din corp decât oasele. Cadavrul a fost găsit la două săptămâni, după ce omul dispăruse, aşa că nu s-a ştiut niciodată dacă fusese în viaţă sau conştient atunci când fusese aruncat în apă. Totuşi, s-a bănuit că aşa se întâmplase. Deoarece Schneider scurtase cu cruzime sfoara, astfel că faţa lui* Señor *Ortega se aflase la câţiva centimetri sub suprafaţa apei; fără îndoială, omul dăduse înnebunit din mâini, privind în sus către aerul care ar fi fost salvarea lui.*

Colecţionarul de oase văzu un tânăr palid stând lângă trotuar. Are SIDA, îşi zise. Dar oasele tale sunt sănătoase… şi atât de proeminente. Oasele tale or să dureze o veşnicie… Tânărul nu avea nevoie de el, taxiul trecu pe lângă el, iar colecţionarul de oase îi privi cu lăcomie silueta subţire în oglinda retrovizoare.

Îşi întoarse privirea în faţă, la timp ca să poată ocoli un bărbat în vârstă, care coborâse de pe trotuar cu braţul întins către taxi. Omul sări înapoi cât de repede reuşi, iar maşina frână imediat după el.

Bătrânul deschise portiera din spate şi se aplecă înăuntru.

— Ar trebui să te uiţi pe unde mergi.

Rostise fraza pe un ton sfătuitor. Nu cu mânie.

— Scuze, mormăi colecţionarul de oase.

Bărbatul ezită câteva clipe, se uită în susul străzii, dar nu văzu alte taxiuri. Urcă în maşină.

Portiera se închise cu zgomot.

Se gândea: bătrân şi slab. Pielea o să se ia de pe oasele lui ca mătasea.

— Încotro? strigă.

— În East Side.

— În regulă, zise colecţionarul de oase, îşi puse cagula şi trase brusc de volan în dreapta.

Taxiul porni în viteză spre vest.

3
Fata Poliţistului

„Răsturnaţi, răsturnaţi, răsturnaţi! Asta e maxima New Yorkului… Nici măcar oaselor strămoşilor noştri nu li se permite să zacă în linişte un sfert de secol, iar fiecare generaţie de oameni pare preocupată să îndepărteze toate relicvele celor care i-au precedat.”

Philip Hone, primar al New Yorkului, *Jurnal,* 1845

Sâmbătă, 10.15 p.m. – duminică, 5.30 a.m.

OPTSPREZECE

— Mai toarnă-mi, Lon.

Rhyme bea cu paiul, Sellitto dintr-un pahar. Amândoi beau licoarea fumurie fără sifon. Detectivul stătea cufundat în scaunul de răchită care scârţâia din toate încheieturile, iar Rhyme îşi zise că semăna puţin cu Peter Lorre în *Casablanca.*

Terry Dobyns plecase – după ce făcuse câteva observaţii psihologice acrite despre narcisism şi funcţionarii guvernului federal. Şi Jerry Banks îi părăsise. Mel Cooper continua să-şi dezasambleze meticulos echipamentul şi să-l împacheteze.

— E bun, Lincoln.

Sellitto sorbi din paharul cu scotch.

— Al naibii de bun. Eu nu-mi pot permite aşa ceva. Cât de vechi e?

— Cred că ăsta are douăzeci de ani.

Detectivul privi lichidul cafeniu.

— Drace, de-ar fi fost femeie, ar fi fost bine de tot trecută de vârsta majoratului.

— Spune-mi ceva despre Polling, Lon. Criza aia de isterie. Ce-a fost aia?

— Micul Jimmy?

Sellitto râse.

— Acu' are necazuri. El şi-a vârât nasul ca să-i ia cazul lui Peretti şi să-l ferească de mâna FBI-ului. Zău că s-a pus într-o situaţie delicată. Şi când te-a cerut pe tine, a avut ceva bătaie de cap. Şi-au rupt şi alţii nasul cu treaba asta. Nu mă refer la tine personal. Un simplu civil într-un caz fierbinte ca ăsta.

— Polling m-a cerut? Credeam că şeful.

— Da, dar Polling a pus primul mâna pe telefon. A sunat de cum a auzit de răpire şi de nişte false probe materiale la locul crimei.

Şi m-a vrut pe mine? se întrebă Rhyme. Curios. Rhyme nu mai ţinuse legătura cu Polling în ultimii câţiva ani – de la cazul ucigaşului de poliţişti în care fusese rănit. Polling coordonase acel caz şi îl arestase în cele din urmă pe Dan Shepherd.

— Pari surprins, zise Sellitto.

— Pentru că m-a cerut pe mine? Da, sunt. Nu eram în cei mai buni termeni. Oricum, n-am fost niciodată.

— De ce?

— I-am făcut un 14-43.

Un formular de plângere al poliţiei.

— Cu cinci-şase ani în urmă, pe când era locotenent, l-am găsit interogând un suspect chiar în mijlocul unui loc al crimei asigurat. L-a contaminat. Mi-a sărit muştarul. I-am făcut raport, care a fost citat într-o şedinţă de analiză – aia de după ce a lovit un suspect neînarmat.

— Păi, bănuiesc că totu' s-a iertat, fiindcă te voia al naibii de mult.

— Lon, dă un telefon pentru mine, vrei?

— Sigur.

— Nu, spuse Thom, luând telefonul din mâna detectivului. Pune-l s-o facă singur.

— N-am timp să învăţ cum funcţionează, zise Rhyme, arătând spre dispozitivul instalat mai devreme de Thom.

— Nu i-ai *acordat* timp. E mare diferenţă. Pe cine suni?

— Pe Berger.

— Nu, nu-l suni, spuse Thom. E târziu.

— Ştiu să citesc ora de ceva timp, zise Rhyme cu răceală. Sună-l. Stă la Plaza.

— Nu.

— Ţi-am cerut să-l suni.

— Uite.

Asistentul ridică o foaie de hârtie la capătul îndepărtat al mesei, dar Rhyme o citi cu uşurinţă. Dumnezeu îi luase multe lui Lincoln Rhyme, dar îi lăsase o vedere de om tânăr. Citi instrucţiunile de formare a numerelor cu obrazul pe bagheta de control. Era mai uşor decât crezuse, dar el pierdu intenţionat mai mult timp, mormăind. Înfuriat, Thom îl ignoră şi coborî la parter.

Berger nu era în camera lui de hotel. Rhyme întrerupse legătura, enervat că nu era în stare să trântească telefonul în furcă.

— Probleme? întrebă Sellitto.

— Nu, bodogăni Rhyme.

Unde e? se întrebă morocănos Rhyme. *Era* târziu. Berger trebuia să fi ajuns în camera lui de hotel. Rhyme se simţi profund lovit de o senzaţie ciudată – era gelos pe faptul că doctorul *lui* letal plecase să ajute pe altcineva să moară.

Dintr-odată, Sellitto chicoti încet. Rhyme ridică privirea. Poliţistul mânca un baton de ciocolată. Uitase că alimentele cu puţine calorii fuseseră hrana lui de bază pe când lucrau împreună.

— Mă gândeam la ceva. Ţi-l aminteşti pe Bennie Ponzo?

— De-acum zece-doişpe ani, când lucram la crimă organizată?

— Da.

Lui Rhyme îi plăcuse munca la Brigada de Combatere a Crimei Organizate. Infractorii erau nişte profesionişti. Locurile crimelor îl provocau. Iar victimele erau rareori inocente.

— Cine era ăsta? întrebă Mel Cooper.

— Un ucigaş plătit din Bay Ridge, zise Sellitto. Ţi-aminteşti, după ce l-am arestat, de sandviciu' cu ciocolată?

Rhyme râse.

— Care-i povestea? întrebă Cooper.

Sellitto spuse:

— Păi, eram la Central Booking, eu, Lincoln şi încă vreo doi tipi. Şi Bennie, ţi-aminteşti, era un tip solid, stătea ghemuit şi se ţinea cu mâinile de burtă. Deodată zice: „Bă, mi-e foame, vreau sandvici cu şocolată". Ne uităm unu' la altu' şi eu îi zic: „Ce-i aia sandvici cu şocolată?". El mă priveşte de parcă eram marţian şi spune: „Ce dracu' crezi că e? Iei un baton dă şocolată, îl pui între două felii dă pâine şi-l haleşti. Asta-i un pârlit dă sandvici cu şocolată".

Râseră cu toţii. Sellitto îi întinse batonul lui Cooper, care-l refuză, apoi lui Rhyme, care simţi brusc impulsul de-a lua o bucată. Nu mai mâncase ciocolată de peste un an. Evita astfel de alimente – zahăr, dulciuri. Hrană dificilă. Micile plăceri ale vieţii erau cele mai mari poveri, cele care te întristau şi te oboseau cel mai mult. Bine, n-o să mai faci niciodată scufundări şi nici n-o să cutreieri Alpii. Şi ce dacă? Mulţi oameni n-o fac. Dar toată lumea se spală pe dinţi! Şi se duce la dentist, îşi pune plombe, ia trenul spre casă. Orice om îşi scoate o fărâmă de alună din spatele molarului când nu-l vede nimeni.

Orice om în afară de Lincoln Rhyme.

Îl refuză pe Sellitto şi sorbi o duşcă zdravănă de scotch. Îşi întoarse privirea spre ecranul computerului, amintindu-şi de scrisoarea de adio către Blaine, pe care o compunea în acea dimineaţă, până să fie întrerupt de sosirea lui Sellitto şi-a lui Banks. Dar mai voia să redacteze şi alte scrisori.

Cea pe care tot amâna s-o scrie era către Pete Taylor, specialistul în boli ale coloanei vertebrale. Mai tot timpul, Taylor şi Rhyme discutau nu despre starea pacientului, ci despre moarte. Medicul se opunea cu înverşunare eutanasiei. Rhyme simţea că-i datora o scrisoare în care să-i explice de ce hotărâse să se sinucidă.

Şi Amelia Sachs?

Decise că şi Fata Poliţistului o să primească un bilet. Infirmii sunt generoşi, infirmii sunt buni, infirmii sunt de fier…

Infirmii nu sunt nimic dacă nu iartă.

Dragă Amelia,

Draga mea Amelia, Amelia,
Dragă agent Sachs,
Dat fiind că am avut plăcerea să lucrăm împreună, aş vrea să profit de această ocazie ca să declar că, deşi te consider o trădătoare, te-am iertat. În plus, îţi urez succes în cariera ta viitoare, în care o să pupi presa în cur…

— Care-i viaţa ei, Lon? A lui Sachs.

— În afară de faptul că are o fire certăreaţă de care eu n-aveam habar?

— E măritată?

— Nu. La faţa şi corpu' ei, ai zice că s-o fi găsit pân-acu' vreun tip arătos care să i-o tragă. Da' ea nici măcar nu se-ntâlneşte cu careva. Am auzit că trăia cu unu' acu' câţiva ani, da' ea nu vorbeşte despre asta.

Sellitto îşi coborî glasul.

— Umblă vorba că-i lesbiană. Da' eu nu mă pricep – viaţa *mea* socială e să agăţ femei la spălătorie sâmbătă seara. Să ştii că ţine. Ce să mai zic?

Va trebui să înveţi să renunţi la morţi…

Rhyme se gândea la expresia de pe chipul ei când îi spusese asta. Ce se întâmpla? Pe urmă se înfurie pentru că-şi pierdea timpul amintindu-şi de ea. Şi sorbi îndelung din scotch.

Se auzi soneria, apoi paşi pe scară. Rhyme şi Sellitto se uitară spre uşă. Zgomotul venea de la cizmele unui bărbat înalt, care purta pantaloni de călărie şi o cască albastră. Un membru al poliţiei călare din New York. Îi întinse un plic voluminos lui Sellitto, pe urmă se întoarse şi coborî pe scară.

Detectivul deschise plicul.

— Ia uite ce-avem aici.

Răsturnă conţinutul pe masă. Rhyme ridică iritat privirea. Trei sau patru duzini de pungi din plastic pentru probe materiale, toate etichetate. Fiecare conţinea câte o mostră de celofan de la pachetele cu rasoluri de vită cumpărate de cei din brigada specială.

— Un bilet de la Haumann. Citi: „Pentru: L. Rhyme, L. Sellitto. De la: B. Haumann, FTRS".

— Ce-i asta? întrebă Cooper.

Departamentul de poliţie are o întreagă colecţie de iniţiale şi acronime. PMI – patrulă mobilă izolată – e un vehicul pentru poliţişti. DEI – dispozitiv exploziv improvizat – e o bombă. Însă FTRS era ceva nou. Rhyme ridică uşor din umeri.

Sellitto continuă să citească, hlizindu-se.

— „Forţa Tactică de Reacţie în Supermarket. Obiectiv: Rasoluri de vită. O cercetare în tot oraşul a descoperit patruzeci şi şase de subiecţi, iar toţi au fost reţinuţi şi neutralizaţi cu forţă minimă. Le-am citit drepturile şi i-am transportat într-un loc de detenţie din bucătăria mamei ofiţerului T.P. Giancarlo. După terminarea interogatoriului, şase suspecţi vor fi transferaţi în custodia voastră. Îi ţineţi la 160 de grade timp de treizeci de minute."

Rhyme râse. Apoi trase o duşcă de scotch, savurându-i aroma. Asta-i lipsise – adierea fumurie a licorii. (Deşi, în pacea somnului simţurilor, cum îţi putea lipsi ceva? Ca şi în cazul probelor materiale, îndepărtează criteriul de bază şi nu mai ai cu ce să compari pierderea; eşti în siguranţă pentru totdeauna.)

Cooper scoase câteva eşantioane.

— Patruzeci şi şase de mostre de celofan. Câte una de la fiecare lanţ de magazine şi de la furnizorii independenţi importanţi.

Rhyme se uită la ele. Erau destule şanse pentru realizarea unei identificări clasate. Individualizarea celofanului avea să fie dificilă – fragmentul găsit pe osul de vită n-avea să se potrivească exact cu vreuna dintre mostre. Dar, deoarece companiile tutelare cumpără ambalaje identice pentru toate magazinele lor, se putea afla de la

care *lanţ* cumpărase 823 rasolul de vită, îngustând astfel zona în care ar fi putut să locuiască. Poate ar fi trebuit să sune la biroul de cercetare a probelor materiale şi…

Nu, nu. Aminteşte-ţi: e *bles-te-ma-tul* lor de caz acum.

Rhyme îi ordonă lui Cooper:

— Împachetează-le şi trimite-le fraţilor noştri de la FBI.

Rhyme încercă să închidă computerul şi apăsă pe alt buton cu inelarul, care nu-l asculta mereu. Se deschise difuzorul, cu un ţiuit intens.

— Drace, mormăi încruntat Rhyme. Afurisită maşinărie.

Surprins de accesul brusc de furie al lui Rhyme, Sellitto îşi privi paharul şi glumi:

— Ce dracu', Linc, un scotch aşa de bun ar trebui să te abţiguiască.

— Am o veste, zise Thom cu acreală. *E* abţiguit.

Parcă în apropierea uriaşei ţevi de scurgere. Când ieşi din taxi, simţi duhoarea apei împuţite, vâscoase şi stătute. Se aflau într-o fundătură ce ducea către imensa conductă care cobora dinspre West Side Highway spre râul Hudson. Nimeni nu-i putea vedea acolo.

Colecţionarul de oase trecu în spatele maşinii, bucurându-se la vederea bătrânului său captiv. Aşa cum se bucurase privind-o pe tânăra legată la gura ţevii de aburi. Şi mâna ieşită din pământ lângă calea ferată, în acea dimineaţă.

Se uita la ochii înspăimântaţi. Omul era mai slab decât crezuse. Mai cărunt. Cu părul răvăşit.

Cu carnea îmbătrânită, dar cu oase tinere…

Bătrânul se retrase pe banchetă, acoperindu-şi pieptul îngust cu braţele.

Colecţionarul de oase deschise portiera şi apăsă ţeava pistolului în sternul bărbatului.

— Te rog, şopti ostaticul cu glas tremurat. N-am bani mulţi, dar poţi să-i iei pe toţi. Putem merge la un bancomat. O să…

Ieşi.

— Te rog, nu mă lovi.

Colecţionarul de oase îi făcu semn cu capul. Firavul bătrân privi în jur îngrozit, apoi ieşi în grabă din taxi. Rămase lângă maşină, încovoiat, tot cu braţele la piept, tremurând în ciuda căldurii înăbuşitoare de afară.

— De ce faci asta?

Colecţionarul de oase făcu un pas înapoi şi vârî mâna în buzunar după cătuşe. Pentru că purta mănuşi groase, avu nevoie de câteva secunde ca să le găsească. În timp ce le scotea din buzunar, i se păru că vede un gabier urcând pe râul Hudson. Aici, curentul nu era atât de puternic precum pe East River, unde vasele cu pânze aveau mult de furcă până să-şi croiască drum de la pontoanele din est, Montgomery şi Out Ward, spre nord. Îşi miji ochii. Nu, stai aşa – nu era un vas cu pânze, ci unul de croazieră, cu nişte tineri întinşi pe şezlonguri, pe puntea din faţă.

Când colecţionarul de oase întinse cătuşele în faţă, bătrânul îl înhăţă de cămaşă, strângând-o cu putere.

— Te rog. Eu mă duceam la spital. De-aia ţi-am făcut semn. Am dureri în piept.

— Taci.

Iar bătrânul se întinse brusc spre faţa colecţionarului de oase, strângându-i cu putere gâtul şi umărul cu mâinile pătate de semnele cafenii ale unei boli de ficat. Un junghi dureros porni din locul unde unghiile galbene i se înfipseră în carne. Înfuriat, colecţionarul de oase îndepărtă mâinile victimei sale şi i le încătuşă strâns.

Lipi o bucată de bandă adezivă pe gura omului şi-l târî pe digul pietruit până la gura conductei cu un diametru de un metru. Se opri şi-l cercetă pe bătrân.

Ar fi aşa de uşor să te tai până la os.

Osul… Să-l ating. Să-l aud.

Ridică mâna bărbatului. Acesta întoarse privirea îngrozit, cu buzele tremurânde. Colecţionarul de oase îi mângâie degetele, îi strânse falangele (ar fi dorit să-şi scoată mănuşa, dar nu îndrăznea). Apoi ridică palma bătrânului şi-o lipi strâns de urechea lui.

— Ce?…

Prinse cu mâna stângă degetul mic al captivului său şi-l trase încet, până când auzi zgomotul sec al osului rupt. Un sunet care-i plăcea. Omul strigă, un ţipăt mut, îngăimat sub banda adezivă. Şi se prăbuşi.

Colecţionarul de oase îl ridică şi-l târî până la gura conductei. Apoi îl împinse înainte.

Ajunseră sub digul putrezit. Era un loc dezgustător, presărat cu corpuri descompuse de animale şi peşti, cu gunoaie pe pietrele ude şi un strat verde-cenuşiu de vegetaţie descompusă. Un morman de alge se înălţa şi cobora în apă, cu mişcările unui amant corpolent. Deşi în restul oraşului căldura era copleşitoare, acolo era răcoare ca într-o zi de martie.

Señor Ortega…

Îl coborî pe bătrân în râu şi-l încătuşă de un stâlp, strângând din nou brăţara cromată. Faţa cenuşie a captivului era cam la un metru deasupra apei. Colecţionarul de oase păşi cu atenţie pe pietrele alunecoase până la conductă. Se întoarse şi se opri câteva clipe, privind, privind. Nu-i păsa prea mult dacă poliţia îi găsise sau nu pe ceilalţi. Hanna, femeia din taxi. Dar pe ăsta… Colecţionarul de oase spera că n-or să-l găsească la timp. Ba chiar că n-or să-l găsească deloc. Ca să se poată întoarce peste o lună sau două, să vadă dacă apa râului curăţase bine scheletul.

Întors pe drumul pietruit, îşi scoase cagula şi lăsă indiciile următoarei fapte aproape de locul unde parcase. Poliţiştii îl înfuriau, aşa că de data asta a ascuns indiciile. Şi adăugă o surpriză

specială. Ceva ce păstrase pentru ei. Colecţionarul de oase se întoarse la taxi.

Adia vântul, ducând cu el mirosul acru al râului. Şi foşnetul ierbii şi, ca peste tot în oraş, zgomotul traficului.

Precum al şmirghelului pe os.

Se opri şi ascultă sunetul ăsta cu capul aplecat, privind milioanele de lumini ale clădirilor, întinzându-se către nord ca o galaxie prelungă. În acel moment, apăru o femeie care alerga pe o pistă de jogging de lângă conductă, aproape ciocnindu-se de el.

Cu un şort mov şi bustieră, bruneta suplă se feri din calea lui. Se opri cu răsuflarea tăiată şi îşi şterse transpiraţia de pe faţă. Bine făcută – muşchi dezvoltaţi – dar nu drăguţă. Nas coroiat, buze groase, piele pătată.

Dar sub toate astea…

— N-ai voie… Nu trebuia să parchezi aici. Asta-i o pistă de jogging…

Vorbele i se stinseră şi i se citi frica în privirea care se mută de la faţa lui la taxi, apoi la cagula din mâna lui.

Ştia cine era el. Colecţionarul de oase zâmbi, remarcându-i clavicula pronunţată.

Glezna ei dreaptă se mişcă uşor, gata să-i preia greutatea când avea s-o ia la fugă. Însă el fu mai iute. Se ghemui ca s-o atace, iar când ea ţipă şi îşi coborî braţele ca să-l blocheze, el se ridică rapid şi o lovi cu cotul în tâmplă. Se auzi un plesnet ca o plesnitură de centură.

Femeia căzu pe pavaj şi rămase nemişcată. Îngrozit, colecţionarul de oase se lăsă în genunchi şi îi luă capul în braţe. Gemu:

— Nu, nu, nu…

Furios pe sine fiindcă lovise atât de tare, dezgustat pentru că era posibil să fi spart ceea ce părea să fie un craniu perfect sub tentaculele de păr lânos şi sub chipul banal.

Amelia Sachs termină de completat încă un formular şi luă o pauză. Ieşi pe hol, găsi un automat şi îşi luă un pahar cu cafea slabă. Se întoarse în biroul fără ferestre şi se uită la probele pe care le adunase.

Simţea o curioasă atracţie pentru macabra colecţie. Probabil fiindcă trecuse prin momente grele ca s-o strângă – o ardeau încheieturile şi încă se mai înfiora când se gândea la cadavrul îngropat de la locul primei crime din acea dimineaţă, la ramura însângerată a unei mâini şi la carnea jupuită de pe corpul lui T.J. Colfax. Până în acea zi, probele materiale nu însemnaseră nimic pentru ea. Erau nişte cursuri plictisitoare de la academie în după-amiezi somnoroase de primăvară. Însemnau matematică, hărţi şi grafice, ştiinţă. Însemnau moarte.

Nu. Amelia Sachs avea să fie o poliţistă în slujba oamenilor. Să-i adune pe vagabonzi de pe drumuri, să le dea peste nas aroganţilor, să-i dea în vileag pe drogaţi. Să răspândească respectul pentru lege – ca tatăl ei. Sau să-l impună. Ca frumosul Nick Carelli, de cinci ani în poliţie, vedeta de la Infracţiuni Stradale, care aborda lumea cu un zâmbet şi-o întrebare: *Ai vreo problemă?*

Exact asta avea să fie *ea.*

Se uită la frunza cafenie, uscată, pe care o găsise în tunel. Unul dintre indiciile pe care 823 le lăsase pentru ei. Era şi perechea de chiloţi acolo. Îşi aminti că agenţii federali luaseră probele materiale înainte ca Mel Cooper să termine testul la… cum îi zicea maşinăriei? Cromatograf? Se întrebă ce era lichidul îmbibat în bumbac.

Dar toate astea îi aminteau de Lincoln Rhyme, iar el era singura persoană la care nu voia să se gândească în clipa aia.

Începu să înregistreze restul probelor. Fiecare formular avea o serie de linii punctate unde erau trecuţi cei la care se aflaseră probele, în ordine, de la descoperirea lor la locul crimei până la proces. Sachs transportase de mai multe ori probe, iar numele ei

apăruse pe astfel de formulare. Dar acum era întâia dată când *A. Sachs NYPD 5885* apărea pe primul rând.

Luă iarăşi punga de plastic ce conţinea frunza. Suspectul o atinsese. El. Bărbatul care o omorâse pe T.J. Colfax. Care înşfăcase braţul dolofan al lui Monelle Gerger şi i-l tăiase adânc. Care era chiar acum în căutarea altei victime – dacă nu cumva răpise deja una.

Care-l îngropase în dimineaţa aia pe nefericitul cu mâna întinsă, cerşind îndurarea de care nu avusese parte.

Se gândi la Principiul de schimb al lui Locard. Oameni venind în contact, fiecare transferând celuilalt câte ceva. Ceva mare, ceva mic. Foarte posibil ca nici ei să nu ştie ce.

Trecuse ceva din 823 pe frunza aia? O celulă de piele? Un strop de sudoare? Era o idee surprinzătoare. Simţi un fior de teamă, de parcă ucigaşul ar fi fost chiar acolo, în mica încăpere fără aer, împreună cu ea.

Reveni la formulare. Le completa de zece minute şi tocmai îl termina pe ultimul când uşa se deschise brusc, făcând-o să tresară. Se întoarse.

Fred Dellray stătea în prag, fără haina verde, cu cămaşa boţită. Presând cu degetele ţigara din spatele urechii.

— Vino puţin, agent. Momentu' răsplăţii. Am zis că poate vrei să fii de faţă.

Sachs îl urmă pe coridorul scurt, la doi paşi în spate.

— Tre' să vină rezultatu' identificării, spuse Dellray.

Cartierul general era şi mai aglomerat. Agenţi fără sacouri stăteau aplecaţi peste birouri. Purtau armele de serviciu – masivul Sig-Sauer şi Smith&Wesson – automate. Şase agenţi erau adunaţi în jurul computerului de lângă Opti-Scan.

Lui Sachs nu-i plăcuse felul în care Dellray le luase cazul, dar trebuia să admită că, dincolo de limbajul lui şmecheresc de tip tare, Dellray era un poliţist al naibii de bun. Ceilalţi agenţi – tineri şi

vârstnici – veneau să-i pună întrebări, iar el le răspundea cu răbdare. Smulgea din furcă receptorul unui telefon şi-l linguşea sau îl lua la rost pe destinatarul apelului, ca să obţină ce voia.

Din când în când, îşi rotea privirea prin încăperea aglomerată şi răcnea:

— Punem gheara pe jigodia asta? Da, să fiţi siguri.

Iar agenţii sobri îl priveau stingheriţi, dar se gândeau că, dacă-l putea aresta cineva pe susnec, acela era Dellray.

— Uite, apare acum, strigă un agent.

Dellray tună:

— Vreau linii libere cu New York, Jersey şi Connecticut. Şi la Corecţii şi Parole. Spuneţi-le să aştepte o cerere de identificare. Să dea la o parte orice altceva.

Agenţii începură să dea telefoane.

Ecranul computerului se umplu dintr-odată. Lui Sachs nu-i venea să creadă când îl văzu pe Dellray împreunându-şi degetele în chip de rugă.

În încăpere se aşternu tăcerea.

— L-am prins! strigă agentul de la tastatură.

— Nu mai e susnec, cântă melodios Dellray, aplecându-se către ecran. Ia auziţi, fraţilor. Avem un nume: Victor Pietrs. Născut aici, în 1948. Părinţii lui erau din Belgrad. Deci avem o filieră sârbă. Identificare trimisă nouă prin bunăvoinţa Departamentului de Evidenţă din New York. Condamnări pentru trafic de droguri, atacuri, unul cu un mort. Două pedepse executate. Bun, ascultaţi asta – are dosar psihiatric, a comis trei fapte la ordine involuntare. Internat la Bellevue şi Spitalul Psihiatric din Manhattan. Eliberat ultima dată în urmă cu trei ani. De la LKA Washington Heights.

Ridică privirea.

— Cine se ocupă de companiile telefonice?

Mai mulţi agenţi ridicară mâinile.

— Daţi telefoane, ordonă Dellray.

Trecură cinci minute interminabile.

— Nu-i acolo. Nu figurează în cartea de telefon a New Yorkului.

— Nimic în Jersey, anunţă alt agent.

— Connecticut, negativ.

— Căcat, mormăi Dellray. Amestecaţi numele. Încercaţi variante. Şi uitaţi-vă la conturile anulate în ultimul an pentru neplată.

Timp de câteva minute, glasurile se înălţară şi coborâră ca nişte valuri.

Dellray se plimba nervos prin încăpere, iar Sachs pricepu de ce era aşa de uscăţiv.

Deodată, un agent strigă:

— L-am găsit!

Toţi se întoarseră să-l privească.

— Sunt în legătură cu compania DMU, anunţă alt agent. Ei l-au găsit. Verifică acum… E taximetrist. Are autorizaţie.

— De ce nu m-oi mira, mormăi Dellray. Trebuia să mă fi gândit. Unde are casa dulce casă?

— În Morningside Heights. La un cvartal distanţă de râu.

Agentul scrise adresa şi ţinu hârtia ridicată, iar Dellray se apropie şi-o luă.

— Cunosc cartierul. Cam pustiu. Mulţi drogaţi.

Alt agent introduse adresa în computerul său.

— Bun, verificarea actelor… Proprietatea e o casă veche. Deţinută de o bancă. El trebuie s-o fi închiriat.

— Vrei o listă a închirierilor? strigă un agent din celălalt capăt al camerei. Vorbesc cu Quantico.

— Nu-i timp, îl anunţă Dellray. Ia legătura cu biroul SWAT din zonă. Zi-le să fie echipaţi.

Sachs întrebă:

— Şi victima următoare?

— Ce victimă următoare?

— A răpit deja pe cineva. Ştie că avem indiciile de o oră sau două. A ascuns victima de ceva timp. Trebuie s-o fi făcut.

— Nu s-a raportat nicio dispariţie, spuse agentul. Şi dacă a răpit pe cineva, se află probabil la el acasă.

— Nu, n-ar fi acolo.

— De ce nu?

— Ar rămâne prea multe probe materiale, spuse ea. Lincoln Rhyme zicea că individul are o locuinţă sigură.

— Păi, atunci o să-l facem să ne spună unde e.

Alt agent zise:

— Putem fi foarte convingători.

— Să mergem, strigă Dellray. Acu', toată lumea, să-i mulţumim agentului Amelia Sachs. Ea a găsit amprenta şi-a ridicat-o.

Tânăra poliţistă roşi. Simţea asta şi se detesta. Dar n-avea ce face. Când coborî privirea, observă nişte linii ciudate pe pantofii ei. Mijindu-şi ochii, îşi dădu seama că purta şi acum benzile de cauciuc.

Când ridică ochii, văzu o cameră plină de agenţi federali încruntaţi, verificându-şi armele şi îndreptându-se către uşă în vreme ce-o priveau. La fel, îşi zise ea, cum tăietorii de lemne se uită la buşteni.

NOUĂSPREZECE

În anul 1911, o mare tragedie a lovit frumosul nostru oraş. Pe data de 25 martie, sute de tinere muncitoare trudeau din greu într-o fabrică de confecţii, una dintre cele cunoscute drept „locuri de asudat", în Greenwich Village, în centrul Manhattanului.

Atât de ahtiaţi de profituri erau proprietarii fabricii, încât nu le acordau bietelor angajate nici măcar înlesnirile elementare de care s-ar fi bucurat până şi sclavii. Ei considerau că nu trebuiau să fie crezute lucrătoarele care spuneau că vor să meargă la toaletă, aşa că ţineau încuiate uşile halelor unde se croia şi se cosea.

Colecţionarul de oase se întorcea spre locuinţa lui. Trecu pe lângă o maşină de patrulare, dar rămase cu privirea aţintită în faţă, iar poliţiştii nu-l luară în seamă.

În ziua respectivă, izbucni un incendiu la etajul opt al clădirii, care cuprinse în câteva minute întreaga fabrică, din care tinerele angajate încercară să fugă. Totuşi nu reuşiră să scape, din cauza uşilor încuiate. Multe muriră pe loc şi multe altele, cuprinse de flăcări, se aruncară de la geamurile aflate la treizeci de metri înălţime şi muriră în urma coliziunii cu neînduplecata Mamă Terra.

Incendiul de la Triangle Shirtwaist a făcut 146 de victime. Însă poliţia a fost umilită de incapacitatea de a găsi una dintre victime, o tânără numită Esther Weinraub, pe care mai mulţi martori o văzuseră sărind disperată de la o fereastră a etajului opt. Niciuna dintre celelalte fete care făcuseră la fel nu supravieţuise căderii. Era posibil ca ea, în mod miraculos, să fi rămas în viaţă? Deoarece, atunci când cadavrele au fost înşirate pe trotuar pentru ca membrii îndureraţi ai familiilor să le identifice, sărmana domnişoară Weinraub a fost de negăsit.

Începură să circule zvonuri despre un hoţ de cadavre, un bărbat ce fusese văzut cărând un pachet mare de la locul incendiului. Atât de

înfuriaţi au fost poliţiştii de ideea că ar fi putut viola cineva rămăşiţele sfinte ale unei tinere nevinovate, încât au organizat o căutare meticuloasă a individului.

După mai multe săptămâni, eforturile lor susţinute au dat roade. Doi locuitori din Greenwich Village au declarat că au văzut un bărbat părăsind locul incendiului cu un pachet greu pe umăr, „ca un covor". Poliţiştii i-au luat urma şi au ajuns în partea de vest a oraşului, unde i-au interogat pe cei din zonă şi au aflat că bărbatul corespundea descrierii lui James Schneider, care era încă în libertate.

Autorităţile şi-au restrâns căutările şi au ajuns la o locuinţă dărăpănată de pe o alee din Hell's Kitchen, nu departe de ţarcurile de vite, pe Goth Street. Când au pătruns pe alee, au fost întâmpinaţi de o duhoare îngrozitoare…

Trecea acum chiar pe lângă locul incendiului de la Triangle – poate că fusese îmboldit de subconştient să ajungă acolo. Asch Building – numele ironic al clădirii care adăpostise fabrica sortită pieirii – dispăruse, iar locul aparţinea acum Universităţii din New York. Atunci şi acum… Colecţionarul de oase n-ar fi fost surprins să vadă tinere muncitoare în bluze albe târând după ele scântei şi fum în căderea lor graţioasă către moarte, asemenea unor fulgi de zăpadă.

Când pătrunseră în adăpostul lui Schneider, poliţiştii găsiră o privelişte care-l făcu până şi pe cel mai experimentat dintre ei să se clatine îngrozit. Cadavrul nefericitei Esther Weinraub (sau ce mai rămăsese din el) a fost găsit în pivniţă. Schneider stătea aplecat ca să sfârşească treaba începută de tragicul incendiu, jupuind încet carnea tinerei într-un mod prea şocant pentru a fi descris aici.

O percheziţie a acelui loc dezgustător dezvălui o cameră secretă, dincolo de pivniţă, plină cu oase care fuseseră curăţate de carne.

Sub patul lui Schneider, un poliţist a găsit un jurnal, în care dementul relata povestea răutăţii lui.

„Osul (scria Schneider) este esenţa fiinţei umane. Nu se alterează, nu amăgeşte, nu cedează. Odată ce faţada cărnii neînfrânate, defectele raselor inferioare şi ale oamenilor slabi sunt arse ori fierte, devenim – cu toţii – de os nobil. Osul nu minte. E nemuritor."

Însemnările nebunului constituiau o cronică a unor experimente înspăimântătoare, menite să stabilească cea mai eficientă metodă de a îndepărta carnea victimelor sale. Încercase să fiarbă cadavrele, să le ardă, să le stropească cu leşie, să le dea pradă animalelor şi să le cufunde în apă.

Însă una dintre metode era preferata lui în acest sport macabru. „Am ajuns la concluzia (continuă jurnalul lui) că e cel mai bine să îngropi pur şi simplu cadavrul în pământ mănos şi să laşi Natura să-şi facă pe îndelete treaba. Metoda asta ia cel mai mult timp, dar trezeşte cele mai puţine bănuieli, deoarece mirosul degajat e foarte slab. Prefer să-i îngrop pe oameni cât sunt încă în viaţă, deşi nu pot spune cu siguranţă de ce procedez aşa."

În acea cameră secretă au mai fost găsite trei cadavre, cărora li se aplicase această metodă. Mâinile contorsionate şi expresia de disperare de pe feţele bietelor victime atestau faptul că fuseseră într-adevăr în viaţă atunci când Schneider le-a aruncat ultima lopată de pământ peste capete.

Aceste obiective sumbre i-au determinat pe jurnaliştii vremii să-l boteze pe Schneider cu numele sub care a fost cunoscut de atunci şi până azi: „Colecţionarul de oase".

Conducea mai departe, cu gândul la femeia din portbagaj, Esther Weinraub. La cotul ei ascuţit, la clavicula delicată ca aripa unei păsări. Acceleră, trecu de două ori pe culoarea roşie a semaforului. Nu mai putea aştepta multă vreme.

— Nu sunt obosit, se răsti Rhyme.

— Obosit sau nu, ai nevoie de odihnă.

— Nu, am nevoie de încă un pahar.

Lângă perete erau înşirate valize negre, aşteptând ajutorul poliţiştilor de la Secţia 20, care să le transporte la laboratorul de

criminalistică. Mel Cooper ducea jos o cutie de microscop. Lon Sellitto stătea tot în fotoliul de răchită, însă nu prea mai vorbea. Tocmai ajunsese la concluzia evidentă că Lincoln Rhyme nu era deloc agreabil la beţie.

Thom spuse:

— Sunt sigur că ţi-a crescut tensiunea. Ai nevoie de odihnă.

— Am nevoie de o băutură.

Fir-ai tu să fii, Amelia Sachs, îşi zise Rhyme. Dar nu ştia de ce.

— Ar trebui s-o laşi baltă. Băutura nu ţi-a făcut niciodată bine.

Ei bine, o *las* baltă, răspunse Rhyme în gând. Pentru totdeauna. Luni. Şi nu-mi trebuie plan în doişpe paşi; unul e de-ajuns.

— Mai toarnă-mi un pahar, ordonă el.

Fără să-l vrea cu adevărat.

— Nu.

— Toarnă-mi un pahar *acum*! se răsti Rhyme.

— Nici pomeneală.

— Lon, vrei, te rog, să-mi mai torni un pahar?

— Eu…

Thom zise:

— Nu mai primeşti nimic. Când e în starea asta, e nesuferit, iar noi n-o să-i tolerăm hachiţele.

— Ai de gând să-mi interzici ceva? Te pot concedia.

— Dă-i drumul.

— Abuzezi de un infirm! Te dau în judecată. Arestează-l, Lon.

— Lincoln, spuse Sellitto conciliant.

— Arestează-l!

Detectivul fu surprins de răutatea vorbelor lui Rhyme.

— Hai, amice, poate-ar fi bine să te calmezi, spuse Sellitto.

— O, Doamne, mormăi Rhyme.

Începu să geamă în gura mare. Sellitto sări în sus.

— Ce e?

Thom tăcea, privindu-l atent.

— Ficatul meu.

Pe chipul lui Rhyme apăru un rânjet strâmb.

— Ciroză, probabil.

Thom se întoarse înfuriat.

— Eu *nu* o să suport tâmpenia asta. E clar?

— Nu, nu e clar…

Un glas de femeie, din pragul uşii:

— Nu avem prea mult timp.

— …deloc.

Amelia Sachs intră în cameră, se uită la mesele goale. Rhyme simţea salivă pe buze. Fierbea de furie. Pentru că ea auzise cearta. Pentru că el purta o cămaşă albă scrobită, pe care o îmbrăcase doar pentru ea. Şi pentru că îşi dorea cu disperare să fie singur, pentru totdeauna, singur în noaptea păcii neclintite – acolo unde era rege. Nu pentru o zi. Rege pentru totdeauna.

Saliva îl gâdila. Îşi încorda muşchii deja inflamaţi ai gâtului, încercând să-şi şteargă buza. Thom scoase repede un şerveţel de hârtie dintr-o cutie şi curăţă gura şi bărbia şefului său.

— Agent Sachs, zise Thom. Bine-ai venit. Un strălucit exemplu de maturitate. Deocamdată nu prea vedem *aşa ceva.*

Tânăra nu purta chipiu, iar bluza bleumarin era deschisă la gât. Părul lung, roşu îi cădea până la umeri. Oricine ar fi diferenţiat fără probleme acel tip de păr la un microscop.

— Mel mi-a deschis, spuse ea, arătând cu capul spre scară.

— Nu ţi-a trecut ora de culcare, Sachs?

Thom se bătu pe umăr. Gestul însemna: *Poartă-te frumos.*

— Am fost doar la sediul FBI, îi zise ea lui Sellitto.

— Cum sunt cheltuiţi banii noştri de pe taxe?

— L-au prins.

— *Ce?* întrebă Sellitto. Pur şi simplu? Hristoase. Ăia de la centru ştiu treaba asta?

— Perkins l-a sunat pe primar. Tipul e taximetrist. S-a născut aici, dar tatăl lui e sârb. Aşa că FBI-ul crede că omul încearcă să-şi regleze conturile cu ONU sau cam aşa. Are cazier. A, şi dosar de bolnav mintal. Dellray şi cei de la SWAT sunt în drum spre el chiar acum.

— Cum de-au reuşit? întrebă Rhyme. Pot jura că au pornit de la amprentă.

Ea încuviinţă.

— Bănuiam că asta o să le sară în ochi. Spune-mi, cât de preocupaţi sunt de următoarea victimă?

— Sunt preocupaţi, zise ea calm. Însă vor mai întâi să-l prindă pe suspect.

— Păi, asta-i firea *lor*. Şi ia să ghicesc. Îşi închipuie că or să afle de la el unde se află victima după ce-l capturează.

— Te-ai prins.

— Asta ar putea să dureze, spuse Rhyme. Aş avansa opinia asta fără ajutorul doctorului Dobyns şi-al experţilor de la comportament. Aşadar, o schimbare de dispoziţie, Amelia? De ce te-ai întors?

— Pentru că, fie că Dellray îl arestează ori nu, cred că n-avem timp să aşteptăm. Ca să salvăm următoarea victimă, vreau să spun.

— A, păi noi suntem demolaţi, n-ai auzit? Traşi pe linie moartă, scoşi din afacere.

Rhyme se uita la ecranul întunecat al computerului, încercând să vadă dacă părul îi rămăsese pieptănat.

— Vreţi să renunţaţi? întrebă tânăra.

— Agent Sachs, începu Sellitto, chiar dacă am vrea să facem ceva, nu mai avem nicio probă materială. Alea-s singurele legături…

— Le am eu.

— Ce?

— Pe toate. Sunt jos, în dubă.

Detectivul se uită pe fereastră. Sachs continuă:

— De la locul ultimei infracţiuni. De la toate locurile.

— Le ai? întrebă Rhyme. Cum aşa?

Dar Sellitto râdea.

— Le-a furat, Lincoln. Drace!

— Dellray n-are nevoie de ele, explică Sachs. Doar la tribunal. Ei îl prind pe susnec, noi salvăm victima. Totul se sfârşeşte cu bine, nu?

— Dar Mel Cooper tocmai a plecat.

— Nu, e la parter. I-am zis să aştepte.

Sachs îşi încrucişă braţele pe piept. Se uită la ceas. Trecut de unsprezece.

— N-avem mult timp, repetă ea.

Şi Rhyme se uita la ceas. Doamne, cât de obosit era. Thom avea dreptate; stătuse treaz mai mult decât în ultimii ani. Însă fu surprins – nu, *şocat* – când îşi dădu seama că, deşi ar fi putut fi înfuriat, stânjenit sau rănit de şicanele nemiloase din acea zi, minutele ce treceau nu-i apăsaseră sufletul cu o greutate insuportabilă.

— Ei bine, cei săraci ajung în rai. Rhyme izbucni în râs. Thom. *Thom*! Avem nevoie de cafea. Porţii duble. Sachs, du mostrele de celofan la laborator, împreună cu poza fragmentului pe care l-a ridicat Mel de pe osul de vacă. Vreau să am într-o oră un raport al comparaţiei polarizate. Şi să n-aud de rahatul ăla cu „foarte posibil". Vreau un răspuns – de la care lanţ de băcănii a cumpărat susnecul nostru osul de vită. Lon, adu încoace umbra aia a ta. Pe ăla care se numeşte ca jucătorul de baseball.

Dube negre goneau pe străzi lăturalnice.

Era un drum mai ocolit spre locuinţa criminalului, însă Dellray ştia ce făcea: operaţiunile antitero trebuiau să evite arterele principale ale oraşului, care erau deseori supravegheate de complici. Dellray, pe bancheta din spate a primului microbuz, strânse centura vestei anti-glonţ. Rămăseseră mai puţin de zece minute până la destinaţie.

Agentul FBI privea pe geam casele părăginite şi locurile pline de gunoi dintre ele. Când fusese ultima dată în cartierul ăsta nenorocit, se dăduse drept rastafarianul Peter Haile Thomas, din Queens. Cumpărase 60 de kilograme de cocaină de la un mic portorican stafidit, care hotărâse în ultima clipă să-şi jefuiască clientul. Îi luase banii lui Dellray şi îndreptase o armă spre vintrele lui, apăsând pe trăgaci la fel de calm ca şi când ar fi luat nişte legume de pe o tarabă. Poc, poc, poc. Ţintă ratată. Toby Dolittle şi echipa de sprijin imobilizaseră infractorul şi pe oamenii lui înainte ca nemernicul să scoată altă armă, lăsându-l pe şocatul Dellray să reflecteze la ironia situaţiei de-a fi fost aproape ucis doar fiindcă ticălosul luase de bună prestaţia agentului – cea de traficant, nu de poliţist.

— Mai sunt patru minute, anunţă şoferul.

Fără să ştie de ce, Dellray se gândi la Lincoln Rhyme. Regreta că se purtase urât atunci când îi luase cazul, însă nu prea avusese de ales. Sellitto era o fiară, iar Polling era psihopat – deşi Dellray îi putea stăpâni. Rhyme era cel care-l neliniştea. Ascuţit ca o lamă (drace, oamenii lui *găsiseră* amprenta lui Pietrs, chiar dacă n-o cercetaseră atât de repede pe cât ar fi trebuit). Cu ani în urmă, înainte de accidentul lui, nu-l puteai suci pe Rhyme dacă el nu voia. Şi nici nu-l puteai fraieri.

Acum, Rhyme era o jucărie stricată. Era trist ce i se putuse întâmpla unui om, cum putuse să moară rămânând totuşi în viaţă. Dellray intrase în camera lui – de fapt, în *dormitorul* lui – şi-l rănise grav. Mai grav decât trebuia.

S-ar putea să-l sune. Era posibil…

— Am ajuns, strigă şoferul, iar Dellray uită cu totul de Lincoln Rhyme.

Dubele cotiră pe strada unde locuia Pietrs. Pe unde trecuseră până acum, văzuseră doar localnici cu sticle de bere şi ţigări în mâini, dorindu-şi să ia o gură de aer curat. Însă locul ăla era pustiu, întunecat.

Dubele încetiniră şi se opriră. Douăzeci şi patru de agenţi coborâră, în uniforme negre, cu arme dotate cu lanterne şi lunete cu laser. Doi boschetari îi priveau; unul din ei îşi ascunse repede sticla de bere sub cămaşă.

Dellray se uită la o fereastră a blocului în care locuia Pietrs; răspândea o vagă lumină gălbuie.

Şoferul trase prima dubă spre un loc de parcare întunecat şi-i şopti lui Dellray:

— E Perkins.

Bătu cu palma peste cască.

— Vorbeşte la telefon cu directorul. Vor să ştie cine conduce asaltul.

— Eu, se răsti Cameleonul.

Apoi se întoarse către echipa lui.

— Vreau supraveghere de vizavi şi pe alei. Lunetişti acolo, acolo şi acolo. Şi vreau ca toţi să fie la locurile lor de-acu' cinci minute. Ne-am înţeles?

În jos pe treptele din lemn vechi, care scârţâiau. Cuprinzând-o cu braţul, o duse pe femeie, pe jumătate conştientă după lovitura primită în cap, în pivniţă. La capătul scării, o aruncă pe podeaua din pământ şi se uită la ea.

Esther…

Îşi ridică privirea şi se uită în ochii lui. Neajutorată, imploratoare. El nu observă. Tot ce vedea era corpul ei. Începu să-i dea jos hainele, costumul mov de jogging. Era de neimaginat ca o femeie să iasă din casă în ziua de azi şi la vârsta ei purtând ceva ce nu era mai mult decât, ei bine, lenjerie intimă. Nu crezuse că Esther Weinraub era o târfă. Ea fusese o tânără lucrătoare care cususe cămăşi, cinci pentru un penny.

Colecţionarul de oase observă cum i se profila clavicula la baza gâtului. Şi, acolo unde alt bărbat s-ar fi putut uita la sânii ei şi

sfârcurile cafenii, *el* privea îmbinarea dintre osul pieptului şi coastele ce porneau din el ca nişte picioare de păianjen.

— Ce-ai de gând? întrebă femeia, încă ameţită.

Colecţionarul de oase o privi cu atenţie, dar nu văzu o tânără anorectică, având nasul prea mare, buzele prea groase şi pielea de culoarea nisipului murdar. În spatele acelor imperfecţiuni, văzu frumuseţea perfectă a *structurii* ei.

Îi mângâie tâmpla, o bătu uşor cu palma. Să nu se fi crăpat, rogute…

Femeia tuşi, iar nările i se dilatară – fumul *era* foarte gros acolo, deşi el nu-l mai lua în seamă.

— Nu mă mai lovi, şopti ea, clătinând din cap. Nu mă lovi. Te rog.

El scoase cuţitul din buzunar, se aplecă şi-i tăie chiloţii. Tânăra îşi coborî privirea spre trupul ei gol.

— Asta vrei? zise ea cu răsuflarea tăiată. De acord, poţi să mă regulezi. De acord.

Plăcerea cărnii, îşi zise el… nu prea se potriveşte.

O ridică în picioare, iar ea îl împinse înnebunită şi porni împleticindu-se spre o uşiţă dintr-un colţ al pivniţei. Fără să fugă, fără să încerce să scape. Doar suspinând, cu mâna întinsă către uşă.

Colecţionarul de oase o privea, fermecat de mersul ei lent, înduioşător.

Uşa, care dăduse cândva spre un buncăr de cărbuni, se deschidea acum către un tunel îngust care făcea legătura cu subsolul clădirii abandonate de alături.

Esther împinse uşa metalică şi o deschise, apoi pătrunse înăuntru. După mai puţin de un minut, se auzi un ţipăt. Urmat de un strigăt cu sufletul la gură:

— Doamne, nu, nu, nu…

Şi de alte cuvinte, bălmăjite printre urlete de groază.

Apoi se întoarse prin tunel, de astă dată mai repede, fluturându-şi braţele în jur, de parcă ar fi încercat să alunge ceea ce tocmai văzuse.

Vino la mine, Esther.

Se clătină pe podea, suspinând.

Vino la mine.

Alergă drept în braţele lui, care o aşteptau şi o îmbrăţişară. O strânse pe femeie ca un amant, simţi sub degete minunata claviculă şi începu s-o târască încet către uşa tunelului.

DOUĂZECI

Fazele Lunii, frunza, chiloţii umezi, fărâme de pământ. Echipa lor se adunase din nou în dormitorul lui Rhyme – toţi, în afară de Polling şi Haumann; loialitatea faţă de poliţie i-ar fi împiedicat pe căpitani să susţină ceea ce era, fără nicio îndoială, o operaţiune neautorizată.

— Ai testat lichidul de pe chiloţi, nu-i aşa, Mel?

— Trebuie s-o fac din nou. Ne-au luat cazul înainte de-a ajunge la rezultate.

Cooper extrase o mostră şi o injectă în cromatograf. În vreme ce el manevra dispozitivul, Sachs se prefăcea că priveşte crestele şi văile ce apăruseră pe ecranul computerului. Semănau cu o colonie de polipi. Rhyme îşi dădu seama că ea stătea lângă el, ca şi cum s-ar fi apropiat când el nu fusese atent. Tânăra poliţistă vorbi cu voce joasă.

— Am fost…

— Da?

— Am fost mai tăioasă decât voiam. Mai devreme, vreau să zic. Am un temperament iritabil. Nu ştiu de unde l-am moştenit. Dar îl am.

— Ai avut dreptate, zise Rhyme.

Se priviră în ochi fără reţinere, iar Rhyme se gândi la vremurile când avusese discuţii serioase cu Blaine. În timp ce vorbeau, se concentrau întotdeauna asupra unui obiect aflat între ei – unul dintre caii de ceramică pe care-i colecţiona ea, o carte, o sticlă aproape goală de Merlot sau Chardonnay.

El spuse:

— Eu cercetez locurile crimelor altfel decât majoritatea criminaliştilor. Aveam nevoie de cineva fără idei preconcepute. Şi

de cineva care să judece cu mintea lui. Calităţile contradictorii pe care le căutăm la acel iluzoriu amant perfect. Forţă şi vulnerabilitate, în egală măsură.

— Când am vorbit cu comisarul Eckert, zise ea, am făcut-o doar ca să rezolv problema transferului. Asta-i tot ce voiam. Nu mi-a dat prin minte că o să se ducă vestea până la agenţii federali şi că ei or să preia cazul.

— Ştiu asta.

— Şi tot mi-am ieşit din fire. Îmi pare rău.

— Nu da înapoi, Sachs. Am nevoie de cineva care să-mi spună că sunt idiot atunci când mă port ca un idiot. Aşa face Thom. De-aia îl iubesc.

— Nu mă lua la sentiment, Lincoln, strigă Thom din celălalt capăt al încăperii.

Rhyme continuă:

— Nimeni altcineva nu-mi spune să mă duc dracului. Toţi se poartă cu mănuşi. Detest chestia asta.

— Nu pare să fi fost pe-aici prea multă lume care să aibă ce să-ţi spună în ultima vreme.

După câteva clipe, Thom zise:

— E adevărat.

Pe ecranul cromatografului, crestele şi văile încetară să se mişte, devenind una dinte nenumăratele semnături ale naturii. Mel Cooper apăsă nişte taste ale computerului şi citi rezultatele.

— Apă, motorină, fosfat, sodiu, urme de minerale… N-am idee ce înseamnă.

Care, se întrebă Rhyme, era mesajul? Chiloţii? Lichidul? Spuse:

— Să continuăm. Vreau să văd fragmentele de sol. Sachs îi aduse punga. Conţinea nisip rozaliu, amestecat cu bucăţi de argilă şi pietricele.

— Suspensie coloidală, anunţă Rhyme. Amestec de piatră şi nisip. De găsit chiar deasupra stratului de rocă-mamă din Manhattan. E şi silicat de sodiu acolo?

Cooper porni cromatograful.

— Da. O grămadă.

— Atunci căutăm un loc din centru, la vreo cincizeci de metri de apă… Rhyme izbucni în râs văzând expresia uluită de pe chipul lui Sachs. Nu e magie, Sachs. Doar mi-am făcut temele, asta-i tot. Antreprenorii amestecă silicat de sodiu cu suspensie coloidală ca să consolideze pământul atunci când sapă fundaţii adânci în apropierea apei. Asta înseamnă că locul trebuie să fie în centru. Hai să ne uităm la frunză.

Sachs ridică punga.

— N-am idee ce poate fi, spuse Rhyme. Nu cred că am văzut vreodată una ca asta.

— Am o listă de site-uri de horticultură, spuse Cooper cu ochii pironiţi pe ecranul calculatorului. O să navighez puţin pe-acolo.

Şi Rhyme petrecuse ceva timp pe internet. Dar, ca şi în cazul cărţilor, filmelor şi posterelor, până la urmă îi dispăruse interesul pentru lumea cibernetică. Poate fiindcă prea mult din propria sa lume era virtual, internetul era, până la urmă, un loc dezolant pentru Lincoln Rhyme.

Ecranul computerului licărea, imaginile dansând pe el în vreme ce Cooper căuta link-uri şi dispărea adânc în reţea.

— O să descarc nişte foldere. Durează zece-douăzeci de minute.

Rhyme spuse:

— În regulă. Restul indiciilor găsite de Sachs… Nu alea lăsate intenţionat. Celelalte. Ne-ar putea spune pe unde a fost susnecul. Hai să ne uităm la arma noastră secretă, Mel.

— Arma secretă? întrebă Sachs.

— Probele materiale microscopice.

Agentul special Fred Dellray pregătise o operaţiune de pătrundere cu zece oameni. Două grupe, plus cei de la căutare şi supraveghere. Agenţii dotaţi cu veste antiglonţ stăteau ascunşi în tufişuri, transpirând abundent. Vizavi, la etajul unei clădiri abandonate, echipa de supraveghere îndreptase microfoanele şi lunetele cu raze infraroşii spre locuinţa criminalului.

Cei trei lunetişti, cu puştile Remington încărcate şi armate, stăteau întinşi pe acoperişuri. Colegii lor cu binocluri stăteau ghemuiţi lângă ei, ca nişte călugări tibetani.

Dellray – purtând o canadiană din stocul FBI-ului şi jeanşi în loc de costumul verde – asculta la casca fixată în ureche.

— Supravegherea către comandant. Vedem subsolul în infraroşu. Cineva se mişcă acolo.

— Cum arată? întrebă Dellray.

— Nu se vede. Ferestrele sunt prea murdare.

— E doar el singur? Poate are o victimă cu el.

Înţelegea că agentul Sachs putea să aibă dreptate; că suspectul răpise deja pe altcineva.

— Nu ştiu. Am recepţionat doar mişcare şi căldură.

Dellray trimise alţi agenţi în jurul clădirii. Aceştia raportară.

— Nu e nimeni la primul şi al doilea etaj. Garajul e încuiat.

— Lunetiştii? întrebă Dellray. Raportaţi.

— Trăgătorul Unu către comandant. Am ajuns la uşa din faţă. Terminat.

Ceilalţi acopereau holul şi o cameră de la primul etaj.

— Încărcat şi armat, transmiseră ei.

Dellray îşi scoase pistolul automat.

— În regulă, avem hârtie, zise el.

Adică un mandat. Nu trebuia să bată la uşă.

— Acum! Echipele unu şi doi, porniţi, porniţi, porniţi!

Prima grupă izbi uşa din faţă cu un berbec, iar cea de-a doua folosi o metodă puţin mai civilizată, spărgând fereastra uşii din

spate şi trăgând zăvorul. Pătrunseră înăuntru, Dellray urmându-l pe ultimul agent din Grupa Unu în casa veche, sinistră. Duhoarea de carne putrezită era copleşitoare, iar Dellray, care mai văzuse locuri ale unor crime, înghiţi cu efort, încercând să nu vomite.

A doua grupă asigura parterul, apoi urcă spre dormitor, în timp ce prima cobora în goană treptele spre subsol, tropăind zgomotos pe lemnul vechi.

Dellray alergă spre subsolul ce mirosea pestilenţial. Auzi o uşă lovită cu piciorul undeva dedesubt şi un strigăt:

— Nu mişca! Suntem agenţi federali. Stai pe loc!

Dar când ajunse la uşa subsolului, îl auzi pe acelaşi agent exclamând pe un ton diferit:

— Ce dracu-i asta? O, Hristoase.

— Căcat, strigă altul. Dezgustător.

— O grămadă de căcat, conchise Dellray, respirând greu în timp ce pătrundea în subsol.

Înghiţi cu noduri când simţi mirosul insuportabil.

Cadavrul bărbatului zăcea pe podea, într-o baltă de lichid negru. Cu gâtul tăiat. Ochii morţi, sticloşi erau îndreptaţi spre tavan, dar bustul părea să fi fost mişcat – ridicat şi târât. Dellray se cutremură; nu fusese niciodată imun la vederea colcăitului insectelor. Numărul mare de gândaci şi viermi sugera că victima era moartă de cel puţin trei zile.

— De ce-am văzut mişcare în infraroşu? întrebă unul dintre agenţi.

Dellray îi arătă urmele colţilor de şobolan de pe piciorul umflat al victimei şi de pe coapsă.

— Sunt pe undeva pe-aici. Le-am întrerupt prânzul.

— Da' ce s-a-ntâmplat? L-a lichidat una dintre victime?

— Ce tot zici acolo? se răsti Dellray.

— Nu el e ăsta?

— Nu, nu-i el, explodă Dellray, uitându-se la o rană a cadavrului.

Un agent din grupă se încruntă.

— Ba da, Dellray. Asta-i tipu'. Avem poze. Asta-i Pietrs.

— Sigur că-i jigodia de Pietrs. Da' nu-i el susnecu'. Nu te-ai prins?

— Nu-i el? Cum adică?

Acum totul îi devenise limpede.

— Ticălosu'.

Telefonul lui Dellray sună, făcându-l să sară în sus. Îl deschise şi ascultă preţ de un minut.

— Ce a făcut? Ah, asta-mi mai lipsea… Nu, nu l-am arestat pe blestematu' de criminal.

Închise telefonul şi arătă înfuriat cu degetul spre doi agenţi SWAT.

— Voi veniţi cu mine.

— Care-i treaba, Dellray?

— O să facem o vizită. Şi ce-o să mai facem atunci?

Agenţii se priviră încruntaţi. Însă Dellray le oferi răspunsul.

— N-o să fim deloc simpatici.

Mel Cooper scutură conţinutul plicurilor pe o hârtie. Examină pulberea cu o lupă.

— Da, e praf de cărămidă. Şi alt gen de piatră. Cred că-i marmură.

Puse o mostră pe o lamelă şi o cercetă la microscop.

— Da, marmură. De culoare roz.

— Era ceva marmură în tunel? Unde ai găsit-o pe nemţoaică?

— Deloc, răspunse Sachs.

Cooper sugeră că ar putea proveni de la clădirea în care stătea Monelle, de unde fusese înhăţată de Susnec 823.

— Nu, cunosc cvartalul unde e Deutsche Haus. E doar un stabiliment transformat din East Village. Cea mai bună piatră pe

care-o găseşti acolo e granitul lustruit. E posibil, doar posibil, să fie o fărâmă din vizuina lui. Are ceva deosebit?

— Urme de daltă, zise Cooper, aplecându-se deasupra microscopului.

— A, bun. Cât de clare?

— Nu prea clare. Neregulate.

— Să fie de la un vechi cioplitor de piatră cu aburi?

— Da, aşa cred.

— Scrie, Thom, spuse Rhyme, arătând spre planşă. Există marmură în locuinţa lui. Şi e veche.

— Dar de ce ne interesează locuinţa lui? întrebă Banks, uitându-se la ceas. Agenţii federali trebuie să fie acolo la ora asta.

— Niciodată nu ai suficiente informaţii, Banks. Nu uita asta. Aşa, ce mai avem?

— Alt fragment din mănuşă. Pielea aia roşie. Şi asta ce e? o întrebă pe Sachs, ridicând o pungă de plastic cu o bucată de lemn înăuntru.

— Mostra de aftershave. Din locul unde a atins un stâlp.

— Să fac un examen olfactiv? întrebă Cooper.

— Vreau să-l miros mai întâi, spuse Rhyme.

Sachs îi duse punga. În ea se afla un mic disc de lemn. Ea o deschise şi Rhyme inhală.

— E Brut. Cum de nu ţi-ai dat seama? Thom, scrie acolo că omul nostru foloseşte colonie de la drogherie.

Cooper anunţă:

— Aici e celălalt fir de păr.

Tehnicianul îl puse la microscop.

— Foarte asemănător cu ăla pe care l-am găsit mai devreme. Probabil din aceeaşi sursă. Ce naiba, Lincoln, ţie ţi-as zice că *este* aceeaşi. Castaniu.

— Capetele sunt tăiate sau rupte natural?

— Tăiate.

— Bun, ne apropiem de culoarea părului, zise Rhyme.

Thom scrise *castaniu*, dar Sellitto sări în sus:

— Nu scrie asta!

— Ce?

— Cu siguranţă nu e castaniu, continuă Rhyme.

— Credeam…

— Are orice culoare *în afară de* castaniu. Blond, cenuşiu, negru, roşu…

Detectivul explică:

— E un truc vechi. Te duci pe o alee din spatele unei frizerii şi iei nişte fire de păr din gunoi. Pe urmă le arunci la locul faptei.

— Aha.

Banks introduse informaţia undeva în memoria lui entuziastă. Rhyme zise:

— Bun. Acum fibra.

Cooper o puse la microscopul cu polarizare. După ce reglă aparatul, spuse:

— Filamente de 0,53.

Rhyme zise imediat:

— Nailon 6. Cum arată, Mel?

— Foarte aspru. Lobat în secţiune.

— Mochetă.

— Corect. O să mă uit în baza de date. După câteva clipe, întoarse privirea de la ecranul computerului. E fibră de Hampstead Textile 118 B.

Rhyme oftă disperat.

— Ce e? întrebă Sachs.

— E cea mai cunoscută căptuşeală folosită de fabricanţii americani de automobile. Se găseşte în peste două sute de mărci diferite, încă de-acum cincisprezece ani. Nicio speranţă… Mel, mai e ceva *pe* fibră? Uită-te la MES.

Tehnicianul deschise microscopul electronic cu scanere. Pe ecran apăru o stranie lumină albastru-verzuie. Firul textil părea o sfoară uriaşă.

— Am găsit ceva. Cristale. O grămadă. Se foloseşte dioxid de titan pentru curăţarea mochetelor. Asta trebuie să fie.

— Testează-le cu cromatograful. E important.

— Nu e destul aici. Ar trebui să ard toată fibra.

— Atunci arde-o.

Sellitto spuse pe un ton delicat:

— Să împrumuţi probe materiale e una. Dar să le distrugi? Nu ştiu ce să zic, Lincoln. Dacă o să fie un proces…

— Trebuie s-o facem.

— Of, Doamne, zise Banks.

Sellitto încuviinţă fără convingere, iar Cooper introduse mostra. Aparatul şuieră. După câteva momente, ecranul licări şi apărură nişte coloane.

— Uite, ăsta-i lanţul moleculei de polimer. Nailonul. Dar valul ăla mic e altceva. Clor, detergent… E praf de curăţat.

— Îţi aminteşti, spuse Rhyme, ce zicea nemţoaica? Maşina mirosea a curat. Află ce substanţă e.

Cooper căută informaţia într-o bază de date cu nume de mărci.

— E fabricată de Pfizer Chemicals. Se vinde sub numele de Tidi-Kleen de către Baer Automotive Products din Teterboro.

— Perfect! strigă Lincoln Rhyme. Cunosc compania. Vând cu toptanul parcurilor de automobile. Majoritatea sunt firme de închiriat maşini. Susnecul nostru conduce un automobil închiriat.

— N-o fi atât de nebun încât să conducă o maşină închiriată la locul crimei, nu? întrebă Banks.

— E furată, mormăi Rhyme, de parcă tânărul întrebase cât fac doi plus doi. Şi numerele de înmatriculare de pe ea sunt furate. Mai avem legătura cu Emma?

— Acum e probabil acasă.

— Trezeşte-o şi pune-o să verifice furturile de la Hertz, Avis, National, Budget.

— S-a făcut, zise Sellitto, deşi stânjenit, poate fiindcă simţise mirosul vag de probă materială arsă ce plutea în aer.

— Urmele de paşi? întrebă Sachs.

Rhyme se uită la impresiunile electrostatice pe care le ridicase ea.

— O uzură neobişnuită a tălpilor. Vezi porţiunea tocită de la exteriorul fiecărui pantof, la capăt?

— Mergea crăcănat? se întrebă Thom cu glas tare.

— Posibil, dar călcâiele pantofilor nu sunt uzate, cum te-ai aştepta.

Rhyme studie amprentele.

— Eu cred că e un cititor împătimit.

— Un cititor?

— Aşază-te pe scaunul ăla, îi zise Rhyme lui Sachs. Şi apleacă-te peste masă, prefă-te că citeşti.

Tânăra se aşeză, apoi ridică privirea.

— Şi?

— Prefă-te că întorci pagini.

Ea făcu asta de mai multe ori. Ridică iarăşi ochii.

— Continuă. Citeşti *Război şi pace.*

Paginile se întorceau, iar Sachs stătea cu capul aplecat. La un moment dat, fără să-şi dea seama, îşi încrucişă gleznele. Marginile exterioare ale pantofilor ei erau singura parte care atingea podeaua.

Rhyme le atrase atenţia, apoi zise:

— Scrie *asta* pe planşă, Thom. Dar adaugă un semn de întrebare. Acum să ne uităm la liniile amprentelor.

Sachs zise că nu avea amprenta bună, cea cu care FBI-ul identificase suspectul.

— E tot la sediul central.

Însă pe Rhyme nu-l interesa acea amprentă. O voia pe cealaltă, pe care Sachs o ridicase de pe pielea nemţoaicei.

— Nu se poate scana, anunţă Cooper. Nu e nici măcar de gradul C. N-aş putea să-mi formez o părere despre ea.

Rhyme spuse:

— Nu mă interesează identitatea. Mă interesează linia aia de-acolo.

Era curbată şi se afla exact în centrul amprentei.

— Ce-i aia? întrebă Sachs.

— Cred că-i o cicatrice, zise Cooper. De la o tăietură veche. Una urâtă. Arată de parcă ar fi ajuns până la os.

Rhyme îşi aminti de alte semne şi imperfecţiuni ale pielii pe care le văzuse de-a lungul anilor. În trecut, înainte ca oamenii să se ocupe mai mult cu plimbatul hârtiilor şi cu tastarea la computer, era mult mai uşor să spui ce meserie avea cineva dacă-i examinai mâinile: vârfurile degetelor deformate la dactilografi, înţepături de la maşinile de cusut şi acele croitorului, scobituri şi pete de cerneală de la stilourile stenografilor şi contabililor, tăieturi făcute de hârtia din maşinile de tipărit, cicatrice de la maşinile de stanţat, bătături de la diverse tipuri de muncă manuală…

Însă cicatricea aia nu le spunea nimic. Nu încă, în orice caz. Nu până când ar fi avut un suspect căruia să-i cerceteze mâinile.

— Ce mai avem? Urma de genunchi. Asta e bună. Ne sugerează ce poartă individul. Ţine-o sus, Sachs. Mai sus! Pantaloni largi. Materialul a lăsat cuta aia adâncă, aşa că e fibră naturală. Pe timpul ăsta, aş zice că e bumbac. Nu lână. Iar pantaloni de mătase nu prea se mai poartă.

— Material subţire, nu denim, zise Cooper.

— Haine sport, conchise Rhyme. Adaugă asta pe planşă, Thom.

SUSNEC 823

Înfăţişare	Reşedinţă	Vehicul	Alte observaţii
Bărbat caucazian constituţie zveltă	Prob. are o locuinţă sigură	Taxi Model recent	Cunoaşte procedurile de

Haine de culoare închisă Mănuşi vechi, din piele roşcată de ied Aftershave, ca să acopere alt miros? Caligulă? Bleumarin? Mănuşi de culoare închisă Aftershave = Brut Părul nu e castaniu Cicatrice adâncă la arătător Haine de stradă	Situată lângă: B'way & 82nd, ShopRite B'way & 96th, Anderson Foods Greenwich & Bank, ShopRite 2nd Ave., 72nd-73rd., Grocery World Battery Park City, J & G's Emporium 1709 2nd Ave., Anderson Foods 34th & Lex., Food Warehouse 8th Ave. & 24th, ShopRite Houston & Lafayette, ShopRite 6th Ave. & Houston, J & G's Emporium Greenwich & Franklin, Grocery World Clădire veche,	de limuzină, gri deschis, argintiu, bej	colectare a probelor materiale Posibil să aibă dosar penal Cunoaşte structura amprentelor Armă – Colt calibru 32 Leagă victimele cu noduri ciudate Îl atrage „vechiul" A numit-o „Hanna" pe o victimă Cunoaşte germana elementară Îl atrag locurile subterane Dublă personalitate Poate fi preot, asistent social, consilier Tocire neobişnuită a pantofilor, citeşte mult?

	marmură roz		

Cooper întoarse privirea spre ecranul computerului şi bătu ceva la tastatură.

— N-avem noroc cu frunza. Nu seamănă cu nimic din ce are Institutul Smithsonian.

Rhyme se lăsă pe pernă. Cât timp aveau?

O oră? Două?

Luna. Pământ. Apă sărată…

Se uită la Sachs, care stătea singură într-un colţ al camerei. Avea capul aplecat, iar părul ei lung şi roşu îi cădea până la podea. Se uita într-o pungă cu probe materiale, încruntată, concentrată. De câte ori stătuse şi Rhyme în aceeaşi poziţie, încercând să…

— Un ziar! strigă ea, ridicând privirea. Unde e un ziar?

Îşi mută agitată ochii de la o masă la alta.

— Ziarul de azi?

— Ce este, Sachs? întrebă Rhyme.

Ea înşfăcă *The New York Times* de la Jerry Banks şi-l răsfoi în grabă.

— Lichidul ăla… de pe chiloţi, îi zise ea lui Rhyme. Ar putea fi apă sărată?

— Apă sărată?

Cooper studie diagrama efectuată de cromatograf.

— Sigur! Apă cu sodiu şi alte minerale. Şi motorină, fosfaţi. E apă de mare poluată.

Tânăra îl privi pe Rhyme în ochi şi spuseră amândoi deodată:

— Fluxul!

Sachs luă ziarul şi-l deschise la harta meteo. Conţinea o diagramă a fazelor Lunii la fel ca aceea găsită la locul ultimei infracţiuni. Dedesubt era o hartă a mareelor.

— Fluxul începe în patruzeci de minute.

Pe chipul lui Rhyme apăru o expresie de aversiune. Niciodată nu era mai furios decât atunci când era mâniat pe sine.

— O să-şi înece victima. Se află sub un dig din centru.

Se uită neajutorat la harta Manhattanului, cu numeroşii lui kilometri de ţărm.

— Sachs, e timpul să faci din nou pe pilotul de curse. Tu şi Banks mergeţi spre vest. Lon, ce-ar fi s-o iei spre East Side? Pe lângă South Street Seaport. Şi Mel, află odată ce dracu-i frunza aia!

Coama unui val îi plesni capul aplecat.

William Everett deschise ochii şi suflă apa agitată din nas. Era ca gheaţa de rece şi-i făcea inima bolnavă să palpite vag în timp ce se chinuia să-i trimită sânge cald în corp.

Aproape că leşină din nou, ca atunci când ticălosul ăla îi rupsese degetul, pe urmă reveni la gândurile lui. Îşi aminti de fosta lui soţie şi, dintr-un motiv oarecare, de călătoriile lor. Fuseseră în Egipt. Şi în Guatemala, în Nepal. La Teheran (cu o săptămână înainte de atacarea ambasadei americane).

Avionul companiei Southeast China Airlines pierduse unul din cele două motoare la o oră după decolarea din Beijing, iar Evelyn îşi plecase capul în poziţia de prăbuşire, pregătindu-se să moară, cu ochii ţintă la un articol dintr-o revistă. Acolo scria că un ceai fierbinte băut imediat după masă dăunează sănătăţii. Mai târziu, ea îi vorbise despre asta, într-un bar din Singapore, şi râseseră isteric amândoi, până la lacrimi.

Se gândi la ochii reci ai răpitorului. La dinţii lui, la mănuşile grosolane.

Acum, în acel oribil mormânt de apă, o durere insuportabilă îi străbătu braţul, urcându-se spre falcă.

Să fie de la degetul rupt sau e un atac de cord? se întrebă el.

Câte puţin din fiecare, poate.

Everett închise ochii până când durerea se stinse. Apoi privi în jur. Spaţiul în care fusese încătuşat se afla sub un dig putrezit. O ieşitură de lemn cobora dinspre marginea lui către apa înspumată, care era la vreo cincisprezece centimetri sub platforma digului. Lumini de la vasele de pe râu şi de la zonele industriale din Jersey licăreau prin fanta îngustă. Apa îi ajunsese până la gât şi, deşi plafonul digului era la peste un metru deasupra lui, cătuşele îl ţineau aproape de stâlp.

Durerea urcă din nou dinspre deget şi Everett urlă, apoi îşi lăsă capul spre apă şi leşină. Nasul plin de apă şi tusea violentă care urmă îl readuseră la viaţă.

Apoi, Luna înălţă uşor suprafaţa apei şi, cu un clocot al valurilor, spaţiul în care era captiv fu izolat de râu. Se lăsă întunericul. Percepea mugetul valurilor şi gemetele lui de durere.

Ştia că era un om mort, ştia că nu-şi putea ţine capul deasupra apei unsuroase mai mult de câteva minute. Închise ochii şi îşi lipi obrazul de stâlpul negru, alunecos.

DOUĂZECI ŞI UNU

— Mergi până în centru, Sachs, răsună glasul lui Rhyme prin staţie.

Ea apăsă pedala acceleraţiei dubei, cu luminile roşii aprinse, gonind spre centru pe autostrada din West Side. Calmă, ambală motorul până la o sută treizeci de kilometri pe oră.

— Aşa, uau, zise Jerry Banks.

Făcând numărătoarea inversă. Twenty-third Street, Twentieth, derapajul de pe Fourteenth Street, la docul de barje cu gunoi. Când trecură cu sirenele urlând prin Village, cartierul prostituatelor, un camion mare ieşi de pe o stradă laterală direct în calea ei. În loc să frâneze, ea coti duba peste acostament, ca un jocheu la o cursă cu obstacole, alegându-se cu înjurături din partea lui Banks şi cu un claxonat prelung dinspre camion, care plonja spectaculos pe autostradă.

— Hopa, zise Amelia Sachs şi se întoarse pe banda dinspre sud.

Lui Rhyme îi spuse:

— Repetă. N-am auzit.

Vocea stinsă a lui Rhyme se auzi înfundat în căşti.

— În centru, atât pot să-ţi spun. Până ne dăm seama ce înseamnă frunza.

— Ne apropiem de Battery Park City.

— Douăzeci şi cinci de minute până la flux, anunţă Banks.

Poate că echipa lui Dellray putea afla locul exact de la insul acela. L-ar fi putut târî pe domnul 823 pe o alee, cu ajutorul unei pungi cu mere. Nick îi zisese că aşa îi convingeau pe infractori să „coopereze". Pocneşte-i în burtă cu o pungă de fructe. E foarte dureros. Nu lasă urme. Când era mai tânără, Sachs n-ar fi crezut că poliţiştii fac aşa ceva. Dar acum ştia mai multe.

Banks o bătu pe umăr.

— Acolo. O mulţime de diguri vechi.

Lemn putrezit, murdar. Locuri fantomatice.

Opriră duba, coborâră şi începură să alerge spre apă.

— Eşti acolo, Rhyme?

— Spune, Sachs. Unde te afli?

— Lângă un dig, la nord de Battery Park City.

— Tocmai am vorbit cu Lon, care e pe East Side. N-a găsit nimic.

— E descurajant, zise ea. Aici sunt zeci de docuri. Pe urmă, toată faleza… Sediul pompierilor marini, docurile pentru feriboturi şi cel de la Battery Park… Avem nevoie de unitatea de intervenţii.

— Nu *avem* unitate de intervenţii, Sachs. Ei nu mai sunt de partea noastră.

Douăzeci de minute până la flux.

Ochii ei scrutară ţărmul. Neajutorată, îşi plecă umerii. Cu mâna pe armă, o luă la goană spre rău, iar Jerry Banks o urmă îndeaproape.

— Zi-mi *ceva* despre frunza aia, Mel. O bănuială, orice. Improvizează.

Cuprins de agitaţie, Cooper îşi întoarse privirea de la microscop spre ecranul computerului.

Opt mii de varietăţi de plante cu frunze în Manhattan.

— Nu seamănă cu *nici*o structură celulară a altor plante.

— E veche, spuse Rhyme. Cât de veche?

Cooper se uită din nou la frunză.

— E mumificată. Aş zice că are o sută de ani, poate ceva mai puţin.

— Ce-a dispărut în ultima sută de ani?

— Plantele nu dispar, într-un ecosistem cum e Manhattan. Răsar mereu în fiecare an.

Un bâzâit în mintea lui Rhyme. Era pe cale să-şi amintească ceva. Îndrăgea şi detesta senzaţia aia. Putea înhăţa gândul ca pe o muscă

mai înceată. Sau se putea evapora cu totul, lăsându-l doar cu gustul amar al inspiraţiei pierdute.

Şaisprezece minute până la flux.

Ce *era* gândul ăla? Se chinui să-l găsească, închise ochii…

Un doc, îşi spunea. Victima e sub un doc.

Ce-i cu asta? *Gândeşte!*

Doc… nave… descărcat… încărcătură.

Descărcarea mărfii!

Deschise ochii brusc.

— Mel, e o plantă de cultură?

— Ah, drace. M-am uitat la paginile de horticultură generală, nu la plantele cultivate.

Bătu ceva la tastatură. Timpul se scurgea lent.

— Ei bine?

— Aşteaptă, aşteaptă… Am o listă codată binar.

O scană.

— Lucerna, orz, sfeclă, porumb, ovăz, tutun…

— Tutun! Încearcă asta.

Cooper dădu dublu clic pe mouse, iar imaginea se desfăşură încet pe ecran.

— Asta e!

— Turnurile World Trade, anunţă Rhyme. Pe terenul aflat la nord de-acolo erau cândva plantaţii de tutun. Thom, ia documentaţia pentru cartea mea – vreau harta de la jumătatea secolului al XVIII-lea. Şi harta recentă pe care a folosit-o Bo Haumann ca să găsească locurile cu deşeuri de azbest. Pune-le acolo, pe perete, una lângă alta.

Asistentul găsi harta veche în dosarele lui Rhyme. O puse pe perete lângă cea recentă, aproape de patul şefului său. Desenată stângaci, harta mai veche arăta partea de nord a oraşului colonizat – un pâlc de case în zona mai joasă a insulei – acoperită de plantaţii. Erau trei pontoane comerciale de-a lungul râului, care pe-atunci nu

se numea Hudson, ci West River. Rhyme aruncă o privire spre harta recentă a oraşului. Plantaţiile dispăruseră, desigur, ca şi pontoanele, însă pe harta actuală apărea un doc abandonat exact în locul unuia dintre vechile debarcadere ale exportatorilor de tutun.

Rhyme se întinse în faţă, încercând să vadă numele străzii învecinate. Era pe cale să-l strige pe Thom ca să-i aducă harta mai aproape când, de la parter, auzi un trosnet puternic şi uşa izbindu-se de perete. Geamul se sparse.

Thom coborî pe scară.

— Vreau să-l văd.

Glasul sec răsună în hol.

— Doar un… începu asistentul.

— Nu. Nu într-un minut, nu într-o oră. Acu'. Băga-mi-aş. Acu'.

— Mel, şopti Rhyme, ascunde probele materiale şi opreşte aparatele.

— Dar…

— Fă ce-ţi spun!

Rhyme dădu violent din cap, iar microfonul căştii căzu pe pat, lângă el. Dinspre scară se auzea tropăit de paşi.

Thom îşi dădu toată silinţa să se supună, însă vizitatorii erau trei agenţi federali, iar doi dintre ei erau înarmaţi şi-l împingeau încet pe scară.

Slavă cerului, Mel Cooper demontase un microscop în cinci secunde şi aşeza componentele cu calm în cutie când agenţii FBI ajunseră sus şi năvăliră în cameră. Probele materiale erau vârâte sub o masă şi acoperite cu exemplare din *National Geographic.*

— A, Dellray, zise Rhyme. Ai găsit susnecul, nu?

— De ce nu ne-ai spus?

— Ce să vă spun?

— Că amprenta era falsă.

— Nimeni nu m-a întrebat.

— Falsă? întrebă Cooper, dezorientat.

— Nu, era o amprentă adevărată, zise Rhyme, de parcă ar fi fost ceva evident. Dar nu era a susnecului. Omul nostru avea nevoie de un taxi ca să-şi ia prada. Aşa că l-a întâlnit pe… cum îl chema?

— Victor Pietrs, mormăi Dellray şi-i relată viaţa taximetristului.

— Frumoasă treabă, spuse Rhyme cu sinceră admiraţie. A acostat un sârb cu cazier şi probleme mintale. Mă întreb cât timp a căutat un candidat. În orice caz, 823 l-a ucis pe bietul domn Pietrs şi i-a furat taxiul. I-a tăiat degetul. L-a păstrat şi şi-a zis că, dacă ajungem prea aproape de el, o să lase o amprentă clară la locul crimei, ca să ne deruteze. Am impresia că trucul a funcţionat.

Rhyme se uită la ceas. Mai erau paisprezece minute.

— Cum de-ai ştiut?

Dellray aruncă o privire spre hărţile de pe perete, dar, slavă Domnului, nu-l interesară.

— Amprenta avea semne de deshidratare şi de contractare. Cadavrul era varză, pun pariu. Şi l-aţi găsit în pivniţă? Aşa e? Acolo unde-i place omului nostru să-şi depună victimele.

Dellray îl ignoră şi amuşină prin încăpere ca un uriaş câine de vânătoare.

— Unde-ai ascuns probele noastre?

— Probe? Nu ştiu despre ce vorbeşti. Ia zi, mi-ai spart uşa? Ultima oară ai intrat fără să baţi. Acum ai lovit-o cu piciorul.

— Să ştii, Lincoln, că mă gândeam să-mi cer scuze pentru data trecută…

— Frumos din partea ta, Fred.

— Da' acu' sunt la un pas de-a-ţi pune curu' la popreală.

Rhyme se uită la microfonul căştii, care atârna spre podea. Îşi imagină vocea lui Sachs pălăvrăgind în căşti.

— Dă-mi probele alea, Rhyme. Nu-ţi dai seama în ce rahat eşti.

— Thom, zise încet Rhyme, agentul Dellray m-a speriat şi am scăpat casca walkmanului. Eşti amabil s-o agăţi pe rama patului?

Asistentul nu stătu pe gânduri. Aşeză microfonul lângă capul lui Rhyme, să nu-l vadă Dellray.

— Mulţumesc, îi spuse Rhyme lui Thom. Apoi adăugă: Ştii, n-am făcut încă baie. Cred că e timpul, ce zici?

— Chiar mă întrebam când o să te hotărăşti, zise Thom cu naturaleţea unui actor înnăscut.

— Răspunde, Rhyme. Ce Dumnezeu! Unde eşti?

Pe urmă auzi un glas în cască. Al lui Thom. Suna preţios, exagerat. Ceva nu era în regulă.

— Am luat un burete nou, zise vocea.

— Pare să fie bun, răspunse Rhyme.

— Rhyme! se răsti Sachs. Ce dracu' se petrece acolo?

— Costă şaptesprezece dolari. Ar trebui să fie bun. Acum o să te întorc.

Se auziră mai multe glasuri în cască, dar ea nu le putea distinge.

Sachs şi Banks alergau de-a lungul ţărmului, uitându-se cu atenţie peste diguri, în apa cafenie a râului Hudson. Ea îi făcu semn lui Banks să se oprească, crampele de sub osul pieptului o făcură să se aplece, scuipă în râu. Încercă să-şi ţină răsuflarea.

Auzi în căşti:

— …n-o să dureze mult. Va trebui să ne scuzaţi, domnilor.

— …o să aşteptăm, fără supărare.

— Eu mă supăr, spuse Rhyme. Nu pot avea puţină intimitate?

— Rhyme, mă auzi? strigă disperată Sachs.

Ce dracu' făcea omul ăla?

— Noo. N-au intimitate ăia care fură probe materiale.

Dellray! Era în camera lui Rhyme. Ei bine, ăsta-i sfârşitul. Victima e ca şi moartă.

— Vreau probele alea, răcni agentul.

— Păi, tot ce-o să capeţi e o vedere panoramică a unui bărbat spălat cu buretele, Dellray.

Banks dădu să spună ceva, dar ea îi făcu semn să tacă.

Nişte cuvinte mormăite pe care nu le înţelese. Strigătul înfuriat al agentului.

Pe urmă glasul calm al lui Rhyme:

— Ştii, Dellray, cândva eram un bun înotător. Mă scăldam în fiecare zi.

— Au rămas mai puţin de zece minute, şopti Sachs.

Apa clipocea domol. Două vase trecură prin apropiere.

Dellray murmură ceva.

— Coboram la râul Hudson şi înotam. Pe-atunci era mult mai curată. Apa, vreau să zic.

O întrerupere a transmisiei. Rhyme avea glasul stins:

— …un doc vechi. Ăla preferat de mine nu mai există acum. Acolo era sălaşul celor din Hudson Dusters. Banda aia, ai auzit de ea? În ultimul deceniu al secolului al XIX-lea. La nord de Battery Park City. Pari plictisit. Te-ai săturat să priveşti un cur fleşcăit de infirm? Nu? Simte-te bine. Docul ăla era între North Moore şi Chambers. Mă scufundam acolo, înotam pe lângă stâlpi…

— Între North Moore şi Chambers! strigă Sachs, întorcându-se.

Trecuseră pe lângă el fiindcă se duseseră prea departe spre sud. Vedea lemnul cafeniu, murdar şi o conductă masivă care vărsa apa mareei. Cât timp rămăsese? Prea puţin. N-aveau cum să salveze victima.

Îşi smulse casca de pe cap şi începu să fugă spre maşină, cu Banks în urma ei.

— Ştii să înoţi? întrebă ea.

— Eu? Am făcut vreo două lungimi de bazin la Racquet Club.

N-or să reuşească.

Sachs se opri brusc şi se întoarse într-un cerc strâns, uitându-se la străzile pustii.

Apa îi ajunsese aproape de nas.

Un val mic stropi faţa lui William Everett chiar când trăgea aer în piept, iar lichidul murdar, sărat, îi pătrunse până în gât. Începu să tuşească – un zgomot grav, oribil. Chinuitor. Apa îi umplea plămânii. Nu se mai putea ţine de stâlpul docului şi se scufundă, se încordă şi se ridică din nou, apoi se scufundă iarăşi.

Nu, Doamne, nu… te rog, nu lăsa…

Scutură cătuşele, le lovi cu piciorul, încercând să câştige puţin spaţiu. De parcă s-ar fi putut întâmpla vreun miracol, iar muşchii lui anemici ar fi putut îndoi pironul uriaş de care era încătuşat.

Suflă apa din nas, îşi clătină capul înnebunit. Pentru moment, îşi descarcă plămânii. Muşchii gâtului îl ardeau – ca şi degetul zdrobit – fiindcă îşi ţinea capul pe spate ca să respire aerul de deasupra feţei lui.

Avu un moment de răgaz.

Pe urmă veni alt val, ceva mai mare.

Şi asta era situaţia.

Nu mai putea lupta. Capitula. Avea s-o întâlnească pe Evelyn, s-o salute…

Şi William Everett se lăsă în voia sorţii. Plutea în apa murdară, plină de gunoaie şi alge.

Pe urmă tresări îngrozit. Nu, nu…

El era acolo. Răpitorul! Se întorsese.

Everett dădu din picioare ca să ajungă la suprafaţă, scuipând apă, încercând cu disperare să se îndepărteze. Omul îi vârî în ochi o lumină strălucitoare şi întinse către el mâna în care avea un cuţit.

Nu, nu…

Nu era de-ajuns să-l înece, trebuia să-l lovească mortal. Fără să se gândească, Everett se deplasă spre el. Însă răpitorul dispăru sub apă… şi, deodată, pac, mâinile lui Everett fură descătuşate.

Bătrânul uită de salutările resemnate şi bătu din picioare ca să ajungă la suprafaţă, trăgând aer sărat pe nas şi smulgând banda

adezivă de la gură. Gâfâind, scuipând apa împuţită. Capul i se lovi cu putere de plafonul de stejar al docului şi Everett izbucni în râs.

— O, Doamne, Doamne, Doamne…

Pe urmă apăru altă faţă… Tot cu mască, cu altă lanternă ce lumina orbitor, iar Everett reuşi doar să distingă emblema NYPD pe haina udă a bărbatului. Cei doi n-aveau în mâini cuţite, ci cleşti pentru tăiat metalul. Unul din ei vârî între buzele lui Everett un muştiuc de cauciuc şi el trase în piept o bine-venită gură de oxigen.

Scufundătorul îl strânse cu un braţ şi înotară împreună până la marginea docului.

— Trage adânc aer în piept, o să ieşim într-un minut.

Bătrânul îşi umplu cu aer plămânii şubreziţi, apoi, cu ochii închişi, înotă împreună cu scufundătorul pe sub apa luminată straniu de lanterna bărbatului. Făcură o călătorie scurtă, dar chinuitoare, drept în jos, pe urmă iarăşi în sus prin apa tulbure, plină de mizerii. La un moment dat, victima alunecă din mâinile scufundătorului şi cei doi se despărţiră câteva clipe. Însă William Everett nu luă în seamă eşecul. După cât pătimise în seara aia, să înoate de unul singur în agitatul râu Hudson era floare la ureche.

Nu avusese de gând să ia un taxi. Puteau merge foarte bine şi cu autobuzul de la aeroport.

Însă Pammy era obosită fiindcă dormise prea puţin – se treziseră amândouă la ora cinci în acea dimineaţă – şi devenea tot mai agitată. Fetiţa trebuia să ajungă repede în pat, învelită cu pătura ei şi cu sticla de ceai alături. În plus, Carole de-abia aştepta să ajungă în Manhattan – era doar o femeie uscăţivă din Midwest care, în cei patruzeci şi unu de ani ai ei, nu fusese către est mai departe de Ohio şi ardea de nerăbdare să vadă New York-ul.

Porniră spre ieşire, după ce Carole îşi recupera bagajele. Făcu o verificare, ca să fie sigură că avea toate lucrurile cu care plecase în acea după-amiază din casa lui Kate şi Eddie.

Pammy, cățelul de pluș, portmoneul, pătura, valiza, rucsacul galben.

Totul era în regulă.

Prietenii ei o avertizaseră în legătură cu marele oraş.

— Or să te fure, spusese Eddie. Sunt mulţi hoţi de buzunare şi tâlhari.

— Şi să nu joci cărţi pe stradă, adăugase mămoasa Kate.

— Eu nu joc cărţi nici în *livingul* meu, îi amintise Carole râzând. De ce m-aş apuca să joc cărţi pe străzile din Manhattan?

Însă le aprecia preocuparea. La urma urmei, era o văduvă cu un copil de trei ani, îndreptându-se către conferinţa ONU, ce avea loc în cel mai dur oraş din lume – mai mulţi străini, drace, mai mulţi oameni decât văzuse ea vreodată laolaltă.

Carole găsi un telefon public şi sună la hotelul unde făcuse rezervarea. Recepţionerul de noapte îi spuse că avea pregătită camera şi le aştepta. Urmau să ajungă în vreo trei sferturi de oră.

Trecură pe uşile automate şi rămaseră cu răsuflarea tăiată în aerul fierbinte al verii. Carole se opri şi se uită în jur. Ţinând-o strâns pe Pammy cu o mână şi cu cealaltă mânerul valizei ponosite. Rucsacul galben era atârnat pe umăr.

Se aşezară la coada pasagerilor ce aşteptau în staţia de taxiuri.

Carole aruncă o privire spre un panou uriaş, instalat pe partea opusă a autostrăzii. *Bun venit delegaţilor ONU!* scria pe el. Grafica era oribilă, dar ea se uită îndelung la panou; unul dintre bărbaţii desenaţi acolo semăna cu Ronnie.

Un timp după moartea lui, cu doi ani în urmă, aproape totul îi amintea de frumosul ei bărbat tuns scurt. Trecea cu maşina pe lângă un fast-food McDonald's şi îşi aducea aminte că lui îi plăcea Big Mac-ul. Actori de cinema care nu semănau deloc cu el îşi puteau înclina capul aşa cum făcea el. Vedea o reclamă la aparate pentru tuns gazonul şi îşi amintea cât de mult îi plăcea lui să taie iarba din curtea mică a casei lor, în Arlington Heights.

Pe urmă o podidea plânsul. Şi relua tratamentul cu Prozac ori imipramină. Stătea câte o săptămână în pat. Accepta fără tragere de inimă invitaţia lui Kate de-a petrece o noapte cu ea şi cu Eddie. Sau o săptămână. Sau o lună.

Dar terminase cu plânsul. Venise acolo să-şi refacă viaţa. Tristeţea rămăsese în urmă.

Scuturându-şi coama de păr blond-cenuşiu de pe umeri, Carole o trase pe Pammy în faţă şi împinse bagajul cu piciorul, după ce şirul de oameni înaintă câţiva paşi. Se uită peste tot în jur, încercând să zărească Manhattan-ul. Dar nu văzu altceva decât traficul, aripile avioanelor, o mare de oameni, taxiuri şi maşini. Aburi se înălţau din gurile de canal ca nişte fantome smintite, iar cerul nopţii era negru, galben şi înceţoşat.

Mă rog, avea să vadă curând oraşul, presupunea ea. Spera ca Pammy să fie destul de mare ca să păstreze în memorie priveliştea.

— Cum ţi se pare aventura noastră până acum, scumpo?

— Aventură. Îmi plac aventurile. Vreau nişte ceai. Te rog, pot să beau?

Te rog… Asta era ceva nou. Fetiţa de trei ani învăţa toate trucurile. Carole râse.

— O să-ţi dau puţin mai târziu.

Ajunseseră în cele din urmă la un taxi. Portbagajul se deschise, iar Carole vârî bagajele înăuntru şi trânti capacul. Urcară pe bancheta din spate şi ea închise portiera.

Pammy, căţelul de pluş, portmoneul…

Şoferul întrebă:

— Încotro?

Iar Carole îi dădu adresa hotelului Midtown Residence, strigând prin geamul despărţitor de plexiglas.

Şoferul intră în trafic. Carole se lăsase pe spătarul banchetei şi-o ţinea pe Pammy în poală.

— O să trecem pe lângă sediul ONU? strigă ea.

Dar omul era atent la schimbarea benzilor de circulaţie şi n-o auzi.

— Am venit aici pentru conferinţă, îi explică ea. Conferinţa ONU.

Niciun răspuns.

Ea se întrebă dacă omul avea probleme cu limba engleză. Kate o avertizase că toţi şoferii de taxi din New York erau străini („Luând slujbele americanilor", mormăise Eddie. „Dar nu mă face să încep iar cu *asta").* Carole nu-l vedea bine prin geamul murdar.

Poate că doar nu voia să vorbească.

Cotiră pe altă autostradă şi, dintr-odată, apăru în faţa ei – orizontul zimţat al oraşului strălucitor. Ca şi cristalele pe care le colecţionau Kate şi Eddie. O imensă concentrare de clădiri albastre, aurii şi argintii în mijlocul insulei şi altă aglomerare mai departe, spre stânga. Era mai mare decât tot ce văzuse vreodată Carole şi, preţ de o clipă, insula i se păru o uriaşă navă.

— Uite, Pammy, acolo mergem. Nu-i aşa că-i minunat?

Totuşi, după câteva momente, priveliştea dispăru când şoferul ieşi de pe autostradă şi viră brusc la capătul taluzului. Apoi o luară pe nişte străzi pustii, printre clădiri din cărămidă închisă la culoare.

Carole se aplecă în faţă.

— Ăsta-i drumul bun spre oraş?

Din nou, niciun răspuns.

Ea bătu cu putere în geam.

— Mergi pe drumul bun? Răspunde-mi. *Răspunde-mi!*

— Mami, ce s-a întâmplat? întrebă Pammy şi începu să plângă.

— Unde mergem? strigă Carole.

Însă bărbatul se mulţumea doar să conducă – liniştit, oprind la toate stopurile, fără să depăşească limita de viteză. Iar când pătrunse în parcarea pustie din spatele unei fabrici abandonate, se asigură că semnalizase corect.

O, nu… nu!

Omul îşi trase pe faţă o cagulă şi coborî din taxi. Se duse în spatele maşinii şi întinse mâna spre portieră. Dar ezită şi lăsă mâna jos. Se aplecă, îşi apropie faţa de fereastră şi bătu în ea. O dată, de două ori, de trei ori. Atrăgând atenţia şopârlelor de la o grădină zoologică din apropiere. Înainte de a deschide portiera, se uită îndelung la mamă şi fiică.

DOUĂZECI ŞI DOI

— Cum ai procedat, Sachs?

Stând pe malul râului cu miasme usturătoare, ea vorbi în microfonul ataşat la căşti.

— Mi-am amintit că văzusem portul navelor de pompieri la Battery Park. Cei de-acolo au trimis în grabă doi scufundători, care-au ajuns la doc în trei minute. Mamă, să fi văzut cum gonea vasul ăla! Aş vrea să pilotez şi eu unul cândva.

Rhyme îi vorbi despre degetul tăiat al taximetristului.

— Ticălosul! zise ea, plesnind din limbă dezgustată. Javra ne-a păcălit pe toţi.

— Nu pe toţi, îi aminti Rhyme cu modestie.

— Aşadar, Dellray ştie că am furat probele materiale. Mă caută?

— Zicea că se întoarce la sediul central. Poate ca să hotărască pe care din noi să-l aresteze primul. Cum arată locul, Sachs?

— Destul de rău, îi raportă ea. Tipul a parcat pe pietriş…

— Deci nu sunt urme de paşi.

— E chiar mai rău. Apa fluxului s-a revărsat din conducta asta mare şi locul unde a parcat e sub apă.

— Drace, murmură Rhyme. Nu tu urme, nu tu amprente, nimic. Ce face victima?

— Nu prea bine. A stat sub apă, cu un deget rupt. Are probleme cu inima. Or să-l ţină în spital o zi sau două.

— Ne poate spune ceva?

Sachs se duse la Banks, care-l interoga pe William Everett.

— Nu era masiv, zise omul sec, uitându-se cu atenţie la atela pe care medicul i-o fixa pe mână. Şi nu era foarte puternic, nu un tip musculos. Însă era mai tare ca mine. L-am înşfăcat de haine, iar el mi-a îndepărtat mâinile fără efort.

— Descrierea? întrebă Banks.

Everett vorbi despre hainele de culoare închisă şi despre cagulă. Altceva nu-şi amintea.

— Ar trebui să vă mai spun ceva, spuse Everett, ridicând mâna bandajată. Are ceva rău în el. L-am înşfăcat, aşa cum ziceam. Nu gândeam – eram speriat. Dar el s-a enervat. Atunci mi-a rupt degetul.

— Drept represalii, nu? întrebă Banks.

— Aşa cred. Dar nu asta-i ciudăţenia.

— Nu?

— Ciudăţenia e că a ascultat.

Tânărul detectiv se opri din scris şi-o privi pe Sachs.

— Mi-a ridicat mâna lângă urechea lui, ţinând-o strâns, şi-a îndoit degetul până când s-a rupt. De parcă asculta sunetul şi-i plăcea.

— Ai auzit asta, Rhyme?

— Da, Thom a adăugat informaţia pe planşă. Totuşi, nu ştiu ce poate însemna. Va trebui să ne gândim.

SUSNEC 823

Înfăţişare	Reşedinţă	Vehicul	Alte observaţii
Bărbat caucazian constituţie zveltă Haine de culoare închisă Mănuşi vechi, din piele roşcată de ied Aftershave, ca să acopere alt miros? Caligulă? Bleumarin? Mănuşi de culoare închisă	Prob. are o locuinţă sigură Situată lângă: B'way & 82nd, ShopRite B'way & 96th, Anderson Foods Greenwich & Bank, ShopRite 2nd Ave., 72nd-73rd.,	Taxi Model recent de limuzină, gri deschis, argintiu, bej	Cunoaşte procedurile de colectare a probelor materiale Posibil să aibă dosar penal Cunoaşte structura amprentelor Armă – Colt calibru 32 Leagă victimele cu noduri ciudate

Aftershave = Brut Părul nu e castaniu Cicatrice adâncă la arătător Haine de stradă	Grocery World Battery Park City, J & G's Emporium 1709 2nd Ave., Anderson Foods 34th & Lex., Food Warehouse 8th Ave. & 24th, ShopRite Houston & Lafayette, ShopRite 6th Ave. & Houston, J & G's Emporium Greenwich & Franklin, Grocery World Clădire veche, marmură roz		Îl atrage „vechiul" A numit-o „Hanna" pe o victimă Cunoaşte germana elementară Îl atrag locurile subterane Dublă personalitate Poate fi preot, asistent social, consilier Tocire neobişnuită a pantofilor, citeşte mult? Asculta în timp ce rupea degetul victimei

— Vreo probă materială plantată acolo?

— Nu încă.

— Cercetează terenul, Sachs. A, şi ia de la victimă…

— Hainele? Deja i le-am cerut. Eu… Rhyme, te simţi bine?

Auzise un acces de tuse.

Transmisia fu întreruptă câteva clipe. Apoi Rhyme reveni pe fir.

— Eşti acolo, Rhyme? Totul e-n regulă?

— Da, spuse el în grabă. Dă-i drumul. Cercetează terenul.

Sachs începu să examineze locul infracţiunii, luminat intens de lămpile cu halogen ale unităţii de intervenţii. Era ceva atât de deprimant. Suspectul *fusese* acolo. Păşise pe prundişul aflat la o distanţă de câţiva paşi. Însă orice probă ar fi lăsat el din nebăgare de seamă în urma lui se afla la câţiva centimetri sub suprafaţa apei tulburi. Străbătu încet zona. Înainte şi înapoi.

— Nu văd nimic. Indiciile ar fi fost luate de apă.

— Nu, e prea isteţ ca să nu se fi gândit la flux. Trebuie să fie undeva, pe teren uscat.

— Mi-a venit o idee, zise ea dintr-odată. Vino încoace.

— Cum?

— Cercetează cu mine locul, Rhyme. Tăcere. Rhyme, m-ai auzit?

— Cu mine vorbeşti? întrebă el.

— Parcă ai fi De Niro. Dar nu joci la fel de bine ca De Niro. Ştii scena aia din *Şoferul de taxi?*

Rhyme nu râse, ci spuse:

— Replica e: „La mine te uiţi?". Nu „cu mine vorbeşti?".

Sachs continuă netulburată:

— Vino încoace. Examinează locul cu mine.

— O să-mi deschid aripile. Nu, mai bine o să mă proiectez acolo. Telepatie, ştii tu.

— Lasă gluma. Vorbesc serios.

— Eu…

— Avem nevoie de tine. Nu pot găsi indiciile lăsate de susnec.

— Dar sunt acolo. Trebuie doar să te străduieşti mai mult.

— Am cercetat de două ori toată zona.

— Înseamnă că ai îngustat prea mult perimetrul. Mai adaugă vreo doi paşi, apoi continuă. Opt douăzeci şi trei n-a terminat încă, nici pe departe.

— Schimbi subiectul. Vino şi ajută-mă.

— Cum? întrebă Rhyme. Cum să fac asta?

— Aveam un prieten cu un handicap, începu ea. Şi el…

— Vrei să spui că era infirm, o corectă Rhyme.

Cu blândeţe, însă prompt.

Sachs continuă:

— Asistentul lui îl punea în fiecare dimineaţă într-un scaun cu rotile şi-l ducea peste tot. La filme, la…

— Scaunele alea… Glasul lui Rhyme suna cavernos. Nu sunt bune pentru mine. Ea încetă să vorbească. El continuă: Problema e felul în care am fost rănit. Ar fi periculos să mă aşez într-un scaun cu rotile. Ar putea – ezită – să înrăutăţească situaţia.

— Îmi pare rău. N-am ştiut.

După o clipă, el zise:

— Sigur că n-ai ştiut.

O dăduse-n bară. O, Doamne. Frate…

Însă Rhyme nu părea deranjat de gafele ei. Glasul lui avea un ton domol, calm.

— Ascultă, trebuie să continui cercetarea. Susnecul nostru devine tot mai şmecher. Dar n-o să fie imposibil… Am o idee. El e un om al subteranului, da? Poate a îngropat indiciile.

Ea cuprinse cu privirea locul infracţiunii.

Poate acolo… Zări o movilită de pământ şi frunze pe un petic de teren cu iarbă înaltă, lângă prundiş. Nu era în regulă, muşuroiul părea prea artificial.

Sachs se aplecă lângă el, îşi înclină capul şi, folosindu-se de creioane, începu să dea la o parte frunzele.

Întoarse faţa spre stânga şi constată că se uita la un cap ridicat, cu colţii dezgoliţi…

— Iisuse Hristoase! strigă ea dându-se înapoi, căzând în fund şi ducând mâna la armă.

Nu…

Rhyme răcni:

— E-n regulă?

Sachs aţinti arma într-acolo şi încercă s-o ţină nemişcată cu mâinile care-i tremurau violent. Jerry Banks veni în fugă, cu pistolul scos din toc. Se opri. Sachs se ridică în picioare, uitându-se la ce se afla în faţa lor.

— Mamăă, şopti Banks.

— E un şarpe… mă rog, un schelet de şarpe, îi zise Sachs lui Rhyme. Drace.

Vârî pistolul în toc.

— E fixat pe o scândură.

— Un şarpe? Interesant.

Rhyme părea intrigat.

— Da, foarte interesant, murmură ea.

Îşi puse mănuşile de cauciuc şi ridică oasele încolăcite. Întoarse placa de lemn.

— Metamorphosis.

— Ce?

— E o etichetă pe spatele scândurii. Cred că-i numele magazinului de unde provine. 604 Broadway.

Rhyme spuse:

— O să-i trimit pe Băieţii Haioşi să verifice. Ce-avem acolo? Descrie-mi indiciile.

Erau sub şarpe. Într-o pungă. Inima îi bătu cu putere când se ghemui lângă ea.

— O cutie de chibrituri, zise Sachs.

— Ah, poate se gândeşte la o incendiere. E ceva tipărit pe ea?

— Nu. Dar e mânjită cu ceva unsuros. Ca vaselina. Miroase urât.

— Bine, Sachs – totdeauna să miroşi probele când nu eşti sigură ce sunt. Dar fii mai clară.

Ea se aplecă spre cutie.

— Pfui!

— Asta nu-i clar.

— Poate e sulf.

— Poate e ceva pe bază de nitrat. Un exploziv. Tovex. E albastru?

— Nu, e lăptos.

— Chiar dacă ar putea face „bang", presupun că-i un exploziv secundar. Altceva?

— Încă un petic de hârtie. E ceva pe el.

— Ce, Sachs? Numele lui, adresa, parola de e-mail?

— Pare să fie dintr-o revistă. Văd un fragment de fotografie alb-negru. Seamănă cu o parte dintr-o clădire, dar nu poţi spune care anume. Şi sub asta nu e decât o dată. 20 mai 1906.

— Cinci, douăzeci, zero-şase. Mă întreb dacă n-o fi vreun cod. Sau o adresă. O să mă gândesc. Altceva?

— Nimic.

Îl auzi pe Rhyme oftând.

— Bine, veniţi încoace, Sachs. Cât e ceasul? Doamne, aproape unu noaptea. De ani de zile n-am mai stat treaz până la ora asta. Întoarceţi-vă şi-o să vedem ce avem.

Dintre toate cartierele din Manhattan, Lower East Side s-a schimbat cel mai puţin în decursul istoriei oraşului.

Sigur, au dispărut multe. Păşunile deluroase. Vilele masive ale lui John Hancock şi primii stâlpi de iluminat. Dar Kolek, întinsul loc cu apă dulce (numele lui olandez s-a alterat până la urmă, devenind „Colectorul", ceea ce descria mai bine iazul intens poluat). Celebra zonă Five Points – la începutul secolului al XIX-lea era cel mai periculos kilometru pătrat de pe glob – unde într-un singur imobil, cum era dărăpănatul Gates of Hell, puteau avea loc două sau trei sute de crime în fiecare an.

Dar sute de construcţii vechi au rămas – imobile din secolul al XIX-lea şi cabane coloniale, sedii de primării din cărămidă în locul vechilor case de rugăciuni, mai multe clădiri publice în stil egiptean, construite din ordinul preacoruptului congresmen Fernando Wood. Unele au fost abandonate, cu faţadele năpădite de bălării şi podelele

crăpate de puieţi persistenţi. Însă multe erau încă în folosinţă; aici fusese teritoriul fărădelegilor din Tammany Hall, al vânzătorilor ambulanţi şi al atelierelor cu muncitori plătiţi prost, al cantinei săracilor de pe Henry Street, al teatrului de varietăţi Minsky şi al faimoasei Yiddish Gomorra – mafia evreiască.

Într-acolo mergea colecţionarul de oase cu taxiul în care se aflau femeia uscăţivă şi fetiţa ei.

Observând că poliţia era pe urmele lui, James Schneider s-a dat încă o dată la fund, ca un şarpe ce era, căutând adăpost – se presupune – în beciurile numeroaselor case pentru chiriaşi din oraş (pe care cititorul le-ar putea cunoaşte sub denumirea mai răspândită de „imobile pentru închiriat"). Şi a rămas liniştit timp de câteva luni.

În vreme ce conducea spre casă, colecţionarul de oase vedea în jurul lui nu Manhattan-ul anilor '90 – magazinele cu delicatese coreene, patiseriile igrasioase, prăvăliile cu filme porno, buticurile de confecţii pustii – ci o lume visată, a bărbaţilor cu melon, a femeilor în rochii de crinolină foşnitoare, a veşmintelor pătate de mizeria străzii. Sute de rable şi căruţe şi aerul încărcat de mirosul uneori plăcut, alteori dezgustător al metanului.

Însă atât de puternic era în el imboldul mârşav, neobosit de a-şi îmbogăţi colecţia, încât l-a scos în scurtă vreme din sălaşul lui, ca să prindă în cursă alt cetăţean onest; de astă dată, un tânăr sosit recent în oraş ca să se înscrie la universitate.

Conducea prin celebrul Eighteenth Ward, care adăpostise cândva aproape cincizeci de mii de oameni înghesuiţi în sute de blocuri de închiriat. Când îşi imaginează secolul al XIX-lea, oamenii îl văd în sepia – din cauza vechilor fotografii. Dar se înşală. Manhattan-ul de demult avea culoarea pietrei. Cu sufocantul fum industrial, zugrăveli extrem de scumpe şi lumină slabă, oraşul avea numeroase nuanţe de gri şi galben.

Schneider s-a strecurat în spatele tânărului şi era pe cale să-l lovească, dar Fortuna, în sfârşit, şi-a făcut simţită prezenţa. Doi poliţişti au apărut

din întâmplare la locul atacului. L-au recunoscut pe Schneider şi au pornit spre el. Ucigaşul a fugit spre est, traversând acea minune inginerească, podul Manhattan, terminată în 1909, cu doi ani înainte de aceste evenimente. Dar s-a oprit la mijlocul podului, văzând alţi trei poliţişti apropiindu-se dinspre Brooklyn după ce auziseră fluierele şi focurile de armă ale colegilor din Manhattan.

Schneider, neînarmat, cum s-a întâmplat să fie în acea zi, s-a căţărat pe balustrada podului, încercuit de oamenii legii. Criminalul le-a adresat injurii violente poliţiştilor, condamnându-i pentru că i-au ruinat viaţa. Vorbele lui au devenit tot mai răutăcioase. În vreme ce poliţia se apropia, el s-a aruncat de pe balustradă în râu. O săptămână mai târziu, un pilot de vas i-a descoperit cadavrul pe ţărmul Insulei Welfare, lângă Hell Gate. Nu mai rămăsese mare lucru din el, deoarece crabii şi broaştele ţestoase lucraseră cu sârg ca să lase din Schneider doar oasele pe care, în nebunia lui, le adora.

Întoarse taxiul pe East Van Brevoort, strada lui pietruită, pustie, şi se opri în faţa clădirii. Verifică firele murdare pe care le legase de uşă, ca să fie sigur că nu intrase nimeni. O mişcare bruscă îl sperie şi auzi din nou mârâitul gutural al câinilor, le văzu ochii galbeni, colţii cafenii, corpurile pline de cicatrice şi răni. Întinse mâna către pistol, dar câinii se întoarseră dintr-odată şi, schelălăind, porniră în goană pe alee după vreo pisică ori şobolan.

Pe trotuarele fierbinţi nu văzu pe nimeni şi descuie lacătul de la uşa garajului, pe urmă se urcă iarăşi în taxi şi-l aduse înăuntru, parcându-l lângă Fordul lui Taurus.

După moartea ticălosului, lucrurile personale i-au fost ridicate şi examinate de către detectivi. Jurnalul lui demonstra că omorâse opt cetăţeni cumsecade ai oraşului. Putea fi acuzat şi de furturi grave, deoarece s-a stabilit din acele pagini (dacă afirmaţiile lui Schneider erau adevărate) că profanase mai multe locuri sfinte de odihnă veşnică din cimitirele aflate în jurul oraşului. Niciuna dintre victime nu-i adresase nici cel mai mic afront; nu, majoritatea erau cetăţeni cinstiţi, harnici şi nevinovaţi. Cu

toate astea, criminalul n-a simţit niciun dram de vinovăţie. Se părea că acţionase fiind pradă iluziei nebuneşti că le făcea victimelor lui o favoare.

Făcu o pauză, îşi şterse transpiraţia de la gură. Cagula îi dădea mâncărimi. Scoase femeia şi pe fiica ei din portbagaj şi le târî prin garaj. Carole era puternică şi se zbătea cu disperare. În cele din urmă, colecţionarul de oase reuşi să le pună cătuşele.

— Jigodie! urlă femeia. Să nu îndrăzneşti să-mi atingi fata. Dacă o atingi, te ucid!

El o strânse zdravăn de piept şi-i lipi banda adezivă pe gură. Pe urmă făcu la fel şi cu fetiţa.

„Carnea îmbătrâneşte şi poate fi lipsită de forţă (scria tâlharul cu mâna lui sigură, neîndurătoare). Oasele sunt cea mai puternică parte a corpului. Oricât de vârstnică ne-ar fi carnea, oasele ne sunt mereu tinere. Mi-am propus un ţel nobil şi nu pricep de ce i s-ar putea opune cineva. Le-am făcut tuturor un bine. Acum sunt nemuritori. I-am eliberat. I-am curăţat până la os."

Târî victimele în pivniţă şi o trânti pe femeie la podea, iar pe fetiţă alături de ea. Legă cătuşele lor de zid cu nişte sfoară. Apoi urcă scara.

Luă rucsacul galben de pe bancheta din spate a taxiului, valiza din portbagaj, şi le împinse printr-o uşă de lemn cu zăvor în camera principală a clădirii. Era pe cale să le arunce într-un colţ, dar îşi dădu seama că, dintr-un motiv oarecare, era interesat de viaţa captivelor lui. Se aşeză în faţa uneia dinte picturile murale – un măcelar ţinând calm un cuţit într-o mână, iar în cealaltă o halcă de carne de vită.

Examina eticheta valizei. Carole Ganz. Carole cu un e. De ce o literă în plus? se întrebă el. Valiza nu conţinea decât haine. Scormoni prin rucsac. Găsi imediat banii. Trebuie să fi fost patru sau cinci mii de dolari. Îi puse la loc în despărţitura cu fermoar.

Erau acolo multe jucării: o păpuşă, o cutie de acuarele, un pachet de plastilină pentru modelaj, o trusă Mr Potato Head. Un CD player scump, vreo şase CD-uri şi un radio Sony cu ceas.

Se uită la câteva fotografii. Cu Carole şi fata ei. În cele mai multe, femeia părea foarte tristă. În altele părea mai fericită. Nu erau poze cu Carole şi soţul ei, deşi purta verighetă. Multe le arătau pe mamă şi fiică împreună cu un cuplu – o femeie masivă ce purta o rochie până la pământ, cu mâneci largi şi un bărbat bărbos, pleşuv, într-o cămaşă de flanelă.

Colecţionarul de oase privi mult timp un portret al fetiţei.

Soarta bietei Maggie O'Connor, o fetiţă zveltă de numai opt ani, a fost deosebit de tristă. A fost ghinionul ei, a presupus poliţia, că s-a nimerit în calea lui James Schneider când acesta îşi lichida una dintre victime.

Fata, locuitoare a renumitului Hell's Kitchen, ieşise să adune nişte păr de cal de la unul dintre numeroasele animale moarte ce se găseau în acea parte săracă a oraşului. Puştii din zonă aveau obiceiul să împletească peri din coadă de cal şi să-şi facă brăţări şi inele – singurele bijuterii pe care acei copii şi le puteau permite ca să se împodobească cu ele.

Piele şi os, piele şi os.

Aşeză fotografia pe poliţa căminului, lângă o grămăjoară de oase – cele la care lucrase în dimineaţa aia şi câteva pe care le furase de la magazinul unde găsise şarpele.

Se bănuieşte că Schneider a găsit-o pe Maggie lângă sălaşul lui, fiind martoră la spectacolul macabru al uciderii uneia dintre victimele lui. Nu putem şti dacă a omorât-o pe fată rapid sau lent. Dar, spre deosebire de celelalte victime ale lui, ale căror rămăşiţe pământeşti au fost până la urmă descoperite, cele ale delicatei, cârlionţatei Maggie O'Connor n-au fost niciodată găsite.

Colecţionarul de oase coborî la subsol.

Smulse banda adezivă de la gura mamei, iar femeia trase adânc aer în piept şi-l privi cu o furie rece.

— Ce vrei? se răsti ea. *Ce?*

Nu era la fel de slabă ca Esther, dar, slavă Domnului, nu semăna deloc cu grăsana de Hanna Goldschmidt. Putea vedea atât de *mult* din sufletul ei. Mandibula îngustă, clavicula. Şi, prin fusta albastră subţire, întrezărea osul fără nume – locul de întâlnire al iliacului, ischionului şi pubianului. Nume ca de zei romani.

Fetiţa începu să se agite. El se aplecă şi-i puse mâna pe cap. Craniile nu se dezvoltă dintr-o singură bucată de os, ci din opt fragmente separate, iar coroana se înalţă ca petalele triunghiulare de pe acoperişul observatorului astronomic. Atinse osul occipital al fetei, pe cele parietale din creştetul capului. Şi două dintre preferatele lui, oasele sensibile din jurul orbitelor – sfenoidul şi etmoidul.

— Încetează!

Carole dădu înfuriată din cap.

— Ssst, făcu el, ducându-si arătătorul înmănuşat la buze.

Se uită la fetiţă, care plângea lipindu-se de mama ei.

— Maggie O'Connor, spuse el drăgăstos, privind conturul feţei puştoaicei. Mica mea Maggie.

Femeia îl privi crunt.

— Ai fost la locul nepotrivit în momentul nepotrivit, copilo. Ce m-ai văzut că fac?

Oase tinere.

— Ce vrei să spui? şopti Carole.

Îşi îndreptă atenţia spre ea.

Colecţionarul de oase se întrebase mereu cum arătase mama lui Maggie O'Connor.

— Unde-i soţul tău?

— E mort, se stropşi ea. Apoi se uită la fetiţă şi zise mai blând: A fost omorât acum doi ani. Uite ce e, lasă-mi doar fata să plece. Ea nu poate spune nimic despre tine. Mă… asculţi? Ce faci?

El înşfacă mâinile lui Carole şi le ridică. Mângâie metacarpienele încheieturilor. Falangele, degetele subţiri. Strângând oasele.

— Nu, nu face asta. Nu-mi place. Te rog!

Glasul i se frânse de spaimă.

El îşi pierdu controlul şi nu-i plăcu deloc acea senzaţie. Dacă voia să reuşească acolo, cu victimele, cu planurile lui, trebuia să înlăture copleşitoarea patimă – nebunia îl ducea tot mai departe în trecut, făcându-l să confunde ce era acum cu ce era cândva.

Înainte şi după…

Avea nevoie de toată inteligenţa şi arta lui ca să termine ce începuse. Şi totuşi… totuşi…

Ea era *atât* de slabă, atât de încordată. Închise ochii şi îşi imagină cum o lamă de cuţit zgâriindu-i tibia ar fi cântat precum coardele unei viori vechi.

Respira accelerat, era leoarcă de sudoare.

Când deschise într-un târziu ochii, constată că se uita la sandalele ei. N-avea prea multe oase de picior în stare bună. Oamenii fără adăpost îl dezamăgiseră în ultimele luni… ei bine, sufereau de rahitism şi osteoporoză, iar degetele le erau deformate de pantofi scâlciaţi.

— O să fac un târg cu tine, se auzi spunând.

Femeia se uită la fiica ei. O strânse mai aproape.

— O să fac un târg. Te las să pleci dacă mă laşi să fac ceva.

— Ce? şopti Carole.

— Lasă-mă să-ţi jupoi pielea.

Ea începu să clipească des. Bărbatul murmură:

— Lasă-mă. Te rog. Un picior. Doar unul din picioare. Dacă faci asta, te las să pleci.

— Ce…?

— Până la os.

Femeia îl privi îngrozită şi înghiţi în sec.

Ce-ar mai conta? îşi zise el. Oricum, era atât de aproape, atât de slabă, atât de ciolănoasă. Da, ea avea ceva deosebit – deosebit faţă de celelalte victime.

Puse pistolul deoparte şi scoase cuţitul din buzunar. Îl deschise cu un declic brusc.

Carole nu se mişca, ochii îi alunecară spre fetiţă. Apoi se întoarse către el.

— O să ne laşi să plecăm?

Omul încuviinţă.

— Nu mi-aţi văzut faţa. Nu ştiţi unde-i locul ăsta.

O pauză lungă. Ea îşi rotea privirea prin pivniţă. Şopti un cuvânt. Un nume, crezu el. Ron sau Rob.

Şi, privindu-l ţintă în ochi, îşi întinse gambele şi împinse picioarele spre el. Bărbatul îi dădu jos pantoful drept.

Femeia se lăsă pe spate, iar tendoanele i se profilară minunat la gât. Strânse din ochi. Omul îi mângâie pielea cu lama.

Strânse bine cuţitul.

Ea închise ochii, trase aer în piept şi scoase un geamăt slab.

— Dă-i drumul, şopti ea.

Şi întoarse faţa fetei. O îmbrăţişa mai strâns.

Colecţionarul de oase şi-o imagină în veşminte victoriene – rochie cu crinolină şi dantelă neagră. Se văzu împreună cu ele, stând la Delmonico's ori plimbându-se pe Fifth Avenue. O văzu pe micuţa Maggie cu ei, îmbrăcată în horbotă spumoasă, învârtind un cerc cu un băţ în timp ce traversau podul peste Canal.

Atunci şi acum…

Aşeză lama însângerată în curbura piciorului ei.

— Mami! ţipă fetiţa.

Ceva se rupse în el. Preţ de o clipă, fu copleşit de repulsie faţă de ce făcea. Faţă de sine.

Nu! Nu putea s-o facă. Nu ei. Lui Esther sau Hannei da. Ori următoarei victime. Dar nu ei.

Colecţionarul de oase dădu întristat din cap şi-i atinse obrazul cu dosul palmei. Îi lipi din nou banda adezivă pe gură şi tăie sfoara care-i lega picioarele.

— Hai, murmură el.

Femeia se zbătu înnebunită, dar el o strânse de gât şi-i astupă nările până când ea leşină. Apoi o puse pe umăr şi începu să urce scara, luând cu grijă punga aşezată alături. Cu mare grijă. Nu era genul de obiect pe care să vrea să-l scape. Înaintă pe scară. Oprindu-se doar o dată, ca s-o privească pe tânăra, cârlionţata Maggie O'Connor, aşezată pe pământ, uitându-se neajutorată la el.

DOUĂZECI ŞI TREI

Îi acostă pe amândoi în faţa casei lui Rhyme. Iute precum şarpele încolăcit pe care Jerry Banks îl ducea sub braţ ca pe un suvenir din Santa Fe.

Dellray şi doi agenţi ieşiră de pe o alee. Agentul special anunţă pe un ton degajat:

— Am noutăţi, scumpete. Eşti arestată pentru furtul unor probe materiale aflate în custodia guvernului federal.

Lincoln Rhyme se înşelase. Până la urmă, Dellray nu se dusese la sediul central. Supraveghease locuinţa lui Rhyme.

Banks îşi dădu ochii peste cap.

— Las-o mai moale, Dellray. Am salvat victima.

— Şi-aţi făcut un lucru al naibii de bun, băiete. Altfel v-am fi învinuit de omucidere.

— Dar *noi* l-am salvat, zise Sachs. Nu tu.

— Mersi că mi-ai amintit, agent. Ridică mâinile.

— Asta-i o tâmpenie.

— Pune-i cătuşele acestei tinere doamne, zise afectat Cameleonul către un agent masiv de lângă el.

Sachs începu:

— Am găsit alte indicii, agent Dellray. Susnecul a prins altă victimă. Şi nu ştiu cât timp avem la dispoziţie.

— A, şi invită-l şi pe băiatu' ăsta la chefu' nostru.

Dellray dădu din cap spre Banks, care se întoarse către agenta FBI care se apropia de el şi părea hotărât s-o doboare cu un pumn. Dellray spuse vesel:

— Nu, nu, nu. Nu vrei asta.

Banks întinse mâinile în silă.

Mânioasă, Sachs îi adresă agentului un zâmbet rece.

— Cum a fost excursia la Morningside Heights?

— Tot el l-a ucis pe taximetristu' ăla. Băieţii noştri mişună în casa aia ca gândacii în bălegar.

— Şi altceva nici n-or să găsească, spuse Sachs. Suspectul ştie despre locurile crimelor mai multe decât tine sau decât mine.

— În centru, anunţă Dellray, făcând semn spre Sachs, care gemu când simţi strânsoarea cătuşelor.

— Putem salva şi următoarea victimă. Dacă tu…

— Ştii ce ai tu, agent Sachs? Ia ghiceşte. Ţi-ai tras dreptu' să rămâi tăcută. Ai…

— Destul, strigă o voce în spatele lor.

Sachs întoarse privirea şi-l văzu pe Jim Polling venind pe trotuar. Avea pantalonii şifonaţi, ca şi cămaşa sport neagră. Părea că aţipise îmbrăcat, deşi ochii lui împăienjeniţi sugerau că nu dormise de câteva zile. Se vedea că era neras, iar părul blond-cenuşiu era vraişte.

Dellray clipi neliniştit, deşi nu poliţistul îl tulburase, ci silueta înaltă a procurorului federal din Southern District ce se profila în spatele lui Polling. Şi, încheind cortegiul, agentul special coordonator Perkins.

— În regulă, Fred. Dă-le drumul.

Vorbele procurorului federal.

Pe tonul baritonal al unui DJ de la radio, Cameleonul spuse:

— A furat probe materiale, domnule. Ea…

— Doar am urgentat nişte analize criminalistice, zise Sachs.

— Ascultaţi… începu Dellray.

— Noo, spuse Polling, perfect stăpân pe sine. Fără istericale.

— Nu, *nu* ascultăm. Se întoarse către Sachs şi răcni: Da' nu-ncerca să faci haz.

— Nu, domnule. Scuze, domnule.

Procurorul federal îi zise lui Dellray:

— Fred, ţi-ai dat cu presupusul, dar n-a ieşit nimic. Aşa e viaţa.

— Era o pistă bună, spuse Dellray.

— Ei bine, o să schimbăm direcţia anchetei, continuă procurorul federal.

Perkins zise:

— Am discutat cu directorul şi cu cei de la Comportament. Am hotărât că abordarea detectivilor Rhyme şi Sellitto este cea de urmat.

— Da' turnătoru' meu a zis clar că urma să se-ntâmple *ceva* la aeroport. N-ar fi scăldat-o cu mine.

— Uite cum stă treaba, Fred, spuse tăios procurorul federal. *Orice* ar pune la cale javra aia, echipa lui Rhyme a salvat victimele.

Degetele lungi ale lui Dellray se strânseră într-un pumn nesigur, apoi se desfăcură.

— Apreciez faptul ăsta, domnule. Însă…

— Agent Dellray, e o decizie care a fost deja luată.

Faţa neagră, lucioasă – atât de plină de energie la sediul central, atunci când Dellray îşi coordona trupele avea acum un aer sumbru, rezervat. Pentru moment, excentricul dispăruse.

— Da, domnule.

— Ultimul ostatic ar fi murit dacă detectivul Sachs n-ar fi intervenit, zise procurorul federal.

— De fapt, sunt *agentul* Sachs, îl corectă ea. Şi a fost mai mult meritul lui Lincoln Rhyme. Eu am fost omul lui de teren. Ca să zic aşa.

— Cazul se întoarce la poliţie, anunţă procurorul federal. Brigada antitero a FBI-ului va continua să coordoneze legăturile cu informatorii, dar cu efective reduse. Toate informaţiile obţinute trebuie transmise detectivilor Sellitto şi Rhyme. Dellray, o să le pui la dispoziţie oameni pentru orice operaţiune de cercetare-supraveghere sau salvare de ostatici. Şi orice altceva le-ar trebui. Ai priceput?

— Da, domnule.

— Bine. Acum vrei să le scoţi cătuşele acestor agenţi?

Dellray descuie calm cătuşele şi le vârî în buzunar. Se duse la o dubă mare, parcată în apropiere. Când luă punga cu probe materiale, Sachs îl văzu stând la marginea unui cerc de lumină şi ducându-şi arătătorul la ţigara de după ureche. Avu o clipă de simpatie pentru agentul federal, apoi se întoarse şi urcă scările, câte două deodată, după Jerry Banks şi crotalul lui.

— Mi-am închipuit eu. Mă rog, aproape.

Sachs tocmai pătrunsese în cameră când Rhyme pronunţa frazele astea. Era încântat de sine.

— Totul, mai puţin şarpele cu clopoţei şi lichidul vâscos.

Sachs îi dădu noile probe materiale lui Mel Cooper. Încăperea fusese din nou transformată, iar mesele erau pline de sticluţe noi, pahare gradate, cutii cu pilule şi echipament de laborator. Nu era mare lucru faţă de ce văzuse la sediul central, însă Amelia Sachs avu senzaţia ciudată că era acasă.

— Spune-mi, zise ea.

— Mâine e duminică… pardon, azi e duminică. Susnecul are de gând să incendieze o biserică.

— De unde ştii?

— După dată.

— Aia de pe bucata de hârtie? Ce înseamnă?

— Ai auzit vreodată de anarhişti?

— Nişte ruşi mici în trenciuri, care au la ei bombe ce seamănă cu bilele de bowling? întrebă Banks.

— Un comentariu de la omul care citeşte cărţi de benzi desenate, comentă sec Rhyme. Se văd originile culturii tale căpătate de la filmele de desene animate, Banks. Anarhismul a fost o mişcare socială care milita pentru abolirea statului. Un anarhist, Enrico Malatesta, avea deviza „propagandă prin acţiune". Tradus, asta înseamnă crime şi mutilări. Unul dintre adepţii lui, un american numit Eugene Lockworthy, trăia la New York. Într-o duminică

dimineaţă, a bătut în cuie uşile unei biserici din Upper East Side, chiar după începerea slujbei, şi i-a dat foc. A ucis optsprezece enoriaşi.

— Şi asta s-a întâmplat pe 20 mai 1906? întrebă Sachs.

— Da.

— N-o să te întreb cum de ţi-ai dat seama.

Rhyme dădu din umeri.

— E evident. Susnecului nostru îi place istoria, da? Ne-a lăsat nişte chibrituri, deci ne spune că plănuieşte un incendiu. M-am gândit la focurile care au devastat oraşul – dezastrul de la Triangle Shirt, cel de la Crystal Palace, vasul de croazieră *General Slocum*… Am verificat datele. Pe 20 mai a fost incendiul de la Biserica Metodistă.

Sachs întrebă:

— Dar unde-o să fie? În acelaşi loc unde era biserica aia?

— Mă îndoiesc, zise Sellitto. Acum e un mare centru comercial acolo. Lui Opt douăzeci şi trei nu-i plac locurile noi. Am trimis acolo doi oameni, pentru orice eventualitate, dar suntem siguri că o să caute o biserică.

— Şi credem, adăugă Rhyme, că o să aştepte până când începe slujba.

— De ce?

— În primul rând, fiindcă aşa a făcut Lockworthy, continuă Sellitto. Pe urmă, ne-am gândit la ce ne-a spus Terry Dobyns – ridicarea ştachetei. Vrea mai multe victime deodată.

— Deci avem ceva mai mult timp. Până începe slujba.

Rhyme ridică privirea în tavan.

— Aşa, câte biserici există în Manhattan?

— Sute.

— A fost o întrebare retorică, Banks. Vreau să examinăm indiciile. Susnecul trebuie să fi îngustat cumva aria.

Paşi pe scări. Reveniseră gemenii.

— Am trecut afară pe lângă Fred Dellray.

— N-a fost amabil nicio ţâră.

— Sau mulţumit.

— Oho, ia te uită.

Saul – Rhyme bănuia că era Saul; uitase cine avea pistrui – dădu din cap spre şarpe.

— Am văzut mai multe chestii din astea într-o seară decât aş vrea să mai văd.

— Şerpi? întrebă Rhyme.

— Am fost la Metamorphosis. E un…

— …loc foarte aiurea. Am cunoscut patronul de-acolo. Ciudat tip. Cum era de bănuit.

— Cu o barbă lungă, lungă. Doream să nu fi mers seara, continuă Bedding.

— Vinde lilieci împăiaţi şi insecte. N-o să crezi că unele insecte…

— Sunt lungi de doişpe centimetri,

— …şi creaturi ca ăla.

Saul arătă către şarpe.

— Scorpioni, mulţi scorpioni.

— În orice caz, acum o lună a fost o spargere acolo şi ce crezi că le-a dispărut? Un schelet de crotal.

— Au reclamat? întrebă Rhyme.

— Da.

— Însă valoarea totală a mărfii furate era doar de o sută de dolari sau pe-acolo. Aşa că Larceny nu prea s-a agitat.

— Da' spune-le.

Saul încuviinţă.

— Nu doar şarpele le-a dispărut. Cine a spart magazinul a luat vreo douăzeci şi ceva de oase.

— Oase de om? întrebă Rhyme.

— Da. Asta i s-a părut ciudat patronului. Unele dintre insectele alea…

— Ce doişpe centimetri, unele aveau douăzeci. Pe puţin.

— …valorează trei sau patru sute. Da' hoţul n-a şterpelit decât şarpele şi nişte oase.

— Unele anume? întrebă Rhyme.

— Mai multe feluri. Ca o colecţie de mostre.

— Astea-s vorbele lui, nu ale noastre.

— Mai ales mici. De la mâini şi picioare. Şi o coastă, poate două.

— Tipul nu era sigur.

— Vreun raport de la locul spargerii?

— Pentru oasele furate? Nooo.

Băieţii Haioşi plecară, îndreptându-se către locul ultimei infracţiuni ca să cerceteze împrejurimile.

Rhyme se întrebă ce era cu şarpele. Le sugera oare vreun loc anume? Avea legătură cu incendiul de la Biserica Metodistă? Deşi în Manhattan existaseră crotali, dezvoltarea urbană îi alungase cu mult timp în urmă de pe insulă. Făcea susnecul un joc de cuvinte cu şarpe sau şarpe-cu-clopoţei?

Pe urmă, dintr-odată, Rhyme crezu că a înţeles.

— Şarpele-i pentru noi.

— Pentru noi?

Banks râse.

— E o palmă peste faţă.

— A cui faţă?

— A oricui se află pe urmele lui. Cred că-i o glumă proastă.

— Eu nu râdeam prea tare, zise Sachs.

— Expresia ta *era* amuzantă.

Banks rânji.

— Cred că noi suntem mai buni decât se aştepta el şi asta nu-l bucură. E furios şi îşi descarcă nervii pe noi. Thom, adaugă asta la profil, dacă vrei. Îşi bate joc de noi.

Sună telefonul lui Sellitto. Detectivul îl deschise şi răspunse:

— Emma dragă. Ce-ai aflat?

Dădu din cap în timp ce îşi nota ceva. Apoi ridică privirea şi anunţă:

— Furturile maşinilor de închiriat. În ultima săptămână, două maşini de la Avis au dispărut în Bronx şi una în Midtown. Nu le luăm în seamă din cauza culorilor: roşu, verde şi alb. Nimic la National. Patru au fost furate de la Hertz. Trei în Manhattan – una din parcul central din East Side, din Midtown şi din Upper West Side. Două erau verzi şi – ar putea fi asta – una cafenie. Dar un Ford argintiu a dispărut din White Plains. Pe ăsta l-aş alege eu.

— De acord, spuse Rhyme. White Plains.

— De unde ştii? întrebă Sachs. Monelle zicea că putea fi bej sau argintiu.

— Pentru că omul nostru e în oraş, îi explică Rhyme, şi dacă vrea să fure ceva atât de vizibil ca o maşină, o să facă asta cât mai departe de locuinţa lui sigură. Spuneai că e un Ford?

Sellitto îi repetă întrebarea Emmei, apoi ridică privirea.

— Taurus. Model de anul ăsta. Interior gri închis. Placa de înmatriculare nu contează.

Rhyme încuviinţă.

— Prima schimbare pe care o face – plăcile. Mulţumeşte-i Emmei şi spune-i să se culce. Dar să nu se depărteze prea mult de telefon.

— Am găsit ceva aici, Lincoln, strigă Mel Cooper.

— Ce anume?

— Lichidul vâscos. Caut în baza de date a mărcilor.

Se uită la ecran.

— Relaţiile… Ia să vedem. Cea mai mare potrivire e cu Kink-Away. E o soluţie de îndreptat părul.

— Incorect politic, dar util. Asta ne trimite în Harlem, nu crezi? Reduce considerabil numărul bisericilor.

Banks cerceta rubricile religioase ale celor trei cotidiene.

— Am numărat douăzeci şi două.

— Când are loc prima slujbă?

— Trei încep la opt. Şase la nouă. Una la nouă treizeci. Restul sunt la zece sau unsprezece.

— O să se ducă la una dintre primele slujbe. Ne-a oferit deja mai multe ore ca să găsim locul.

Sellitto zise:

— L-am pus pe Haumann să-i strângă din nou pe băieţii de la intervenţii.

— Da' Dellray? întrebă Sachs.

Şi-l imagină pe agentul disperat stând singur în colţul străzii.

— Ce-i cu el? mormăi Sellitto.

— Păi, hai să-i facem şi lui parte. Vrea al naibii de mult o bucată din tipul ăsta.

— Perkins zicea că trebuie să ne ajute, le aminti Banks.

— Chiar îl vrei? întrebă Sellitto încruntat.

Sachs dădu din cap.

— Sigur.

Rhyme fu de acord.

— În regulă, poate coordona echipele federale de cercetare şi supraveghere. Vreau imediat câte o echipă la fiecare biserică. La toate intrările. Dar trebuie să stea retraşi. Nu vreau să-l sperii. Poate îl prindem asupra faptului.

Sellitto dădu un telefon. Ridică faţa spre tavan, cu ochii închişi.

— Iisuse.

— O, nu, murmură Rhyme.

Detectivul îşi şterse chipul asudat şi dădu din cap.

— Centrala a primit un apel de urgenţă de la recepţionerul din tura de noapte? De la hotelul Midtown Residence? O femeie cu o fetiţă l-a sunat din La Guardia zicând că urmează să ia un taxi. Asta cu ceva timp în urmă; cele două n-au mai apărut la hotel. Auzind de răpirile din ultima vreme, omul s-a gândit că trebuia să sune. Numele femeii e Carole Ganz. Din Chicago.

— Drace, mormăi Banks. Şi o fetiţă? Ar trebui să tragem pe dreapta toate taxiurile de pe străzi până dăm de el.

Rhyme era copleşit de oboseală. Capul îi vuia. Îşi aminti că lucrase la locul unei crime dintr-o fabrică de explozibile. Nitroglicerina se scursese dintr-un calup de dinamită pe un fotoliu pe care Rhyme trebuia să caute probe materiale. Nitroglicerina îi dădea nişte dureri de cap teribile.

Ecranul computerului lui Cooper licări.

— E-mail, anunţă el şi deschise mesajul.

Citi scrisul mărunt.

— Am polarizat toate mostrele de celofan pe care le-au adunat cei de la intervenţii. Tehnicienii cred că fragmentul pe care l-am găsit pe osul din Pearl Street provine de la o băcănie a lanţului ShopRite. Seamănă cel mai mult cu celofanul pe care-l folosesc ei.

— Bun, spuse Rhyme.

Făcu semn către planşă.

— Şterge toate băcăniile, în afara celor de la ShopRite. Ce adrese mai rămân?

Îl urmări pe Thom tăind cu o linie nişte nume de magazine, lăsând patru.

B'way & 82nd

Greenwich & Bank

8th Ave. & 24th

Houston & Lafayette

— Deci ne rămân Upper West Side, West Village, Chelsea şi Lower East Side.

— Dar putea să se ducă oriunde să cumpere rasoluri.

— A, sigur că putea, Sachs. Putea să le cumpere în White Plains, de unde a furat maşina. Sau în Cleveland, când îşi vizita mama. Însă vezi tu, vine un moment când susnecii cred că minciuna lor e perfectă şi nu mai au grijă să-şi şteargă urmele. Cei stupizi – ori leneşi – aruncă probe incontestabile în lada de gunoi din spatele

blocului unde stau şi îşi văd uşuraţi de drum. Cei mai isteţi le pun într-o găleată cu mortar pe care o aruncă în canalul Hell Gate. Cei străluciţi le strecoară într-o rafinărie şi le evaporă într-un cuptor, la cinci mii de grade. Sigur, susnecul nostru e isteţ. Dar e la fel ca oricare alt infractor din lume. Are limite. Pun pariu că se gândeşte că noi n-o să avem timpul ori dispoziţia de a căuta locuinţa lui sigură sau pe el fiindcă o să fim concentraţi asupra indiciilor lăsate la locul faptei. Şi, desigur, se înşală amarnic. *Exact* în felul ăsta o să-l găsim. Ia să vedem dacă ne putem apropia puţin de vizuina lui. Mel, ai găsit ceva pe hainele ultimei victime?

Dar apa fluxului spălase practic totul de pe hainele lui William Everett.

— Zici că s-au luptat, Sachs? Susnecul cu acest Everett?

— Nu prea a fost o luptă. Everett l-a înşfăcat de cămaşă.

Rhyme plesni din limbă.

— Trebuie să fi fost obosit. Dacă m-aş fi gândit la asta, te-aş fi pus să râcâi sub unghiile victimei. Chiar dacă a stat sub apă, e un loc…

— Poftim, spuse ea, ridicând două pungi mici de plastic.

— Ai râcâit?

Ea încuviinţă.

— Dar de ce sunt două pungi?

Ţinând în sus o pungă, apoi pe cealaltă, Sachs zise:

— Mâna stângă, mâna dreaptă.

Mel Cooper izbucni în râs.

— Nici măcar *tu* nu te-ai gândit la pungi separate pentru probe de sub unghii, Lincoln. E o idee grozavă.

Rhyme mormăi:

— Diferenţierea mâinilor *poate* avea o oarecare valoare criminalistică.

— Oho, zise Cooper, continuând să râdă. Adică el crede că-i o idee strălucită şi-i pare rău că nu i-a venit lui mai întâi.

Tehnicianul examină materia extrasă de sub unghii.

— E nişte cărămidă aici.

— Nu erau cărămizi în jurul conductei sau pe teren, spuse Sachs.

— Sunt doar fărâme. Dar e ceva ataşat de ele. Nu pot spune ce.

Banks întrebă:

— Pot să provină din tunel. Acolo erau multe cărămizi, nu?

— Toate *alea* provin de la Annie Oakley, prezentă aici, zise Rhyme, dând din cap întristat către Sachs. Nu, amintiţi-vă, susnecul a plecat înainte ca ea să-şi scoată pistolul. Apoi se încruntă şi se întinse în faţă. Mel, vreau să văd fărâmele alea. La microscop. Se poate?

Cooper examina computerul lui Rhyme.

— Cred că putem încropi ceva.

Trase un cablu de la dispozitivul de ieşire al microscopului până la computer, apoi îl vârî într-o cutie mare. Scoase un cablu cenuşiu, gros şi lung.

— Asta-i un cablu serial.

Conectă cele două computere şi transferă un program în Compaq-ul lui Rhyme. După cinci minute, Rhyme, încântat, se uita exact la ceea ce vedea Cooper prin ocularul microscopului.

Criminalistul cercetă cu privirea aşchia de cărămidă, puternic mărită. Izbucni în râs.

— S-a păcălit singur. Vezi stropii ăia albi lipiţi de cărămidă?

— Ce sunt? întrebă Sellitto.

— Pare să fie clei, sugeră Cooper.

— Exact. De la un rulou pentru curăţat perii animalelor de casă. Infractorii prudenţi îl folosesc ca să-şi cureţe urmele microscopice de pe haine. Dar ăsta a dat greş. Câteva picături de adeziv trebuie să se fi desprins de pe rulou şi s-au lipit de hainele lui. Deci *ştim* că fragmentele provin de la locuinţa lui. Au rămas pe cămaşă până când Everett le-a luat sub unghii.

— Cărămida ne spune ceva? întrebă Sachs.

— E veche. Şi e scumpă – cărămida ieftină era foarte poroasă, fiindcă era turnată în filere. Bănuiesc că locul unde stă aparţinea unei instituţii sau a fost construit de cineva bogat. Cu cel puţin o sută de ani în urmă. Poate mai mult.

— Ia te uită, spuse Cooper. Pare să fie o altă fâşie de mănuşă. Dacă o să se tot dezintegreze, o să ajungem la amprentele lui în scurt timp.

Ecranul din faţa lui Rhyme clipi şi după câteva clipe apăru o mică fâşie de piele.

— E ceva ciudat aici, zise Cooper.

— Nu e roşie, observă Rhyme. Cum e cealaltă particulă. Peticul ăsta e negru. Pune-l la microspectro-fotometru.

Cooper făcu testul, apoi bătu cu degetul ecranul computerului.

— E piele. Dar vopseaua e diferită. Poate că e pătată sau ştearsă.

SUSNEC 823

Înfăţişare	Reşedinţă	Vehicul	Alte observaţii
Bărbat caucazian constituţie zveltă Haine de culoare închisă Mănuşi vechi, din piele roşcată de ied Aftershave, ca să acopere alt miros? Caligulă? Bleumarin? Mănuşi de culoare închisă Aftershave = Brut Părul nu e castaniu Cicatrice adâncă la arătător Haine de stradă	Prob. are o locuinţă sigură Situată lângă: B'way & 82nd, ShopRite Greenwich & Bank, ShopRite 8th Ave. & 24th, ShopRite Houston & Lafayette, ShopRite Clădire veche, marmură roz Veche de cel puţin un secol, probabil vilă sau sediu de	Taxi Model recent de limuzină, gri deschis, argintiu, bej	Cunoaşte procedurile de colectare a probelor materiale Posibil să aibă dosar penal Cunoaşte structura amprentelor Armă – Colt calibru 32 Leagă victimele cu noduri ciudate Îl atrage „vechiul" A numit-o „Hanna" pe o victimă Cunoaşte germana

	instituţie		elementară Îl atrag locurile subterane Dublă personalitate Poate fi preot, asistent social, consilier Tocire neobişnuită a pantofilor, citeşte mult? Asculta în timp ce rupea degetul victimei A lăsat la locul crimei un şarpe, ca o palmă dată anchetatorilor

Rhyme stătea întins în faţă, privind încordat fâşia de pe ecran când îşi dădu seama că avea probleme. Mari probleme.

— Hei, te simţi bine?

Sachs vorbise.

Rhyme nu răspunse. Ceafa şi falca începură să-i tremure violent. O senzaţie de panică porni dinspre vârful vertebrei sfărâmate şi urcă la cap. Pe urmă, ca şi cum s-ar fi deschis un termostat, fiorii reci şi pielea de găină dispărură şi criminalistul începu să asude. Transpiraţia îi curgea pe faţă, gâdilându-l îngrozitor.

— Thom, şopti el. Thom, iar se întâmplă.

Apoi deschise gura, în vreme ce durerea de cap îi ardea faţa şi i se răspândea sub oasele craniului. Strânse din dinţi, îşi legănă capul, încercând să pună capăt agoniei insuportabile. Dar nimic nu-l ajuta. Lumina din încăpere pâlpâi. Durerea era atât de mare, încât reacţia lui era să fugă de ea, să alerge împiedicat pe picioarele care nu se mişcaseră de mulţi ani.

— Lincoln! strigă Sellitto.

— Faţa lui, şopti Sachs, e roşie ca focul.

Iar mâinile îi erau palide ca fildeşul. Tot corpul lui de sub latitudinea magică a vertebrei C4 devenise alb ca varul. Sângele lui Rhyme, în misiunea lui disperată de-a ajunge acolo unde credea că era necesar, ţâşnise în vasele capilare ale creierului, întinzându-le, ameninţând să rupă filamentele delicate.

În vreme ce criza se accentua, Rhyme era conştient că Thom se afla deasupra lui şi dădea la o parte păturile de pe pat. Era conştient că Sachs venise mai aproape, cu ochii ei albaştri îngustaţi de îngrijorare. Ultimul lucru pe care-l văzu înainte de întuneric fu şoimul care zbură de pe pervaz cu aripile lui uriaşe, speriat de brusca agitaţie din cameră, căutând uitarea în aerul fierbinte de deasupra străzilor pustii ale oraşului.

DOUĂZECI ŞI PATRU

După ce Rhyme leşină, Sellitto se duse primul la telefon.

— Sună la 911 pentru Salvare, îl instrui Thom. Pe urmă formează numărul ăla. Apelare rapidă. E al lui Pete Taylor, specialistul osteolog.

Sellitto dădu cele două telefoane.

Thom striga:

— Am nevoie de ajutor. Să vină cineva!

Sachs era cel mai aproape. Dădu din cap şi se apropie de Rhyme. Asistentul îl înşfăcase pe bărbatul inconştient pe sub braţe şi-l ridica mai sus în pat. Îi desfăcu bluza pijamalei şi-i apăsă pieptul palid, zicând:

— Toţi ceilalţi, vă rog să ne lăsaţi singuri.

Sellitto, Banks şi Cooper ezitară o clipă, apoi ieşiră din cameră. Sellitto închise uşa în urma lor.

O cutie bej apăru în mâinile asistentului. În partea de sus avea comutatoare şi cadrane, iar dintr-o latură ieşea un fir ce ducea la un disc neted, pe care Thom îl aşeză pe pieptul lui Rhyme şi-l apăsă.

— E un stimulator al nervului frenic. O să-l ajute să respire.

Porni dispozitivul.

În vreme ce Thom strecura manşonul tensiometrului pe braţul alb ca porţelanul al lui Rhyme, Sachs constată surprinsă că trupul criminalistului era practic lipsit de cute. Avea vreo patruzeci de ani, însă corpul lui era al unui tânăr de douăzeci şi cinci.

— De ce-i aşa roşu la faţă? Arată de parcă ar fi pe cale să explodeze.

— Chiar aşa e, spuse Thom sec, trăgând o trusă medicală de sub masa de lângă pat.

O deschise, pe urmă continuă să-i ia tensiunea.

— Disreflexie… Cu tot stresul de azi, mintal *şi* fizic. Nu e obişnuit cu aşa ceva.

— Tot zicea că-i obosit.

— Ştiu. Şi eu nu i-am acordat suficientă atenţie. Şşşt. Trebuie să ascult.

Vârî stetoscopul în urechi, umflă manşonul tensiometrului, apoi lăsă aerul să iasă încet. Cu ochii la ceas. Avea mâinile ca de piatră.

— Drace. Suflul diastolic e unu douăzeci şi cinci. Drace.

Iisuse Hristoase, îşi zise Sachs. O să dea în primire.

Thom făcu semn către geanta neagră.

— Caută sticla de nifedipin. Şi scoate una dintre seringile alea.

În timp ce ea căuta, Thom dădu jos pantalonii de pijama ai lui Rhyme, luă un cateter de lângă pat şi-i rupse ambalajul de plastic. Îi unse capătul cu un dezinfectant şi ridică penisul palid al lui Rhyme, vârând cateterul cu blândeţe, dar iute în vârf.

— Asta-i o parte a problemei. Presiunea urinară şi cea intestinală pot declanşa un atac. A băut azi mult mai mult decât ar fi trebuit.

Sachs scoase seringa, dar spuse:

— Nu ştiu cum să pun acul.

— Îl pun eu.

Ridică ochii spre ea.

— Pot să-ţi cer… te deranjează dacă faci asta? Nu vreau să se încurce tubul.

— Da. Sigur.

— Vrei mănuşi?

Ea îşi puse o pereche şi luă cu grijă penisul lui Rhyme în mâna stângă. Ţinea tubul cu dreapta. Trecuse multă vreme de când ţinuse un bărbat în felul ăla. Pielea era moale şi se gândi cât de ciudat era faptul că acel centru al fiinţei unui om este, mai tot timpul, delicat precum mătasea.

Thom injecta cu pricepere medicamentul.

— Haide, Lincoln…

O sirenă se auzi în depărtare.

— Se apropie, zise Sachs, uitându-se pe fereastră.

— Dacă nu-l resuscităm acum, ei nu mai au ce să facă.

— În cât timp îşi face efect medicamentul?

Thom se uită la inertul Rhyme şi spuse:

— Ar fi trebuit să-şi facă până acum. Dar dacă doza e prea mare, intră în stare de şoc.

Asistentul se aplecă şi ridică o pleoapă. Pupila albastră era întunecată, lipsită de concentrare.

— Asta nu-i bine.

Luă din nou tensiunea.

— Unu cincizeci. Iisuse. O să-l omoare, zise ea.

— A, nu asta-i problema.

— Cum? şopti şocată Amelia Sachs.

— Nu-i pasă dacă moare. Îi aruncă o privire scurtă, de parcă ar fi fost surprinsă că ea nu-şi dăduse seama. Numai că nu vrea să devină mai paralizat decât e acum. Pregăti altă injecţie. Poate că deja a avut unul. Un atac, vreau să spun. *Asta* îl îngrozeşte.

Thom se aplecă şi mai injectă o doză de medicament.

Zgomotul sirenei se auzea mai aproape. Şi al claxonului. Maşinile blocau drumul ambulanţei, fără să se grăbească să tragă pe dreapta – unul dintre lucrurile care o înfuriau pe Sachs în legătură cu oraşul.

— Poţi să scoţi cateterul.

Ea extrase cu grijă tubul.

— Trebuie să…

Făcu semn către punga cu urină. Thom schiţă un zâmbet vag.

— Asta-i treaba mea.

Trecură mai multe minute. Ambulanţa părea să nu mai înainteze, pe urmă se auzi o voce într-un difuzor şi sirena începu să se apropie.

Deodată, Rhyme se mişcă. I se clătina încet capul. Trecu dintr-o parte în alta, se împinse în pernă. Tenul îşi pierduse parţial nuanţa îmbujorată.

— Lincoln, mă auzi?

El gemu:

— Thom…

Rhyme tremura violent. Thom îl acoperi cu o pătură.

Sachs se pomeni că netezea părul răvăşit al criminalistului. Luă o batistă şi-i şterse fruntea.

Dinspre scară se auzea bubuit de paşi, apoi apărură doi medici solizi, cu staţii radio ce pârâiau. Intrară imediat în cameră, luară tensiunea lui Rhyme şi verificară stimulatorul nervului. După câteva clipe, în încăpere năvăli doctorul Peter Taylor.

— Peter, spuse Thom. Disreflexie.

— Tensiunea?

— Coborâtă. Dar a fost rău. Ajunsese până la unu cincizeci.

Medicul gemu.

Thom îl prezentă pe Taylor celor de la Salvare, care păreau mulţumiţi că apăruse un specialist. Se retraseră, iar Taylor se apropie de pat.

— Doctore, zise Rhyme ameţit.

— Ia să ne uităm la ochi.

Taylor aprinse o lanternă şi lumină pupilele lui Rhyme. Sachs cercetă chipul doctorului, căutând o reacţie şi se tulbură când îl văzu încruntat.

— N-am nevoie de stimulator, şopti Rhyme.

— Nici tu, nici plămânii tăi, da? întrebă sarcastic doctorul. Ei bine, o să-l mai lăsăm să meargă puţin, nu-i aşa? Doar până vedem exact despre ce-i vorba. Se uită la Sachs. Ar fi bine să aştepţi la parter.

Taylor se aplecă mai mult, iar Rhyme observă picăturile de sudoare de pe capul doctorului, sub părul ras.

Specialistul ridică o pleoapă cu mâini iscusite şi se uită la o pupilă, apoi la cealaltă. Pregăti sfigmomanometrul şi luă tensiunea lui Rhyme cu un aer absent, pierdut în concentrarea medicilor din timpul exercitării profesiunii lor.

— Se apropie de normal, anunţă el. Cum e urina?

— O mie o sută de centimetri cubi, zise Thom.

Taylor se întunecă la chip.

— Ai neglijat ceva? Sau a băut prea mult?

Şi Rhyme se încruntă.

— Am fost hărţuiţi, doctore. A fost o noapte grea.

Arătă spre cameră, iar Taylor aruncă o privire în jur, surprins, de parcă tocmai strecurase cineva echipamentul acolo când el nu era atent.

— Ce sunt toate astea?

— M-am reactivat.

Expresia uluită a lui Taylor se transformă într-un zâmbet.

— Era şi timpul. De luni de zile te bat la cap să faci ceva cu viaţa ta. Bun, care-i situaţia intestinelor?

Thom zise:

— Probabil au trecut douăsprezece, paisprezece ore.

— Neglijenţă din partea ta, îl dojeni medicul.

— N-a fost vina lui, se răsti Rhyme. Toată ziua am avut camera plină de oameni.

— Nu vreau să aud scuze, i-o întoarse Taylor.

Ăsta era Peter Taylor, care nu vorbea niciodată prin intermediari atunci când discuta cu Rhyme şi nu-şi lăsa pacientul impertinent să-l intimideze.

— Mai bine să ne facem treaba.

Îşi puse mănuşi chirurgicale şi se aplecă peste bustul lui Rhyme. Începu să-i maseze abdomenul, ca să determine intestinele amorţite

să-şi îndeplinească rolul. Thom ridică păturile şi aduse scutece curate.

După câteva clipe, treaba se rezolvă, iar Thom îşi curăţă şeful.

Deodată, Taylor spuse:

— Sper că ai renunţat la prostia aia.

Îl studie cu atenţie pe Rhyme.

Prostia aia…

Se referea la sinucidere. Aruncându-i o privire lui Thom, Rhyme zise:

— Nu m-am mai gândit la ea de ceva timp.

— Bine.

Medicul se uită la instrumentele de pe masă.

— Asta ar trebui să faci. Poate că departamentul o să te pună din nou pe statul de plată.

— Nu cred că aş trece examenul medical.

— Cum stai cu capul?

— „Izbit cu barosul" e o descriere destul de potrivită. Şi la ceafă am avut azi două crampe urâte.

Taylor se duse în spatele patului şi apăsă cu degetele părţile laterale ale şirei spinării lui Rhyme, acolo unde – bănuia criminalistul, deşi nu văzuse niciodată locul – se aflau cicatricele proeminente de la operaţiile pe care le făcuse de-a lungul anilor. Medicul îi făcu lui Rhyme un masaj, apăsând cu putere muşchii încordaţi de la umeri şi ceafă. Încet-încet, durerea dispăru.

Simţi degetele mari ale doctorului oprindu-se în zona unde bănuia că se afla vertebra zdrobită.

Nava spaţială, raza laser…

— Într-o bună zi, o să se rezolve şi asta. Într-o bună zi, n-o să fie ceva mai rău decât să-ţi rupi un picior. Ascultă ce-ţi spun. Prevăd asta.

După cincisprezece minute, Peter Taylor coborî scara şi se întâlni cu poliţiştii pe trotuar.

— E bine? întrebă Amelia Sachs îngrijorată.

— Tensiunea e coborâtă. Are nevoie mai ales de odihnă.

Doctorul, un bărbat neatrăgător, îşi dădu seama dintr-odată că vorbea cu o femeie foarte frumoasă. Îşi netezi părul rar, încărunţit, şi aruncă o privire discretă spre silueta ei zveltă. Pe urmă se uită la maşinile politiei din fata casei şi întrebă:

— La ce caz vă ajută?

Sellitto ezită, cum ar fi reacţionat orice detectiv la întrebările unui civil. Dar Sachs intuise că Taylor şi Rhyme erau apropiaţi, aşa că zise:

— La răpiri. Ai auzit de ele.

— Cazul taximetristului? A apărut la toate jurnalele de ştiri. Îi face bine lui Rhyme. Munca e cel mai bun lucru care i se poate întâmpla. Are nevoie de prieteni şi de un ţel.

Thom apăru în capul scării.

— Îţi transmite mulţumiri, Pete. Mă rog, n-a zis chiar aşa, dar asta voia să spună. Ştii cum e el.

— Spune-mi sincer, îi ceru Taylor cu voce joasă, conspirativă. Tot mai vrea să vorbească cu ei?

Thom zise:

— Nu, nu mai vrea.

Însă ceva din tonul lui îi spuse lui Sachs că mintea. Nu ştia despre ce era vorba sau ce semnificaţie avea fraza aia. Dar suna dureros.

Vrea să vorbească cu ei?

În orice caz, Taylor părea să nu fi sesizat minciuna. Spuse:

— Mă întorc mâine, să văd cum se simte.

Thom îi mulţumi, iar doctorul îşi aruncă geanta pe umăr şi se depărta pe trotuar. Asistentul îi făcu semn lui Sellitto.

— Aş vrea să vorbesc un minut cu tine.

Detectivul urcă în grabă scara. Dispăru în cameră şi, după câteva minute, ieşi împreună cu Thom. Cu un aer solemn, Sellitto se uită la Sachs.

— E rândul tău.

Şi făcu semn spre scară.

Rhyme zăcea în patul masiv, cu părul răvăşit. Nu mai era roşu la faţă, iar mâinile îşi pierduseră paloarea. Pe pat erau aşternuturi curate şi el era îmbrăcat altfel. De astă dată, pijamaua era la fel de verde ca şi costumul lui Dellray.

— E cea mai urâtă pijama pe care am văzut-o vreodată, zise Sachs. Fosta soţie ţi-a luat-o, nu-i aşa?

— Cum de-ai ghicit? Un cadou de ziua mea… Scuză-mă că te-am speriat, spuse el, uitându-se în altă parte.

Părea dintr-odată timid şi asta o enerva. Îşi aminti de tatăl ei în camera de la Sloan-Ketterin, înainte de operaţia după care nu se mai trezise. Starea de slăbiciune poate fi mai înfricoşătoare decât o ameninţare.

— Scuze? întrebă ea pe un ton sumbru. Termină cu prostiile astea, Rhyme.

El o măsură cu privirea câtva timp, apoi zise:

— Voi doi o să faceţi treabă bună.

— Noi doi?

— Tu şi Lon. Sigur, şi Mel Cooper. Şi Jim Polling.

— Ce vrei să spui?

— Eu mă retrag.

— Tu ce?

— Mă tem că-i prea mare efortul pentru un organism bătrân.

— Dar nu poţi renunţa.

Arătă spre planşa de pe perete.

— Uite câte-am aflat despre 823. Suntem atât de aproape de el.

— Deci nu mai aveţi nevoie de mine. Nu vă trebuie decât puţin noroc.

— Noroc? A durat câţiva ani până să fie prins Bundy. Şi ce zici de ucigaşul cu zodiacul? Şi despre Vârcolac?

— Aici avem informaţii bune. Informaţii solide. O să găsiţi nişte piste utile. O să-l prindeţi, Sachs. O să fie cântecul tău de lebădă înainte de-a ajunge la Afaceri Publice. Am senzaţia că Susnec 823 începe să facă greşeli; s-ar putea să fie arestat chiar la biserică.

— Arăţi foarte bine, zise ea după o clipă.

Deşi nu era aşa.

Rhyme râse. Apoi zâmbetul i se stinse.

— Sunt foarte obosit. Şi am dureri. Drace, cred că am dureri în locuri despre care doctorii ar spune că *n-au* cum să doară.

— Fă ce fac şi eu. Trage un pui de somn.

El încercă să pufnească într-un râs ironic, dar scoase doar un sunet stins. Sachs detesta să-l vadă aşa. Rhyme tuşi scurt, coborî privirea către stimulator şi se strâmbă, ca şi cum îl stânjenea faptul că depindea de acea maşinărie.

— Sachs… Nu cred că o să mai lucrăm împreună. Voiam doar să-ţi spun că ai o carieră frumoasă înaintea ta. Faci alegerile corecte.

— Bine, o să revin să te văd după ce i-o tragem javrei ăleia.

— Mi-ar face plăcere. Mă bucur că tu ai fost prima la locul faptei ieri-dimineaţă. Cu nimeni altcineva n-aş fi vrut să cercetez zona aia.

— Eu…

— Lincoln, se auzi o voce.

Sachs se întoarse şi văzu un bărbat în pragul uşii. Se uita curios prin încăpere, oprindu-şi privirea la echipamente.

— Se pare că a fost ceva activitate pe-aici.

— Doctore, spuse Rhyme.

Pe chip îi înflori un zâmbet.

— Te rog, intră.

Bărbatul intră în cameră.

— Am primit mesajul lui Thom. E o urgenţă, cum zicea el?

— Doctore William Berger, ea e Amelia Sachs.

Dar Sachs înţelese că încetase deja să existe în universul lui Lincoln Rhyme. Orice mai rămăsese de spus – iar ea simţea că erau unele lucruri, poate chiar multe – trebuia să aştepte. Porni spre uşă. Thom, care stătea în holul mare de afară, închise uşa în urma ei şi, politicos, se opri şi-i făcu semn s-o ia înainte.

Când ieşi în noaptea umedă, Sachs auzi o voce în apropiere.

— Scuză-mă.

Se întoarse şi-l văzu pe doctorul Peter Taylor stând singur sub un arbore ginkgo.

— Putem să stăm de vorbă un minut?

Sachs îl urmă câţiva paşi pe Taylor.

— Da, zise ea.

Doctorul se sprijini de un zid de piatră şi îşi trecu din nou mâna prin păr. Sachs îşi aminti de câte ori intimidase bărbaţii cu un singur cuvânt sau cu o privire. Îşi spuse, aşa cum făcea mereu: Ce forţă inutilă e frumuseţea.

— Eşti prietena lui, nu-i aşa? Adică, lucrezi cu el, dar îi eşti şi prietenă.

— Sigur. Aşa cred.

— Bărbatul ăla care tocmai a intrat. Ştii cine e?

— Berger, mi se pare. E medic.

— Ţi-a spus de unde e?

— Nu.

Taylor ridică privirea spre fereastra camerei lui Rhyme. Întrebă:

— Ai auzit de Societatea Lethe?

— Nu, a, stai… E un grup care promovează eutanasia, nu?

Doctorul încuviinţă.

— Îi cunosc pe toţi medicii lui Lincoln. Dar n-am auzit niciodată de Berger. M-am gândit că poate face parte din grupul ăla.

— Ce?

Mai vorbeşte cu ei…

Deci despre *asta* era conversaţia aia.

Simţea că-şi pierde greutatea în urma şocului.

— El a… a mai vorbit serios despre treaba asta până acum?

— O, da. Taylor oftă şi privi cerul înnorat al nopţii. O, da. Apoi se uită la ecusonul de pe uniforma ei. Agent Sachs, am petrecut ceasuri întregi încercând să-l fac să renunţe la ideea asta. Ba chiar zile. Însă lucrez cu paraplegicii de ani buni şi ştiu ce încăpăţânaţi sunt. Poate că o să te asculte pe tine. Doar câteva cuvinte. Mă gândeam… Ai putea…?

— Ah, fir-ar să fie, Rhyme, murmură ea şi o luă la goană pe trotuar, lăsându-l pe doctor cu fraza neterminată.

Ajunse în faţa uşii casei lui Rhyme tocmai când Thom o închidea. Trecu în grabă pe lângă el.

— Mi-am uitat carnetul.

— Ce?

— Mă-ntorc imediat.

— Nu poţi urca acolo. E cu medicul lui.

— Durează doar o secundă.

Ea ajunsese pe palier până să pornească Thom după ea. Trebuia să-şi fi dat seama că era o minciună, fiindcă sui câte două trepte deodată. Dar ea avea un avans mare şi deschisese deja uşa dormitorului înainte ca asistentul să ajungă în capul scării.

Sachs dădu buzna înăuntru, surprinzându-i pe Rhyme şi pe doctorul care se sprijinea de masă, cu braţele încrucişate pe piept. Ea închise uşa şi-o încuie. Thom începu să bată în ea. Berger se întoarse către tânără cu o expresie de curiozitate pe faţă.

— Sachs, pufni Rhyme.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Despre ce?

— Despre tine.

— Mai târziu.

— Cât de târziu, Rhyme? întrebă ea sarcastic. Mâine? Săptămâna viitoare?

— Ce vrei să spui?

— Vrei să programez o întâlnire pentru, să zicem, miercurea viitoare? O să fii în stare să rezişti până atunci? O să mai fi *prin preajmă?*

— Sachs…

— Vreau să vorbesc cu tine. Între patru ochi.

— Nu.

— Atunci o să procedăm mai dur.

Se apropie de Berger.

— Eşti arestat. Învinuirea este tentativă de sinucidere asistată.

Şi scoase cătuşele, apoi clic, clic, le fixă pe încheieturile doctorului.

Bănuia că acea clădire era o biserică. Carole Ganz zăcea pe podeaua de la subsol. O singură fâşie de lumină slabă cădea în diagonală pe perete, lăsând să se vadă o pictură degradată a lui Iisus şi un teanc de cărţi mucegăite cu povestiri religioase. Vreo şase scaune mici – pentru elevii de la şcoala de duminică, presupuse ea – erau aşezate în mijlocul încăperii.

Era tot încătuşată şi cu banda adezivă pe gură. Răpitorul o mai legase şi de o ţeava aflată lângă perete, cu o frânghie de un metru lungime.

Pe o masă înaltă de alături, Carole vedea gura unei căni mari de sticlă.

Dacă putea s-o răstoarne, ar fi folosit un ciob de sticlă ca să taie frânghia. Masa părea prea departe, însă ea se răsuci pe o parte şi începu să se târască spre ea, ca o omidă.

Asta îi aminti de Pammy când era foarte mică şi se rostogolea pe pat între ea şi Ron; se gândi la fetiţa ei, singură în pivniţa aia oribilă, şi începu să plângă.

Pammy, căţelul de pluş, portmoneul.

Un moment, un scurt moment, se simţi fără vlagă. Îşi dorea să nu fi plecat niciodată din Chicago.

Nu, nu mai gândi aşa! Încetează să-ţi fie milă de tine! În mod sigur, aşa trebuia procedat. Ai făcut-o pentru Ron. Şi pentru tine. El ar fi mândru. Kate îi spusese asta de o mie de ori şi ea o crezuse.

Continuă să se târască. Se apropie cu treizeci de centimetri de masă.

Ameţită, nu putea gândi limpede.

Gâtul o înţepa din cauza setei cumplite. Şi a prafului, şi a mucegaiului.

Se mai târî puţin, apoi se lăsă pe o parte, ţinându-şi răsuflarea, ridicând privirea spre masă. Părea să n-aibă nicio şansă. Ce rost are? îşi zise ea.

Se întrebă ce-i trecea prin minte lui Pammy.

Nemernicule! îşi spuse Carole. O să te *ucid* pentru asta!

Se foi din nou, încercând să înainteze pe podea. Însă îşi pierdu echilibrul şi se rostogoli pe spate. Gâfâia, ştiind ce avea să urmeze. Nu! Cu un pocnet sec, încheietura i se rupse. Ţipă prin banda adezivă. Îşi pierdu cunoştinţa. Când îşi reveni, după câteva clipe, se simţi copleşită de greaţă.

Nu, nu, nu… dacă vomita, avea să moară. Cu gura astupată, asta s-ar fi întâmplat.

Înghite! Înghite. Haide. Poţi s-o faci. Acum… Îi veni să verse. Apoi încă o dată.

Nu! Controlează-te.

Voma i se urca în gât.

Controlează…

Controlează-te…

Şi reuşi. Respirând pe nas, gândindu-se concentrat la Kate, Eddie şi Pammy, la rucsacul galben care conţinea toate bunurile ei de preţ. Văzându-l, imaginându-l din toate unghiurile. Toată viaţa ei era acolo. *Noua* ei viaţă.

Ron, nu vreau s-o dau în bară. Pentru tine am venit aici, dragule…

Închise ochii. Se gândi: Respiră adânc. Inspiră, expiră.

În cele din urmă, greaţa dispăru. După câteva momente, se simţi mai bine şi, cu toate că durerea de la încheietura ruptă o făcea să plângă, porni iarăşi să se târască spre masă. Un pas. Doi.

Simţi o lovitură când îşi izbi capul de piciorul mesei. Reuşise să ajungă până acolo, dar nu se putea mişca mai departe. Îşi clătină capul în stânga şi-n dreapta, împingând masa cu putere. Auzi cana alunecând şi mişcându-se pe tăblia mesei. Ridică privirea.

Se vedea un fragment din cană peste marginea mesei. Carole îşi dădu capul pe spate şi izbi încă o dată piciorul de lemn.

Nu! Lovitura nu-şi atinsese ţinta. Cana se clătină o clipă, dar nu căzu. Carole se întinse ca să obţină mai mult spaţiu, dar frânghia n-o lăsa.

Drace. Ah, Drace! În timp ce privea neajutorată cana murdară, observă că era plină cu un lichid în care plutea ceva. Ce e asta?

Se retrase vreo doi paşi spre perete şi se uită iarăşi la masă.

Părea că înăuntru se afla un bec. Nu, nu un bec întreg, doar filamentul şi baza, înşurubată într-un fasung. Din el ieşea un fir care ducea la un releu cum sunt cele care aprind şi sting lumina când nu eşti acasă. Părea să fie…

O bombă? Acum recunoştea izul vag de benzină.

Nu, nu…

Carole începu să se retragă de lângă masă cât de repede putea, suspinând disperată. Lângă perete era un fişet. Avea s-o protejeze oarecum. Îşi strânse picioarele, pe urmă simţi un fior de panică şi le întinse iar înfuriată. Mişcarea o dezechilibră. Pricepu îngrozită că se

răsturna iarăşi pe spate. Ah, opreşte-te. Nu… Rămase un timp perfect nemişcată, tremurând, în vreme ce încerca să-şi mute greutatea în faţă. Dar continua să se rostogolească, îşi prinse mâna încătuşată sub ea, încheietura fracturată preluând greutatea corpului. Simţi o durere atroce şi, din fericire, leşină din nou.

DOUĂZECI ŞI CINCI

— Nici pomeneală, Rhyme. Nu poţi face asta.

Berger asista cu un aer stânjenit la discuţie. Rhyme presupuse că în activitatea lui văzuse tot soiul de scenarii isterice jucate în astfel de momente. Cele mai mari probleme pe care trebuie să le fi avut Berger nu erau create de cei care voiau să moară, ci de aceia care doreau ca toţi ceilalţi să trăiască. Asistentul bătu la uşă.

— Thom, îl strigă Rhyme. E-n regulă. Poţi să pleci. Apoi îi zise lui Sachs: Ne-am luat rămas-bun. Tu şi cu mine. Ai o manieră urâtă de a distruge o despărţire perfectă.

— Nu poţi face asta.

Cine dăduse alarma? Poate că Pete Taylor. Doctorul o fi ghicit că el şi Thom îl minţiseră.

Rhyme văzu privirea lui Sachs alunecând spre cele trei obiecte de pe masă. Darurile Magilor. Coniacul, pastilele şi punga de plastic. Şi o bandă de cauciuc, precum cele pe care Sachs le purta şi acum pe pantofi. (De câte ori ajunsese el acasă de la locul unei crime şi-o văzuse pe Blaine privind îngrozită fâşiile de pe pantofii lui? „Toată lumea o să creadă că soţul meu nu-şi permite să-şi cumpere pantofi noi. Îşi leagă tălpile cu benzi de cauciuc. *Zău aşa*, Lincoln!"

— Sachs, scoate-i cătuşele bunului doctor. Şi îţi cer pentru ultima oară să pleci.

Ea izbucni într-un râs fals.

— Să mă scuzi, dar asta e o infracţiune la New York. Procurorul districtual ar putea-o considera crimă dacă ar vrea.

Berger spuse:

— Nu fac decât să am o conversaţie cu un pacient.

— De aia eşti învinuit doar de tentativă. Până acum. Poate că ar trebui să-ţi trimitem numele şi amprentele la Departamentul de Evidenţă. Să vedem ce găsim.

— Lincoln, zise Berger, brusc alarmat. Nu pot…

— O s-o rezolvăm, spuse Rhyme. Sachs, te rog.

Ea îşi depărtase picioarele, îşi pusese mâinile pe coapsele zvelte, iar chipul minunat avea un aer autoritar.

— Să mergem, strigă ea spre doctor.

— Sachs, n-ai idee cât de importantă e treaba asta.

— N-o să te las să te sinucizi.

— Să mă laşi? se răsti Rhyme. Să mă laşi? Şi de ce aş avea nevoie de permisiunea ta?

Berger zise:

— Domnişoară… Agent Sachs, e decizia lui şi se bazează pe consimţământul mutual deplin. Lincoln e mai informat decât majoritatea pacienţilor mei.

— Pacienţi? Vrei să spui victime.

— Sachs! răbufni Rhyme, încercând să-şi stăpânească disperarea din glas. A durat un an până să găsesc pe cineva care să mă ajute.

— Poate fiindcă nu e ceva în regulă. Te-ai gândit la asta? Şi de ce acum, Rhyme? Chiar în toiul anchetei?

— Dacă mai am vreo criză şi un atac, s-ar putea să-mi pierd orice capacitate de comunicare. Aş putea fi conştient timp de patruzeci de ani şi total incapabil să mă mişc. Şi dacă n-am creierul terminat, nimeni de pe lume n-o să scoată din priză aparatura de supravieţuire. Măcar acum sunt în stare să-mi comunic deciziile.

— Dar de ce? insistă ea.

— De ce nu? răspunse Rhyme. Spune-mi. De ce nu?

— Păi…

Părea că argumentele împotriva sinuciderii erau atât de evidente, încât îi venea greu să le formuleze.

— Pentru că…

— Pentru că ce, Sachs?

— În primul rând, e o laşitate.

Rhyme râse.

— Vrei să dezbatem tema asta, Sachs? Vrei? Corect. „Laşitate", zici tu. Asta ne duce cu gândul la sir Thomas Browne: „Când viaţa e mai cumplită decât moartea, adevărata vitejie e să trăieşti". Curajul în faţa adversităţilor insurmontabile… Argumentul clasic în favoarea vieţii. Dar dacă asta e adevărat, de ce se anesteziază pacienţii înainte de operaţie? De ce se vinde aspirină? De ce se vindecă braţe rupte? De ce Prozac e cel mai prescris medicament din America? Scuză-mă, dar durerea n-are în esenţă nimic bun.

— Dar tu nu ai dureri.

— Şi cum defineşti durerea, Sachs? Poate că şi absenţa oricărei senzaţii poate fi durere.

— Poţi ajuta atât de mult. Uite câte ştii. Criminalistică, istorie.

— Argumentul contribuţiei sociale. E foarte folosit.

Îi aruncă o privire lui Berger, dar medicul rămase tăcut. Rhyme văzu că obiectul atenţiei lui se afla pe masă – palida vertebră cervicală. O luă de-acolo, o cântări în mâinile încătuşate. Fusese ortoped, îşi aminti Rhyme.

Continuă să-i vorbească lui Sachs:

— Dar cine spune că ar trebui să contribuim cu ceva pentru viaţă? În plus, corolarul e că aş putea veni cu ceva rău. Aş putea chiar şi răni pe cineva sau pe mine.

— Aşa e viaţa.

Rhyme zâmbi.

— Dar eu aleg moartea, nu viaţa.

Sachs părea stingherită, gândind intens.

— Doar că… moartea nu e naturală. Viaţa este.

— Nu e? Freud te-ar contrazice. A renunţat la principiul plăcerii şi a ajuns să creadă că există altă forţă – o agresiune primară nonerotică, aşa a numit-o. Care lucrează ca să desfacă legăturile pe

care le realizăm în viaţă. Propria noastră distrugere e o forţă perfect naturală. Totul moare; ce-i mai natural decât asta?

Sachs se scarpină din nou în cap.

— În regulă, spuse ea. Pentru tine, viaţa e o provocare mai mare decât pentru majoritatea oamenilor. Dar m-am gândit că… tot ce am văzut la tine îmi spune că eşti o persoană căreia îi plac provocările.

— Provocări? Să-ţi spun eu cum stă treaba cu provocările. Am stat timp de un an conectat la un ventilator. Vezi pe gâtul meu cicatricea de la traheoctomie? Ei bine, prin exerciţii de respiraţie – şi cea mai mare voinţă pe care am putut-o aduna – am reuşit să scap de aparatul ăla. De fapt, am nişte plămâni grozavi. La fel de puternici ca ai tăi. Pentru un paraplegic, e ceva remarcabil, Sachs. Am pierdut opt luni din viaţă. Înţelegi ce vreau să spun? Opt luni ca să controlez o funcţie fiziologică elementară. Nu mă refer la pictarea Capelei Sixtine sau la cântatul la vioară. Vorbesc despre afurisita de *respiraţie.*

— Dar ai putea să te faci bine. Anul viitor s-ar putea găsi un tratament.

— Nu. Nu anul viitor. Nici peste zece ani.

— Nu ştii asta. Trebuie să se facă nişte cercetări…

— Sigur că se fac. Vrei să ştii ce? Sunt expert. Transplantarea ţesutului nervos al embrionului la ţesutul vătămat, pentru stimularea regenerării axonilor.

Cuvintele ieşiră cu uşurinţă dintre buzele lui frumoase.

— Niciun efect remarcabil. Unii medici tratează chimic zonele afectate, ca să creeze un mediu propice regenerării celulelor. Niciun efect remarcabil – nu la speciile evoluate. La formele primitive de viaţă s-a înregistrat un oarecare succes. Dacă aş fi fost broască, aş fi mers din nou. Mă rog, aş fi ţopăit.

— Deci *există* oameni care lucrează la asta? întrebă Sachs.

— Sigur. Dar nimeni nu se aşteaptă la progrese uimitoare în următorii douăzeci, treizeci de ani.

— Dacă s-ar fi aşteptat, i-o întoarse ea, n-ar mai fi fost progrese uimitoare, nu-i aşa?

Rhyme râse. Tânăra era tare.

Sachs îşi dădu la o parte şuviţele de păr roşu de pe ochi şi zise:

— Ai făcut carieră la judiciar, nu uita. Sinuciderea este ilegală.

— E şi un păcat, răspunse el. Indienii Dakota credeau că fantomele celor care se sinucideau trebuiau să se învârtească veşnic în jurul arborilor de care se spânzuraseră. I-a împiedicat asta să se sinucidă? Nici gând. Numai că foloseau arbori mai mici.

— Să-ţi spun ceva, Rhyme. Şi ăsta-i ultimul meu argument.

Făcu semn către Berger şi înşfăcă lanţul cătuşelor.

— O să-l iau cu mine şi o să-l pun sub acuzare. Combate treaba *asta.*

— Lincoln, spuse neliniştit Berger, cu teamă în ochi.

Sachs îl luă pe doctor de braţ şi-l conduse către uşă.

— Nu, zise el. Te rog. Nu face asta.

În timp ce Sachs deschidea uşa, Rhyme strigă:

— Sachs, înainte de-a proceda aşa, răspunde-mi la o întrebare.

Ea se opri, cu o mână pe clanţă.

— O singură întrebare.

Tânăra poliţistă privi în urmă.

— Ai vrut vreodată? Să te sinucizi?

Ea descuie uşa cu zgomot. Rhyme spuse:

— Răspunde-mi!

Sachs nu deschise uşa. Rămase cu spatele la el.

— Nu. Niciodată.

— Eşti mulţumită de viaţa ta?

— La fel de mult ca oricine.

— Nu eşti niciodată deprimată?

— N-am zis asta. Am spus că n-am vrut niciodată să mă sinucid.

— Îmi ziceai că-ţi place să conduci maşini. Cei cărora le place asta conduc repede. Şi tu faci la fel, nu?

— Da. Uneori.

— Care a fost viteza cea mai mare?

— Nu ştiu.

— Peste o sută treizeci la oră?

Un zâmbet ironic.

— Da.

— Peste o sută şaizeci?

Ea făcu semn în sus cu degetul mare.

— O sută şaptezeci şi cinci? O sută nouăzeci? întrebă el, zâmbind uimit.

— M-am oprit la două sute şaptezeci.

— Doamne, Sachs, chiar eşti tare. Ei bine, conducând atât de repede, nu te-ai gândit că era posibil, doar posibil, să se întâmple ceva? O bară de cremalieră, o osie sau altceva să se rupă, o anvelopă să explodeze, să apară o pată de ulei pe şosea?

— Eram aproape în siguranţă. Nu sunt nebună.

— *Aproape* în siguranţă. Dar când conduci cu viteza unui mic avion, ei bine, nu eşti complet în siguranţă, nu-i aşa?

— Influenţezi martorul.

— Nu, nu-l influenţez. Urmăreşte-mă cu atenţie. Când conduci atât de repede, trebuie să accepţi faptul că ai putea avea un accident mortal, nu-i aşa?

— Poate, admise ea.

Berger, cu mâinile încătuşate în faţa lui, privea cu nervozitate în jur, continuând să ţină între degete vertebra palidă.

— Deci te-ai apropiat de limita aia, da? Ah, ştii despre ce vorbesc. Ştiu că ştii – limita dintre *riscul* de a muri şi *certitudinea* că vei muri. Vezi, Sachs, dacă tragi morţii după tine, e un pas foarte mic peste limita aia. Un pas mic ca să te duci lângă ei.

Ea îşi înclină capul, iar faţa îi încremeni, în vreme ce perdeaua de păr îi acoperea ochii.

— Să renunţi la morţi, şopti Rhyme, rugându-se ca ea să nu plece cu Berger, ştiind că era foarte aproape de-a o îndupleca. Am atins o coardă sensibilă. Ce parte din tine vrea să-i urmeze pe morţi? Nu e tocmai o mică parte, Sachs. O, e mult mai mult decât o mică parte.

Ea ezita. Rhyme înţelese că era aproape de inima tinerei poliţiste.

Sachs se întoarse mânioasă către Berger şi-l înhaţă de cătuşe.

— Hai.

Împinse uşa.

— Ştii ce vreau să spun, da?

Ea se opri din nou.

— Uneori… se întâmplă ceva, Sachs. Uneori nu poţi fi ce-ai vrea să fii, nu poţi avea ce-ai vrea să ai. Şi viaţa se schimbă. Poate numai puţin, poate mai mult. Şi, la un moment dat, pur şi simplu nu mai merită să te lupţi ca să încerci să repari ce n-a mers bine.

Îi privi pe cei doi stând nemişcaţi în pragul uşii. În cameră era linişte totală. Sachs se întoarse şi se uită la el.

— Moartea vindecă singurătatea, continuă Rhyme. Vindecă tensiunea. Vindecă dorinţa.

Aşa cum se uitase ea mai devreme la picioarele lui, criminalistul aruncă o privire scurtă spre unghiile ei roase.

Sachs deschise cătuşele lui Berger şi se duse la fereastră. Lacrimi îi străluceau pe obraji, reflectând lumina galbenă a felinarelor de pe stradă.

— Sachs, sunt obosit, zise Rhyme cu sinceritate. Nu-ţi pot spune cât de obosit sunt. Ştii cât de grea e viaţa. Se adună un munte întreg de… poveri. Spălat, mâncat, defecat, dat telefoane, încheiat la cămăşi, scărpinat în nas… Şi puse deasupra altă mie de corvezi. Şi încă altele.

Rămase tăcut. După o pauză lungă, ea zise:

— O să fac un târg cu tine.

— Ce târg?

Ea arătă către planşa de pe perete.

— 823 a răpit-o pe mama aia cu fetiţa ei… Ajută-ne să le salvăm. Doar pe ele. Dacă faci asta, o să-l las o oră cu tine. Se uită la Berger. Numai că după aia trebuie să dispară dracului din oraş.

Rhyme dădu din cap.

— Sachs, dacă am un atac, dacă nu mai pot comunica…

— Dacă se întâmplă asta, spuse ea pe un ton neutru, chiar dacă n-o să poţi scoate o vorbă, o să mă asigur că rămâi o oră cu el.

Îşi încrucişă braţele, îşi desfăcu iarăşi picioarele, arborând postura preferată de Rhyme. Îşi dorea s-o fi văzut la calea ferată în acea dimineaţă, oprind trenul. Ea zise:

— Atât o să fac.

Trecură câteva clipe. Rhyme încuviinţă.

— În regulă. Facem târgul. Apoi îl întrebă pe Berger: Rămâne pe luni?

— De acord, Lincoln. E bine.

Încă tremurând, Berger se uită cu prudenţă la Sachs, care-i scotea cătuşele. De parcă s-ar fi temut că ea o să se răzgândească. Când fu eliberat, porni în grabă spre uşă. Îşi dădu seama că rămăsese cu vertebra în mână, se întoarse şi-o puse – aproape respectuos – lângă Rhyme, pe raportul de la locul primei crime din acea dimineaţă.

— Au fost mai fericiţi decât mistreţii în mlaştinile din Virginia, remarcă Sachs, lăsându-se în fotoliul de răchită împletită.

Se referea la Sellitto şi Polling, după ce le spusese că Rhyme fusese de acord să lucreze la caz încă o zi.

— Mai ales Polling, zise ea. Credeam că omuleţul ăla o să mă ia în braţe. Nu-i spune că i-am zis aşa. Cum te simţi? Arăţi mai bine.

Luă o gură de scotch şi puse paharul pe masa de lângă pat, aproape de acela înalt al lui Rhyme.

— Nu-i rău.

Thom schimba aşternuturile.

— Au curs apele din tine ca dintr-o fântână arteziană, zise el.

— Însă doar deasupra gâtului, preciza Rhyme. La transpiraţie mă refer.

— E normal? întrebă Sachs.

— Da. Aşa funcţionează. Termostatul se strică sub temperatura asta. N-am nevoie de vreun deodorant axial.

— Axial?

— Scobitură, pufni Rhyme. *Subsuoară.* Primul meu asistent nu spunea niciodată „subsuoară". Zicea: „O să te ridic de axile, Lincoln". A, şi: „Dacă simţi că vrei să regurgitezi, dă-i drumul, Lincoln". Îşi spunea „donator de îngrijiri". De fapt, expresia asta apărea şi în CV-ul lui. N-am idee de ce l-am angajat. Noi suntem foarte superstiţioşi, Sachs. Credem că dacă numim ceva altfel decât i se spune de obicei, asta o să schimbe acel ceva. Susnec. Răufăcător. Dar asistentul ăla era doar un infirmier vârât până peste subsuori în pişat şi vomă. Aşa e, Thom? Nu-i nimic ruşinos. E o meseria onorabilă. Scârboasă, dar onorabilă.

— Eu prosper în mizerie. De-aia lucrez pentru tine.

— Tu ce eşti, Thom? Asistent sau donator de îngrijiri?

— Sunt un sfânt.

— Ha, iute la replici. Şi iute cu seringa. El m-a întors dintre morţi. Nu doar o dată.

Rhyme fu dintr-odată cuprins de teama că Sachs îl văzuse gol. Cu ochii aţintiţi spre planşa cu profilul suspectului, întrebă:

— Ia zi, îţi datorez şi ţie nişte mulţumiri, Sachs? Ai făcut pe sora de caritate aici?

Aşteptă neliniştit răspunsul ei. Nu ştia cum s-ar mai fi uitat la ea dacă se întâmplase aşa.

— Nu, răspunse Thom. Te-am salvat de unul singur. N-am vrut ca sufletele astea sensibile să simtă repulsie la vederea dosului tău fleşcăit.

Mulţumesc, Thom, îşi zise Rhyme. Apoi strigă:

— Acum dispari. Avem de vorbit despre caz. Eu şi Sachs.

— Ai nevoie de somn.

— Sigur că am. Dar tot trebuie să discutăm despre caz. Noapte bună, noapte bună.

După plecarea lui Thom, Sachs îşi turnă nişte scotch într-un pahar. Înclină capul şi inspiră vaporii fumurii.

— Cine a turnat? întrebă Rhyme. Pete?

— Cine? întrebă ea.

— Doctorul Taylor, osteologul.

Ea ezită îndeajuns de mult ca el să priceapă că Taylor o făcuse. Sachs zise într-un târziu:

— Îţi poartă de grijă.

— Sigur că da. Asta-i problema – aş vrea să-mi poarte *ceva* mai puţin de grijă. Ştie ceva despre Berger?

— Bănuieşte.

Rhyme se strâmbă.

— Uite, spune-i că Berger e doar un vechi prieten. El… ce e?

Sachs expira încet, de parcă ar fi scos fum de ţigară printre buzele încreţite.

— Nu doar că vrei să te las să te sinucizi, mai vrei să şi mint singura persoană care te-ar putea convinge să renunţi.

— Nu m-ar putea convinge, răspunse Rhyme.

— Atunci de ce vrei să mint?

El râse.

— Hai să-l lăsăm neştiutor pe doctorul Taylor încă vreo câteva zile.

— În regulă, spuse ea. Iisuse, greu se mai înţelege omul cu tine.

Rhyme o privi cu atenţie.

— De ce nu-mi vorbeşti despre asta?

— Despre ce?

— Cine-i mortul? La care n-ai renunţat.

— Sunt mulţi.

— Cum ar fi?

— Citeşte ziarele.

— Ei, haide, Sachs.

Ea dădu din cap şi coborî privirea spre paharul ei, cu un zâmbet stins.

— Nu, nu cred.

Rhyme puse tăcerea ei pe seama reţinerii de-a avea o conversaţie intimă cu cineva pe care-l cunoscuse doar de o zi. Ceea ce părea o ironie, ţinând cont de faptul că stătea lângă o duzină de catetere, un tub pentru perfuzie şi o cutie de scutece. Totuşi, n-avea de gând să insiste şi nu mai zise nimic. Aşa că fu surprins atunci când ea ridică brusc privirea şi izbucni:

— Doar că… Doar că… Ah, *drace.*

Şi, când începură suspinele, Sachs îşi ridică mâinile spre faţă, vărsând vreo două degete din cel mai bun whisky scoţian pe parchet.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

— Nu-mi vine să cred că-ţi spun toate astea.

Sachs stătea ghemuită în fotoliul adânc, descălţată şi cu picioarele trase sub ea. Lacrimile i se uscaseră, dar faţa îi era la fel de roşie ca şi părul.

— Continuă, o încurajă el.

— Despre tipul de care ţi-am vorbit? Urma să ne mutăm împreună într-un apartament.

— Aha, cu un collie. Nu mi-ai spus că era vorba despre un tip. Prietenul tău?

Amantul secret? se întrebă Rhyme.

— *A fost* prietenul meu.

— Mă gândeam că poate ţi-ai pierdut tatăl.

— Nu. Tata a decedat acum trei ani. De cancer. Dar noi ştiam că aşa o să se-ntâmple. Dacă asta te pregăteşte cumva, cred că noi eram pregătiţi. Dar Nick…

— A fost ucis? întrebă cu blândeţe Rhyme.

Însă ea nu răspunse.

— Nick Carelli. Unul de-ai noştri. Poliţist. Detectiv. A lucrat la Infracţiuni Stradale.

Numele îi suna cunoscut. Rhyme nu zise nimic şi-o lăsă să continue.

— Un timp am locuit împreună. Ne gândeam să ne căsătorim.

Făcu o pauză. Părea să-şi pună gândurile în ordine, precum ţintele de la un poligon de tir.

— Lucra sub acoperire. De-aia păstram secretă relaţia noastră. Nu-şi putea permite să se afle că iubita lui e poliţistă. Îşi drese glasul. E greu de explicat, înţelegi, am avut… chestia aia între noi. A fost… nu mi s-a întâmplat foarte des. Ce dracu', nu mi s-a întâmplat

niciodată înainte de Nick. Ne potriveam la modul profund. Nick înţelegea că eu trebuia să fiu poliţistă şi asta nu era o problemă pentru el. La fel şi eu, legat de munca lui sub acoperire. Genul ăla de… aceeaşi lungime de undă. Înţelegi, atunci când înţelegi deplin pe cineva? Ai simţit vreodată asta? Cu soţia ta?

Rhyme zâmbi vag.

— Am simţit. Da. Dar nu cu Blaine, soţia mea.

Şi asta era tot ce voia să spună despre acel subiect.

— Cum v-aţi cunoscut? întrebă el.

— La cursurile tematice de la academie. Acolo unde vine câte cineva şi vorbeşte despre ce face departamentul său. Nick a vorbit despre munca sub acoperire. Mi-a cerut imediat o întâlnire. Prima dată am fost la Rodman's Neck.

— La poligon?

Ea dădu din cap, pufnind.

— Pe urmă, am mers la mama lui, în Brooklyn, unde am mâncat paste şi am băut o sticlă de Chianti. Femeia m-a pişcat cu putere şi-a zis că eram prea slabă ca să pot face copii. M-a pus să mănânc două porţii de *cannoli.* Ne-am dus acasă la mine, iar el a rămas peste noapte. O primă întâlnire grozavă, nu? De-atunci, ne vedeam tot timpul. Relaţia noastră mergea, Rhyme. Simţeam asta. Mergea foarte bine.

Rhyme întrebă:

— Şi ce s-a întâmplat?

— El era… Altă duşcă de whisky vechi, pentru încurajare. Era pus pe treabă, asta s-a întâmplat. Tot timpul cât am fost cu el.

— Ce era?

— Corupt. O, corupt zdravăn. N-am avut niciun indiciu. Nici cel mai mărunt. Punea banii la ciorap în bănci din tot oraşul. Strânsese aproape două sute de mii.

Lincoln tăcu o clipă.

— Îmi pare rău, Sachs. Droguri?

— Nu. Marfă furată, mai ales. Aparatură, televizoare, bunuri jefuite. I s-a spus Filiera Brooklyn. Ziarele i-au zis aşa.

Rhyme dădea din cap.

— De-aia mi-am amintit. Mai mult de zece dintre ei au ajuns în instanţă, nu? Toţi poliţişti?

— Mai toţi. Şi câţiva inspectori comerciali.

— Ce s-a întâmplat cu el? Cu Nick?

— Ştii ce se-ntâmplă când poliţiştii îi prind pe alţi poliţişti cu mâna-n sac. Îi bat măr. El spunea că a rezistat, dar eu ştiu că nu-i aşa. I-au rupt trei coaste, vreo două degete, i-au spart faţa. A pledat vinovat, dar tot a primit între douăzeci şi treizeci de ani.

— Pentru jaf?

Rhyme era uluit.

— În două cazuri a lucrat singur. A ameninţat cu pistolul un şofer, a tras un foc spre altul. Doar ca să-l sperie. *Ştiu* că a făcut-o doar ca să-l sperie. Dar judecătorul a dat cu el de pământ.

Închise ochii, îşi strânse buzele cu putere.

— După ce a fost arestat, Afacerile Interne i-au urmărit toate mişcările, de parcă erau în călduri. Au verificat registrele de la închisoare. Ne sunam unul pe altul cu mari precauţii. El spunea că infractorii îi formau uneori numărul. Dar au fost câteva apeluri şi la mine acasă. Cei de la AI m-au luat şi pe mine în vizor. Aşa că Nick a întrerupt legătura cu mine. *Trebuia* s-o facă. Altfel, aş fi intrat şi eu la zdup. Ştii cum sunt ăia de la Afaceri Interne – totdeauna declanşează o vânătoare de vrăjitoare.

— Ce s-a întâmplat?

— Ca să-i convingă că eu nu însemnam nimic pentru el… Ei bine, a spus nişte lucruri despre mine. Înghiţi în sec, cu ochii în podea. La anchetă, cei de la AI voiau să afle mai multe amănunte despre mine. Nick le-a spus: „A, F.P. Sachs? Am regulat-o de câteva ori. Da' era nasoală. Aşa că i-am dat papucii". Îşi dădu capul pe spate şi îşi şterse lacrimile cu o mânecă. Porecla mea. F.P.

— Mi-a spus Lon.

Ea se încruntă.

— Ţi-a spus ce înseamnă?

— Fata Poliţistului. După meseria tatălui tău.

Sachs zâmbi trist.

— Asta a fost la început. Dar nu aşa s-a terminat. La anchetă, Nick a spus că eram atât de jalnică la pat, încât mi s-ar potrivi de fapt porecla „Fata Păsăricilor", fiindcă îmi plac probabil mai mult fetele. Ghiceşti cât de repede s-a răspândit vorba *asta* în departament.

— E un numitor comun acolo, Sachs.

Ea răsuflă adânc.

— L-am văzut în instanţă la sfârşitul anchetei. S-a uitat la mine o dată şi… Nici nu pot descrie ce era în ochii lui. O durere copleşitoare. A făcut asta ca să mă protejeze. Cu toate astea… Ai avut dreptate, să ştii. Despre treaba cu singurătatea.

— Nu voiam să…

— Nu, spuse ea cu un aer serios. Te-am lovit, m-ai lovit. Asta a fost corect. Şi-ai avut dreptate. Detest să fiu singură. *Vreau* să ies în lume, *vreau* să cunosc pe cineva. Însă după povestea cu Nick mi-a pierit cheful de sex. Râse cu amărăciune. Toţi cred că e minunat să arăţi ca mine. Aş putea să-mi aleg orice tip îmi place, nu? Prostii. Singurii care au boaşe să mă invite undeva sunt ăia care vor să reguleze tot timpul. Aşa că am renunţat. Mi-e mai uşor de una singură. Detest asta, dar e mai uşor.

Rhyme înţelese în sfârşit reacţia ei atunci când îl văzuse pentru prima oară. Se simţea nestingherită de el pentru că era un bărbat care nu constituia o ameninţare pentru ea. Nicio atracţie sexuală. Era cineva pe care nu trebuia să-l ţină la distanţă. Şi poate că resimţea şi o anume camaraderie – de parcă le-ar fi lipsit amândurora aceeaşi genă esenţială.

— Ştii, glumi el, tu şi cu mine ar trebui să fim împreună *fără* să avem o relaţie amoroasă.

Ea râse.

— Vorbeşte-mi despre soţia ta. Cât timp aţi fost căsătoriţi?

— Şapte ani. Şase înainte de accident, unul după.

— Şi te-a părăsit?

— Nu. Eu am părăsit-o. Nu voiam să se simtă vinovată de situaţie.

— Frumos din partea ta.

— Până la urmă a trebuit s-o alung. Sunt o jigodie. Tu nu mi-ai văzut decât latura bună.

După câteva clipe, Rhyme o întrebă:

— Povestea aia cu Nick… are vreo legătură cu faptul că pleci de la patrulare?

— Nu. Mă rog, da.

— Te sperie armele?

Într-un târziu, Sachs dădu din cap.

— Viaţa pe stradă e altfel acum. De asta a păţit-o Nick, să ştii. Asta l-a dat peste cap. Nu-i ca atunci când tata îşi făcea rondul. Era mai bine pe-atunci.

— Vrei să spui că nu e ca în *poveştile* pe care ţi le zicea tatăl tău.

— Poate, admise ea.

Sachs se lăsă greu în fotoliu.

— Iar artrita? O am, dar nu-i aşa de gravă pe cât pretind eu.

— Ştiu, zise Rhyme.

— Ştii? De unde?

— M-am uitat la nişte dovezi şi am tras unele concluzii.

— De-aia m-ai luat la şuturi toată ziua? Ştiai că mă prefac?

— Te-am luat la şuturi, spuse el, fiindcă eşti mai bună decât crezi tu că eşti.

Ea îl privi năucită.

— Ah. Sachs, îmi aminteşti de mine, cum eram odată.

— Serios?

— Hai să-ţi spun o poveste. Eram în echipa de cercetare a locurilor crimelor cam de un an, când am primit un telefon de la Omucideri care ne spunea că a fost găsit un tip mort pe o alee din Greenwich Village. Toţi subofiţerii erau plecaţi în misiuni, aşa că am fost eu ales să cercetez locul crimei. Atenţie, aveam douăzeci şi şase de ani. Mă duc acolo, verific şi constat că mortul era şeful Departamentului de Sănătate şi Asistenţă Socială al primăriei. Şi ce crezi că era în jurul lui? O grămadă de fotografii. Să fi văzut câteva dintre ele – tipul fusese la unul dintre cluburile alea sado-maso de pe Washington Street. A, şi-am uitat să-ţi spun, când l-am găsit, era îmbrăcat într-o surprinzătoare minijupă neagră şi ciorapi plasă.

Şi izolez locul crimei. Dintr-odată, apare un căpitan şi încearcă să treacă de banda galbenă. Eu ştiu că are de gând să facă dispărute pozele alea în drum spre biroul de probe materiale, însă eram atât de naiv, încât nu-mi păsa de fotografii – mă îngrijora faptul că încerca să pătrundă cineva în zonă.

— P vine de la „Protejarea locului crimei".

Rhyme chicoti.

— Şi nu l-am lăsat să intre. În timp ce el stătea lângă bandă şi ţipa la mine, un comisar adjunct a încercat să pătrundă prin alt loc. I-am spus să n-o facă. Şi *el* a început să ţipe la mine. Le-am zis că locul crimei rămâne neatins până când vin criminaliştii. Cine crezi că a apărut în cele din urmă?

— Primarul?

— Mă rog, adjunctul lui.

— Şi i-ai lăsat pe toţi să aştepte?

— Nimeni n-a intrat acolo, în afară de cei de la amprente şi de fotografi. Sigur, drept represalii, timp de şase luni am aplicat vize de flotant. Dar l-am prins pe criminal cu ajutorul unor probe şi-al unei amprente luate de pe o poză – de fapt, chiar aia publicată de

Post pe pagina întâi. Exact cum ai făcut tu ieri-dimineaţă. Când ai blocat calea ferată şi Eleventh Avenue.

— Nu m-am gândit, zise ea. Pur şi simplu am făcut-o. De ce te uiţi la mine aşa?

— Haide, Sachs. Tu *ştii* unde ar trebui să fii. Pe stradă. La Patrulare, Infracţiuni Majore, Criminalistică, nu contează… Dar la Afaceri Publice? O să putrezeşti acolo. Pentru unii e o slujbă bună, dar nu pentru tine. Nu renunţa aşa de repede.

— A, dar tu *nu* renunţi? Cum e cu Berger?

— În ce mă priveşte, lucrurile stau puţin altfel.

Privirea ei întreba: Chiar aşa? Se duse să-şi ia un şerveţel. După ce reveni pe fotoliu, spuse:

— Tu nu cari niciun cadavru după tine?

— Am cărat şi eu. Dar acum sunt toate îngropate.

— Povesteşte-mi.

— Zău, nu-i nimic…

— Nu-i adevărat. Îţi zic eu. Hai… eu ţi-am arătat ce-ai vrut.

Rhyme simţi un fior ciudat. Pricepu că nu era de la disreflexie. Zâmbetul i se stinse.

— Haide, Rhyme, insistă ea. Mi-ar plăcea să aflu.

— În fine, a fost un caz acum câţiva ani, zise el. Am făcut o greşeală. Una urâtă.

— Povesteşte-mi.

Sachs turnă în ambele pahare câte un deget de scotch.

— A fost un apel la un caz de crimă – sinucidere conjugală. Soţ şi soţie într-un apartament din Chinatown. El a împuşcat-o pe ea şi s-a sinucis. Nu prea aveam timp să cercetez locul crimei; am lucrat în grabă. Şi am comis o eroare clasică – mi-am format o idee despre ce urma să găsesc acolo înainte de-a începe să caut. Am găsit nişte fibre cărora nu le puteam stabili proveniența, dar am presupus că le aduseseră soţul şi soţia. Am găsit fragmente de glonţ, însă n-am verificat dacă proveneau de la arma găsită la locul crimei. Am

observat urma reculului armei, dar n-am analizat-o ca să stabilesc poziţia exactă. Am făcut cercetarea şi m-am întors la birou.

— Ce s-a întâmplat?

— Locul crimei fusese înscenat. De fapt, fusese tâlhărie şi crimă. Iar criminalul nu părăsise apartamentul.

— Ce? Mai era acolo?

— După ce am plecat eu, a ieşit de sub pat şi-a început să tragă. A ucis un tehnician de la judiciar şi-a rănit un asistent medical. A ieşit pe stradă şi a avut loc un schimb de focuri cu doi poliţişti care auziseră apelul de urgenţă. Criminalul a fost împuşcat – a murit mai târziu – dar a omorât un poliţist şi l-a rănit pe celălalt. A mai împuşcat şi o familie care tocmai ieşise dintr-un restaurant chinezesc de vizavi. A folosit unul din copii drept scut.

— O, Doamne.

— Capul familiei se numea Colin Stanton. N-a fost rănit deloc şi mai era şi medic militar. Cei de la urgenţă au spus că şi-ar fi putut salva soţia şi copiii dacă ar fi încercat să oprească sângerarea, însă el a intrat în panică şi-a rămas încremenit. Stătea acolo şi se uita la toţi cei care mureau în faţa lui.

— Doamne, Rhyme. Dar n-a fost greşeala ta. Tu…

— Lasă-mă să termin. Nu ăsta a fost sfârşitul.

— Nu?

— Medicul s-a întors acasă – în nordul statului New York. A avut un colaps şi a stat o vreme într-un spital psihiatric. A încercat să se sinucidă. A fost ţinut sub supraveghere. Mai întâi a încercat să-şi taie venele, la încheietura mâinii, cu o bucată de hârtie – coperta unei reviste. Pe urmă s-a strecurat într-o bibliotecă publică, a găsit un pahar de apă în baia bibliotecarului, l-a spart şi şi-a spintecat încheieturile. I-au fost cusute şi a scăpat, pe urmă a mai stat în spital cam un an. Până la urmă i-au dat drumul. O lună mai târziu a încercat din nou. A folosit un cuţit.

Rhyme adăugă sec:

— De data asta a mers.

Aflase despre moartea lui Stanton dintr-un necrolog trimis prin fax de medicul legist din Albany County la Afacerile Publice din New York. Cineva de-acolo i-l trimisese lui Rhyme prin poşta internă, cu un P.S. Ataşat: *M-am gândit că te-ar interesa,* scrisese funcţionarul.

— Afacerile Interne au deschis o anchetă. Incompetenţă profesională. Mi-au dat o pedeapsă blândă. Cred că trebuia să fiu concediat.

Sachs oftă şi închise o clipă ochii.

— Şi vrei să spui că nu te simţi vinovat din cauza asta?

— Nu mă mai simt.

— Nu te cred.

— Mi-am făcut datoria, Sachs. Am trăit ceva timp cu cadavrele alea în spate. Dar am renunţat la ele. Dacă n-aş fi făcut-o, cum aş fi putut continua să lucrez?

După o pauză lungă, ea zise:

— Pe când aveam optsprezece ani, am primit o amendă. Exces de viteză. Mergeam cu o sută patruzeci la oră într-o zonă unde viteza maximă admisă era de şaizeci la oră.

— Bravo.

— Tata a zis că o să-mi dea banii pentru amendă, dar trebuia să i-i dau înapoi. Cu dobândă. Dar ştii ce mi-a mai zis? Că m-ar fi snopit în bătaie pentru trecere pe roşu sau pentru conducere neatentă. Dar înţelegea mersul în mare viteză. Mi-a spus: „Ştiu cum te simţi, scumpo. Când te mişti, nu pot pune mâna pe tine". Sachs continuă: Dacă nu puteam să conduc, dacă nu puteam alerga, poate că şi eu aş fi făcut-o. M-aş fi sinucis.

— Eu mergeam pe jos peste tot, zise Rhyme. Niciodată n-am condus prea mult. Timp de douăzeci de ani n-am avut maşină. Tu ce marcă ai?

— Nu-i o marcă snoabă cum ai conduce tu prin Manhattan. E un Chevrolet Camaro. A fost a tatălui meu.

— Care ţi-a dat şi o bormaşină. Ca să lucrezi la maşină, nu-i aşa?

Ea încuviinţă.

— Şi o cheie de torsiune. Şi un set de lere pentru reglaj. Şi primul meu set de chei cu clichet – darul meu de când am împlinit treisprezece ani. Râse încet. Chevroletul ăla e o maşină cap-matol. Ştii ce înseamnă? O maşină americană. Radioul, ventilatoarele şi comutatoarele pentru faruri sunt toate stricate şi de proastă calitate. Dar suspensiile sunt tari ca piatra, caroseria e uşoară ca o coajă de ou şi aş întrece oricând un BMW.

— Pun pariu că ai şi făcut-o.

— O dată sau de două ori.

— În lumea infirmilor, maşinile sunt tabu, explică Rhyme. Stăteam – ori zăceam – în salonul de reabilitare şi discutam despre ce-am putea obţine de la companiile de asigurări. Scaunele cu rotile automate erau în fruntea topului. Urmau cele cu control manual. Sigur, mie nu mi-ar fi de niciun folos. Îşi miji ochii, cercetându-şi memoria exersată. N-am mai fost într-o maşină de mulţi ani. Nu-mi amintesc de ultima dată.

— Am o idee, zise deodată Sachs. Înainte ca prietenul tău – doctorul Berger – să se întoarcă, hai să te iau la o plimbare. Sau e vreo problemă? Să stai în capul oaselor? Spuneai că scaunele cu rotile nu-ţi sunt de folos.

— Da, scaunele cu rotile sunt o problemă. Dar o maşină? Cred că ar fi în regulă. Râse. Cu două sute şaptezeci? Kilometri la oră?

— Aia a fost o zi specială, spuse Sachs, dând din cap la amintirea acelei întâmplări. Erau condiţii bune. Şi nicio patrulă pe autostradă.

Sună telefonul, iar Rhyme răspunse. Era Lon Sellitto.

— Am trimis echipe de cercetare şi supraveghere la toate bisericile vizate din Harlem. Dellray se ocupă de asta – omul a devenit un drept-credincios, Lincoln. Nu l-ai recunoaşte. A, şi am

mai trimis treizeci de agenţi de stradă şi o grămadă de oameni de la securitatea ONU la celelalte biserici pe care le-am fi putut pierde din vedere. Dacă susnecul nu se arată, o să le verificăm pe toate la şapte treizeci. În caz că s-a strecurat în vreuna fără să-l vedem. Cred că o să-l prindem, Linc, zise detectivul, ciudat de entuziast pentru un poliţist de la Omucideri din New York.

— În regulă, Lon, o s-o trimit pe Amelia la punctul vostru de comandă pe la opt.

Întrerupseră legătura.

Thom bătu la uşă înainte de-a intra în cameră. De parcă ne-ar fi putut surprinde într-o postură compromiţătoare, râse Rhyme în sinea lui.

— Nu mai vreau să aud nicio scuză, spuse el morocănos. În pat. Acum.

Era trecut de ora 3 dimineaţa, iar Rhyme uitase de oboseală cu mult timp în urmă. Plutea altundeva. Deasupra trupului său. Se întreba dacă nu cumva începuse să halucineze.

— Da, mamă, zise el. Agentul Sachs o să rămână peste noapte aici, Thom. Poţi să-i aduci o pătură, te rog?

— Ce-ai spus?

Thom se întoarse către el.

— O pătură.

— Nu, după asta, zise asistentul. Cuvântul ăla.

— Nu ştiu, „Te rog”?

Thom făcu ochii mari, neliniştit.

— Te simţi bine? Vrei să-l chem înapoi pe Pete Taylor? Pe liderul Bisericii Prezbiteriene? Pe medicul-şef al Biroului Federal de Sănătate Publică?

— Vezi cum mă necăjeşte ticălosul ăsta? îi spuse Rhyme lui Sachs. Nu ştie niciodată cât de aproape e de-a fi concediat.

— La ce oră e deşteptarea?

— La şase treizeci e perfect, zise Rhyme.

După ce Thom plecă, Rhyme întrebă:

— Hei, Sachs, îţi place muzica?

— O ador.

— Ce gen?

— Vechituri, jazz de stradă, ce scoate casa Motown… Da' tu? Pari tipul pasionat de muzică clasică.

— Vezi dulapul ăla?

— Ăsta?

— Nu, nu, celălalt. În dreapta. Deschide-l.

Sachs deschise uşa şi rămase cu gura căscată de uimire. Dulapul era o mică încăpere plină cu aproape o mie de CD-uri.

— Aparatul ăla stereo, îl vezi pe raft?

Ea îşi trecu mâna peste CD player-ul Harmon Kardon, care era plin de praf.

— Costă mai mult decât prima mea maşină, spuse Rhyme. Nu-l mai folosesc.

— De ce nu?

El nu-i răspunse la întrebare, dar zise:

— Pune ceva. E în priză? Este? Bine. Alege orice vrei.

După câteva clipe, îşi scoase capul din dulap şi se duse către canapea, în timp ce Levi Stubbs and the Four Tops începură să cânte despre iubire.

Rhyme se gândi că trecuse un an de când nu se mai auzise un acord muzical în dormitorul lui. Încercă pe tăcute să-i explice lui Sachs de ce încetase să mai asculte melodii. Nu reuşi.

Ea dădu la o parte dosarele şi cărţile de pe canapea. Se întinse şi începu să frunzărească un exemplar din *Scenele crimei.*

— Îmi dai şi mie una? întrebă ea.

— Ia zece.

— Vrei să…

Glasul i se frânse.

— Să-ţi dau un autograf?

Rhyme râse. Şi ea râse.

— Ce-ar fi să-mi pun amprenta pe ea? Grafologii n-or să acorde o probabilitate mai mare de optzeci şi cinci la sută pentru scrisul de mână. Dar o amprentă a degetului mare? Orice expert o să certifice faptul că e a mea.

O privi cum citea primul capitol. I se închideau pleoapele de oboseală. Închise cartea.

— Vrei să faci ceva pentru mine? întrebă ea.

— Ce anume?

— Citeşte-mi. Ceva din carte. Când eram cu Nick…

Vocea i se stinse.

— Ce?

— Când eram împreună, Nick îmi citea de multe ori înainte de-a merge la culcare. Cărţi, ziarul, reviste… E unul dintre lucrurile care-mi lipsesc cel mai mult.

— Eu citesc îngrozitor, mărturisi Rhyme. Parcă aş recita rapoarte de la locurile crimelor. Dar am o memorie… E destul de bună. Ce-ar fi să-ţi povestesc câte ceva?

— Ai vrea?

Sachs se întoarse cu spatele, îşi dădu jos bluza de uniformă, descheie vesta subţire antiglonţ şi-o aruncă. Dedesubt avea un tricou-plasă, iar sub el, un sutien. Îşi puse din nou bluza şi se întinse pe canapea, trase pătura peste ea, se ghemui pe o parte şi închise ochii.

Cu o telecomandă, Rhyme micşoră lumina din cameră.

— Întotdeauna mi s-au părut fascinante spaţiile morţii, începu el. Sunt ca nişte locuri sfinte. Ne interesează mai mult unde au dat oamenii ortul popii decât unde s-au născut. De exemplu, John Kennedy în Dallas. Câţi crezi că fac pelerinaje la vreo maternitate din Boston?

Rhyme îşi cuibări capul în perna moale.

— Te plictisesc?

— Nu, zise ea. Te rog, continuă.

— Ştii ce m-am întrebat mereu, Sachs?

— Spune-mi.

— M-a captivat ani de zile… Calvarul. Cu două mii de ani în urmă. *Ăla* e un loc al crimei pe care mi-ar fi plăcut să-l cercetez. Ştiu ce-o să zici: Dar îi cunoaştem pe criminali. Chiar aşa să fie? Tot ce ştim, de fapt, e ceea ce ne spun martorii. Aminteşte-ţi ce spuneam – niciodată să nu ai încredere într-un martor. Poate că relatările alea din Biblie nu descriu ce s-a întâmplat cu adevărat. Unde sunt *dovezile?* Probele materiale. Piroanele, sângele, sudoarea, suliţa, crucea, oţetul. Urmele de sandale şi amprentele digitale.

Rhyme îşi întoarse încet capul spre stânga şi continuă să vorbească despre locuri ale unor crime şi probe materiale până când pieptul lui Sachs începu să se înalţe şi să coboare într-un ritm constant. Şuviţe subţiri din părul ei roşu se clătinau la răsuflarea ei. Cu arătătorul mâinii stângi, Rhyme apăsă un buton al telecomenzii şi stinse lumina. Adormi şi el curând.

Pe cer apăruse lumina slabă a zorilor.

Trezindu-se, Carole Ganz o vedea prin geamul armat de deasupra capului ei. Pammy. Oh, puişor… Pe urmă se gândi la Ron. Şi la toate bunurile ei aflate în pivniţa aia oribilă. Banii, rucsacul galben…

Totuşi, cel mai mult se gândea la Pammy.

Ceva o trezise dintr-un somn uşor, neliniştit. Ce anume?

Durerea de la încheietură? Mâna îi pulsa cumplit. Îşi potrivi încet poziţia corpului. Ea…

Sunetele grave ale unei orgi şi vocile unui cor umplură din nou încăperea.

Asta o trezise. Muzica. Un val bubuitor de muzică. Biserica nu era abandonată. Erau oameni acolo! Râse în sinea ei. Cineva avea să…

Şi atunci îşi aminti de bombă.

Carole se uită de după fişet. Era tot acolo, clătinându-se pe marginea mesei. Avea aspectul fioros al bombelor adevărate şi al armelor letale – nu ca jucăriile ale lucioase pe care le vezi în filme. Bandă adezivă jegoasă, fire cojite de izolaţie, benzină murdară… Poate că-i o aiureală, îşi zise ea. La lumina zilei n-ar arăta aşa de ameninţător.

Altă explozie de muzică. Venea direct de deasupra capului ei. Şi nişte paşi târşâiţi. O uşă se închise. Scârţâituri şi mormăieli ale oamenilor care se mişcau pe podeaua veche din lemn uscat. De pe grinzi cădeau fire de praf.

Glasurile avântate se opriră în mijlocul unui pasaj. După câteva momente, începură să cânte din nou.

Carole bătu din picioare, însă podeaua era din beton, pereţii din cărămidă. Încercă să ţipe, dar căluşul îi înăbuşea sunetele. Repetiţia continuă, iar muzica solemnă răsuna până în pivniţă.

După zece minute, Carole se prăbuşi pe podea, epuizată. Îşi îndreptă iarăşi privirea spre bombă. Lumina era mai bună şi putea vedea limpede ceasul.

Carole îşi miji ochii. Ceasul!

Nu era deloc o aiureală. Era potrivit la ora 6:15 a.m. Cadranul arăta că în momentul ăla era ora 5:30.

Târându-se în spatele fişetului, Carol începu să izbească pereţii metalici cu genunchiul. Însă zgomotele slabe pe care le făceau loviturile ei se pierdeau în acordurile funebre ale cântecului *Swing Low, Sweet Chariot*, ce pătrundeau până în pivniţa bisericii.

4
Până în măduva oaselor

„Un singur lucru nu au zeii:
puterea de a reface trecutul.”

Aristotel

Duminică, ora 9:45 a.m. – luni, ora 7:00 p.m.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Îl trezi un miros. Aşa cum i se întâmpla deseori. Şi – ca în multe alte dimineţi – nu deschise imediat ochii, ci rămase în capul oaselor, încercând să-şi dea seama de unde ar putea proveni izul ăla necunoscut.

Aroma gazoasă a aerului dimineţii? Umezeala străzilor pătate de benzină? Ghips igrasios? Încercă să discearnă mirosul Ameliei Sachs, dar nu reuşi.

Gândurile lui Rhyme trecură peste ea şi continuară căutarea. Ce miros era?

Detergent? Nu.

Vreo substanţă chimică din laboratorul improvizat al lui Cooper?

Nu, ar fi recunoscut-o pe oricare dintre ele. Era… A, da… markerul.

Acum putea deschide ochii şi – după o privire spre adormita Sachs, ca să se asigure că nu-l părăsise – se trezi uitându-se la planşa de pe perete. De-acolo venea mirosul. Aerul umed, fierbinte, al dimineţii de august impregnase hârtia, făcând-o să emane acel iz.

- Cunoaşte procedurile de colectare a probelor materiale
- Posibil să aibă dosar penal
- Cunoaşte structura amprentelor
- Armă – Colt calibru 32
- Leagă victimele cu noduri ciudate
- Îl atrage „vechiul”
- A numit-o „Hanna” pe o victimă
- Cunoaşte germana elementară
- Îl atrag locurile subterane

Cifrele palide ale ceasului de perete sticleau: 5:45 a.m. Rhyme îşi întoarse privirea la planşă. N-o vedea limpede, era doar un model fantomatic de alb pus lângă un alb mai puţin intens. Dar cerul dimineţii trimitea destulă lumină pentru a distinge majoritatea cuvintelor.

- Dublă personalitate
- Poate fi preot, asistent social, consilier
- Tocire neobişnuită a pantofilor, citeşte mult?
- Asculta în timp ce rupea degetul victimei
- A lăsat la locul crimei un şarpe, ca o palmă dată anchetatorilor

Şoimii se treziseră. Rhyme percepu un fâlfâit de aripi la fereastră. Se uită iarăşi la planşă. Pe când lucra, avea pe pereţii biroului zeci de planşe ce puteau fi şterse, iar pe ele trecea caracteristicile susnecilor din cazurile importante. Îşi aminti: mergea cu paşi mari prin încăpere, se uita la ele, îşi punea întrebări despre oamenii pe care îi descriau.

- Clădire veche, marmură roz

Se gândi la un hoţ isteţ de bijuterii, pe care el şi Lon îl arestaseră cu zece ani în urmă. La anchetă, infractorul le spusese timid că n-or să găsească niciodată prada luată de la loviturile anterioare, dar, dacă luau în calcul o reducere a pedepsei, o să le zică unde o ascunsese. Rhyme răspunsese: „Ei bine, chiar am avut ceva bătaie de cap până să ne dăm seama unde se află". „Sunt sigur de asta", zisese hoţul. „Vezi tu", continuase Rhyme, „am îngustat zona până la zidul de piatră al unui siloz de cărbuni de la o fermă colonială aflată pe râul Connecticut. Vreo opt kilometri la nord de Long

Island Sound. Numai că nu pot spune exact dacă ferma aia e pe malul estic sau pe cel vestic".

După ce povestea făcuse turul departamentului, fraza pe care toţi o foloseau ca să descrie expresia de pe faţa infractorului fusese: Trebuia să fii dracului acolo ca s-o vezi cu ochii tăi.

Poate că *este* magie, Sachs, îşi spuse el.

• Veche de cel puţin un secol, probabil vilă sau sediu de instituţie

Se uită din nou la planşă, apoi închise ochii şi se lăsă pe minunata lui pernă. Şi atunci simţi şocul. Aproape ca o palmă peste faţă. Junghiul i se urcă până la cap, răspândindu-se în corp asemenea unui incendiu.

• Îl atrage „vechiul"

— Sachs! strigă el. Scoală-te!

Ea se trezi şi se ridică în capul oaselor.

— Ce-i? Ce-i…?

Vechi, vechi, vechi…

— Am comis o eroare, spuse el sec. E o problemă.

Sachs crezu mai întâi că era vorba despre o problemă medicală, sări de pe canapea şi luă trusa lui Thom.

— Nu, indiciile, Sachs, *indiciile…* Le-am interpretat greşit.

Respira precipitat şi scrâşnea din dinţi în timp ce se gândea.

Ea se îmbrăcă, se aşeză, iar degetele îi dispărură imediat în păr şi începu să se scarpine.

— Ce e, Rhyme? Care-i treaba?

— Biserica. S-ar putea să nu fie în Harlem.

Repetă:

— Am comis o eroare.

Ca şi în cazul criminalului care omorâse familia lui Clin Stanton. În criminalistică, poţi descifra perfect o sută de indicii, dar îl ratezi pe cel care duce la uciderea oamenilor.

— Cât e ora? întrebă ea.

— Şase fără un sfert, puţin mai mult. Ia ziarul. Caută programul slujbelor religioase.

Sachs găsi gazeta şi începu să o răsfoiască. Apoi ridică ochii.

— La ce te gândeşti?

— Opt douăzeci-şi-trei e obsedat de tot ce-i vechi. Dacă e în căutarea unei vechi biserici pentru negri, s-ar putea să nu se gândească la nordul oraşului. Philip Payton a înfiinţat în Harlem compania Afro American Realty în 1900. Mai existau două stabilimente pentru negri în oraş. Un centru unde sunt acum tribunalele, şi la San Juan Hill. Sunt frecventate mai mult de albi acum, dar… Ah, la ce dracu' mă gândeam?

— Unde-i San Juan Hill?

— Chiar la nord de Hell's Kitchen. În West Side. A fost numit aşa în cinstea tuturor soldaţilor negri care au luptat în războiul hispano-american.

Sachs citi în ziar.

— Biserici din centru, zise ea. Păi, în Battery Park e Seamen's Institute. E o capelă acolo. Se ţin slujbe. Trinity. Saint Paul's.

— Aia nu era zonă cu negri. Mai la nord şi la est.

— O biserică prezbiteriană în Chinatown.

— Vreuna baptistă. Evanghelică?

— Nu, nimic în partea aia. Este… Ah, drace. Oftă, cu resemnare în privire. A, nu.

Rhyme pricepu dintr-odată.

— Slujba de la răsăritul soarelui!

Ea dădea din cap.

— Holy Tabernacle Baptist… A, Rhyme, e o slujbă cu cor care începe la ora 6. La intersecţia dintre Fifty-ninth şi Eleventh Avenue.

— Ăla-i San Juan Hill! Sună-i!

Ea înşfăcă telefonul şi formă numărul. Rămase în picioare, cu capul aplecat, trăgându-se cu înverşunare de o sprânceană şi scuturându-şi părul.

— Răspunde, răspunde… Drace. E un robot. Pastorul trebuie să fi ieşit din birou.

Spuse la microfon:

— Aici e Departamentul de Poliţie din New York. Avem motive să credem că în biserica voastră este o bombă incendiară. Evacuaţi oamenii cât mai repede posibil.

Închise telefonul şi se încălţă.

— Du-te, Sachs. Trebuie să ajungi acolo. Acum!

— Eu?

— Noi suntem mai aproape decât cea mai apropiată secţie de poliţie. Poţi fi acolo în zece minute.

Ea porni în fugă spre uşă, punându-şi centura în jurul taliei.

— O să sun la secţie, strigă Rhyme în vreme ce ea sărea treptele, cu părul ca un nor roşu în jurul capului. Şi, Sachs, dacă ai vrut vreodată să conduci repede, fă-o acum.

Duba aluneca pe 81st Street, gonind spre vest.

Sachs năvăli în intersecţia cu Broadway, frână brusc şi lovi un automat pentru ziare, proiectându-l în vitrina unui magazin până să redreseze maşina. Îşi aminti de echipamentul pentru cercetarea locului crimei. Conduci un vehicul cu spatele greu; nu coti cu optzeci la oră, îşi zise ea.

Pe urmă pe Broadway. Frânează la intersecţii. Verifică stânga. Verifică dreapta. Liber. Cale-o!

Ieşi de pe Ninth Avenue la Lincoln Center şi se îndreptă spre sud. Sunt la numai…

Ah, drace!

O oprire în scrâşnet de roţi. Strada era închisă.

Un şir de capre din lemn albastre blocau Ninth Avenue pentru un târg stradal ce urma să se deschidă mai târziu. Pe-o pancartă era scris: *Artizanat şi delicatese de la toate naţiunile. Mână de mână, toţi suntem unul.*

Afurisitul de ONU! Străbătu în marşarier cam o jumătate de cvartral, apoi acceleră până la optzeci la oră şi lovi prima capră. Împrăştiind în calea ei mese portabile din aluminiu şi rafturi de lemn pentru mărfuri, Sachs dădu buzna în târgul pustiu. După două cvartale, furgoneta lovi şi baricada de sud şi o luă spre vest pe Fifty-ninth, urcând pe trotuar mai mult decât ar fi vrut Sachs.

Se vedea biserica, la o sută de metri în faţă.

Enoriaşi pe trepte – părinţi, fetiţe în rochii albe şi roz cu volănaşe, băieţi în costume negre şi cămăşi albe, cu părul tuns ca al rapperilor sau oxigenat.

Iar dinspre fereastra pivniţei se ridica un nor mic de fum cenuşiu.

Sachs apăsă pedala acceleraţiei până la podea, făcând motorul să bubuie.

Înşfăcă microfonul staţiei radio.

— Furgoneta Doi către centrală, recepţie.

Iar în clipa când coborî privirea spre staţie ca să vadă dacă volumul era dat la maximum, un Mercedes masiv ieşi de pe o alee exact în calea ei.

O privire rapidă spre familia din interior, cu ochii măriţi de groază, în vreme ce tatăl apăsa pe frână.

Instinctiv, Sachs trase cu putere volanul spre stânga, lansând furgoneta într-un derapaj controlat. Haide, se ruga ea de roţi, prindeţi, prindeţi, prindeţi! Dar asfaltul unsuros se muiase de la căldura ultimelor zile şi era acoperit de rouă. Duba dansa pe suprafaţa drumului ca un hidroglisor.

Spatele maşinii se lovi de botul Mercedesului cu optzeci de kilometri la oră. Cu un bubuit asurzitor, limuzina reteză partea din dreapta spate a furgonetei. Valizele negre cu echipament zburară în

aer, se deschiseră şi împrăştiară conţinutul pe toată strada. Enoriaşii se ascunseră ca să se ferească de cioburile de sticlă şi plastic şi de bucăţile de metal.

Airbagurile pocniră şi se umflară, speriind-o pe Sachs. Îşi acoperi faţa, iar furgoneta se răsturnă peste un şir de maşini şi o tarabă cu ziare, apoi se opri cu roţile în sus. Jurnale şi pungi de plastic pentru probe materiale pluteau în aer ca nişte minusculi paraşutişti.

Ţinută cu susu-n jos de centură, cu tot părul în ochi, Sachs îşi şterse sângele de pe fruntea zgâriată şi de pe buză, apoi încercă să desfacă centura de siguranţă, dar aceasta era fixată strâns. Benzina fierbinte se revărsa în maşină şi i se prelingea pe braţ. Scoase un briceag din buzunarul de la spate, desfăcu lama şi tăie centura. Căzând, era să se înţepe în cuţit. Căscă gura, sufocată de vapori de benzină.

Haide, fată, ieşi. Afară!

Portierele erau închise şi nu putea ieşi prin spatele strivit al furgonetei. Sachs începu să bată cu picioarele în ferestre. Dar sticla nu ceda. Îşi trase piciorul, apoi izbi cu putere parbrizul crăpat. Niciun efect, doar că era să-şi scrântească glezna.

Pistolul!

Se lovi peste coapsă; arma sărise din toc şi căzuse undeva în maşină. Simţind fierbinţeala benzinei pe braţ şi umăr, începu să caute înnebunită printre hârtiile şi echipamentele împrăştiate pe tavanul furgonetei.

Apoi văzu Glockul uzat lângă becul din tavan. Îl ridică şi-l aţinti spre fereastra laterală.

Dă-i drumul. Fundalul e liber, n-au apărut încă spectatori.

Apoi ezită. Flacăra de la gura ţevii avea oare să aprindă benzina?

Ţinu pistolul cât mai departe de bluza îmbibată, nehotărâtă. Apoi apăsă pe trăgaci.

DOUĂZECI ŞI OPT

Cinci împuşcături, dispuse în formă de stea, şi nici măcar atunci solidele geamuri de la General Motors nu cedară.

Alte trei focuri, asurzind-o în spaţiul strâmt al furgonetei. Cel puţin benzina nu explodă.

Începu să lovească din nou cu picioarele. În cele din urmă, fereastra se sparse în afară, într-o cascadă de cioburi albastre-verzui. Tocmai când se rostogolea afară, interiorul maşinii explodă cu un zgomot înfundat.

Îşi dădu jos tricoul, aruncă bluza îmbibată de benzină şi vesta antiglonţ, pe urmă îşi scoase casca şi microfonul, îşi simţi glezna clătinându-se, dar alergă spre uşa din faţă a bisericii, trecând pe lângă coriştii şi enoriaşii care fugeau. La parter se învârtejeau trombe de fum. În apropiere, o porţiune a podelei se ondulă fumegând, apoi izbucni în flăcări.

Deodată apăru pastorul tuşind sufocat, cu lacrimi pe obraji. Trăgea după el o femeie care-şi pierduse cunoştinţa. Sachs îl ajută s-o ducă spre uşă.

— Unde-i pivniţa? întrebă ea.

Omul tuşea rău şi dădu din cap.

— Unde e? strigă Sachs, gândindu-se la Carole Ganz şi la fetiţa ei. *Pivniţa?*

— Acolo. Dar…

De cealaltă parte a peticului de podea în flăcări.

Sachs de-abia vedea uşa, fumul era foarte gros. Un perete se prăbuşise în faţa lor, iar grinzile vechi şi stâlpii din spatele lui trosneau şi aruncau scântei şi jeturi de gaz fierbinte ce şuierau prin încăperea întunecată. Ea ezită, pe urmă porni către uşa pivniţei.

Pastorul o luă de braţ.

— Aşteaptă. Deschise un dulap şi scoase un stingător, îi smulse cuiul de armare. Să mergem.

Sachs dădu din cap.

— Nu. Rămâi să controlezi situaţia de-aici. Spune-le pompierilor că în pivniţă se află un agent de poliţie şi o victimă.

Plecă în goană. *Când te mişti…*

Sări peste peticul de podea cuprins de flăcări. Însă din cauza fumului apreciase greşit distanţa până la perete; era mai aproape decât crezuse ea şi se izbi de panourile de lemn, căzu pe spate şi se rostogoli, părul ei mătură focul şi i se aprinseră câteva şuviţe. Sufocată de duhoare, Sachs strivi flăcările şi dădu să se ridice în picioare. Podeaua, şubrezită de focul de sub ea, se rupse sub greutatea ei, trimiţând-o cu faţa în scândurile de stejar. Simţi limbile de foc din pivniţă lingându-i braţele şi îşi retrase mâinile în grabă.

Se rostogoli de pe marginea spărturii, se ridică de jos şi întinse mâna spre clanţa uşii de la pivniţă. Se opri brusc.

Haide, fato, judecă mai bine! Pipăie o uşă înainte de-a o deschide. Dacă-i prea fierbinte şi laşi oxigenul să intre într-o cameră supraîncălzită, gazul o să ia foc, iar suflul incendiului o să-ţi prăjească bucile. Atinse lemnul uşii. Era teribil de fierbinte.

Apoi se gândi: Da' ce dracu' mai pot face?

Scuipă în mână, prinse repede clanţa şi-o apăsă, dându-i drumul înainte ca fierbinţeala să-i ardă palma.

Uşa se deschise şi un nor de fum şi scântei ţâşni afară.

— E cineva acolo? strigă ea şi începu să coboare scara.

Treptele de jos ardeau. Le stinse cu un jet scurt de bioxid de carbon şi sări în pivniţa întunecată. Penultima treaptă cedă, făcând-o să se împiedice. Stingătorul căzu pe podea când ea înşfacă balustrada ca să nu-şi rupă piciorul.

Ieşind de pe treapta ruptă, Sachs se uită prin ceaţa din încăpere. Fumul nu era aşa de gros – dar sporea – însă flăcările cuprinseseră

totul în jurul ei. Stingătorul se rostogolise sub o masă aprinsă. Lasă-l. Alergă prin fum.

— Hei! strigă ea.

Niciun răspuns.

Apoi îşi aminti că Susnec 823 prefera ca victimele să tacă.

Lovi cu piciorul o uşă mică şi aruncă o privire în sala cazanelor. Se vedea o uşă ce dădea spre exterior, însă resturi arse o blocau complet. Lângă ea era rezervorul de combustibil, înconjurat de flăcări.

N-o să explodeze, îşi aminti Sachs de la academie – cursul despre incendii. Păcura nu explodează. Înlătură resturile şi deschide uşa. Croieşte-ţi drum de ieşire. *Pe urmă* du-te să cauţi femeia şi fata.

Ezită, urmărind cu privirea flăcările ce înaintau pe o latură a rezervorului.

N-o să explodeze, n-o să explodeze.

Începu să se strecoare către uşă.

N-o să…

Rezervorul se dilată dintr-odată ca o cutie încălzită de apă gazoasă şi se crăpă la mijloc. Păcura ţâşni în aer, aprinzându-se într-o uriaşă spumă oranj. O baltă în flăcări se formă pe podea şi începu să curgă spre Sachs.

N-o să explodeze. În regulă. Dar arde al naibii de bine. Sări înapoi spre uşă, apoi o închise. Cam ăsta era drumul ei de ieşire.

Se retrase către scară, tuşind şi sufocându-se, dar păstrându-şi cumpătul, căutându-le pe Carole şi Pammy. Să fi schimbat 823 regulile? Să fi renunţat la pivniţe şi să-şi fi dus victimele astea în podul bisericii?

Trosc.

Îşi aruncă iute privirea în sus. Văzu o grindă mare de stejar cuprinsă de flăcări, gata să cadă.

Ţipând, Sachs sări într-o parte, dar se împiedică şi ateriză pe spate, privind ţintă masiva bucată de lemn ce stătea să-i cadă drept pe faţă şi piept. Ridică instinctiv mâinile.

Grinda căzu cu zgomot asurzitor pe un scăunel al şcolii de duminică. Se opri la câţiva centimetri de capul lui Sachs. Se târî de lângă ea şi se ridică în picioare.

Se uită în jur, privind cu atenţie prin fumul tot mai întunecat.

Drace, nu, îşi zise ea deodată. N-o să mai pierd încă o victimă.

Tuşind, Sachs se întoarse către foc şi se îndreptă clătinându-se spre singurul colţ al camerei pe care nu-l verificase.

În vreme ce înainta, un picior ieşi din spatele unui fişet îi şi puse piedică.

Cu mâinile întinse în faţă, Sachs ateriză cu faţa în jos, la câţiva centimetri de o baltă de păcură în flăcări. Se răsuci pe o parte, scoţându-şi arma şi îndreptând-o spre faţa speriată a unei blonde care se chinuia să se ridice în capul oaselor.

Sachs îi scoase banda adezivă de la gură, iar femeia scuipă salivă neagră. Apoi închise gura şi scoase un sunet profund, stins.

— Carole Ganz?

Femeia dădu din cap.

— Fiica ta? strigă Sachs.

— Nu-i… aici. Mâinile mele! Cătuşele.

— Nu avem timp. Hai.

Îi tăie sfoara de la glezne cu briceagul.

Atunci văzu, lângă perete, sub fereastră, o pungă de plastic ce se topea.

Indiciile poziţionate la locul crimei! Cele care arătau unde era fetiţa. Porni într-acolo. Însă uşa de la sala cazanelor se rupse în două cu zgomot, lăsând să se reverse în pivniţă un val de păcură aprinsă care dezintegră instantaneu punga.

Sachs privi scena o clipă, apoi auzi ţipătul femeii. Toate treptele luaseră foc. Sachs dădu un picior stingătorului de sub masa

fumegândă. Mânerul şi muştiucul se topiseră şi recipientul metalic era prea fierbinte ca să poată fi ţinut în mână. Tăie cu briceagul un petic din bluza de uniformă, prinse stingătorul fisurat de gât şi-l aruncă în capul scărilor. Dispozitivul se clătină o clipă, ca un popic atins de bilă, apoi o luă în jos.

Când cilindrul roşu ajunse la jumătatea drumului, Sachs scoase pistolul şi trase un foc.

Stingătorul erupse cu o explozie bubuitoare; aşchii roşii din carcasă şuierară pe deasupra lor. Norul alb de pudră şi bioxid de carbon se aşternu peste trepte, stingând pentru moment flăcările.

— Acum, hai! răcni Sachs.

Urcară împreună treptele, câte două deodată, Sachs cărând propria-i greutate şi jumătate din cea a femeii. Împinse uşa şi pătrunseră în infernul de la parter. Se sprijiniră de perete şi înaintară împleticit spre ieşire, în timp ce, deasupra lor, vitraliile explodau şi împrăştiau cioburi fierbinţi – trupurile colorate ale Fecioarei Maria, al lui Iisus, Matei şi însuşi Dumnezeu – pe spinările aplecate ale celor două femei.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

După patruzeci de minute, Sachs fusese tratată, bandajată şi cusută. Inhalase atât de mult oxigen pur, încât simţea că pluteşte. Stătea lângă Carole Ganz. Se uitau amândouă la ce rămăsese din biserică. Adică practic nimic.

Numai doi pereţi se mai vedeau şi, curios, o porţiune din nivelul trei, proiectându-se în spaţiu deasupra unui peisaj lunar de cenuşă şi rămăşiţe îngrămădite în pivniţă.

— Pammy, Pammy, gemu Carole, apoi se căzni să vomite şi scuipă.

Îşi puse masca de oxigen şi se lăsă pe spate, obosită şi îndurerată.

Sachs examină altă bucată de pânză îmbibată cu alcool, cu care îşi ştergea sângele de pe faţă. La început, cârpele fuseseră cafenii, acum erau doar roz. Nu se rănise grav – o tăietură pe frunte, pete de la arsuri de gradul doi pe braţ şi mână. Totuşi, buzele ei nu mai erau fără cusur; cea de jos fusese tăiată adânc în timpul incendiului şi fusese prinsă în trei copci.

Carole suferea de la fumul inhalat şi din cauza încheieturii rupte. Un bandaj improvizat de ghips îi acoperea articulaţia mâinii stângi, pe care şi-o legăna cu capul aplecat, vorbind printre dinţii încleştaţi. Fiecare răsuflare a ei era un şuierat alarmant.

— Ticălosul ăla. Tuşi. De ce… Pammy? De ce naiba? Un copil de trei ani!

Îşi şterse lacrimile de furie cu dosul mâinii sănătoase.

— Poate că nu vrea să-i facă rău. Şi de-aia te-a adus doar pe tine la biserică.

— Nu, se stropşi ea mânioasă. Nu-i pasă de ea. E nebun! Am văzut cum s-a uitat la ea. O să-l omor. A naibii să fiu dacă n-o să-l omor.

Cuvintele aspre i se pierdură într-un acces serios de tuse.

Sachs gemea de durere. Îşi înfipse fără să vrea o unghie în buricul unui deget ars. Îşi scoase carnetul de însemnări.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat?

Printre accese de plâns şi de tuse guturală, Carole îi relată povestea răpirii.

— Vrei să sun pe cineva? întrebă Sachs. Pe soţul tău?

Carole nu răspunse. Îşi duse genunchii la bărbie, îi cuprinse cu braţele, respirând greu.

Cu braţul drept care fusese ars, Sachs o strânse pe femeie de umeri şi repetă întrebarea.

— Soţul meu… Se uită la poliţistă cu o privire stranie. Soţul meu a murit.

— Ah, îmi pare rău.

Carole era tot mai ameţită de sedative, iar o asistentă medicală o ajută să intre în ambulanţă, ca să se odihnească. Sachs ridică privirea şi-i văzu pe Lon Sellitto şi Jerry Banks alergând către ea dinspre biserica incendiată.

— Iisuse, agent Sachs.

Sellitto privi dezastrul din stradă.

— Ce-i cu fata?

Poliţista dădu din cap.

— E tot la susnec.

Banks spuse:

— Tu eşti în regulă?

— Nimic grav. Se uită spre ambulanţă. Victima, Carole, n-are niciun ban, n-are unde să stea. A venit în oraş ca să lucreze pentru ONU. Crezi că poţi da nişte telefoane, detectiv? Să vezi dacă ar putea fi găzduită undeva un timp?

— Sigur, zise Sellitto.

— Şi indiciile lăsate? întrebă Banks.

Gemu când îşi atinse bandajul de pe sprânceana dreaptă.

— S-au dus, spuse Sachs. Le-am văzut. În pivniţă. N-am ajuns la timp acolo. Sunt arse şi îngropate.

— Fir-ar să fie, mormăi Banks. Ce-o să păţească fetiţa?

Ce crede el că o să păţească?

Sachs se întoarse la resturile furgonetei şi găsi ceva. O deschise şi era pe cale să ia legătura cu Rhyme, însă ezită, apoi dădu la o parte microfonul. Ce i-ar fi putut spune el? Se uită la biserică. Cum poţi cerceta un loc al crimei când nu există aşa ceva?

Stătea cu mâinile în şolduri, privind ruinele fumegânde ale bisericii, când auzi un zgomot pe care nu-l putea defini. Un sunet metalic, precum un scrâşnet. Nu-i dădu atenţie până când observă că Lon Sellitto încetase să-şi scuture cenuşa de pe cămaşa boţită şi spuse:

— Nu-mi vine să cred.

Sachs se întoarse către stradă.

O furgonetă mare, neagră, era parcată la câteva cvartale distanţă. Pe o latură a ei se profila o rampă hidraulică pe care era aşezat ceva. Sachs îşi miji ochii. Părea să fie un robot dintre cei folosiţi de pirotehnişti la dezamorsarea bombelor. Rampa se lăsă pe trotuar, iar robotul coborî.

În clipa aia, Sachs izbucni în râs.

Dispozitivul se întoarse către ei şi începu să înainteze. Scaunul cu rotile îi amintea de un Pontiac Firebird, de culoare roşie. Era un model electric, cu roţile din spate mai mici, iar bateria şi motorul erau montate dedesubt.

Thom mergea pe lângă el, dar Lincoln Rhyme conducea – stăpân pe sine, observă ea amuzată – cu ajutorul unui fir pe care-l ţinea în gură. Mişcările lui erau ciudat de graţioase. Rhyme trase scaunul lângă el şi se opri.

— În regulă, am minţit, zise el brusc.

Sachs scoase un oftat.

— Despre spatele tău? Când ai spus că nu poţi folosi un scaun cu rotile?

— Mărturisesc că am minţit. O să te înfurii, Amelia. Aşa că înfurie-te şi să terminăm cu povestea asta.

— Ai observat că atunci când eşti în toane bune îmi spui Sachs, iar când eşti prost dispus îmi zici Amelia?

— Nu sunt prost dispus, se răsti el.

— Chiar nu e, interveni Thom. Doar că detestă să fie prins cu fofârlica.

Thom făcu semn spre impresionantul dispozitiv. Sachs se uită pe partea lui laterală. Era produs de Action Company, un model Storm Arrow.

— Îl avea în dulapul de la parter tot timpul cât s-a jeluit de mama focului. O, pentru asta îl las să se descurce singur.

— Fără comentarii, Thom, te rog. Îmi cer scuze, da? Îmi. Pare. Rău.

— Îl are de ani de zile, continuă Thom. A învăţat perfect să-l conducă. Ăla-i firul de control. E foarte priceput la treaba asta. Apropo, *mie* îmi spune întotdeauna Thom. N-am avut *niciodată* un nume preferat.

— M-am săturat să tot fiu privit pe stradă, spuse Rhyme sec. Aşa că am încetat să mai fac plimbări. Pe urmă se uită la buza ei ruptă. Te-ai rănit?

Ea îşi atinse gura strâmbată într-un rânjet.

— Mă înţeapă rău.

Rhyme îşi aruncă privirea la cel de lângă ea.

— Şi tu ce-ai păţit, Banks? Ţi-ai ras părul de pe cap?

— Am intrat într-o maşină de pompieri.

Tânărul zâmbi şi îşi pipăi din nou bandajul.

— Rhyme, începu Sachs, cu un aer serios. Aici nu-i nimic. Fetiţa e la susnec, iar eu n-am putut ajunge în timp util la probele materiale lăsate.

— Ah, Sachs, întotdeauna există ceva. Ai încredere în învăţăturile lui *monsieur* Locard.

— Am văzut cum ardeau indiciile. Şi dacă a mai rămas ceva, se află sub tone de rămăşiţe.

— Atunci o să căutăm indiciile pe care nu voia să le lase. O să lucrăm împreună, Sachs. Tu şi cu mine. Hai.

Suflă de două ori în tub şi scaunul o luă din loc. Străbătuseră vreo trei metri spre biserică, dar Sachs zise deodată:

— Stai puţin.

Rhyme frână scaunul.

— Devii neglijent, Rhyme. Pune nişte benzi de cauciuc pe roţile alea. Nu vrem să confundăm urmele tale cu ale susnecului.

— De unde începem?

— Ne trebuie o mostră de cenuşă, spuse Rhyme. În spatele furgonetei erau nişte căni metalice curate. Vezi dacă mai găseşti vreuna.

Sachs se duse şi luă o cană dintre resturile furgonetei.

— Ştii de unde a pornit focul? întrebă Rhyme.

— Aproximativ.

— Ia o mostră de cenuşă – o jumătate sau un kilogram – din locul cel mai apropiat de punctul de origine al incendiului.

— În regulă, zise ea şi se caţără pe un zid înalt de vreun metru şi jumătate – tot ce mai rămăsese din partea de nord a bisericii.

Se uită în groapa fumegândă de la picioarele ei. Un ofiţer de pompieri strigă:

— Hei, agent, n-am asigurat încă zona. E periculos.

— Nu la fel de periculos ca atunci când am fost ultima oară acolo, răspunse ea.

Şi ţinând între dinţi mânerul căniii, începu să coboare zidul.

Lincoln Rhyme o urmărea cu privirea, însă de fapt se vedea pe sine, cu trei ani şi jumătate în urmă, scoţându-şi sacoul de la costum

şi coborând în fundaţia construcţiei de la intrarea în metrou, lângă primărie.

— Sachs, o chemă Rhyme.

Ea se întoarse.

— Fii atentă. Am văzut ce-a rămas din furgonetă. Nu vreau să te pierd de două ori într-o zi.

Ea dădu din cap şi dispăru după marginea zidului. După câteva minute, Rhyme strigă la Banks:

— Unde e?

— Nu ştiu.

— Te întreb dacă poţi să verifici.

— A, sigur.

Tânărul se duse la zid şi se uită în jos.

— Ei bine? întrebă Rhyme.

— E jale ce-i acolo.

— Sigur că e jale. O vezi?

— Nu.

— Sachs! răcni Rhyme.

Se auzi un trosnet de lemne, apoi o pocnitură. Se ridică un nor de praf.

— Sachs! Amelia!

Niciun răspuns.

Chiar în clipa când se pregătea să trimită echipa de intervenţii după ea, îi auzi vocea:

— Sosesc.

— Jerry! strigă Rhyme.

— Sunt gata, răspunse Banks.

Cana ajunse zburând dinspre pivniţă. Tânărul detectiv o prinse cu o mână. Sachs urcă de la subsol, ştergându-şi mâinile pe pantaloni şi gemând.

— E-n regulă?

Ea încuviinţă.

— Acum hai să cercetăm aleea, ordonă Rhyme. Pe-aici e trafic în permanenţă, aşa că susnecul trebuia să ducă maşina dincolo de stradă atunci când a luat victima în biserică. Acolo a parcat. A intrat pe uşa din partea aia.

— De unde ştii?

— Există două căi de-a deschide uşi încuiate – fără explozibil. Pe la încuietoare şi pe la balamale. Asta avea zăvorul tras din interior, aşa că suspectul a scos cuiele din balamale. Vezi, nici nu s-a ostenit să le arunce prea departe când a şters-o.

Plecară de la uşă şi îşi croiră drum către partea din spate a sinistrei prăpăstii, clădirea ce fumega în dreapta lor. Înaintau câte un pas, iar Sachs ţinea lanterna îndreptată spre pavaj.

— Vreau urmele de roţi, anunţă Rhyme. Vreau să ştiu unde era portbagajul.

— Aici, zise Sachs, examinând solul. Urme de roţi. Dar nu ştiu dacă sunt din faţă ori din spate. Putea să fi mers în marşarier.

— Sunt clare sau mai şterse? Urmele?

— Puţin şterse.

— Atunci sunt de la roţile din faţă. Râse văzându-i expresia uluită: Tu eşti expertul în automobile, Sachs. Data viitoare când te sui într-o maşină, vezi dacă nu cumva învârţi puţin volanul înainte de-a porni. Ca să te asiguri că roţile sunt în poziţie corectă. Urmele roţilor din faţă sunt întotdeauna mai şterse decât cele din spate. Maşina furată era un Ford Taurus din ’97. Măsoară aproape cinci metri de la un capăt la celălalt, iar distanţa dintre osii e de 2,71 metri. Cam un metru şi zece din centrul roţii din spate până la portbagaj. Măsoară toate astea şi aspiră locul.

— Haide, Rhyme. De unde ai datele?

— Le-am verificat azi-dimineaţă. Ai cercetat hainele victimei?

— Da. Şi unghiile, şi părul. Şi, Rhyme, reţine ceva: numele fetiţei e Pam, dar susnecul îi spunea Maggie. Aşa cum a făcut cu nemţoaica – îi zicea Hanna, îţi aminteşti?

— Vrei să spui că cealaltă personalitate a lui a procedat aşa, spuse Rhyme. Mă întreb care sunt personajele din această mică piesă.

— O să aspir şi în jurul uşii, anunţă Sachs.

Rhyme o privea – avea faţa tăiată şi părul răvăşit, pârlit pe alocuri. Ea aspira la baza uşii şi, tocmai când criminalistul era pe care să-i aducă aminte că locurile crimelor sunt tridimensionale, ea ridică aspiratorul şi-l trecu peste pervazul ferestrei.

— Probabil că s-a uitat înăuntru înainte de-a intra cu victima, spuse ea şi trecu aspiratorul şi peste parapete.

Adică aşa cum se gândea Rhyme să-i ordone.

Asculta şuieratul aspiratorului. Dar cu fiecare secundă se depărta. În trecut, cu câteva ore în urmă.

— Eu… începu Sachs.

— Şşşt, făcu Rhyme.

Ca în plimbările pe care le făcea acum, ca la concertele pe care le asculta acum, ca în atâtea conversaţii pe care le avea, Rhyme aluneca tot mai adânc în conştiinţa lui. Şi, când ajunse într-un loc anume – nici el nu ştia unde – descoperi că nu era singur. Avea în faţă un bărbat scund, purtând mănuşi, haine sport închise la culoare, o cagulă. Ieşind din Fordul Taurus argintiu, care mirosea a detergent şi a maşină nouă. Femeia – Carole Ganz – era în portbagaj, iar copilul ei era captiv într-o clădire veche din marmură roz şi cărămidă scumpă. Îl văzu pe bărbat trăgând-o pe femeie din maşină.

Aproape ca o amintire, atât de clară era imaginea.

Scoţând balamalele, deschizând uşa, târându-şi victima înăuntru, legând-o. Dădu să plece, dar se opri. Se duse într-un loc de unde putea privi înapoi ca s-o vadă bine pe Carole. Aşa cum se uitase în jos, cu o dimineaţă în urmă, la bărbatul pe care-l îngropase lângă calea ferată.

Exact cum o legase pe Tammie Jean Colfax de conducta din centrul încăperii. Ca s-o poată privi mai bine.

Dar de ce? se întrebă Rhyme. De ce se uită? Ca să fie sigur că victima nu poate scăpa? Ca să se asigure că n-a lăsat nimic în urmă? Ca să…

Deschise brusc ochii; imaginea înceţoşată a Susnecului 823 dispăru.

— Sachs! Îţi aminteşti scena cu Colfax? Acolo unde-ai găsit urma de mănuşă?

— Sigur.

— Ziceai că el o privise, de-aia o legase într-un spaţiu deschis. Dar nu ştiai de ce. Ei bine, eu mi-am dat seama. Îşi priveşte victimele pentru că *trebuie s-o facă.*

Pentru că asta-i firea lui.

— Ce vrei să spui?

— Vino!

Rhyme suflă de două ori în tubul de control, făcând să se întoarcă scaunul cu rotile. Apoi suflă din nou cu putere şi porni înainte.

Urcă pe trotuar, trase aer din tub ca să se oprească, îşi miji ochii şi privi în jur.

— Vrea să-şi vadă victimele. Şi pun pariu că a vrut să-i vadă şi pe enoriaşi. Dintr-un loc pe care-l credea sigur. Unde nu mai trebuia să măture la plecare.

Rhyme se uita vizavi, la singurul punct mai retras din zonă: spaţiul din faţa unui restaurant situat pe partea opusă bisericii.

— Acolo! Curăţă locul, Sachs.

Ea dădu din cap, vârî un încărcător plin în pistol, luă pungi pentru probe, două creioane şi aspiratorul. Rhyme o văzu traversând strada în fugă şi urcând treptele cu grijă, examinându-le.

— A fost aici, strigă Sachs. E o urmă de mănuşă. Şi una de pantof – cu talpa roasă, ca şi celelalte.

Da! Îşi zise Rhyme. Ah, ce bine se simţea. Soarele cald, aerul, spectatorii. Şi entuziasmul vânătorii.

Când te mişti, nu pot pune mâna pe tine.

Ei bine, dacă *noi* ne mişcăm mai repede, poate că o să punem mâna pe el.

Rhyme îşi aruncă ochii spre mulţime şi văzu că unii oameni se uitau la el. Dar mult mai mulţi o priveau pe Amelia Sachs.

Timp de cincisprezece minute, ea cercetă cu atenţie locul, iar când se întoarse, ridică o pungă mică pentru probe.

— Ce-ai găsit, Sachs? Permisul lui de conducere? Certificatul lui de naştere?

— Aur, zise ea zâmbind. Am găsit nişte aur.

TREIZECI

— Hai oameni buni, spuse Rhyme. Trebuie să ne ocupăm de treaba asta. Înainte ca susnecul să ducă fata în alt loc. Adică să acţionăm!

Thom îl transferă pe Rhyme din scaunul cu rotile, aşezându-l mai întâi pe o scândură înclinată, pe urmă lăsându-l pe spate în pat. Sachs se uită la ascensorul pentru scaun, care fusese construit într-una din debaralele din dormitor – cea pe care n-o lăsase să o deschidă atunci când îi spusese unde se aflau combina stereo şi CD-urile.

Rhyme rămase o clipă nemişcat, respirând greu după efortul depus.

— Indiciile au dispărut, le aminti el. N-avem cum să ghicim unde e locul următoarei crime. Aşa că ne ocupăm de obiectivul principal – locuinţa lui sigură.

— Crezi că o poţi găsi? întrebă Sellitto.

Avem de ales? îşi zise Rhyme, dar nu spuse nimic.

Banks urca în fugă pe scară. Nici nu intrase în cameră când Rhyme izbucni:

— Ce-au zis? Spune-mi. Spune-mi.

Rhyme ştia că fragmentul de aur pe care-l găsise Sachs nu putea fi analizat în laboratorul improvizat al lui Mel Cooper. Îi ceruse tânărului detectiv să-l ducă în grabă la un laborator regional al FBI-ului ca să fie examinat.

— Or să ne sune în jumătate de oră.

— Jumătate de oră? mormăi Rhyme. Nu i-au acordat prioritate?

— Fii sigur că da. Dellray era acolo. Trebuia să-l fi văzut. A ordonat ca orice alt caz să fie amânat şi-a zis că dacă raportul metalurgic nu ajunge neîntârziat în mâinile tale, o să vină un

poponar dat dracului – pricepi situaţia – şi-o să le-o tragă… pricepi şi restul situaţiei.

— Rhyme, zise Sachs, mai e ceva despre care Ganz spunea că ar putea fi important. Susnecul i-a zis că o lasă să plece dacă ea e de acord să-i jupească pielea de pe picior.

— Să-i jupească?

— Să-i taie pielea.

— S-o jupoaie, o corectă Rhyme.

— Aha. Oricum, el n-a făcut nimic. Femeia spunea că – până la urmă – părea că nu se putea hotărî s-o taie.

— Exact ca la prima crimă – bărbatul de lângă calea ferată, interveni Sellitto.

— Interesant… medită Rhyme, eu credeam că trebuia să taie degetul victimei ca să descurajeze pe oricine să fure inelul. Dar poate că nu. Uitaţi-vă cum acţionează. Taie degetul taximetristului şi-l poartă cu el. Taie braţul şi piciorul nemţoaicei. Fură oasele şi scheletul de şarpe. Ascultă în timp ce îi rupe degetul lui Everett. E ceva legat de felul în care îşi vede victimele. Ceva…

— Anatomic?

— Exact, Sachs.

— În afară de Carole Ganz, spuse Sellitto.

— Asta e, zise Rhyme. Putea s-o taie şi s-o lase totuşi în viaţă pentru noi. Dar l-a oprit ceva. Ce anume?

Sellitto spuse:

— Ce are ea deosebit? Nu faptul că e femeie. Sau că nu e din oraş. Nici nemţoaica nu era.

— Poate că nu voia s-o rănească în faţa fiicei ei, zise Banks.

— Nu, spuse Rhyme, râzând sumbru, compasiunea nu se numără printre calităţile lui.

Sachs interveni deodată:

— Dar există ceva deosebit la ea – e mamă.

Rhyme reflectă câteva clipe.

— Ar putea fi asta. Mamă şi fiică. Pentru el, asta n-avea destulă importanţă încât să le lase să plece. Dar l-a împiedicat s-o tortureze pe femeie. Thom scrie şi asta pe planşă. Cu un semn de întrebare. Apoi o întrebă pe Sachs: A mai spus ceva despre felul cum arăta?

Sachs îşi răsfoi carnetul.

— Ca şi ceilalţi. Citi: „Cagulă, constituţie zveltă, mănuşi negre"…

— Mănuşi negre?

Rhyme se uită la planşa de pe perete.

— Nu roşii?

— Ea a zis negre. Am întrebat-o dacă era sigură.

— Şi celălalt fragment de piele era negru, nu-i aşa, Mel? Poate că ăla era de la mănuşi. Atunci de unde provine pielea roşie?

Cooper dădu din umeri.

— Nu ştiu, dar am găsit două fâşii mici. Deci trebuie să fie ceva ce-i aparţine.

— Probele microscopice pe care le-am aspirat de pe alee şi de lângă pragul uşii.

Sachs scutură filtrul deasupra unei coli de hârtie, iar Cooper examina conţinutul cu o lupă.

— Mai nimic, anunţă tehnicianul. Mai mult sol. Fărâme de minerale. Şist de mică. Feldspat.

Adică tot ce se găsea în întregul oraş.

— Continuă.

— Frunze descompuse. Cam asta-i tot.

— Dar pe hainele lui Ganz?

Cooper şi Sachs desfăcură altă hârtie şi cercetară probele.

— Mai mult sol, zise Cooper. Şi câteva particule de ceva ce pare a fi piatră.

— Unde a ţinut-o pe victimă în locuinţa lui? Mai exact.

— Pe podeaua din pivniţă. Femeia spunea că era din pământ.

— Excelent! strigă Rhyme. Apoi către Cooper: Arde-le. Fragmentele de sol.

Cooper puse o mostră în spectroscopul-cromatograf. Aşteptară înfrigurați rezultatele. În cele din urmă, ecranul computerului clipi. Imaginea semăna cu un peisaj lunar.

— În regulă, Lincoln. Interesant. Văd o cantitate mare de acid tanic şi…

— Carbonat de sodiu?

— Omu' ăsta-i uluitor, spuse Cooper râzând. Cum de-ai ştiut?

— Substanţele astea erau folosite în tăbăcării în secolele al XVIII-lea şi al XIX-lea. Acidul tanic usucă pielea, iar carbonatul o face mai rezistentă. Deci locuinţa lui sigură e lângă locul unde a fost cândva o tăbăcărie.

Zâmbi. Nu se putea stăpâni. Îşi spuse: Auzi paşi, 823? Suntem în spatele tău. Îşi îndreptă privirea spre harta oraşului.

— Din cauza mirosului, nimeni nu voia tăbăcării în cartier, aşa încât împuterniciţii guvernului le-au redus numărul. Ştiu că erau câteva în Lower East Side. Şi în West Greenwich Village – pe vremea când acolo era chiar un sat, o suburbie a oraşului. Şi mai departe, în West Side, în anii '50 – lângă tunelul în care am găsit-o pe nemţoaică. A, şi în Harlem, la începutul secolului nostru.

Rhyme se uită la lista de băcănii – adresele magazinelor ShopRite care vindeau rasoale de vită.

— Chelsea iese din discuţie. N-au fost tăbăcării acolo. Şi Harlem – nu au băcănii ShopRite. Deci rămân West Village, Lower East Side sau Midtown West Side – ca şi Hell's Kitchen. Care se pare că-i place susnecului.

Doar vreo şaisprezece kilometri pătraţi, estimă Rhyme cu cinism. Îşi dăduse seama din prima lui zi de lucru că era mai uşor să te ascunzi în Manhattan decât în pădurile din nord.

— Hai să continuăm. Ce e piatra de pe hainele lui Carole?

Cooper era aplecat la microscop.

— Da. M-am prins.

— Trimite-mi şi mie imaginea, Mel.

Ecranul computerului lui Rhyme prinse viaţă, iar el privi fragmentele de piatră şi cristal, ca nişte asteroizi strălucitori.

— Întoarce lamele, îl îndrumă Rhyme.

Trei substanţe erau fixate laolaltă.

— Cea din stânga e marmură roz, spuse Cooper. Cum am mai găsit. Şi la mijloc, chestia aia gri…

— E mortar. Iar cealaltă e gresie.

Rhyme anunţă:

— Provin de la o clădire în stil federal, cum a fost primăria din 1812. Doar faţada era din marmură; restul era gresie. Au procedat aşa ca să economisească bani. Mă rog, au procedat astfel pentru ca banii destinaţi marmurei să ajungă în diverse buzunare. Bun, ce mai avem? Cenuşa. Hai să găsim catalizatorul incendiului.

Cooper puse mostra de cenuşă în spectometru. Se uită la curba ce apăruse pe ecran.

Benzina rafinată recent, conţinând pigmenţii şi aditivii producătorului, era diferită de alte tipuri şi i se putea stabili proveniența dacă la staţia de combustibili de unde o cumpărase infractorul nu fuseseră amestecate mai multe mărci. Cooper anunţă că benzina se potrivea perfect cu aceea vândută la staţiile Gas Exchange.

Banks înşfăcă Paginile Aurii şi începu să răsfoiască.

— Avem şase staţii de benzină în Manhattan. Trei în centru. Una la intersecţia Sixth Avenue cu Houston. Una la Delancey, 503 East. Şi una între Nineteenth şi Eighth.

— Nineteenth e prea departe la nord, zise Rhyme. Se uită la planşă. East Side sau West. Care din ele?

Băcănii, benzină…

O siluetă înaltă şi slabă apăru deodată în pragul uşii.

— Mai sunt invitat la petrecerea asta? întrebă Frederick Dellray.

— Depinde, i-o întoarse Rhyme. Ai adus cadouri?

— Am daruri cu toptanu', râse agentul, fluturând un dosar cu emblema FBI-ului.

— Tu baţi vreodată la uşă, Dellray? întrebă Sellitto.

— Am pierdut obiceiu' ăsta, să ştii.

— Intră, spuse Rhyme. Ce-ai adus?

— Nu ştiu sigur. N-are nicio noimă pentru un negru' ca mine. Da' ce ştiu io?

Dellray citi ceva din raport, apoi zise:

— L-am pus pe Tony Farco de la laborator – apropo, Lincoln, mi-a spus să-ţi zic „Salut" – să analizeze proba aia materială pe care-aţi găsit-o. S-a dovedit că-i o frunză de aur. Are şaizeci până la optzeci de ani vechime. A găsit şi câteva fibre de celuloză, deci crede că-i de la o carte.

— Sigur! Vopsea aurie de pe o pagină, spuse Rhyme.

— A mai găsit şi nişte particule de cerneală pe ea. A zis, îl citez pe băiat acu': „Seamănă cu tipul de cerneală pe care-l foloseşte Biblioteca Publică din New York ca să ştampileze ultima pagină de la cărţile lor". Nu vorbeşte în dodii?

— O carte dintr-o bibliotecă, medită Rhyme.

Amelia Sachs zise:

— O carte dintr-o bibliotecă, *legată în piele roşie.*

Rhyme o privi ţintă.

— Corect! strigă el. De-acolo sunt fâşiile de piele roşie. Nu de la mănuşi. E o carte pe care o poartă cu el. Poate fi biblia lui.

— Biblia? întrebă Dellray. Crezi că-i vreun soi de ţicnit religios?

— Nu Biblia, Fred. Sună la bibliotecă, Banks. Poate că acolo şi-a tocit tălpile pantofilor – în sala de lectură. Ştiu, e puţin probabil. Dar nu avem prea multe opţiuni. Vreau o listă cu toate cărţile vechi furate de la bibliotecile din Manhattan în ultimul an.

— Se face.

Tânărul îşi scărpină o tăietură de la aparatul de ras şi sună acasă la primar, căruia îi ceru imediat să ia legătura cu directorul bibliotecii publice şi să-i spună de ce aveau nevoie.

După o jumătate de oră, faxul hurui şi scoase la iveală două pagini. Thom le rupse din aparat.

— Oho, cititorii din oraşul ăsta au degete lipicioase, zise el, şi-i duse colile lui Rhyme.

Optzeci şi patru de cărţi, vechi de cincizeci de ani sau mai mult, dispăruseră din filialele bibliotecii publice în ultimele douăsprezece luni, treizeci şi cinci dintre ele din Manhattan.

Rhyme cercetă lista. Dickens, Austen, Hemingway, Dreiser… Cărţi despre muzică, filosofie, vinuri, critică literară, basme. Costau surprinzător de puţin. Douăzeci, treizeci de dolari. Criminalistul bănuia că niciuna nu era ediţie princeps, dar poate că hoţii nu ştiuseră asta.

Continuă să citească lista.

Nimic, nimic. Poate…

Apoi o văzu.

Crime din vechiul New York, de Richard Wille Stephans, publicată de Bountiful Press în 1919. Era evaluată la şaizeci şi cinci de dolari şi fusese furată de la filiala bibliotecii publice de pe Delancey Street, cu nouă luni în urmă. Era descrisă ca având treisprezece centimetri pe optsprezece, legată în piele roşie de ied, cu pagini de gardă marmorate şi margini aurite.

— Vreau un exemplar din cartea asta. Nu mă interesează cum o găsiţi. Dacă e nevoie, trimiteţi pe cineva la Biblioteca Congresului.

Dellray zise:

— Mă ocup eu de asta.

Băcănii, benzină, biblioteca…

SUSNEC 823

Înfăţişare	Reşedinţă	Vehicul	Alte observaţii
Bărbat caucazian	Prob. are o	Taxi	Cunoaşte

constituţie zveltă Haine de culoare închisă Mănuşi vechi, din piele roşcată de ied Aftershave, ca să acopere alt miros? Caligulă? Bleumarin? Mănuşi de culoare închisă Aftershave = Brut Părul nu e castaniu Cicatrice adâncă la arătător Haine de stradă	locuinţă sigură Situată lângă: B'way & 82nd, ShopRite Greenwich & Bank, ShopRite 8th Ave. & 24th, ShopRite Houston & Lafayette, ShopRite Clădire veche, marmură roz Veche de cel puţin un secol, probabil vilă sau sediu de instituţie Clădire în stil federal în Lower East Side	Model recent de limuzină, gri deschis, argintiu, bej Maşină de închiriat; probabil furată	procedurile de colectare a probelor materiale Posibil să aibă dosar penal Cunoaşte structura amprentelor Armă – Colt calibru 32 Leagă victimele cu noduri ciudate Îl atrage „vechiul" A numit-o „Hanna" pe o victimă Cunoaşte germana elementară Îl atrag locurile subterane Dublă personalitate Poate fi preot, asistent social, consilier Tocire neobişnuită a pantofilor, citeşte mult? Asculta în timp ce rupea degetul victimei A lăsat la locul crimei un şarpe, ca o palmă dată anchetatorilor Mamă şi fiică, vreun înţeles

			special pentru el? Cartea „Crime din vechiul New York", un model pentru el?

Rhyme trebuia să ia o decizie. Avea la dispoziţie trei sute de oameni – poliţişti, militari şi agenţi federali – însă erau teribil de puţini dacă ar fi trebuit să caute atât în partea de vest, cât şi în cea de est a centrului New Yorkului.

Privi planşa de pe perete.

Casa ta e în West Village? îl întrebă el în gând pe 823. Ai cumpărat benzina şi-ai furat cartea în East Side ca să ne păcăleşti? Sau chiar ăla e cartierul tău? Cât de isteţ eşti? Nu, întrebarea e nu cât de isteţ eşti, ci cât de isteţ crezi tu că eşti. Cât de sigur ai fost că n-o să găsim niciodată particulele alea minuscule de la tine, despre care M. Locard ne asigură că aveai să le laşi în urmă?

În cele din urmă, Rhyme ordonă:

— Duceţi-vă în Lower East. Lăsaţi Village. Mergeţi toţi acolo. Toţi oamenii lui Bo, toţi ai tăi, Fred. Uite ce căutaţi: o clădire masivă în stil federal, de vreo două sute de ani vechime, cu marmură roz în faţă şi gresie pe părţile laterale şi în spate. Posibil să fi fost o vilă sau o clădire publică la un moment dat. Cu un garaj sau un şopron pentru trăsuri alături. Un Ford Taurus şi un taxi galben au venit şi au plecat de-acolo în ultimele săptămâni. Mai ales în ultimele câteva zile.

Rhyme se uită la Sachs.

Să renunţi la morţi…

Sellitto şi Dellray dădură nişte telefoane. Sachs îi zise lui Rhyme:

— Merg şi eu.

— Nici nu mă aşteptam să faci altfel.

După ce auzi uşa de la parter închizându-se, Rhyme şopti:

— Succes, Sachs. Succes.

TREIZECI ŞI UNU

Trei maşini de poliţie treceau cu viteză redusă pe străzile din Lower East Side. Câte doi agenţi în fiecare. Cercetând cu privirea.

Iar după câteva clipe apărură două trăsuri negre… două sedanuri, voia să zică. Fără numere de înmatriculare, însă dispozitivele de semnalizare luminoase de lângă oglinzile retrovizoare din stânga nu lăsau nicio îndoială asupra identităţii lor.

Sigur, ştiuse că ei aveau să restrângă aria căutărilor şi că era doar o chestiune de timp până îi găseau casa. Dar îl şoca faptul că ajunseseră atât de aproape. Şi deveni foarte nervos când îi văzu pe poliţişti ieşind din maşini şi examinând un Taurus argintiu parcat pe Canal Street.

Cum dracu' aflaseră de trăsura lui? Ştiuse că furtul unei maşini prezenta un risc imens, dar îşi închipuise că Hertz o să aibă nevoie de mai multe zile până să observe dispariţia vehiculului. Şi chiar şi atunci, era sigur că poliţiştii n-ar fi făcut legătura între el şi furt. A, erau pricepuţi indivizii.

Unul dintre poliţiştii cu ochi răi aruncă o privire spre taxiul lui.

Uitându-se înainte, colecţionarul de oase coti încet pe Houston Street şi se pierdu într-o mulţime de alte taxiuri. După o jumătate de oră, se descotorosise de Taurusul de la Hertz şi de taxi, pe urmă se întorsese acasă pe jos.

Copila, Maggie, ridică privirea spre el.

Era speriată, da, însă nu mai plângea. Se întrebă dacă n-ar trebui s-o păstreze. Să-şi ia o fiică. Să o crească. Ideea îi licări în minte câteva momente, apoi dispăru.

Nu, s-ar fi iscat prea multe întrebări. În plus, era ceva straniu în felul cum îl privea fata. Părea mai vârstnică decât anii pe care-i avea. Şi-ar fi amintit toată viaţa ce făcuse el. A, o vreme ar fi putut

crede că fusese doar un vis. Dar într-o zi adevărul ar fi ieşit la iveală. Mereu se întâmpla aşa. Reprimă orice, adevărul o să iasă cândva la suprafaţă.

Nu, nu putea avea încredere în ea, cum nu se încrezuse în nimeni altcineva. Până la urmă, orice fiinţă umană te dezamăgeşte. Te poţi încrede în ură. Te poţi încrede în oase. Orice altceva era trădare.

Se ghemui lângă Maggie şi-i scoase banda adezivă de la gură.

— Mami! ţipă ea. Vreau la mami!

El nu zise nimic. Stătea şi se uita la ea. La craniul ei delicat. La baghetele subţiri ale braţelor.

Fata ţipa ca o sirenă.

El îşi scoase o mănuşă. Degetele îi rămaseră un moment deasupra ei. Apoi îi mângâie părul moale de pe cap. (*„Amprentele digitale pot fi ridicate de pe piele dacă sunt luate în 90 de minute de la contact [vezi KROMEKOTE], însă nimeni până acum nu a ridicat şi reconstituit cu succes amprente de pe părul uman."* Rhyme, *Probele materiale*, ediţia a IV-a, Forensic Press, 1994.)

Colecţionarul de oase se ridică încet şi urcă scara, intră în spaţiosul living al clădirii, pe lângă picturile de pe pereţi – muncitorii, femeile şi copiii cu priviri fixe. Îşi înclină capul, auzind un zgomot slab afară. Pe urmă mai tare – un zăngănit metalic. Îşi luă arma şi se grăbi spre spatele clădirii. Trase zăvorul şi deschise uşa brusc, ţinând pistolul cu ambele mâini, în poziţie de tragere.

Haite de câini sălbatici se uitau la el.

Apoi animalele se retraseră iute la cutia de gunoi pe care o răsturnaseră. Colecţionarul de oase îşi vârî arma în buzunar şi se întoarse în living.

Se duse iarăşi lângă geamul din sticlă verde şi îşi îndreptă privirea spre vechiul cimitir. O, da. Acolo! Bărbatul era din nou acolo, îmbrăcat în negru, stând în cimitir. În depărtare, cerul era străpuns de catargele negre ale vaselor cu pânze şi ale barcazurilor ancorate pe East River, de-a lungul ţărmului Out Ward.

Colecţionarul de oase fu cuprins de o tristeţe copleşitoare. Se întrebă dacă nu cumva se întâmplase vreo tragedie. Poate că Marele Incendiu din 1776 tocmai distrusese majoritatea clădirilor de pe Broadway. Sau dacă epidemia de friguri galbene din 1795 decimase comunitatea irlandeză. Sau dacă incendiul din 1904 de pe vasul de croazieră *General Slocum* omorâse peste o mie de femei şi copii, distrugând cartierul german din Lower East Side.

Sau poate simţea că nişte tragedii urmau să se întâmple curând.

După câteva minute, ţipetele lui Maggie încetară, fiind înlocuite de zgomotele vechiului oraş – huruitul motoarelor cu aburi, dangătul clopotelor, pocnetele împuşcăturilor, tropăitul copitelor pe pavajul răsunător.

Continuă să privească, uitând de poliţiştii care erau pe urmele lui, uitând-o pe Maggie, urmărind doar silueta fantomatică plimbându-se pe stradă.

Atunci şi acum.

Ochii îi rămaseră aţintiţi îndelung pe fereastră, pierdut în alt timp. De-aceea nu observă câinii sălbatici care împinseseră uşa din spate, pe care el o lăsase întredeschisă. Dulăii se uitară la el din pragul uşii livingului, se opriră câteva clipe, apoi se întoarseră şi plecară pe tăcute în spatele clădirii.

Adulmecând, cu urechile ciulite la zgomotele acelui loc ciudat. Mai ales la gemetele slabe ce urcau de undeva de sub ei.

Era un semn al disperării lor faptul că până şi Băieţii Haioşi se despărţiseră.

Bedding cerceta şase cvartale din Delancey, Saul era mai departe, spre sud. Sellitto şi Banks aveau fiecare zonele lor de căutare, iar sutele de poliţişti, agenţi FBI şi militari de la intervenţii mergeau din uşă-n uşă, întrebând de un bărbat suplu, de un copil care ţipa, un Ford Taurus argintiu, o clădire în stil federal abandonată, cu faţada din marmură roz şi restul din gresie închisă la culoare.

Ai? Ce dracu' vrei să zici cu federal?… Dac-am văzut un copil? Mă-ntrebi dac-am văzut vreodată un copil în Lower East? Păi, amice, tu ai văzut vreun copil p-aici? Cam, ca să zic, în ultimele şaizeci de secunde?

Amelia Sachs făcea o demonstraţie de forţă. Insistase să fie în echipa lui Sellitto, cea care verifica magazinul ShopRite de pe East Hudson care-i vânduse Susnecului 823 rasolul de vită. Şi staţia care-i vânduse benzina. Şi biblioteca de unde furase *Crime din vechiul New York.*

Dar nu găsiseră nicio pistă acolo şi se răspândiseră ca nişte lupi care adulmecaseră zece mirosuri diferite. Fiecare luase câte o porţiune de cartier pe care o numea a lui ori a ei.

În vreme ce ambala motorul noii furgonete şi se apropia de alt cvartal, Sachs simţi aceeaşi frustrare pe care o cunoscuse când lucrase la locurile crimelor din ultimele zile: prea multe probe materiale, prea mult spaţiu de acoperit. Deznădejdea. Acolo, pe străzile înfierbântate, umede, ramificându-se în zeci de alte străzi şi alei trecând printre sute de clădiri – toate vechi – să găseşti locuinţa susnecului părea la fel de imposibil ca şi să găseşti firul ăla de păr despre care-i vorbise Rhyme, lipit pe tavan de reculul unui revolver de calibrul 38.

Intenţionase să cerceteze fiecare stradă, şi, pe măsură ce timpul trecea şi ea se gândea la copilul îngropat într-o pivniţă, începu să caute mai repede, trecând în viteză pe străzi, uitându-se în stânga şi-n dreapta după clădirea din marmură roz. Fu cuprinsă de îndoială. Omisese cumva casa în graba ei? Sau trebuia să se mişte ca fulgerul şi să acopere mai multe străzi?

Tot mai departe. Alt cvartal, altul. Şi tot nimic.

După moartea răufăcătorului, lucrurile personale i-au fost ridicate şi examinate de către detectivi. Jurnalul lui demonstra că omorâse opt cetăţeni cumsecade ai oraşului. Putea fi acuzat şi de furturi grave, deoarece s-a stabilit din acele pagini (dacă afirmaţiile lui Schneider erau adevărate)

că profanase mai multe locuri sfinte de odihnă veşnică din cimitirele aflate în jurul oraşului. Niciuna dintre victime nu-i adresase nici cel mai mic afront; nu, majoritatea erau cetăţeni cinstiţi, harnici şi nevinovaţi. Cu toate astea, criminalul n-a simţit niciun dram de vinovăţie. Se părea că acţionase fiind pradă iluziei nebuneşti că le făcea victimelor lui o favoare.

Inelarul stâng al lui Lincoln Rhyme se contractă uşor, iar mecanismul cu cadru întoarse pagina subţire a *Crimelor din vechiul New York,* care îi fusese adusă de doi agenţi federali cu zece minute în urmă, serviciu urgentat graţie stilului inimitabil al lui Fred Dellray.

„Carnea îmbătrâneşte şi poate fi lipsită de forţă (scria tâlharul cu mâna lui sigură, neîndurătoare). Oasele sunt cea mai puternică parte a corpului. Oricât de vârstnică ne-ar fi carnea, oasele ne sunt mereu tinere. Mi-am propus un ţel nobil şi nu pricep de ce i s-ar putea opune cineva. Le-am făcut tuturor un bine. Acum sunt nemuritori. I-am eliberat. I-am curăţat până la os."

Terry Dobyns avusese dreptate. Capitolul 10, „James Schneider, «Colecţionarul de oase», era modelul real pentru comportamentul Susnecului 823. Mijloacele folosite erau aceleaşi: foc, animale, apă, opărirea de vie a victimei. Opt douăzeci şi trei dădea târcoale prin aceleaşi locuri ca şi James Schneider. Confundase o turistă germană cu Hanna Goldschmidt, o imigrantă de la începutul secolului, şi fusese atras de un stabiliment german ca să găsească o victimă. Şi o numise pe micuţa Pammy Ganz altfel – Maggie. Gândindu-se, evident, că era tânăra O'Connor, una dintre victimele lui Schneider. O gravură nereuşită din carte, acoperită cu foiţă, arăta un James Schneider demonic, stând într-o pivniţă şi examinând un os de picior.

Rhyme se uită cu atenţie la harta oraşului.

Oase…

Îşi aminti un loc al crimei pe care-l cercetase cândva. Fusese chemat la un şantier de construcţii din sudul Manhattanului, unde nişte excavatoare scoseseră la iveală un craniu îngropat la vreo doi metri sub suprafaţa unui teren liber. Rhyme înţelese imediat că acel craniu era foarte vechi şi cooptase la caz un antropolog criminalist. Continuaseră să sape şi descoperiseră mai multe oase şi schelete.

O sumară cercetare dezvăluise faptul că, în 1741, acolo avusese loc o rebeliune a sclavilor din Manhattan, iar o parte dintre ei – şi un militant aboliţionist alb – fuseseră spânzuraţi pe o mică insulă din Collect. Ulterior, acolo avuseseră loc mai multe execuţii prin spânzurare, iar în zonă se răspândiseră mai multe cimitire neautorizate pentru săraci.

Unde fusese Collect? Rhyme încercă să-şi amintească. Aproape de locul unde se întâlnesc Chinatown şi Lower East End. Dar era greu de spus cu precizie, fiindcă heleşteul fusese astupat cu mult timp în urmă. Fusese…

Da! îşi zise el, cu inima bătându-i asurzitor. Collect fusese astupat pentru că devenise atât de poluat, încât oficialii oraşului îl consideraseră un risc major pentru sănătate. Iar printre principalii factori de poluare se numărau tăbăcăriile de pe ţărmul estic!

Mânuind acum destul de bine tastatura telefonului, Rhyme nu greşi nicio cifră şi obţinu legătura cu biroul primarului din prima încercare. Totuşi primarul, îi spuse secretarul lui personal, lua o gustare la ONU. Însă când Rhyme se prezentă, secretarul zise:

— Un minut, domnule.

Şi, într-un interval mult mai scurt, se afla în legătură cu un bărbat care zise cu gura plină:

— Vorbeşte-mi, detectiv. Cum dracu' ne descurcăm?

— Cinci-opt-opt-cinci, recepţie, spuse Amelia Sachs, răspunzând la staţia radio.

Rhyme îi simţi nervozitatea în glas.

— Sachs.

— Nu e bine, îi zise ea. N-avem niciun pic de noroc.

— Cred că l-am găsit.

— Ce?

— Cvartalul şase sute, East Van Brevoort. Lângă Chinatown.

— Cum ai aflat?

— Primarul m-a pus în legătură cu şeful Societăţii de Istorie. Acolo e un şantier arheologic. La un vechi cimitir. Vizavi de locul unde se afla o tăbăcărie mare. Şi cândva mai erau în zonă nişte clădiri mari în stil federal. Cred că suspectul e prin apropiere.

— Am fugit.

Rhyme auzi în difuzor scrâşnet de roţi şi vaierul sirenei pornite.

— Am vorbit cu Lon şi cu Haumann, adăugă el. Şi ei se duc într-acolo.

— Rhyme, zise ea cu voce spartă. O să scot fata de-acolo.

Ah, Amelia, ai o inimă bună de poliţist, o inimă de *profesionist*, îşi spuse Rhyme. Dar eşti încă o novice.

— Sachs, zise el.

— Da.

— Am citit cartea aia. Opt douăzeci şi trei şi-a ales un tip rău drept model. Cu adevărat rău.

Ea nu spuse nimic.

— Ce vreau să zic, continuă el, e că, fie că fata e sau nu acolo, dacă-l găseşti şi face cel mai mic gest spre tine, îl dobori.

— Dar avem nevoie de el în viaţă, ne poate conduce la Pam. Putem…

— Nu, Sachs. Ascultă-mă. Îl ucizi. La orice semn că îşi caută o armă, ceva… îl ucizi.

Se auziră pocnete de paraziţi. Pe urmă, vocea ei fermă:

— Sunt la Van Brevoort, Rhyme. Ai avut dreptate. Pare să fie casa lui.

Optsprezece vehicule fără numere de înmatriculare, două dube ale brigăzii de intervenţii şi furgoneta Ameliei Sachs erau grupate lângă o stradă mică, pustie, din Lower East End.

East Van Brevoort arăta de parcă era din Sarajevo. Clădirile erau abandonate – două dintre ele fiind arse până la temelie. Pe partea estică a străzii era un fel de spital dărăpănat, cu tavanul prăbuşit. Lângă el se afla o groapă mare, îngrădită, cu un indicator pe care scria „Trecerea oprită" şi cu sigiliul judecătoriei districtuale – şantierul arheologic pe care-l menţionase Rhyme. Un câine costeliv murise şi zăcea în rigolă, cu corpul muşcat de şobolani.

În mijlocul părţii opuse a străzii se afla o casă mare, cu faţada din marmură roz, lângă care era o magazie pentru trăsuri, arătând oarecum mai bine decât celelalte clădiri ruinate de pe Van Brevoort.

Sellitto, Banks şi Haumann stăteau lângă duba brigăzii de intervenţii, în vreme ce doisprezece militari îşi puneau vestele antiglonţ şi îşi luau automatele M-16. Sachs li se alătură şi, fără să întrebe pe cineva, îşi vârî părul sub o cască şi începu să îmbrace o vestă.

Sellitto zise:

— Sachs, tu nu eşti o forţă tactică.

Strângându-şi cureaua vestei, ea îl privi ţintă pe detectiv, cu sprâncenele ridicate, până când acesta cedă şi spuse:

— În regulă. Dar stai în spate. E un ordin.

Haumann zise:

— Tu o să fii Echipa Doi.

— Da, domnule. Mă descurc.

Un poliţist de la intervenţii îi dădu o mitralieră MP-5. Ea se gândi la Nick – la întâlnirea lor din poligonul de la Rodman's Neck. Petrecuseră două ore exersând cu arme automate, trăgând prin uşi în manechine, reîncărcând rapid cu gloanţe de cauciuc şi curăţind automatele M-16 de stratul de nisip ce bloca şi Colturile. Lui Nick îi

plăcea ţăcănitul sacadat, dar Sachs nu era atrasă de puterea de foc teribilă a armelor mari. Îi sugerase un meci între ei cu pistoale Glock şi-l întrecuse cu trei puncte, de la cincisprezece metri. El râsese şi-o sărutase apăsat, iar ultimul ei încărcător gol căzuse cu zgomot pe jos.

— O să folosesc arma mea, îi zise ea poliţistului de la intervenţii.

Băieţii Haioşi veniră în goană, ghemuindu-se de parcă se fereau de lunetişti.

— Uite ce-am aflat. Nu-i nimeni pe-aici. Cvartalul e…

— Complet pustiu.

— Ferestrele de la casa lui sunt blocate. O intrare din spate…

— Dă spre alee. Uşa e deschisă.

— Deschisă? întrebă Haumann, uitându-se la câţiva oameni de-ai lui.

Saul confirmă.

— Nu doar descuiată, ci deschisă.

— Explozibile?

— N-am văzut. Asta nu înseamnă…

— Că nu sunt.

Sellitto întrebă:

— Vreun vehicul pe alee?

— Nu.

— Două intrări în faţă. Uşa principală…

— Care pare închisă. A doua e de la magazia pentru trăsuri. Uşi duble, destul de largi pentru două vehicule. Am văzut un lacăt şi un lanţ.

— Dar zac pe pământ.

Haumann dădu din cap.

— Deci poate e înăuntru.

— Poate, zise Saul.

Apoi adăugă:

— Spune-i ce credem că am auzit.

— Foarte slab. Putea să fie un plânset.

— Puteau să fie ţipete.

Sachs întrebă:

— Fetiţa?

— Poate. Dar pe urmă s-a oprit. Cum a găsit Rhyme locul ăsta?

— Tu să-mi spui *mie* cum îi lucrează mintea, spuse Sellitto.

Haumann îl strigă pe unul dintre comandanţii lui şi-i dădu nişte ordine. După câteva clipe, două dube intrară în intersecţie şi blocară celălalt capăt al străzii.

— Echipa Unu, uşa din faţă. Spargeţi-o cu gloanţe. E din lemn şi e veche, aşa că păstraţi explozibilul, da? Echipa Doi, pe alee. Când am zis trei, porniţi. S-a-nţeles? Neutralizaţi zona, dar bănuim că fata e înăuntru, aşa că verificaţi fundalul înainte să trageţi. Agent Sachs, eşti sigură că vrei să faci asta?

Ea dădu cu putere din cap.

— În regulă, băieţi şi fete. Hai să punem mâna pe el.

TREIZECI ŞI DOI

Sachs şi ceilalţi cinci agenţi ai Echipei Doi intrară în fugă pe aleea încinsă, care fusese blocată de dubele brigăzii de intervenţii. Buruienile creşteau din belşug printre pietrele pavajului şi crăpăturile din fundaţii. Pustietatea locului îi amintea lui Sachs de mormântul de lângă calea ferată din dimineaţa trecută.

Spera ca victima să fie moartă. Spre binele ei…

Haumann trimisese militari pe acoperişurile clădirilor din jur, iar ea vedea ţevile Colturilor negre înălţate ca nişte antene.

Echipa se opri la uşa din spate. Colegii ei de echipă se uitară la Sachs, care îşi verifica benzile de cauciuc de pe pantofi. Ea îl auzi pe unul dintre ei şoptindu-i altuia ceva despre o superstiţie.

Apoi auzi în cască:

— Şeful Echipei Unu la uşa din faţă, cu armele pregătite. Terenul e liber, recepţie.

— Recepţionat, şeful Echipei Unu. Echipa Doi?

— Echipa Doi pe poziţie.

— Recepţionat, şeful Echipei Doi. Ambele echipe, intrare în forţă. Când am zis trei.

Sachs îşi verifică arma pentru ultima oară.

— Unu…

Atinse cu limba un strop de sudoare ce atârna pe rana umflată de la buză.

— Doi…

În regulă, Rhyme, am pornit…

— Trei!

Explozia fu înăbuşită, un pocnet îndepărtat, iar echipele o luară din loc. Rapid. Sachs alergă în spatele militarilor de la intervenţii care se strecurară înăuntru şi se împrăştiară. Fasciculele lanternelor

montate pe ţevi se încrucişau cu fâşiile de lumină solară ce pătrundeau pe ferestre. Sachs se pomeni singură, în timp ce restul echipei se dispersă, verificând dulapurile, firidele şi umbrele din spatele statuilor groteşti de care era plin locul.

Ea dădu colţul. Un chip palid se profila în faţa ei. Un cuţit…

Inima îi bătu cu putere. Poziţie de luptă, arma ridicată. Apăsă cu putere trăgaciul delicat până să-şi dea seama că privea o pictură agăţată pe perete. Un măcelar de pe altă lume, cu faţa ca o lună plină, ţinând un cuţit într-o mână şi o bucată de carne în cealaltă.

Mamă…

Suspectul îşi alesese un loc grozav drept locuinţă. Cei de la intervenţii urcară tropăind scara, ca să verifice etajele unu şi doi.

Dar Sachs căuta altceva.

Găsi uşa care ducea la subsol. Întredeschisă. În regulă. Stinse lanterna cu halogen. Trebuie să arunci mai întâi o privire. Însă îşi aminti ce-i spusese Nick: nu te uita niciodată după colţuri la nivelul capului sau al pieptului – acolo te pândeşte infractorul. Te laşi într-un genunchi. Respiră adânc. Du-te!

Nimic. Întuneric.

Înapoi, pentru acoperire.

Ascultă…

La început nu auzi nimic. Pe urmă, un huruit slab. O respiraţie precipitată sau un mormăit.

E acolo şi îşi croieşte drum spre ieşire!

Spuse în microfon:

— La subsol e activitate. Vreau sprijin.

— *Recepţionat.*

Dar ea nu putea aştepta. Se gândea la fetiţa care stătea acolo cu el. Şi începu să coboare scara. Se opri şi ascultă din nou. Pe urmă îşi dădu seama că, de la talie în jos, era complet expusă. Se lăsă brusc la podea, ghemuindu-se în întuneric.

Respiră adânc.

Acum du-te!

Lanterna cu halogen din mâna ei stângă străpunse întunericul din încăpere cu un fascicul strălucitor de lumină. Ţeava armei ei era aţintită spre centrul discului alb, care se legăna de la stânga la dreapta. Ţine lanterna jos. Şi el o să fie la nivelul perineului. Îşi aminti ce-i spuse Nick: Infractorii nu zboară.

Nimic. Nici urmă de el.

— Agent Sachs.

Un militar de la intervenţii era în capul scării.

— O, nu, murmură ea când lanterna o lumină pe Pammy Ganz, încremenită într-un colţ al încăperii.

— Nu te mişca, îi strigă ea militarului.

La câţiva centimetri de fată se afla haita de câini sălbatici înfometaţi, adulmecându-i faţa, degetele, picioarele. Ochii mari ai lui Pam se mutau de la un animal la altul. Pieptul ei firav se înălţa şi se lăsa, iar pe faţă i se prelingeau lacrimi. Avea gura deschisă şi vârful limbii părea lipit de colţul drept al gurii.

— Stai acolo, îi spuse ea militarului. Nu-i speria.

Sachs aţinti arma spre câini, dar nu trase. Putea ucide doi sau trei, însă ceilalţi ar fi putut intra în panică şi-ar fi înşfăcat-o pe fată. Unul dintre ei era destul de mare ca să-i rupă gâtul dintr-o lovitură dată cu capul lui râios, plin de cicatrice.

— Susnecul e acolo? întrebă poliţistul de la intervenţii.

— Nu ştiu. Adu un medic aici. În capul scării. Nimeni nu coboară.

— Am înţeles.

Îndreptând arma când spre un animal, când spre altul, Sachs începu să înainteze încet. Unul câte unul, câinii deveniră conştienţi de prezenţa ei şi se depărtară de Pammy. Fetiţa era doar hrană; Sachs era un prădător. Începură să mârâie şi îşi arătară colţii, cu picioarele din faţă fremătând şi cu coapsele dinapoi încordate, gata să sară.

— Mi-e frică, strigă Pammy, atrăgând din nou atenţia animalelor.

— Şşşt, scumpo, zise Sachs cu blândeţe. Nu spune nimic. Stai liniştită.

— Mami. Vreau la *mami!*

Strigătul ei ascuţit îi irită pe câini. Începură să sară în loc şi îşi rotiră boturile, mârâind.

— Uşor, uşor…

Sachs se dădu în stânga. Câinii erau acum în faţa ei, mutându-şi privirile de la ochii ei la mâna întinsă şi la armă. Animalele se despărţiră în două grupuri. Unul rămase aproape de Pammy. Celălalt se mişcă în jurul lui Sachs, încercând s-o flancheze.

Poliţista se duse între fetiţă şi cei trei câini aflaţi mai aproape de ea.

Roti pistolul Glock dintr-o parte în alta – un pendul. Ochii negri ai javrelor erau aţintiţi spre arma neagră.

Un câine cu o blană galbenă murdară îşi arătă colţii şi înaintă în dreapta lui Sachs.

Fetiţa scâncea:

— Mami…

Sachs se mişca încet. Se aplecă, o prinse pe fată de bluză şi-o trase în spatele ei. Câinele galben se apropia.

— Marş, zise Sachs.

Animalul veni şi mai aproape.

— Pleacă!

Câinii din spatele celui galben se încordară când acesta îşi dezveli colţii cafenii, stricaţi.

— Pleacă dracului de-aici! mormăi Sachs şi lovi animalul peste bot cu patul pistolului.

Câinele clipi înspăimântat, scheună şi urcă scara în goană.

Pammy ţipă, isterizând celelalte animale. Începură să se bată între ele – un iureş de muşcături şi bale. Un Rottweiller plin de cicatrice aruncă pe podea, în faţa lui Sachs, o potaie cât un pământuf.

Ea bătu din picior lângă costeliva creatură cafenie, care se ridică de jos şi fugi pe scară. Ceilalţi îl urmară ca nişte copoi alergând un iepure.

Pammy începu să suspine. Sachs se lăsă pe vine lângă ea şi mătură din nou încăperea cu fasciculul lanternei. Nici urmă de susnec.

— E-n regulă, scumpo. O să te ducem acasă curând. O să-ţi fie bine. Omul ăla, care a fost aici. Ţi-l aminteşti?

Fetiţa dădu din cap.

— A plecat?

— Nu ştiu. Vreau la mama.

Îi auzi pe ceilalţi agenţi raportând. Primul şi al doilea etaj erau asigurate.

— Maşina şi taxiul? întrebă Sachs. Vreun semn?

Un militar transmise:

— Au dispărut. Probabil că susnecul a plecat. Nu-i acolo, Amelia. Ar fi ilogic.

Un agent strigă din capul scării:

— Subsolul e sigur?

Ea zise:

— O să verific. Aşteptaţi.

— Coborâm şi noi.

— Negativ, spuse ea. Avem aici un loc destul de curat şi vreau să-l păstrez aşa. Trimite doar un medic, s-o vadă pe fetiţă.

Tânărul doctor, un bărbat cu părul de culoarea nisipului, coborî scara şi se lăsă pe vine lângă Pammy.

Atunci văzu Sachs urma ce ducea în spatele subsolului – către o uşă metalică joasă, vopsită în negru. Se îndreptă spre ea, evitând cărarea propriu-zisă ca să păstreze amprentele, şi se lăsă în jos. Uşa era întredeschisă, iar dincolo de ea părea să fie un tunel, fără lumină, dar nu complet întunecat, care ducea către altă clădire.

O cale de evadare. Ticălosul.

Cu încheietura mâinii stângi, deschise uşa mai larg. Nu scârţâi. Se uită cu atenţie în tunel. O lumină slabă, la opt-nouă metri distanţă. Nu se vedeau umbre în mişcare.

Ce vedea Sachs în semiîntuneric era trupul contorsionat al lui T.J. atârnând de conducta neagră, corpul dolofan, inert al lui Monelle Gerger, pe care se târa şobolanul negru spre gâtul ei.

— Agent 5885 către punctul de comandă, spuse Sachs în microfon.

— Dă-i drumul, răspunse vocea aspră a lui Haumann.

— Am găsit un tunel care duce la o clădire aflată la sud de asta. Să fie cineva cu ochii pe uşi şi ferestre.

— Se face.

— Intru, îi spuse ea.

— În tunel? Îţi trimit întăriri, Sachs.

— Negativ. Nu vreau să fie contaminat locul infracţiunii. Pune doar pe cineva să aibă grijă de fată.

— Repet…

— Nu. Fără întăriri.

Închise staţia şi începu să se târască.

Sigur, la academie nu urmase cursuri despre lucrul în tuneluri cu şobolani. Dar îi reveni în minte ce-i spusese Nick despre securizarea unui loc al faptei, neprietenos. Arma aproape de corp, nu prea departe, unde ar putea fi lovită cu piciorul. Trei paşi – mă rog, târşâiţi – înainte, pauză. Alţi doi paşi. Pauză. Ascultă. Pe urmă patru paşi. Nu face nimic previzibil.

Drace, e întuneric.

Şi ce e *mirosul* ăsta? Se înfioră dezgustată de duhoarea fierbinte, greţoasă.

Claustrofobia o învălui ca un nor de smog şi fu nevoită să se oprească o clipă, concentrându-se la orice altceva în afară de îngustimea pereţilor. Panica se estompă, însă duhoarea era şi mai puternică. Vomită.

Calm, fato. Calm!

Sachs îşi controlă reflexul şi continuă să înainteze.

Şi ce era zgomotul ăla? Ceva electric. Un bâzâit. Urcând şi coborând.

Trei metri până la capătul tunelului. Prin uşa de-acolo putea vedea un al doilea subsol mare. Mohorât, deşi nu la fel de întunecat precum cel în care fusese ţinută Pammy. Lumina era filtrată de o fereastră unsuroasă. Vedea fire de praf plutind în semiîntuneric.

Nu, nu, fată, arma e prea departe în faţa ta. O lovitură de picior şi s-a dus. Mai aproape de faţă. Lasă-ţi greutatea în jos şi pe spate! Foloseşte-ţi braţele ca să ţinteşti, iar fundul pentru sprijin.

Apoi ajunse la pragul uşii.

Îşi controla din nou valul de greaţă, încercând să înăbuşe zgomotul.

Mă aşteaptă sau nu?

Scoase capul, aruncă rapid o privire. Ai o cască. O să ricoşeze orice în ea, în afară de un glonţ de calibru mare şi nu uita că el trage cu un pistol de calibrul 32. O armă pentru fete.

În regulă. Gândeşte. Vezi în ce parte o iei prima dată.

Ghidul agentului de stradă nu-i era de ajutor, iar Nick nu-i oferea niciun sfat în acel moment. Dă cu banul.

La stânga.

Scoase repede capul, privind spre stânga. Înapoi în tunel.

Nu văzuse nimic. Un zid gol, umbre.

Dacă e în partea opusă, m-a văzut şi şi-a luat o poziţie bună de tragere.

În regulă, ce naiba. Du-te. Iute.

Când te mişti…

Sachs sări.

…nu pot să pun mâna pe tine.

Căzu la pământ, rostogolindu-se. Se roti în jur. Silueta era ascunsă în umbră, lângă peretele din dreapta, sub fereastră. Aţintind arma spre ea, se pregăti să tragă. Pe urmă înlemni.

Amelia Sachs rămase cu gura căscată.

O, Doamne…

Nu-şi putea dezlipi privirea de la corpul femeii, sprijinit de perete.

De la talie în sus era slabă, cu părul castaniu închis, o faţă uscăţivă, sâni mici, braţe osoase. Pielea îi era acoperită de roiuri de muşte – bâzâitul pe care-l auzise Sachs.

De la talie în jos era… nimic. Oasele însângerate ale coapselor, femurul, capătul şirei spinării, labele picioarelor… toată carnea i se dizolvase în scârboasa cadă lângă care fusese aşezată – cu un lichid oribil, cafeniu închis, cu bucăţi de carne plutind în el. Leşie sau vreun acid. Vaporii îi înţepau ochii, în timp ce oroarea şi furia îi clocoteau în suflet.

O, biată făptură…

Sachs dădu din mâini ca să alunge muştele ce se năpustiseră asupra intrusului.

Mâinile femeii erau relaxate, cu palmele în sus, de parcă ar fi meditat. Cu ochii închişi. Lângă ea era un costum de jogging violet.

Nu era singura victimă.

Alt schelet – complet descărnat – zăcea lângă un bazin asemănător, mai vechi, golit de acidul teribil, dar acoperit cu un strat întunecat de sânge şi muşchi descompuşi. Antebraţul şi mâna lipseau. Şi dincolo de el mai era unul – victima asta fusese dezmembrată, oasele curăţate cu grijă de carne şi spălate erau aşezate în ordine pe podea. Un teanc de glaspapir era pus lângă craniu. Curba elegantă a capului strălucea ca un trofeu.

Pe urmă auzi ceva în spatele ei.

O răsuflare. Slabă, dar inconfundabilă. Zgomotul sec al aerului în gâtlej.

Se răsuci brusc, înfuriată pe sine pentru neglijenţa ei.

Dar în faţa ei se căsca pustietatea încăperii. Lumină cu lanterna podeaua, care era de piatră şi nu avea urme de paşi la fel de clare precum cele de pe duşumeaua de pământ din subsolul alăturat al locuinţei lui 823.

Altă răsuflare.

Unde era? Unde?

Sachs se ghemui, proiectând fasciculul luminos lateral, în sus şi în jos… Nimic.

Unde dracu' e? În alt tunel? La vreo ieşire spre stradă?

Uitându-se din nou la podea, zări ceea ce crezu a fi o urmă vagă ce ducea spre colţurile întunecate ale încăperii. O luă pe lângă ea.

Pauză. Ascultă.

Respiraţie?

Da. Nu.

Se întoarse prosteşte în loc şi se mai uită o dată la femeia moartă.

Haide!

Întoarse iar privirea.

Înaintă pe podea.

Haide!

Nimic. Cum de pot să-l aud şi nu-l văd?

Peretele din faţa ei era masiv. Fără uşi ori ferestre. Se retrase către schelete.

De cine ştie unde, îi veni în minte cuvintele lui Lincoln Rhyme. *Locul crimei este tridimensional.*

Sachs ridică brusc privirea, îndreptând lanterna în faţă. Colţii uriaşului doberman străluciră. Din bot îi atârnau fâşii de carne cenuşie. La doi paşi în faţă, pe o poliţă înaltă. O aştepta, ca o pisică sălbatică.

Preţ de o clipă, niciunul din ei nu se mişcă. Încremeniseră.

Pe urmă, Sachs îşi plecă imediat instinctiv capul, dar, înainte să poată ridica arma, câinele se aruncă spre faţa ei. Colţii i se loviră de

cască. Înşfăcându-i cureaua în bot, dobermanul o scutură furios, încercând să-i rupă gâtul. Căzură amândoi pe spate, pe marginea unei scobituri pline cu acid. Pistolul îi zbură din mână.

Câinele nu lăsa cureaua căştii dintre colţi, în vreme ce labele din spate săreau pe loc, iar ghearele zgâriau adânc vesta poliţistei, abdomenul şi coapsele. Ea îl lovi cu pumnii, dar era ca şi cum ar fi bătut în lemn; animalul nu simţea nimic.

Dând drumul căştii, câinele se dădu înapoi, apoi se repezi să o muşte de faţă. Ea îşi duse braţul drept la ochi şi, când dobermanul îi înşfacă braţul, afundându-şi colţii în piele, scoase briceagul din buzunar şi-i vârî lama între coaste. Se auzi un scheunat ascuţit, iar câinele se rostogoli de pe ea, alergând direct spre uşă.

Sachs îşi luă pistolul şi porni imediat după el prin tunel. Năvăli în celălalt subsol şi văzu animalul rănit alergând spre Pammy şi medic, care îngheţaseră. Dobermanul făcu un salt.

Sachs se ghemui şi trase două gloanţe. Unul lovi ceafa animalului, iar celălalt se înfipse în zidul de cărămidă. Câinele se prăbuşi la picioarele medicului – o grămadă de carne tremurând.

— Împuşcături, auzi Sachs în cască şi vreo şase militari coborâră în fugă scara, traseră câinele la o parte şi o înconjurară pe fată.

— E-n regulă! strigă Sachs. Eu am tras!

Echipa se ridică din poziţiile defensive. Pammy ţipă:

— Căţel mort… Ea a făcut căţelul să moară!

Sachs vârî pistolul în toc şi ridică fetiţa în poală.

— Mami!

— O s-o vezi pe mami curând, zise Sachs. O să o sunăm chiar acum.

La parter, o lăsă jos pe Pammy şi se întoarse către un tânăr militar de la intervenţii aflat lângă ea.

— Mi-am pierdut cheia de la cătuşe. Eşti amabil să i le dai jos fetei? Deschide-le deasupra unei bucăţi curate de hârtie, împacheteaz-o şi pune totul într-o pungă de plastic.

Militarul îşi dădu ochii peste cap.

— Ascultă, frumoaso, găseşte un începător ca să-i dai ordine.

Dădu să se îndepărteze.

— Soldat, răcni Bo Haumann, o să faci ce ţi-a zis.

— Domnule, protestă el, eu sunt de la intervenţii.

— Am să-ţi dau o veste, mormăi Sachs, acum eşti de la criminalistică.

Carole Ganz zăcea pe spate într-un dormitor bej, cu ochii în tavan, gândindu-se că, în urmă cu câteva săptămâni, ea, Pammy şi o gaşcă de prieteni stăteau în jurul unui foc de tabără din Wisconsin, la casa lui Kate şi Eddie, vorbind, povestind, cântând.

Vocea lui Kate nu era prea grozavă, dar Eddie putea fi un maestru. Cântase *Tapestry* a lui Carole King doar pentru ea, iar Carole cântase încet cu el, printre lacrimi. Gândindu-se că era posibil, doar posibil, ca ea să fi lăsat în urmă moartea lui Ron şi să-şi continue viaţa.

Îşi aminti vocea lui Kate din seara aia: „Când eşti furioasă, singura cale de a rezolva problema e să duci mânia aia până la capăt şi să scapi de ea. S-o dai altcuiva. Mă auzi? N-o ţine în tine. Scapă de ea".

Ei bine, acum era mânioasă. Furioasă.

Un puştan – un rahat cu ochi – îi luase bărbatul, îl împuşcase în spate. Iar acum un dement îi luase fiica. Îi venea să explodeze. Şi avu nevoie de toată voinţa ca să nu arunce în pereţi cu ce-i venea la mână şi să nu urle ca un coiot.

Zăcea pe spate în pat şi îşi puse cu grijă încheietura ruptă pe abdomen. Luase un Demerol, care-i uşurase durerea, dar nu era în stare să doarmă. Nu făcuse nimic toată ziua. Stătuse acolo, încercând să ia legătura cu Kate şi Eddie şi aşteptând veşti despre Pammy.

Şi-l tot imagina pe Ron, furia ei, imaginându-şi de fapt că o aşeza într-o cutie, o împacheta cu atenţie, o sigila…

Apoi sună telefonul. Se uită la el o clipă, pe urmă smulse receptorul din furcă.

— Alo!

Carole o ascultă pe poliţista care-i spunea că o găsiseră pe Pammy, că era la spital, dar că era bine. Imediat, Pammy veni la telefon şi plânseră şi râseră amândouă.

După zece minute, era în drum spre spitalul Manhattan, pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie.

Ajunsă acolo, Carole începu să alerge pe holul către salonul lui Pammy şi fu surprinsă când fu oprită de un poliţist. Deci nu-l prinseseră încă pe ticălos? Însă de îndată ce-şi văzu fata uită de el, uită teroarea din taxi şi subsolul sinistru. Îşi îmbrăţişă fiica.

— O, iubito, cât mi-ai lipsit! Eşti bine? Chiar bine?

— Doamna aia a omorât un căţel…

Carole se întoarse şi-o văzu pe roşcovana poliţistă înaltă care stătea în preajmă, cea care o salvase din subsolul bisericii.

— …dar a fost bine, pentru că voia să mă mănânce.

Carole o îmbrăţişa pe Sachs.

— Nu ştiu ce să spun… Doar… Mulţumesc, mulţumesc.

— Pammy e-n regulă, o asigură Sachs. Câteva zgârieturi – nimic serios – şi are un mic acces de tuse.

— Doamna Ganz?

Un tânăr pătrunse în cameră, ducând valiza şi rucsacul galben.

— Sunt detectiv Banks. V-am adus lucrurile aici.

— O, slavă Domnului.

— Lipseşte ceva? o întrebă el.

Ea cercetă rucsacul cu atenţie. Totul era acolo. Banii, păpuşa lui Pammy, pachetul de plastilină, Mr. Potato Head, CD-urile, radioul cu ceas… Individul nu luase nimic. Stai…

— Cred că lipseşte o poză. Nu sunt sigură. Mă gândeam că am mai multe. Dar tot ce-i important e aici.

Detectivul îi dădu să semneze o chitanţă. Un tânăr stagiar păşi în cameră. Glumi cu Pammy despre ursuleţul ei în timp ce-i lua tensiunea. Carole îl întrebă:

— Când poate pleca?

— Păi, am vrea s-o ţinem câteva zile. Ca să fim siguri…

— Câteva zile? Dar e bine.

— Are puţină bronşită pe care vreau s-o supraveghez. Şi… îşi coborî glasul. Vrem s-o ducem şi la un specialist în abuzuri sexuale. Ca să fim siguri.

— Dar mâine trebuia să meargă cu mine. La ceremoniile de la ONU. I-am promis.

Poliţista interveni:

— E mai uşor să fie păzită aici. Nu ştim unde e susnecul – răpitorul. O să te păzească şi pe tine un agent.

— Da, bănuiesc. Pot să stau cu ea o vreme?

— Sigur, spuse stagiarul. Poţi rămâne peste noapte. O să aducem un pat.

Pe urmă Carole rămase iarăşi doar cu fiica ei. Se aşeză pe pat şi cuprinse umerii înguşti ai copilului cu braţul. Avu un moment de tulburare când îşi aminti cum *el,* nebunul ăla, o atinsese pe Pammy. Cum o priviseră ochii lui când o întrebase dacă-i putea jupui pielea… Carole se înfioră şi începu să plângă.

Pammy o readuse în prezent.

— Mami, spune-mi o poveste… Nu, nu, cântă-mi ceva. Cântă-mi cântecul prietenului. Te rooog!

Calmându-se, Carole întrebă:

— Chiar vrei să-l auzi?

— Da!

Carole îşi luă fata în poală şi, cu un glas subţire, începu să cânte *You've Got a Friend.* Pammy cânta unele fragmente împreună cu ea.

Fusese una dintre melodiile preferate ale lui Ron şi, în ultimii doi ani, după moartea lui, nu fusese în stare să asculte mai mult de câteva acorduri fără să izbucnească în plâns.

În ziua aia, ea şi Pammy terminară cântecul împreună, destul de corect, cu ochii limpezi şi râzând.

TREIZECI ŞI TREI

Amelia Sachs ajunse în cele din urmă la apartamentul ei din Carroll Gardens, Brooklyn.

Exact la şase cvartale de casa părinţilor, unde locuia mama ei. De îndată ce intră, se duse la telefonul din bucătărie şi apăsă butonul de apelare rapidă.

— Mamă, eu sunt. O să te iau la masă la Plaza. Miercuri. E ziua mea liberă.

— De ce? Sărbătoreşti noua ta slujbă? *Cum* este la Afaceri Publice? Nu m-ai sunat.

Sachs râse scurt. Îşi dădu seama că mama ei nu ştia ce făcuse ea în ultimele treizeci şi şase de ore.

— Te-ai uitat la ştiri, mamă?

— Eu? Ştii că sunt o admiratoare secretă a lui Brokaw.

— Ai auzit de răpitorul ăla în ultimele zile?

— Cine n-a auzit?… Ce vrei să spui, dragă?

— Am fost implicată în anchetă.

Şi-i relată mamei uluite întreaga poveste – despre salvarea victimelor, despre Lincoln Rhyme şi, rezumând, despre locurile crimelor.

— Amie, tatăl tău ar fi atât de mândru.

— Deci te sun miercuri. La Plaza, da?

— Las-o baltă, draga mea. Păstrează-ţi banii. Am nişte clătite în frigider. Poţi să vii încoace.

— Nu-i aşa de scump acolo, mamă.

— Nu-i aşa de scump? Costă o *avere.*

— Bine atunci, spuse Sachs, încercând să pară spontană, îţi place la Pink Teacup, nu?

Era un local mic din West Village, unde se preparau cele mai bune clătite cu ouă de pe Coasta de Est, la preţuri derizorii.

O pauză.

— Ar fi drăguţ.

Era o strategie pe care Sachs o folosea cu succes de ani de zile.

— O să mă odihnesc puţin, mamă. Te sun mâine.

— Munceşti prea mult, Amie. Cazul ăla al vostru n-a fost periculos, nu?

— Eu m-am ocupat doar de aspectele tehnice, mamă. Locul crimei. E tot ce poate fi mai sigur.

— Şi te-au solicitat pe tine! zise femeia. Apoi repetă: Tatăl tău ar fi atât de mândru.

Terminară convorbirea, iar Sachs se duse în dormitor şi se prăbuşi pe pat.

După ce placase din camera lui Pammy, Sachs vizitase celelalte două victime ale Susnecului 823 care supravieţuiseră. Monelle Gerger, bandajată şi îndopată cu ser antirabic, fusese externată şi urma să se întoarcă la familia ei din Frankfurt, „însă doar pentru restul verii", spusese ea hotărâtă. „Nu, înţelegi, pentru totdeauna." Şi îi arătase combina stereo şi colecţia de CD-uri aflate în apartamentul modest de la Deutsche Haus, ca să demonstreze că niciun psihopat din Lumea Nouă n-avea s-o alunge definitiv din oraş.

William Everett era tot în spital. Degetul rupt nu era o problemă serioasă, desigur, dar avea din nou probleme cu inima. Sachs fu surprinsă când află că omul avusese un magazin în Hell's Kitchen cu ani în urmă şi credea că îl cunoscuse pe tatăl ei. „Îi cunoşteam pe toţi agenţii de stradă", zisese el. Ea îi arătase poza bărbatului în uniformă. „Aşa cred. Nu sunt sigur. Dar cred că-l ştiu."

Fuseseră nişte vizite de curtoazie, dar Sachs se dusese înarmată cu carnetul. Totuşi, niciuna dintre victime nu putuse să-i spună mai multe despre Susnecul 823.

În apartamentul ei, Sachs se uita pe fereastră.

Văzu arţarii şi arborii ginkgo legănându-se în vântul aspru. Îşi dădu jos uniforma, se scarpină sub sâni – unde avea mereu mâncărimi din cauza vestei antiglonţ. Îşi puse pe ea un halat de baie.

Susnecul 823 nu lăsase prea multe indicii în urma lui, dar fuseseră de-ajuns. Locuinţa sigură de pe Van Brevoort fusese cercetată minuţios. Deşi proprietarul spunea că individul se mutase cu mai mult timp în urmă – în ianuarie trecut (sub nume fals, nimeni nu fusese surprins să afle asta) – 823 luase cu el tot ce adusese, inclusiv gunoiul. După ce Sachs examinase locul faptei, veniseră tehnicienii criminalişti şi căutaseră amprente peste tot. Însă deocamdată rapoartele preliminare nu erau încurajatoare.

— Se pare că tipul purta mănuşi chiar şi când se căca, îi spusese tânărul Banks.

O unitate mobilă descoperise taxiul şi limuzina. Susnecul 823 le parcase cu isteţime lângă Avenue D şi Ninth Street. Sellitto bănuia că unei găşti de cartier nu i-ar fi trebuit mai mult de şapte sau opt minute ca să le demonteze până la şasiu. Probele materiale care s-ar fi putut găsi în cele două vehicule se aflau acum în zeci de prăvălii cu piese de schimb furate.

Sachs deschise televizorul şi căută programele de ştiri. Nimic despre răpiri. Toate reportajele se refereau la ceremoniile de deschidere a conferinţei pentru pace de la ONU.

Se uită la Bryant Gumbel, la secretarul general al ONU, la un ambasador din Orientul Mijlociu, se uită mult mai atent decât ar fi vrut. Privi până şi reclamele de parcă ar fi intenţionat să le memoreze.

Pentru că exista ceva la care *nu* voia sub nicio formă să se gândească: târgul ei cu Lincoln Rhyme.

Învoiala era clară. Acum, după ce Carole şi Pammy fuseseră salvate, era rândul ei să se ţină de cuvânt. Să-l lase o oră singur cu doctorul Berger.

Berger ăsta… Nu-i plăcuse deloc înfăţişarea medicului. Se vedea un egocentrism afurisit în silueta lui masivă, atletică, în privirea evazivă. În părul lui negru, tuns impecabil. În hainele scumpe. De ce nu găsise Rhyme pe cineva precum Kevorkian? Poate că era un tip ambiguu, dar avea măcar aerul unui bunic sfătos.

I se închideau pleoapele.

Să renunţi la morţi…

Un târg era un târg. Dar ce naiba, Rhyme…

Ei bine, nu putea renunţa fără să facă o ultimă încercare. În dormitorul lui o prinsese descoperită. Fusese iritată. Nu se gândise la nişte argumente adevărate. Luni. Avea timp până mâine să încerce să-l convingă să n-o facă. Sau măcar să mai aştepte o vreme. O lună. O zi, ce dracu'.

Ce putea să-i spună? Avea să-şi noteze argumentele ei. Să scrie un mic discurs.

Deschise ochii şi se dădu jos din pat ca să ia un pix şi o coală de hârtie. Aş putea…

Sachs încremeni, cu răsuflarea şuierându-i în plămâni ca vântul de afară.

Purta haine închise la culoare, cagulă şi mănuşi negre ca păcura.

Susnecul 823 stătea în mijlocul dormitorului ei.

Îşi duse instinctiv mâna spre noptieră, la pistol şi cuţit. Dar el era pregătit. Lopata se răsuci cu iuţeală şi o lovi în tâmplă. O lumină galbenă îi explodă în ochi.

Căzuse în patru labe când piciorul o izbi în coaste şi se prăbuşi pe burtă, chinuindu-se să respire. Îşi simţi mâinile încătuşate la spate şi o bandă adezivă lipită pe gură. Cu mişcări rapide, eficiente. Individul o întoarse pe spate; halatul i se desfăcu.

Începu să dea furioasă din picioare, zbătându-se cu disperare să-şi scoată cătuşele.

Altă lovitură în stomac. Ea încetă să geamă şi rămase nemişcată. Tipul întinse mâinile spre ea. O prinse de subsuori şi o târî către uşa din spate, apoi în grădina din spatele apartamentului ei.

Rămase cu privirea pe chipul ei, neluându-i în seamă sânii, abdomenul plat, pubisul cu smocul de păr roşu, cârlionţat. Ea ar fi putut să-i cedeze cu uşurinţă dacă asta i-ar fi salvat viaţa.

Dar, nu, diagnosticul lui Rhyme fusese corect.

Nu dorinţa sexuală îl motiva pe 823. Avea altceva în minte.

Îi lăsă trupul suplu pe pământ, cu faţa în sus, într-o tufă de hibiscus, departe de privirile vecinilor. Se uită în jur, ţinându-şi răsuflarea. Luă lopata şi-i înfipse lama în pământ.

Amelia Sachs începu să plângă.

Îşi fricţiona ceafa de pernă. Un gest forţat, îi spusese cândva un doctor după ce-i observase ticul – o părere pe care Rhyme nu i-o ceruse. Nici n-o dorise. Mişcarea lui de afundare în pernă, medita Rhyme, era doar o variaţie a obiceiului Ameliei Sachs de a-şi roade unghiile.

Îşi întinse muşchii gâtului, răsucindu-şi capul, şi se uită la planşa de pe perete. Rhyme credea că întreaga poveste a nebuniei acelui om se afla acolo, în faţa lui. În scrisul de mână înclinat, cu cerneală neagră – şi în pauzele dintre cuvinte. Dar nu putea să vadă finalul acelei istorii. Nu încă.

Se gândi iarăşi la indicii. Doar câteva rămăseseră neexplicate.

Cicatricea de pe deget.

Nodul.

Aftershave-ul.

Cicatricea nu le era de folos până nu aveau un suspect căruia să-i poată examina degetele. Şi nu avuseseră noroc cu identificarea nodului – doar părerea novicelui Banks că nu era marinăresc.

Dar aftershave-ul ieftin? Admiţând că susnecii nu se parfumează înainte de-a se duce să răpească oameni, de ce-ar fi făcut-o 823? Rhyme conchise iarăşi că tipul încerca să mascheze alt miros, care l-ar fi trădat. Se gândi la posibilităţi: mâncare, băutură, chimicale, tutun…

Se simţi privit şi se uită în dreapta lui.

Orbitele negre ale scheletului de şarpe erau îndreptate spre patul lui. Era singurul indiciu deplasat. Nu avea niciun sens, în afară de cel de a-şi bate joc de ei.

Îi trecu ceva prin minte. Folosind cadrul pentru întors pagini, Rhyme începu să răsfoiască încet volumul *Crime din vechiul New York.* Până la capitolul despre James Schneider. Găsi paragrafele pe care şi le amintea.

S-a sugerat de către un cunoscut doctor de boli mintale (un practician al disciplinei „psihelogie" despre care s-a vorbit mult în ştirile din ultima vreme) că scopul suprem al lui James Schneider nu prea avea legătură cu rănirea victimelor sale. Ticălosul căuta mai degrabă – a sugerat învăţatul medic – să se răzbune pe cei despre care el considera că-i făcuseră rău: poliţia oraşului, dacă nu chiar societatea în întregul ei.

Cine poate spune unde se afla sursa acestei duşmănii? Poate că, precum Nilul din vechime, izvoarele ei erau ascunse lumii – probabil chiar şi răufăcătorului. Totuşi, un motiv ar putea fi găsit într-un fapt puţin cunoscut. Tânărul James Schneider, la frageda vârstă de zece ani, şi-a văzut tatăl luat pe sus de poliţişti, pentru ca mai târziu să moară în închisoare pentru un furt pe care, s-a dovedit ulterior, nu-l comisese. În urma acestei arestări nenorocite, mama băiatului a devenit prostituată şi şi-a abandonat fiul, care a fost crescut într-un orfelinat. Oare să fi comis nebunul acela crime pentru a-şi bate joc de aceeaşi poliţie care-i distrusese pe nedrept familia?

Fără îndoială, nu vom şti niciodată.

Însă ce pare clar e faptul că, râzându-şi de ineficienţa protectorilor cetăţenilor, James Schneider – „colecţionarul de oase" – s-a răzbunat atât pe autorităţile oraşului, cât şi pe victimele sale inocente.

Lincoln Rhyme îşi lăsă capul pe pernă şi se uită iarăşi la planşa de pe perete.

Ţărâna e mai grea decât orice altceva.

E însuşi pământul, pulberea dintr-un miez de fier şi nu ucide astupând plămânii, ci apăsând celulele organismului până când acestea mor de groaza imobilităţii.

Sachs îşi dorea să fi murit. Se ruga să se fi întâmplat aşa. Repede. De frică sau de la un infarct. Înainte ca prima lopată de pământ să-i lovească faţa. Se ruga pentru asta mai tare decât se rugase Lincoln Rhyme pentru pastilele şi băutura lui.

Zăcând în mormântul pe care susnecul îl săpase chiar în grădina ei, Sachs simţea pământul dens, plin de râme, înălţându-i-se pe lângă corp.

Cu sadism, individul o îngropa încet, aruncând doar câte o lopată de pământ, apoi împrăştiindu-l cu grijă în jurul ei. Începuse de la picioare. Acum ajunsese la pieptul ei, iar ţărâna i se strecura sub halat şi în jurul sânilor precum degetele unui amant.

Tot mai greu, apăsând-o, strângându-i plămânii; putea inhala prea puţin aer dintr-odată. Tipul se opri o dată sau de două ori ca s-o privească, apoi continuă.

Îi place să privească…

Stătea cu mâinile sub ea, cu gâtul întins ca să-şi menţină capul deasupra valului de pământ.

Pe urmă pieptul îi fu complet îngropat. Umerii, gâtul. Solul rece se înălţa spre faţa ei fierbinte, adunându-se în jurul capului, nelăsând-o să-l mişte. Într-un târziu, susnecul se aplecă şi-i smulse banda adezivă de la gură. Când Sachs încercă să ţipe, el îi azvârli o

mână de ţărână în faţă. Ea se înfioră, sufocată de pământul negru. Acoperit aproape de ţiuitul din urechi, auzea, din cine ştie ce motiv, un vechi cântec din copilăria ei – *The Green Leaves of Summer* – un cântec pe care tatăl ei îl punea mereu la combina muzicală. Trist, obsedant. Închise ochii. Totul se întuneca. Deschise gura şi se alese cu încă un pumn de pământ.

Să renunţi la morţi…

Apoi ajunse dedesubt.

Tăcere deplină. Nu tuse sau răsuflare – pământul era un sigiliu perfect. N-avea aer în plămâni, nu putea scoate niciun sunet. Tăcere, în afară de melodia obsedantă şi ţiuitul tot mai intens din urechi.

Pe urmă, presiunea de pe faţa ei încetă, iar corpul îi deveni mort, la fel de inert ca al lui Lincoln Rhyme. Începu să-şi piardă cunoştinţa.

Întuneric, întuneric. Nicio vorbă de la tatăl ei. Nimic de la Nick… Niciun vis despre trecerea dintr-a cincea într-a patra, ca să accelereze la o viteză cu trei cifre.

Întuneric.

Să renunţi la…

Materia o apăsa, împingând, împingând. Vedea numai o imagine: mâna ridicându-se din mormânt cu o dimineaţă în urmă, cerşind îndurare. De unde n-avea să primească.

Aşteptând-o să-l urmeze.

Rhyme, o să-mi lipseşti.

Să renunţi…

TREIZECI ŞI PATRU

Ceva o lovi în frunte. Zdravăn. Simţi izbitura, dar nicio durere. Ce era, ce? Lopata lui? O cărămidă? Poate că, într-un moment de compasiune, 823 hotărâse că acea moarte lentă era mai mult decât putea îndura cineva şi-i căuta gâtul cu lopata ca să-i taie beregata.

Altă lovitură, încă una. Nu-şi putea deschide ochii, însă percepea lumina tot mai intensă din jurul ei. Culori. Şi aer. Împinse cu limba pământul din gură şi respiră cât putu. Începu să tuşească răguşit, vomitând, scuipând.

Deschise brusc ochii şi, printre lacrimi, se trezi privind în sus la imaginea înceţoşată a lui Lon Sellitto, îngenunchiat deasupra ei, alături de doi asistenţi medicali, unul din ei scoţând cu degetele înmănuşate ţărână din gura ei, iar celălalt pregătit cu tubul şi masca de oxigen.

Sellitto şi Banks continuară să o dezgroape, cu braţele lor musculoase. O ridicară, lăsând halatul în groapă ca pe o piele năpârlită. Sellitto, divorţat de mult, întoarse pudic privirea de la trupul ei şi-i puse haina lui pe umeri. Tânărul Jerry Banks se uita, desigur, dar ea îl îndrăgea oricum.

— Voi… aţi…? horcăi ea, pe urmă cedă unui acces violent de tuse.

Sellitto se uită întrebător la Banks, care rămăsese cu răsuflarea tăiată. El trebuia să fi alergat cel mai mult după susnec. Tânărul detectiv dădu din cap.

— Am fugit.

Ridicându-se în capul oaselor, Sachs inhală puţin oxigen din tub.

— Cum? şuieră ea. Cum de-aţi ştiut?

— Rhyme, răspunse ei. Nu mă întreba cum. I-a căutat la telefon pe toţi cei din echipă. Când a auzit că suntem în regulă, ne-a trimis imediat aici.

Atunci se trezi din amorţeală, brusc, într-o clipită. Şi înţelese pentru prima dată ce era să i se întâmple. Îşi dădu jos masca de oxigen, se dădu înapoi speriată, cu lacrimi pe obraji, văitându-se tot mai tare.

— Nu, nu, nu…

Îşi lovea braţele şi coapsele isterizată, încercând să scape de groaza care o năpădea ca un roi compact de albine.

— O, Doamne, o, Doamne… Nu…

— Sachs! strigă Banks, alarmat. Hei, Sachs!

Detectivul mai vârstnic îşi trase deoparte partenerul.

— E-n regulă.

O luă pe după umeri când ea căzu în patru labe şi vomită violent, suspinând, suspinând în vreme ce strângea cu disperare pământul între degete, de parcă ar fi vrut să-l sugrume.

În cele din urmă, Sachs se calmă şi se aşeză cu coapsele goale pe jos. Începu să râdă, mai întâi încet, apoi tot mai tare, isteric, surprinsă că cerul se deschisese şi începuse să plouă – cu uriaşe picături fierbinţi – şi ea nici măcar nu-şi dăduse seama.

Îi cuprinse umerii cu braţul. Cu obrazul lipit de-al lui. Rămaseră aşa un timp.

— Sachs… O, Sachs.

Ea se depărtă de pat şi îşi trase un fotoliu vechi dintr-un colţ al camerei. Sachs – cu pantaloni bleumarin şi un tricou Hunter College – se aşeză şi îşi puse picioarele superbe peste braţul fotoliului, ca o şcolăriţă.

— De ce noi, Rhyme? Ce are cu noi?

Vocea ei era o şoaptă răguşită, de la pământul pe care-l înghiţise.

— Pentru că nu oamenii pe care i-a răpit sunt victimele adevărate. Ci noi.

— Ce-nseamnă *noi*? întrebă ea.

— Nu ştiu sigur. Poate societatea. Ori autorităţile oraşului. Sau ONU. Poliţiştii. I-am recitit Biblia – capitolul despre James Schneider. Îţi aminteşti ipoteza lui Terry despre motivul pentru care suspectul a lăsat indicii?

Sellitto zise:

— Ca să ne facă un soi de anexe. Să împărţim vina cu el. Să-i fie mai uşor să ucidă.

Rhyme dădu din cap, dar zise:

— Totuşi, nu cred că asta-i raţiunea lui. Presupun că indiciile sunt o cale de-a ne ataca. Fiecare victimă moartă a fost o pierdere pentru noi.

În hainele ei vechi, cu părul strâns în coadă de cal, Sachs arăta mai frumoasă decât în ultimele două zile. Însă ochii îşi pierduseră strălucirea. Retrăia momentul fiecărei lopeţi de pământ aruncate peste ea, bănuia Rhyme, care constată că gândul că ea fusese îngropată de vie era atât de tulburător, încât fu nevoit să-şi mute privirea în altă parte.

— Ce-are cu noi? întrebă Sachs.

— Nu ştiu. Tatăl lui Schneider a fost arestat din greşeală şi-a murit în închisoare. Susnecul nostru? Cine ştie? Mă interesează doar probele…

— …nu motivele, completă Amelia Sachs fraza.

— De ce a început să ne atace direct? întrebă Banks, arătând spre Sachs.

— I-am găsit vizuina şi-am salvat fetiţa. Nu cred că ne aştepta aşa de curând. Poate că doar s-a enervat. Lon, avem cu toţii nevoie de supraveghere permanentă. S-ar putea să se fi dat la fund după ce am salvat puştoaica, dar să rămână prin preajmă ca să mai facă rău. Tu şi Jerry, eu, Cooper, Haumann, Polling, toţi suntem pe lista lui,

pun pariu. Între timp, trimite-i pe băieţii lui Peretti la locuinţa lui Sachs. Sunt sigur că a lucrat curat, dar s-ar putea să fi rămas ceva. A plecat mult mai repede decât plănuise.

SUSNEC 823

Înfăţişare	Reşedinţă	Vehicul	Alte observaţii
Bărbat caucazian constituţie zveltă Haine de culoare închisă Mănuşi vechi, din piele roşcată de ied Aftershave, ca să acopere alt miros? Caligulă? Bleumarin? Mănuşi de culoare închisă Aftershave = Brut Părul nu e castaniu Cicatrice adâncă la arătător Haine de stradă Mănuşi roase? Pătate? Mănuşile sunt negre	Prob. are o locuinţă sigură Situată lângă: Houston & Lafayette, ShopRite Clădire veche, marmură roz Veche de cel puţin un secol, probabil vilă sau sediu de instituţie Clădire în stil federal în Lower East Side Localizată lângă un şantier arheologic	Taxi Model recent de limuzină, gri deschis, argintiu, bej Maşină de închiriat; probabil furată Hertz, Taurus, argintiu, model de anul acesta	Cunoaşte procedurile de colectare a probelor materiale Posibil să aibă dosar penal Cunoaşte structura amprentelor Armă – Colt calibru 32 Leagă victimele cu noduri ciudate Îl atrage „vechiul” A numit-o „Hanna” pe o victimă Cunoaşte germana elementară Îl atrag locurile subterane Dublă personalitate Poate fi preot, asistent social, consilier Tocire neobişnuită a pantofilor, citeşte mult? Asculta în timp ce rupea degetul

			victimei A lăsat la locul crimei un şarpe, ca o palmă dată anchetatorilor Mamă şi fiică, vreun înţeles special pentru el? Cartea „Crime din vechiul New York", un model pentru el? Crimele lui sunt inspirate de James Schneider, „Colecţionarul de oase" Urăşte poliţia

— Mai bine mă duc eu acolo, zise Sachs.

— Nu, spuse Rhyme.

— Trebuie să cercetez locul infracţiunii.

— Trebuie să te odihneşti, ordonă el. *Asta* trebuie să faci, Sachs. Nu mi-o lua în nume de rău, dar arăţi jalnic.

— Da, agent, zise Sellitto. E un ordin. Ţi-am spus să stai deoparte tot restul zilei. Două sute de oameni îl caută pe susnec. Şi Fred Dellray are încă o sută douăzeci de agenţi federali.

— Am locul unei tentative de crimă chiar în curtea din spatele casei mele şi nu mă laşi să-l cercetez?

— În două vorbe, zise Rhyme, asta e.

Sellitto porni spre uşă.

— Ceva probleme cu treaba asta, agent?

— Nu, domnule.

— Haide, Banks, avem treabă. Vrei să te conduc, Sachs? Sau ţi-au mai lăsat permisul de conducere?

— Mulţumesc, am maşina afară, zise ea.

Cei doi detectivi plecară. Rhyme le auzi glasurile răsunând pe holul pustiu. Pe urmă, uşa de jos fu închisă.

Rhyme îşi dădu seama că luminile din tavan străluceau. Apăsă câteva butoane şi le micşoră intensitatea.

Sachs se întinse.

— Da, zise ea.

Rhyme spuse în acelaşi timp:

— Aşa.

Ea se uită la ceas.

— E târziu.

— Sigur că e.

Sachs se ridică şi se duse la masa pe care îşi lăsase geanta. O luă, o deschise, scoase cutia cu pudră şi îşi examină buza tăiată în oglindă.

— Nu arată prea rău, zise Rhyme.

— Ca Frankenstein, spuse ea înţepată. De ce n-or folosi aţă de culoarea pielii?

Lăsă oglinda şi îşi puse geanta pe umăr.

— Ai mutat patul, observă ea.

— Thom l-a mutat. Acum mă pot uita în parc. Dacă vreau.

— Păi, asta-i bine.

Sachs se duse la fereastră şi privi în jos.

Of, pentru numele Domnului, îşi spuse Rhyme. Fă-o. Ce se poate întâmpla? Izbucni dintr-odată:

— Vrei să rămâi aici? S-a făcut târziu, iar tehnicienii criminalişti or să mai lucreze la tine acasă câteva ceasuri.

Avu o presimţire rea. Ei bine, alung-o, îşi zise el, furios pe sine. Până când pe chipul ei înflori un zâmbet.

— Mi-ar plăcea.

— Bine. Îi tremura bărbia de emoţie. Minunat. Thom!

Să asculte muzică, să bea nişte scotch. Poate că el o să-i mai povestească despre locurile unor crime celebre. Istoricul din el era curios să afle câte ceva despre tatăl ei, despre activitatea poliţiei în anii ’60 şi ’70. Despre proasta reputaţie a secţiei de poliţie din Midtown South în vremurile vechi.

Rhyme strigă:

— Thom! Adu nişte aşternuturi. Şi o pătură. Thom! Nu ştiu ce dracu’ face. *Thom!*

Sachs dădu să spună ceva, dar asistentul apăru în pragul uşii şi zise morocănos:

— Să ştii, Lincoln, că era de-ajuns un singur strigăt violent.

— Amelia rămâne aici peste noapte. Vrei să aduci nişte pături şi perne pentru canapea?

— Nu, nu mai dorm pe canapea, spuse ea. Parcă aş dormi pe pietre.

Rhyme fu rănit de refuzul ei. Se gândi cu tristeţe: Sunt câţiva ani de când n-am simţit emoţia *asta.*

Resemnat, zâmbi totuşi şi zise:

— La parter e un dormitor. Thom îl poate pregăti pentru tine.

Dar Sachs îşi puse geanta jos.

— E-n regulă, Thom. Nu e nevoie.

— Niciun deranj.

— E în regulă. Noapte bună, Thom.

Se duse către uşă.

— Păi, eu…

Ea zâmbi.

— Dar… începu el, uitându-se de la ea la Rhyme, care se încruntă şi dădu din cap.

— *Noapte bună,* Thom, zise ea hotărât. Vezi pe unde mergi.

Şi închise încet uşa, în vreme ce asistentul se retrăgea în hol. Uşa se încuie cu un declic sonor.

Sachs îşi scoase pantofii, îşi dădu jos pantalonii şi tricoul. Pe dedesubt purta un sutien din dantelă şi chiloţi largi de bumbac. Se sui în pat alături de Rhyme, cu autoritatea pe care o arată femeile frumoase atunci când e vorba să se culce cu un bărbat.

Se strecură în aşternuturi şi râse.

— Ăsta-i un pat grozav, zise ea, întinzându-se ca o pisică.

Cu ochii închişi, Sachs întrebă:

— Nu te deranjează, nu?

— Nu mă deranjează deloc.

— Rhyme.

— Ce e?

— Mai povesteşte-mi despre cartea ta, vrei? Despre locurile altor crime.

El începu să-i vorbească despre un criminal în serie inteligent din Queens, dar, în mai puţin de un minut, ea adormi.

Rhyme privi în jos şi îi văzu sânul lângă pieptul lui, genunchiul lăsat pe coapsa lui. Pentru prima dată după mulţi ani, părul unei femei era răsfirat lângă faţa lui. Îl gâdila. Uitase că aşa se întâmplă. Pentru un om care trăia atât de mult în trecut, cu o memorie atât de bună, fu surprins să constate că nu-şi amintea exact când avusese ultima oară senzaţia asta. Ce-şi putea aminti era un amalgam de seri cu Blaine, bănuia, înainte de accident. Îşi amintea că hotărâse să suporte gâdilatul, nu să dea şuviţele la o parte, ca să nu-şi deranjeze soţia.

Sigur, acum n-ar fi putut să îndepărteze părul lui Sachs nici dacă bunul Dumnezeu i-ar fi cerut-o. Dar nici nu se gândea la asta. Dimpotrivă; ar fi vrut să prelungească senzaţia până la sfârşitul lumii.

TREIZECI ŞI CINCI

În dimineaţa următoare, Lincoln Rhyme era din nou singur.

Thom se dusese la cumpărături, iar Mel Cooper era la laboratorul criminalistic din centru. Vince Peretti terminase cercetările în clădirea de pe Van Brevoort şi la locuinţa lui Sachs. Găsiseră prea puţine indicii, deşi Rhyme punea lipsa probelor materiale pe seama ingeniozităţii susnecului, nu a talentelor ale lui Peretti.

Rhyme aştepta un nou raport de la locul crimei. Însă Dobyns şi Sellitto credeau că 823 se dăduse la fund – cel puţin temporar. Nu mai avuseseră loc atacuri asupra poliţiştilor şi nimeni nu mai fusese răpit în ultimele douăsprezece ore.

Supraveghetorul lui Sachs – un agent masiv de la patrulare – o însoţise la o întâlnire cu un medic ORL-ist la un spital din Brooklyn, pământul înghiţit îi crease probleme la gât. Şi Rhyme avea un bodyguard – un poliţist în uniformă de la Secţia 20, poziţionat în faţa casei lui – un tip prietenos, pe care Rhyme îl cunoştea de mulţi ani şi cu care discuta uneori despre virtuţile turbei irlandeze şi scoţiene în producţia de whisky.

Rhyme era într-o formă grozavă. Vorbi prin interfon cu agentul de la parter.

— Aştept un doctor peste vreo două ore. Poţi să-l laşi să urce.

Omul spuse că aşa o să facă.

Doctorul William Berger îl asigurase pe Rhyme că avea să ajungă la timp.

Rhyme îşi lăsă capul pe pernă şi îşi dădu seama că nu era complet singur. Pe pervazul ferestrei se plimbau şoimii. Rareori speriaţi, acum păreau neliniştiţi. Se apropia alt front atmosferic de joasă presiune. Cerul se vedea senin de la fereastra lui Rhyme, dar el avea încredere în păsări; erau nişte barometre infailibile.

Se uită la ceasul de pe perete. Era 11 a.m. Aici ajunsese, ca şi cu două zile în urmă, să aştepte sosirea lui Berger. Asta-i viaţa, îşi zise el: amânări după amânări, dar, până la urmă, cu puţin noroc, ajungem acolo unde trebuie să fim.

Se uită la televizor vreo douăzeci de minute, căutând relatări despre răpiri. Dar toate posturile transmiteau reportaje speciale de la deschiderea conferinţei ONU. Lui Rhyme i se păru plictisitor şi trecu la o reluare a lui *Matlock,* găsi apoi o superbă reporteră de la CNN care stătea în faţa sediului ONU, pe urmă închise aparatul.

Sună telefonul şi el făcu nişte gesturi complicate pentru a răspunde.

— Alo. Urmă o pauză, apoi o voce de bărbat spuse: Lincoln?

— Da.

— Sunt Jim Polling. Ce mai faci?

Rhyme constată că nu-l mai văzuse pe căpitan din dimineaţa zilei trecute, cu excepţia conferinţei de presă din cursul serii, unde le şoptise informaţii primarului şi şefului Wilson.

— Bine. Vreo veste de la susnecul nostru?

— Încă nu. Dar o să-l prindem.

Altă pauză.

— Ia spune, eşti singur?

— Da.

O pauză mai lungă.

— Pot să trec pe la tine?

— Sigur.

— În jumătate de oră?

— O să fiu aici, zise Rhyme jovial.

Îşi lăsă capul pe perna groasă şi privirea îi alunecă spre sfoara înnodată ce atârna pe perete lângă planşă. Tot n-avea un răspuns în legătură cu nodul. Era – râse de glumă – un capăt liber. Detesta gândul de a renunţa la caz fără să afle ce fel de nod era. Apoi îşi aminti că Polling era pescar. Poate că el l-ar recunoaşte…

Polling, medită Rhyme.

James Polling…

Ciudat cât de mult insistase căpitanul ca Rhyme să preia cazul. Cum se luptase să-l păstreze pe el, nu pe Peretti – care era o alegere mai bună, politic vorbind, pentru Polling. Îşi amintea şi cum îşi pierduse cumpătul în faţa lui Dellray atunci când agentul federal încercase să preia brutal investigaţia.

Acum, când se gândea la toate astea, îşi dădu seama că implicarea lui Polling în acel caz era un mister. Opt douăzeci şi trei nu era genul de infractor de care să vrei să te ocupi – chiar dacă erai în căutarea unor cazuri spectaculoase pe care să le pui în dosarul tău de arestări. Prea multe ocazii de a pierde victime, prea multe oportunităţi pentru presă – şi şefi – să te beştelească fiindcă ai dat-o în bară.

Polling… Îşi aminti cum năvălea în dormitorul lui, verifica progresele anchetei şi pleca.

Sigur, trebuia să raporteze primarului şi şefului. Dar – gândul se strecură pe neaşteptate în mintea lui Rhyme – mai exista *cineva* căruia îi raporta Polling?

Cineva care voia să fie la curent cu mersul anchetei? Însuși susnecul?

Dar cum naiba ar fi putut Polling să aibă vreo legătură cu 823? Se părea…

Apoi îl bătu un gând.

Putea fi Polling susnecul?

Sigur că nu. Era ridicol. De râs. Chiar lăsând la o parte motivaţia şi mijloacele, mai avea şi chestiunea oportunităţii. Căpitanul fusese acolo, în camera lui Rhyme, când avuseseră loc câteva răpiri…

Sau nu fusese?

Rhyme ridică privirea spre planşă.

Haine de culoare închisă şi pantaloni din bumbac şifonaţi. Polling purtase haine sport de culoare închisă în ultimele zile. Şi ce dacă? Aşa purtau mulţi…

O uşă se deschise şi se închise la parter.

— Thom?

Niciun răspuns. Asistentul avea să se întoarcă peste câteva ceasuri.

— Lincoln?

O, nu. Drace. Începu să formeze numărul de la urgenţe.

9… 1…

Devie cu bărbia cursorul la cifra 2.

Paşi pe scară.

Încercă să formeze iarăşi numărul, dar, în disperarea lui, lovi maneta şi nu mai ajunse la ea.

Şi Jim Polling pătrunse în cameră. Rhyme mizase pe faptul că bodyguardul lui avea să-l anunţe. Însă, desigur, un agent de stradă ar fi lăsat să intre în casă un căpitan de poliţie fără să se gândească prea mult.

Sacoul de culoare închisă al lui Polling era descheiat, iar Rhyme aruncă o privire la automatul de la şoldul lui. Nu văzu dacă era pistolul lui de serviciu. Dar ştia că un Colt calibru 32 se afla pe lista poliţiei newyorkeze de arme personale acceptate.

— Lincoln, zise Polling.

Se vedea clar că era stânjenit, prudent. Ochii îi căzură pe vertebra cervicală curăţată.

— Ce mai faci, Jim?

— Nu prea rău.

Polling, tipul sportiv, care se simte bine în aer liber. Cicatricea de pe deget o fi fost lăsată de întinsul firului de undiţă ani de zile? Sau de la vreun accident cu un cuţit de vânătoare? Rhyme încercă să se uite, dar Polling îşi ţinea mâinile în buzunare. Ţinea ceva acolo? Un cuţit?

Polling ştia cu siguranţă criminalistică şi modul cum se cercetează locul unei crime – ştia cum să *nu* lase urme.

Cagula? Dacă Polling era susnecul, era limpede că trebuia să poarte cagulă, deoarece una dintre victime l-ar fi putut vedea mai târziu. Iar after-shave-ul… Şi dacă suspectul nu *se dădea* deloc cu el, ci pur şi simplu avea o sticlă la el, din care pulveriza la locurile crimelor ca să-i facă pe ei *să creadă* că se dădea cu Brut? Astfel încât, atunci când Polling apărea acolo neparfumat, nimeni să nu-l suspecteze.

— Eşti singur? întrebă Polling.

— Asistentul meu…

— Poliţistul de la parter zicea că e plecat un timp.

Rhyme ezită.

— Aşa e.

Polling era suplu, dar puternic, cu părul de culoarea nisipului. Lui Rhyme îi veniră în minte cuvintele lui Terry Dobyns: E cineva de folos, integru. Un asistent social, consilier, politician. Cineva care-i ajută pe alţii.

Cum e un poliţist.

Rhyme se întreba dacă urma să moară. Şi constată şocat că nu voia asta. Nu aşa, nu după regulile altcuiva.

Polling se îndreptă spre pat.

Totuşi, Rhyme nu putea face nimic. Era cu totul la discreţia acestui om.

— Lincoln, repetă Polling pe un ton grav.

Ochii li se întâlniră şi fură amândoi pătrunşi de senzaţia unei legături electrice. Scântei reci. Căpitanul îşi întoarse repede privirea către fereastră.

— Te-ai întrebat, nu-i aşa?

— M-am întrebat?

— De ce te-am vrut pe tine în cazul ăsta.

— Mi-am imaginat că datorită calităţilor mele.

Replica nu-l făcu să zâmbească pe căpitan.

— De ce m-ai *vrut,* Jim?

Căpitanul îşi împreună degetele subţiri, însă puternice. Mâinile unui pescar, un sport care, da, poate fi liniştit, dar al cărui scop este totuşi să smulgă o biată creatură din mediul ei şi să-i spintece burta cu un cuţit ascuţit.

— Acum patru ani, cazul Shepherd. Am lucrat împreună la el.

Rhyme încuviinţă.

— Muncitorii au găsit cadavrul acelui poliţist la un stop al metroului.

Un huruit, îşi aminti Rhyme, ca zgomotul făcut de *Titanic* atunci când s-a scufundat, în filmul *O noapte de neuitat.* Pe urmă o explozie, puternică precum o împuşcătură, când grinda s-a prăbuşit pe ceafa lui fără noroc, iar norii de praf i-au învăluit corpul.

— Şi tu ai cercetat locul crimei. De unul singur, aşa cum ai făcut totdeauna.

— Da, aşa e.

— Ai aflat cum l-am condamnat pe Shepherd? Am avut un martor.

Un martor? Rhyme nu ştiuse. După accident, pierduse orice legătură cu cazul, dar aflase că Shepherd fusese condamnat şi, trei luni mai târziu, înjunghiat mortal pe Priker's Island de către un agresor care n-a fost niciodată prins.

— Un martor ocular, continuă Polling. A putut să-l recunoască pe Shepherd la una dintre casele victimei, cu arma crimei.

Căpitanul se apropie mai mult de pat, cu braţele încrucişate.

— Am audiat martorul cu o zi *înainte* de-a găsi ultimul cadavru – cel din tunelul de metrou. Înainte de-a formula cererea ca tu să cercetezi locul crimei.

— Ce vrei să spui, Jim?

Căpitanul îşi coborî privirea în podea.

— N-aveam nevoie de tine. N-aveam *nevoie* de raportul tău.

Rhyme nu zise nimic. Polling dădu din cap.

— Înţelegi ce spun? Voiam mult de tot să pun mâna pe javra aia de Shepherd… Voiam un dosar beton. Şi tu ştii prea bine ce le face avocaţilor apărării un raport de la locul faptei semnat Lincoln Rhyme. Le scoate rahatul din maţe.

— Dar Shepherd ar fi fost condamnat chiar şi fără raportul meu de la locul crimei din metrou.

— Aşa e, Lincoln. Dar treaba a fost şi mai nasoală. Vezi tu, am auzit de la compania de construcţii că locul nu era sigur.

— Locul din metrou. Şi m-ai pus să lucrez acolo înainte de-a fi asigurat?

— Shepherd era ucigaş de poliţişti. Polling făcu o grimasă de dezgust. Voiam tare mult să pun laba pe el. Aş fi făcut orice să-l găbjesc. Numai că…

Îşi lăsă capul în mâini.

Rhyme tăcu. Auzea huruitul grinzii, explozia lemnului rupt. Pe urmă şuierul prafului care-l învăluise. O linişte bizară, caldă în corpul lui, în vreme ce inima îi bătea slab, îngrozită.

— Jim…

— De-aia te-am vrut în cazul ăsta, Lincoln. Înţelegi?

Chipul aspru al căpitanului luă un aer jalnic; se uita la discul de coloană vertebrală de pe masă.

— Tot auzeam poveştile alea despre viaţa ta de mizerie. Te pierdeai aici. Vorbeai de sinucidere. Şi eu mă simţeam al naibii de vinovat. Voiam să încerc să-ţi redau ceva din viaţa trecută.

Rhyme spuse:

— Şi-ai trăit cu sentimentul ăsta în ultimii trei ani şi jumătate.

— Tu mă cunoşti, Lincoln. *Toţi* mă cunosc. Arestez pe careva şi, dacă-mi spune aiureli, e terminat. Dacă mi se pune pata pe vreun infractor, nu mă las până nu-l văd terminat. Nu pot controla chestia asta. Ştiu că uneori i-am cam regulat pe unii. Dar erau infractori –

sau măcar suspecți. Nu erau de-ai mei, nu erau polițiști. Ce-ai pățit tu… a fost un păcat. A fost al dracu' de nedrept.

— Nu eram un novice, zise Rhyme. Nu trebuia să cercetez un loc al crimei dacă îl consideram nesigur.

— Dar…

— E un moment nepotrivit? spuse altă voce din pragul ușii.

Rhyme întoarse privirea, așteptându-se să-l vadă pe Berger. Însă Peter Taylor urcase scara până acolo. Rhyme își aminti că urma să vină în acea zi ca să-și consulte pacientul după atacul de disreflexie. Bănuia și că doctorul avea de gând să-l muștruluiască în legătură cu Berger și cu Societatea Lethe. N-avea chef de așa ceva; voia să fie singur – ca să rumege confesiunea lui Polling. Până unde ajunsese, amorțită ca și coapsa lui Rhyme. Însă criminalistul spuse:

— Intră, Peter.

— Ai un sistem de securitate foarte ciudat, Lincoln. Paznicul m-a întrebat dacă sunt doctor și m-a lăsat să intru. Cum vine asta? Avocații și contabilii sunt excluși?

Rhyme râse.

— Scuză-mă o clipă.

Criminalistul se întoarse către Polling.

— Soarta, Jim. Asta am pățit eu. Am fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Se mai întâmplă.

— Mulțumesc, Lincoln.

Polling își puse mâna pe umărul drept al lui Rhyme și i-l strânse ușor.

Rhyme dădu din cap și, ca să atenueze stânjenitoarea gratitudine, făcu prezentările.

— Jim, el e Pete Taylor, unul dintre doctorii mei. Iar el e Jim Polling, am lucrat cândva împreună.

— Încântat de cunoștință, zise Taylor, întinzând mâna dreaptă.

Fusese un gest larg, pe care Rhyme îl urmări cu privirea, remarcând astfel cicatricea în formă de lună nouă de pe arătătorul mâinii drepte a lui Taylor.

— Nu! răcni Rhyme.

— Deci şi tu eşti poliţist.

Taylor strânse mâna lui Polling şi înfipse cuţitul, apărut ca din senin în stânga lui, de trei ori în pieptul căpitanului, strecurându-l pe lângă coaste cu delicateţea unui chirurg. Astfel încât să nu frângă preţioasele oase.

TREIZECI ŞI ŞASE

Din doi paşi mari, Taylor ajunse lângă pat. Înşfăcă unitatea de control de sub degetul lui Rhyme şi o aruncă într-un colţ al camerei.

Rhyme trase aer în piept ca să strige. Însă doctorul spuse:

— Şi el e mort. Poliţistul.

Arătă cu capul spre uşă. Se referea la bodyguardul de la parter. Taylor îl privea fascinat pe Polling, care se zvârcolea ca un animal cu şira spinării ruptă, împrăştiind sânge pe podea şi pe pereţi.

— Jim! strigă Rhyme. Nu, o, nu…

Mâinile căpitanului i se crispară pe pieptul înjunghiat. Un gâlgâit sinistru din gâtul lui răsună în încăpere, însoţit de bocănitul înnebunit al pantofilor în timp ce omul îşi dădea duhul. În cele din urmă, tresări violent şi rămase nemişcat. Ochii lui sticloşi, înroşiţi de sânge, fixau tavanul.

Întorcându-se către pat, medicul nu-şi lua ochii de la Lincoln Rhyme. Se învârtea încet în jurul lui, cu cuţitul în mână. Răsufla greu.

— *Cine* eşti? zise Rhyme gâfâind.

Taylor se apropie tăcut, îşi puse degetele pe braţul lui Rhyme, strânse osul de câteva ori, poate cu putere, poate nu. Îşi coborî mâna spre inelarul mâinii stângi a lui Rhyme. Îl ridică şi-l mângâie cu lama însângerată a cuţitului. Vârî vârful sub unghie.

Rhyme simţi durerea, o senzaţie delicată. Apoi mai intensă. Respira cu greu.

Pe urmă, Taylor observă ceva şi încremeni, cu gura căscată. Se aplecă şi privi volumul *Crime din vechiul New York,* aflat pe cadrul pentru întors pagini.

— Deci *aşa…* Aţi aflat de fapt… O, poliţiştii ar trebui să fie mândri că te au printre ei, Lincoln Rhyme. Credeam că or să treacă

mai multe zile până să ajungeţi la casa mea. Mă gândeam că până atunci Maggie ar fi fost sfâşiată de câini.

— De ce faci asta? întrebă Rhyme.

Dar Taylor nu răspunse; îl examina cu atenţie pe Rhyme, murmurând mai mult pentru sine:

— Înainte nu erai aşa de bun, să ştii. În vremurile de demult. Ai greşit deseori pe-atunci, nu-i aşa? În vremurile de demult.

Vremurile de demult… Ce voia să zică?

Dădu din capul pleşuv, cu păr cenuşiu – un castaniu – şi aruncă o privire spre un exemplar al cărţii lui Rhyme. Avu un licăr de recunoaştere în ochi şi, încet-încet, criminalistul începu să înţeleagă.

— Mi-ai citit cartea, zise el. Ai studiat-o. La bibliotecă, nu? La filiala bibliotecii publice de lângă tine?

Opt douăzeci şi trei era, la urma urmei, un cititor pasionat.

Deci cunoştea procedurile lui Rhyme de cercetare a locului unei crime. De-aia mătura atât de atent, purta mănuşi când atingea chiar şi suprafeţe despre care majoritatea criminalilor n-ar fi crezut că reţin amprente, pulveriza aftershave – ştia exact ce avea să caute Sachs.

Şi, desigur, manualul nu era singura carte pe care o citise.

Studiase şi *Scenele crimei.* De-acolo luase ideea indiciilor plantate – cele din vechiul New York. Indicii pe care doar Lincoln Rhyme putea să le descifreze.

Taylor luă fragmentul de coloană vertebrală pe care i-l dăduse lui Rhyme cu opt luni în urmă. Îl mişcă absent între degete. Iar Rhyme înţelese că darul ăla, care-l emoţionase pe-atunci, era de fapt o prefaţă oribilă a evenimentelor ulterioare.

Avea o privire rătăcită, distantă. Criminalistul îşi aminti că o mai văzuse – atunci când Taylor îl examinase în ultimele luni. O pusese pe seama concentrării doctorului, însă acum ştia că era expresia nebuniei. Controlul pe care se luptase să-l păstreze dispărea acum.

— Spune-mi, zise Rhyme. De ce?

— De ce? şopti Taylor, trecându-şi mâna peste piciorul lui Rhyme, pipăind încă o dată, genunchiul, tibia, glezna. Pentru că tu erai cineva remarcabil, Rhyme. Unic. Erai invulnerabil.

— Ce vrei să spui?

— Cum poţi pedepsi un om care vrea să moară? Dacă îl ucizi, ai făcut ce dorea el. Aşa că trebuia să-ţi trezesc pofta de viaţă.

Şi lui Rhyme îi veni în sfârşit răspunsul în minte.

Vremurile de demult…

— A fost fals, nu-i aşa? şopti el. Necrologul ăla de la medicul legist din Albany. L-ai scris tu.

Colin Stanton. Doctorul Taylor era Colin Stanton.

Omul a cărui familie fusese măcelărită în faţa lui pe o stradă din Chinatown. Bărbatul care rămăsese paralizat în faţa copiilor şi soţiei lui care sângera abundent şi nu ştiuse pe care dintre ei să-l salveze.

Ai greşit deseori. În vremurile de demult.

Acum, prea târziu, ultimele piese ale puzzle-ului fură potrivite la locul lor.

Faptul că-şi privea victimele: T.J. Colfax, Monelle şi Carole Ganz. Riscase să fie prins doar ca să stea şi să se uite la ele – exact aşa cum Stanton stătuse în faţa familiei lui, privind-o cum murea. Voia răzbunare, însă era doctor, jurase să nu pună capăt niciodată unei vieţi, aşa că, pentru a ucide, trebuia să devină strămoşul lui spiritual – colecţionarul de oase, James Schneider, un dement din secolul al XIX-lea a cărui familie fusese distrusă de către poliţie.

— După ce am ieşit din spitalul psihiatric, m-am întors în Manhattan. Am citit raportul anchetei despre felul cum ai ratat prinderea asasinului la locul crimei şi cum el a ieşit din apartament. Ştiam că trebuia să te ucid. Dar nu puteam. Nu ştiu de ce… Am tot aşteptat să se întâmple ceva. Pe urmă am găsit cartea. James Schneider… El trecuse prin acelaşi necaz ca şi mine. El o făcuse; puteam şi eu.

I-am curăţat până la os.

— Necrologul, zise Rhyme.

— Da. Eu l-am scris, la computerul meu. L-am trimis prin fax la poliţia newyorkeză, ca să nu fiu bănuit. Pe urmă am devenit altcineva. Doctorul Peter Taylor. Abia mai târziu mi-am dat seama de ce am ales numele ăsta. Tu poţi pricepe?

Stanton îşi îndreptă privirea spre planşă.

— Răspunsul e acolo.

Rhyme se uită la poster.

• Cunoaşte germana elementară.

— *Schneider,* spuse Rhyme, oftând. E cuvântul german pentru „croitor"[1].

Stanton încuviinţă.

— Am petrecut mai multe săptămâni la bibliotecă, citind despre bolile coloanei vertebrale. Apoi te-am sunat şi am pretins că sunt recomandat de spitalul Columbia. Aveam de gând să te ucid de la prima întâlnire, să-ţi tai carnea în fâşii, să te las să sângerezi până mori. Ar fi putut dura mai multe ore. Poate chiar zile. Dar ce s-a întâmplat? Făcu ochii mari. Am aflat că voiai să te *sinucizi.* Se aplecă spre Rhyme. Doamne, îmi amintesc prima dată când te-am văzut. Ticălosule. *Erai* mort. Şi am înţeles ce aveam de făcut – trebuia să te fac *să vrei* să trăieşti. Trebuia să-ţi dau o motivaţie pentru asta.

Deci nu conta pe cine răpea. Mergea oricine.

— Nu te-a interesat nici măcar dacă victimele au murit sau trăiesc.

— Sigur că nu. Tot ce voiam era să te forţez *pe tine* să încerci să le salvezi.

— Şi nodul? întrebă Rhyme, arătând bucla de sfoară ce atârna lângă planşă. E de la o sutură chirurgicală?

[1] *Tailor* – „croitor", (n.t.) (în engl. în orig.).

Individul dădu din cap.

— Sigur. Şi cicatricea de pe degetul tău?

— Degetul meu? Se încruntă. Cum de-ai… *Gâtul* ei! Ai luat amprenta de pe gâtul ei, al Hannei. *Ştiam* că e posibil. Nu m-am gândit la asta. Era înfuriat pe sine. Am spart un pahar în biblioteca spitalului psihiatric, continuă Stanton. Ca să-mi tai încheietura. L-am strâns în mână până s-a spart.

Îşi frecă violent cicatricea cu arătătorul mâinii stângi.

— Decesele, zise calm Rhyme, ale soţiei şi copiilor tăi. A fost un accident. Unul teribil, cumplit. Dar nu s-a întâmplat intenţionat. A fost o greşeală. Îmi pare rău pentru tine şi pentru ei.

Cu un glas cântat, Stanton îl mustră:

— Îţi aminteşti ce-ai scris?… În prefaţa cărţii tale?

Reproduse fragmentul la perfecţie.

— „Criminalistul ştie că orice acţiune are o consecinţă. Prezenţa unui infractor alterează orice loc al crimei, deşi în mod subtil. De aceea putem identifica şi localiza criminalii, pentru a aplica legea."

Stanton îl înşfăcă pe Rhyme de păr şi-i trase capul în faţă. Rhyme putea mirosi răsuflarea nebunului, îi vedea picăturile de sudoare pe pielea cenuşie.

— Ei bine, eu sunt consecinţa acţiunilor *tale.*

— Ce-o să realizezi? Mă ucizi, iar mie n-o să-mi fie mai rău decât acum.

— A, dar n-o să te ucid. Nu încă.

Stanton îşi luă mâna din părul lui Rhyme şi se retrase de lângă pat.

— Vrei să ştii ce-o să fac? şopti el. O să-l omor pe doctorul tău, Berger. Dar nu în felul cum ucide el. O, fără somnifere pentru el, fără alcool. O să vedem cum îi place moartea în stil vechi. Pe urmă, pe prietenul tău, Sellitto. Şi pe agentul Sachs? Şi pe ea. A avut noroc o dată. Dar îi fac felul cu prima ocazie. Alt mormânt pentru ea. Şi pe Thom îl termin, desigur. O să moară chiar aici, în faţa ta. O să-l

jupoi până la os… Frumos şi lent. Stanton respira precipitat. Poate că îl aranjăm astăzi. Când trebuie să se întoarcă?

— *Eu* am comis erorile. Este…

Deodată, Rhyme tuşi convulsiv. Îşi drese glasul, îşi ţinu răsuflarea.

— Este vina *mea.* Fă ce vrei cu mine.

— Nu, toţi sunt ca tine. E…

— Te rog. Nu poţi…

Rhyme începu să tuşească din nou, violent. Reuşi să se stăpânească.

Stanton se uita la el.

— Nu le poţi face rău. O să fac orice…

Vocea lui Rhyme se stinse. Capul îi căzu pe spate şi ochii aproape îi ieşiră din orbite.

Şi respiraţia lui Lincoln Rhyme se opri complet. Capul i se răsucea, umerii îi tremurau violent. Tendoanele de la gât i se întăriră ca nişte corzi de oţel.

— Rhyme! strigă Stanton.

Cu spume la gură şi cu saliva curgându-i de pe buze, Rhyme tremură o dată, de două ori. Un cutremur părea să-i străbată corpul inert. Îi căzu capul pe spate, iar din colţul gurii începu să-i picure sânge.

— Nu! răcni Stanton.

Lovi pieptul lui Rhyme cu palmele.

— Nu poţi muri!

Doctorul ridică pleoapele lui Rhyme şi văzu doar albul ochilor.

Stanton desfăcu trusa medicală a lui Thom şi pregăti o injecţie pentru tensiune, i-o administră. Aruncă perna de pe pat şi-l întinse pe Rhyme. Îi înclină capul ce se balansa, îi şterse buzele şi îşi lipi gura de a criminalistului, suflând cu putere în plămânii inerţi.

— Nu! urlă Stanton. N-o să te las să mori! Nu *poţi!*

Nicio reacţie.

Din nou. Verifică ochii imobili.

— Haide! *Haide!*

Altă respiraţie gură la gură. Lovi pieptul înţepenit.

Pe urmă se retrase, încremenit de spaimă, şocat, uitându-se la omul care murea în faţa lui.

În cele din urmă, se aplecă spre el şi mai suflă o dată îndelung în gura lui Rhyme.

Şi atunci, când Stanton întoarse capul şi îşi aplecă urechea ca să asculte sunetul slab al respiraţiei, vreo respiraţie cât de vagă, ţeasta lui Rhyme zvâcni în faţă, ca un şarpe în atac. Îşi vârî dinţii în gâtul lui Stanton, prinzându-i artera carotidă şi o parte din şira spinării.

Până la…

Stanton ţipă şi se trase înapoi, făcându-l pe Rhyme să alunece din pat deasupra lui. Căzură amândoi grămadă pe podea. Sângele fierbinte, sărat ţâşnea, ţâşnea, umplându-i gura lui Rhyme.

…os.

Plămânii lui, plămânii lui de fier rămăseseră de un minut fără aer, însă el refuza să slăbească strânsoarea ca să respire, ignorând durerea teribilă din obraz, acolo unde muşcase pielea delicată, făcând-o să sângereze ca să pară credibil atacul lui simulat de disreflexie. Mârâia de furie – văzând-o pe Amelia Sachs îngropată în pământ, văzând aburul ce opărise trupul lui T.J. Colfax. Şi îşi scutură capul, simţind ruperea osului şi a cartilajului.

Izbind cu pumnii pieptul lui Rhyme, Stanton ţipă din nou, dând din picioare ca să scape de monstrul care se prăvălise peste el.

Dar strânsoarea lui Rhyme era de nedesfăcut. Ca şi cum forţa de altădată a muşchilor lui inerţi se concentrase în fălcile lui.

Stanton întinse mâna spre masa de lângă pat şi reuşi să-şi ia cuţitul. Îl înfipse în Rhyme. O dată, de două ori. Dar singurele zone unde putea ajunge erau picioarele şi braţele. Durerea ar fi doborât pe oricine, însă durerea era ceva la care Lincoln Rhyme devenise imun.

Strânsoarea maxilarelor spori, iar ţipătul lui Stanton se stinse când îi fu străpunsă traheea. Înfipse cuţitul adânc în braţul lui Rhyme. Lama se opri când atinse osul. Nebunul dădu să-l scoată ca să lovească din nou, dar corpul îi încremeni, pe urmă se contractă violent o dată, încă o dată şi rămase brusc complet nemişcat.

Stanton se prăbuşi pe podea, trăgându-l pe Rhyme după el. Capul criminalistului se lovi cu zgomot de parchet. Totuşi, Rhyme nu se lăsă. Strânse din fălci şi continuă să zdrobească gâtul doctorului, scuturând, rupându-i muşchii precum un leu flămând, înnebunit de mirosul sângelui şi de uriaşa satisfacţie a unei pofte carnale împlinite.

5
Când te mişti, nu pot pune mâna pe tine

„Datoria unui medic nu e doar să prelungească viaţa, ci şi să pună capăt suferinţei.”

Dr. Jack Kevorkian

Luni, de la 7:15 p.m. – luni, la 10:00 p.m.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

Soarele stătea să apună când Amelia Sachs îi trecu pragul.

Nu mai purta pantaloni colanţi. Nici uniformă. Era îmbrăcată în blugi şi o bluză verde închis. Pe chipul ei frumos se vedeau câteva zgârieturi pe care Rhyme nu le recunoscu, deşi, după evenimentele din ultimele trei zile, bănuia că nu se rănise singură.

— Rahat, spuse ea, ocolind porţiunea de podea unde muriseră Stanton şi Polling.

Locul fusese spălat cu detergent – după ridicarea cadavrului infractorului, criminaliştii nu mai aveau ce face – însă pata roz care rămăsese era uriaşă.

Rhyme o văzu pe Sachs oprindu-se şi salutându-l cu răceală pe doctorul William Berger, care stătea lângă fereastra şoimilor, având alături abominabila servietă.

— Deci l-ai prins, da? întrebă ea, arătând spre pata de sânge.

— Da, zise Rhyme. E prins.

— Tu singur?

— Nu prea a fost o luptă corectă, făcu el. M-am străduit să mă apăr.

Afară, lumina lichidă, roşiatică a soarelui ce asfinţea aprinsese vârfurile copacilor şi contururile clădirilor elegante de pe Fifth Avenue, vizavi de parc.

Sachs îl privi pe Berger, care zise:

— Eu şi Lincoln tocmai aveam o mică discuţie.

— Serios?

Urmă o pauză lungă.

— Amelia, începu Rhyme. Am de gând să merg până la capăt. Am hotărât.

— Înţeleg.

Buzele ei minunate, urâţite de liniile negre ale cusăturilor, se strânseră uşor. Fu singura ei reacţie vizibilă.

— Să ştii că detest faptul că-mi foloseşti prenumele. Pur şi simplu detest asta.

Cum îi putea explica oare că ea era principalul motiv pentru care decisese să aleagă moartea? Când se trezise în dimineaţa aceea cu ea lângă el, înţelesese cu o tristeţe amară că ea urma să coboare curând din pat, să se îmbrace şi să iasă pe uşă – spre viaţa ei, spre o viaţă *normală.* Ei doi erau sortiţi nefericirii pe cât pot fi doi amanţi – dacă îndrăznea măcar să se gândească la ei ca la nişte amanţi. Era doar o chestiune de timp până când ea avea să găsească alt Nick de care să se îndrăgostească. Cazul 823 era încheiat şi, fără această legătură care-i ţinuse împreună, vieţile lor trebuiau să se despartă. Inevitabil.

O, Stanton fusese mai inteligent decât bănuise el. Rhyme *fusese* adus din nou în pragul lumii reale şi, da, îl depăşise cu mult.

— Sachs, am minţit. Uneori nu poţi renunţa la morţi. Uneori trebuie să mergi cu ei…

Cu mâinile încleştate, Sachs se duse la fereastră.

— Am încercat să vin cu un argument teribil ca să te conving să renunţi. Ştii, ceva cu adevărat grozav. Dar n-am reuşit. Tot ce-ţi pot spune este că nu vreau să faci asta.

— Târgul e târg, Sachs.

Ea se uită la Berger.

— Ce dracu', Rhyme.

Se duse lângă pat şi se ghemui. Îi puse mâna pe umăr, îi dădu la o parte părul de pe frunte.

— Dar o să faci ceva pentru mine?

— Ce?

— Acordă-mi câteva ore.

— Nu mă răzgândesc.

— Înţeleg. Doar două ore. Trebuie să faci ceva mai întâi.

Rhyme îl privi pe Berger, care zise:

— Nu mai pot sta mult, Lincoln. Planul meu… Dacă vrei să aştepţi o săptămână, pot reveni…

— E-n regulă, doctore, spuse Sachs. O să-l ajut eu s-o facă.

— Tu? întrebă medicul neîncrezător.

Ezitând, ea dădu din cap.

Rhyme înţelese clar că nu asta era firea ei. Dar se uită în ochii ei albaştri, care, deşi înlăcrimaţi, erau remarcabil de limpezi. Dădu din cap şi-i zise lui Berger:

— E în regulă, doctore. Poţi să laşi… care-i eufemismul zilei?

— Ce zici de „accesorii"?

— Poţi să le laşi acolo, pe masă?

— Eşti sigură? o întrebă medicul pe Sachs.

Ea dădu iarăşi din cap.

Berger puse pastilele, coniacul şi punga de plastic pe masa de lângă pat. Pe urmă scotoci prin servietă.

— Mă tem că n-am benzi de cauciuc. Pentru pungă.

— Nu-i nimic, spuse Sachs, uitându-se la pantofii ei. Am eu.

Apoi Berger se apropie de pat şi îşi puse braţul pe umărul lui Rhyme.

— Îţi urez eliberare liniştită, zise el.

— Eliberare, spuse Rhyme strâmbându-se, după plecarea doctorului. Pe urmă, lui Sachs: Aşa. Ce anume am de făcut?

Sachs intră în curbă cu optzeci la oră, frână brusc şi trecu uşor în viteza a patra.

Vântul sufla prin ferestrele deschise şi le dădea părul pe spate. Rafalele erau puternice, dar Sachs nici nu se gândea să conducă cu ferestrele închise.

— Asta ar fi neamerican, anunţă ea şi trecu de o sută şaizeci la oră.

Când te mişti…

Rhyme sugerase că ar fi mai înţelept să spună că plimbarea lor făcea parte din cursul de antrenament al poliţei newyorkeze, dar nu fu surprins când Sachs declară că aia era joacă de copii; renunţase la el din prima săptămână de academie. Aşa că ieşiră pe Long Island, cu minciunile pregătite pentru poliţia din Nassau County, învăţate pe de rost şi oarecum credibile.

— Treaba cu cele cinci viteze e că a cincea nu-i cea mai rapidă. E pentru viteză medie. Nu dau doi bani pe viteza medie.

Pe urmă îi luă mâna stângă şi i-o puse pe mânerul rotund, negru, al manetei, apoi i-o apăsă cu degetele ei, schimbând viteza.

Motorul scrâşni şi sări la o sută nouăzeci pe oră, iar arborii şi casele treceau în goană pe lângă ei, iar caii neliniştiţi care păşteau pe câmp priveau Chevroletul negru

— Nu-i aşa că-i grozav, Rhyme? strigă ea. Mamă, e mai tare decât sexul. Mai tare decât orice.

— Pot simţi vibraţiile, zise el. Cred că pot. În degetul meu.

Ea zâmbi, iar el crezu că-i strânsese mâna într-a ei. În cele din urmă, ieşiră de pe drumul pustiu, apărură oameni şi Sachs încetini fără tragere de inimă, întoarse şi îndreptă botul maşinii spre înceţoşata lună nouă care se înălţa deasupra oraşului din depărtare, aproape invizibilă în zăpuşeala aerului fierbinte de august.

— Hai să încercăm două sute patruzeci, propuse ea.

Lincoln Rhyme închise ochii şi se pierdu în senzaţiile create de vânt, de parfumul ierbii proaspăt tăiate şi de viteză.

Urmă cea mai călduroasă noapte a lunii.

Din noul punct de observaţie, Lincoln Rhyme se putea uita în parc şi vedea persoane ciudate pe bănci, alergători epuizaţi, familii adunate în jurul focurilor de tabără, precum supravieţuitorii unei

bătălii medievale. Câţiva stăpâni de câini, care nu aşteptaseră zăpuşeala nopţii ca să iasă, făceau plimbarea obligatorie, cu lesele în mâini.

Thom pusese un CD – elegiacul *Adagio pentru coarde* al lui Samuel Barber. Dar râsese dispreţuitor, declară că era un clişeu jalnic şi-i ceru să-l înlocuiască cu Gershwin.

Amelia Sachs urcă scara şi intră în dormitor, observând că privea afară.

— Ce vezi? întrebă ea.

— Oameni înfierbântaţi.

— Şi păsările? Şoimii?

— A, da, sunt acolo.

— Tot în călduri?

El se uită la mascul.

— Nu cred. Nu ştiu cum se face, dar se pare că ei sunt deasupra acestui gen de lucruri.

Sachs puse punga la piciorul patului şi scoase conţinutul – o sticlă de coniac scump. El îi aminti de scotch, dar ea zise că face cinste cu coniac. Puse sticla lângă pastile şi punga de plastic. Arăta ca o soţie vioaie, întoarsă acasă de la Balducci's cu grămezi de legume şi fructe de mare, având prea puţin timp să le transforme în cină.

Cumpărase şi nişte gheaţă, la cererea lui Rhyme. El îşi amintise ce-i explicase Berger despre căldura din pungă. Scoase dopul sticlei de Courvoisier, îşi turnă în pahar şi îl umplu şi pe al lui, potrivindu-i paiul în gură.

— Unde e Thom? întrebă ea.

— A ieşit în oraş.

— Ştie?

— Da.

Sorbiră din coniac.

— Vrei să-i transmit ceva soţiei tale?

Rhyme se gândi îndelung. Ani de zile suntem în relaţii cu cineva, ne certăm şi ne umflam în pene, ne explicăm dorinţele, mânia şi regretele – şi, Doamne, cum irosim momentele alea. Pe Amelia Sachs o cunoştea de numai trei zile şi îşi deschiseseră inimile mult mai mult decât o făcuseră el şi cu Blaine în aproape zece ani.

— Nu, spuse el. I-am trimis un e-mail. Chicoti. Aş zice că ăsta-i un comentariu asupra vremurilor noastre.

Mai mult coniac şi senzaţia astringentă a muşcăturii din cerul gurii se risipea. Devenea mai atenuată, mai amorţită, mai uşoară.

Sachs se aplecă peste pat şi ciocni paharul ei de-al lui.

— Am nişte bani, începu Rhyme. O să le las mulţi bani lui Blaine şi lui Thom. Eu…

Dar ea îi curmă vorbele cu un sărut pe frunte şi dădu din cap.

Se auzi un zgomot slab de pietricele ciocnite când ea scoase pastilele de Seconal în mână.

Rhyme se gândi instinctiv: reactivul pentru testul de culoare Dillie-Koppanyi. Adaugă un procent de acetat de cobalt la materialul suspect, urmat de cinci procente de izopropilamină în metanol. Dacă substanţa e un barbituric, reactivul capătă o frumoasă culoare albastru-violet.

— Cum ar trebui să procedăm? întrebă ea, uitându-se la pastile. Zău că nu ştiu.

— Amestecă-le în băutură.

Ea le puse în paharul lui. Se dizolvară urgent. Cât de fragile erau. Ca visele pe care le provocau.

Ea amestecă pastilele cu paiul. El se uită la unghiile ei roase, dar nici măcar asta nu-l putea întrista. Era noaptea *lui* şi era o noapte de bucurie.

Lincoln Rhyme îşi aduse deodată aminte de copilăria lui, petrecută la periferia oraşului Illinois. Nu-şi bea niciodată laptele şi, ca să-l convingă, mama lui cumpăra paie care aveau în interior diverse arome. Căpşuni, ciocolată. Nu se mai gândise la ele până în

momentul ăla. Îşi amintea că fusese o mare invenţie. De-atunci aştepta cu nerăbdare să-şi bea laptele de la amiază.

Sachs împinse paiul aproape de gura lui. El îl luă între buze. Ea îi puse mâna pe braţ.

Lumină sau întuneric, muzică sau tăcere, vise sau contemplarea din somnul fără vise? Ce-o să găsesc?

Începu să soarbă. Gustul nu era foarte diferit de coniacul sec. Poate puţin mai amar. Era ca…

De la parter se auziră bătăi puternice în uşă. Cu mâinile şi cu picioarele, se părea. Şi voci strigând.

Rhyme îşi luă buzele de pe pai. Se uită spre holul întunecat.

Ea îl privi încruntată.

— Du-te şi vezi ce e, îi zise el.

Ea dispăru pe scară şi se întoarse după câteva clipe, părând nefericită. Lon Sellitto şi Jerry Banks o urmau. Rhyme observă că tânărul detectiv îşi măcelărise din nou faţa cu o lamă de ras. Trebuia într-adevăr să se controleze.

Sellitto se uită la sticlă şi la pungă. Îşi întoarse privirea spre Sachs, dar ea îşi încrucişă braţele şi rămase nemişcată, cerându-i în tăcere să plece. Nu era o chestiune de rang, îi spuse detectivului acea expresie, iar ce se întâmpla acolo nu-l privea deloc. Ochii lui Sellitto recepţionară mesajul, însă n-avea încă de gând să plece.

— Lincoln, trebuie să vorbesc cu tine.

— Vorbeşte. Dar fă-o repede, Lon. Suntem ocupaţi.

Detectivul se lăsă greu în fotoliul scârţâitor de răchită.

— Cu o oră în urmă, o bombă a explodat la sediul Naţiunilor Unite. Chiar lângă sala de banchete. În timpul dineului de întâmpinare a delegaţilor de la conferinţa pentru pace.

— Şase morţi, cincizeci şi patru de răniţi, adăugă Banks. Douăzeci dintre ei grav.

— Doamne, şopti Sachs.

— Spune-i, mormăi Sellitto.

Banks continuă:

— Pentru conferinţă, ONU a angajat temporar mai mulţi oameni. Infractorul era unul dintre ei – o recepţioneră. Vreo şase persoane au văzut-o aducând la lucru un rucsac şi punându-l într-o magazie de lângă sala pentru banchete. Femeia a plecat chiar înainte de explozie. Pirotehniştii estimează că a fost vorba cam de un kilogram de C4 sau Semtex.

Sellitto spuse:

— Linc, martorii au spus că bomba era într-un rucsac galben.

— Galben?

De ce îi suna familiar?

— Cei de la resurse umane au identificat-o pe recepţioneră sub numele de Carole Ganz.

— Mamă, ziseră într-un glas Rhyme şi Sachs.

— Da. Femeia pe care ai salvat-o tu din biserică. Numai că Ganz e un pseudonim. Numele ei real e Charlotte Willoughby. Îţi sună cunoscut?

Rhyme spuse că nu.

— A fost la ştiri acum vreo doi ani. Omul a fost sergent, trimis la o forţă ONU de menţinere a păcii în Birmania.

— Continuă, zise criminalistul.

— Willoughby n-a vrut să se ducă – considera că un soldat american n-ar trebui să poarte o uniformă ONU şi să primească ordine de la altcineva în afară de militarii americani. Dreapta face mare vâlvă pe tema asta. Oricum, omul s-a dus acolo. După nicio săptămână, a fost ucis de un vagabond din Rangoon. Împuşcat pe la spate. A devenit un martir al conservatorilor. Brigada antitero spune că văduva lui a fost recrutată de o grupare extremistă din suburbiile Chicago-ului. Nişte absolvenţi de la Universitatea Columbia s-au dat la fund. Edward şi Katherine Stone.

Banks prelua relatarea.

— Explozibilul era într-un pachet cu plastilină al copilului, împreună cu alte jucării. Noi credem că femeia voia să-şi ia fetiţa cu ea, ca să nu dea de bănuit gardienilor de la intrarea în sală. Însă, fiindcă Pammy era în spital, nu avea acoperire, aşa că a renunţat la sală şi a pus rucsacul în magazie. Şi-aşa a făcut destul rău.

— A reuşit să fugă?

— Da. Nici urmă de ea.

— Dar fetiţa? întrebă Sachs. Pammy?

— A dispărut. Femeia a scos-o din spital pe la ora exploziei. Niciun semn de la ele.

Rhyme întrebă:

— Şi celula?

— Grupul din Chicago? Şi ăia s-au făcut nevăzuţi. Aveau o casă sigură în Wisconsin, dar a fost verificată. Nu ştim unde sunt.

— Deci *ăsta* era zvonul pe care-l auzise turnătorul lui Dellray.

Rhyme râse.

— *Carole* era cea care trebuia să vină la aeroport. N-avea nicio legătură cu Susnecul 823.

Observă că Banks şi Sellitto îl priveau cu atenţie.

Ah, iarăşi vechiul truc cu tăcerea.

— Las-o baltă, Lon, zise Rhyme, pe deplin conştient de paharul aflat la câţiva centimetri de el, iradiind o căldură binefăcătoare.

— Imposibil.

Detectivul mai vârstnic îşi dezlipi de trup cămaşa transpirată.

— Al *naibii* de rece e aici, Lincoln. Iisuse. Uite, mai gândeşte-te. Care-i problema?

— Nu te pot ajuta.

Sellitto spuse:

— Există un bilet. Carole l-a scris şi l-a trimis secretarului general într-un plic cu antetul ONU. Trăncănea despre guvernul mondial care anula libertăţile americane. Nişte tâmpenii de genul ăsta.

Revendica bombardarea conferinţei UNESCO de la Londra şi spunea că or să mai fie şi altele. Tre' să-i prindem, Linc.

Pipăindu-şi tăieturile de pe faţă, Banks zise:

— Secretarul general şi primarul ţi-au cerut concursul. Şi agentul special Perkins. Şi-o să vină şi un telefon de la Casa Albă, dacă vrei să fii şi mai convins. Dar sperăm că nu, detectiv.

Rhyme nu comentă eroarea privind gradul său.

— Au o echipă a FBI-ului pregătită de acţiune. Fred Dellray coordonează cazul şi el a solicitat – *cu respect,* da, a folosit chiar cuvântul ăsta – a solicitat cu respect ca tu să te ocupi de partea criminalistică. Şi e un loc al crimei virgin, cu excepţia scoaterii cadavrelor şi a răniţilor.

— Atunci, *nu* e virgin, se răsti Rhyme. E foarte contaminat.

— Cu atât mai mult avem nevoie de tine, îndrăzni Banks, adăugând „domnule" ca să îmblânzească privirea urâtă a lui Rhyme.

Criminalistul oftă, se uită la pahar şi la pai. Pacea era aşa de aproape de el în momentul ăla. Şi durerea. Amândouă în cantităţi infinite.

Închise ochii. Niciun zgomot în cameră.

Sellitto adăugă:

— Dacă ar fi fost doar femeia acolo, n-ar fi fost mare scofală. Dar are fetiţa cu ea, Lincoln. Să se dea la fund cu un copil? Ştii cum o să fie viaţa puştoaicei?

O să ţi-o plătesc şi pentru asta, Lon.

Rhyme îşi cuibări capul în perna masivă.

Într-un târziu, deschise ochii şi zise:

— O să pun nişte condiţii.

— Spune-le, Linc.

— În primul rând, nu lucrez singur.

Rhyme se uită către Amelia Sachs.

Ea ezită o clipă, apoi zâmbi, se ridică şi luă paharul cu coniac şi pastile de sub pai. Deschise larg fereastra şi aruncă lichidul cafeniu în aerul stătut, fierbinte, de deasupra aleii, în vreme ce, la câteva zeci de centimetri distanţă, şoimul ridică privirea, uitându-se înfuriat la mişcarea braţului ei, apoi îşi înclină capul cenuşiu şi se întoarse să-şi hrănească puiul flămând.

Anexă

Extrase din: „Glosar de termeni", Lincoln Rhyme, *Probe materiale,* ediţia a IV-a (New York, Forensic Press, 1994). Retipărit cu acordul autorului.

Antropolog criminalist: Expert în fragmente ale scheletului uman care-i ajută pe anchetatori să evalueze şi să identifice rămăşiţele şi să facă exhumări.

Caroiaj: O metodă frecvent folosită pentru căutarea probelor materiale, prin care se străbate un loc al crimei înainte şi înapoi într-o direcţie (să zicem, nord-sud), apoi în direcţia perpendiculară (est-vest).

CM: Cauza morţii.

Depunere metalică în vid (DMV): Cea mai eficientă metodă pentru vizualizarea amprentelor de fricţiune de pe suprafeţe netede. Aurul sau zincul se evaporă într-un recipient vidat şi acoperă obiectul de examinat cu un strat subţire de metal, făcând astfel vizibilă amprenta.

Descrierea ADN-ului: Analizarea şi cartografierea structurii genetice din celulele anumitor tipuri de probe biologice (de exemplu, sânge, spermă, păr) pentru a fi comparată cu mostrele de control provenind de la un suspect cunoscut. Procesul presupune izolarea şi compararea fragmentelor de ADN – acid

dezoxiribonucleic – structura de bază a cromozomului. Unele tipuri de descriere a ADN-ului oferă doar o probabilitate că proba materială provine de la un suspect; alte tipuri sunt concludente, cu şansa de câteva sute de milioane la unu ca proba respectivă să provină de la un anume individ. Se mai numeşte „descriere genetică" sau – în mod eronat – „amprentare a ADN-ului" sau „amprentare genetică".

Dublă refracţie: Diferenţa dintre două măsuri ale refracţiei din anumite substanţe cristaline. Utilă pentru identificarea nisipului, a fibrelor şi a solului.

Identificarea probei materiale: Determinarea categoriei sau clasei de materiale în care intră o probă. Este o operaţiune diferită de „individualizare", care constă în determinarea sursei unice din care provine proba. De exemplu, un fragment rupt de hârtie poate fi *identificat* dacă se stabileşte că e tipul folosit la tipărirea revistelor. Poate fi *individualizat* dacă fragmentul se potriveşte exact cu o pagină ruptă din numărul din luna iulie al revistei *Vogue,* aflat în posesia suspectului. Desigur, individualizarea are o valoare probatorie mult mai mare decât identificarea.

Individualizarea probei materiale: Vezi „Identificarea probei materiale".

Înscenare: Eforturile unui infractor de a rearanja, adăuga sau înlătura dovezi de la locul faptei, pentru a lăsa impresia că infracţiunea pe care el sau ea a comis-o n-a avut loc ori a fost comisă de altcineva.

Lividitate: Culoarea vineţie a unor porţiuni din pielea unui decedat cauzată de întunecarea sângelui şi oprirea circulaţiei după moarte.

Margini de fricţiune: Liniile reliefate ale pielii de pe degete, palme şi tălpi, ale căror modele sunt unice pentru fiecare individ. Amprentele de fricţiune de la locul faptei pot fi clasificate astfel: 1) plastice (lăsate într-o substanţă moale, cum e chitul); 2) evidente (lăsate de pielea mânjită cu o substanţă străină, ca praful sau sângele); 3) ascunse (lăsate de pielea acoperită cu secreţii organice, precum grăsimea sau transpiraţia şi aproape invizibile).

MCLC: Moarte confirmată la locul crimei.

Microscop electronic de scanare (MES): Un instrument care lansează electroni pe o probă materială pentru a fi examinată şi proiectează imaginea rezultată pe monitorul unui computer. MES poate realiza o mărire de 100.000 de ori, faţă de 500 de ori în cazul microscoapelor optice. MES este combinat deseori cu o unitate de energie dispersivă cu raze X, care poate identifica elementele unei mostre în timp ce tehnicianul le vizualizează.

Mostre de control: Probe materiale colectate de la locul crimei din surse cunoscute, folosite pentru compararea cu probe de la o sursă necunoscută. De exemplu, sângele şi părul victimei constituie o mostră de control.

Ninhidrină: O substanţă care vizualizează amprentele de fricţiune ascunse pe suprafeţe poroase precum hârtia, cartonul şi lemnul.

Ordinea custodiei (OC): înregistrarea fiecărei persoane care s-a aflat în posesia unei probe materiale, din momentul colectării ei de la locul crimei până la prezentarea în instanţă.

Principiul de schimb al lui Locard: Formulat de Edmond Locard, un criminalist francez, care susţine că există întotdeauna un schimb de probe materiale între infractor şi locul crimei sau victima lui, oricât de mici sau greu de găsit ar fi acele probe.

Probă materială (PM): în dreptul penal, PM înseamnă elemente ori substanţe prezentate la proces pentru a susţine pretenţia apărării sau a acuzării că o anumită afirmaţie este adevărată. Probe materiale pot fi obiecte, materiale organice sau urme.

Probe materiale minuscule: Fragmente de substanţe, uneori microscopice, cum ar fi praf, pământ, materie celulară şi fibre.

Reziduu de împuşcătură (RI): Materialul depozitat pe mâinile şi hainele unei persoane care a tras cu arma, îndeosebi bariu şi antimoniu. RI rămâne pe pielea umană până la şase ore dacă nu este îndepărtat prin spălare ori întâmplător prin contact, atunci când un suspect este arestat şi încătuşat (mai ales cu mâinile la spate).

Sistem automat de identificare a amprentelor (SAIA): Un sistem computerizat pentru scanarea şi stocarea amprentelor de fricţiune.

Spectrometru de masă/ cromatograf cu gaz (SMCG): Două instrumente folosite în analiza criminalistică pentru a identifica substanţe necunoscute, ca drogurile şi probele microscopice. Sunt deseori conectate între ele. Cromatograful cu gaz separă componentele unei substanţe şi le trimite la spectrometrul de masă, iar acesta le identifică.

Stomatolog criminalist: Expert care-i ajută pe anchetatori să identifice victimele prin examinarea resturilor dentare şi analizarea urmelor de muşcături.

Sursă alternativă de lumină (SAL): Oricare dintre tipurile de lămpi de mare intensitate cu diverse lungimi de undă şi culori. Folosite pentru a vizualiza amprentele de fricţiune ascunse şi anumite tipuri de probe microscopice şi biologice.

Susnec: Subiect necunoscut, adică un suspect neidentificat.

Testul de densitate a gradientului (DG): O tehnică pentru compararea mostrelor de sol, pentru a stabili dacă provin din acelaşi loc. Testul presupune suspendarea mostrelor de sol în tuburi umplute cu lichide având valori diferite ale densităţii.

Testul sângelui prezumtiv: Un număr de procedee chimice pentru a determina dacă la locul unei crime există reziduuri de sânge, chiar dacă nu sunt vizibile. Cele mai folosite sunt testele cu luminol şi ortotolidină.

Nota autorului

LE SUNT ÎNDATORAT LUI PETER A. MICHEELS, AUTOR AL CĂRŢII *The Detectives,* şi lui E.W. Count, autor al volumului *Cop Talk,* ale căror lucrări s-au dovedit a fi nu doar de mare ajutor în cercetările preliminare scrierii romanului meu, ci şi lecturi excelente în sine. Îi mulţumesc lui Pam Dorman, a cărei mână talentată de redactor se simte peste tot în această carte. Şi, bineînţeles, îi mulţumesc agentului meu, Nina Salter, de la Calmann-Levy, pentru comentariile sale atente pe marginea variantei mai vechi a romanului şi lui Karolyn Hutchinson de la REP, din Alexandria, Virginia, pentru ajutorul ei inestimabil în privinţa scaunelor cu rotile şi a altor echipamente pentru paraplegici. Şi lui Teddy Rosenbaum – detectivă în toată regula – pentru că s-a ocupat atât de bine de corectură. Structura Departamentului de Poliţie din New York şi aceea a FBI-ului, aşa cum sunt prezentate în cartea mea, i-ar putea nedumeri pe studenţii de la Academia de Poliţie; mă recunosc singur răspunzător de micile modificări aduse organigramelor. A, şi dacă este cineva interesat să citească vreun exemplar al *Crimelor din vechiul New York,* cu mare dificultate va face rost de el. Oficial, cartea este o creaţie fictivă, însă am auzit şi un zvon potrivit căruia ultimul exemplar rămas a fost furat de curând de la Biblioteca Publică din New York de către o persoană necunoscută sau mai multe.

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

2025